

РОЗАЛИНД МАЙЛС ПЪТИЩА КЪМ АДА

Превод от английски: Свобода Гагарова, 1994

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

Както всяка сутрин свежестта на природата я мамеше навън. Вече високо горе, яркото слънце обещавахе още един прекрасен ден. Но отнякъде пак изплува онази мисъл, която я спохождаше толкова често напоследък: „Не може повече да продължава така“.

Тя се усмихна горчиво. Колко ли жени са живели в такива прекрасни условия и все пак не са били щастливи? И колко ли жени, където и да живееха по света, си казваха: „Не мога повече да живея така“ и въпреки това продължаваха да живеят, ден след ден, скапания си живот?

Дори старата къща като че ли я наблюдаваше, наострила слух, очаквайки нещо да се случи. Тя плавно премина през дългия, хладен хол и излезе на широката веранда. Пред нея се ширна пустошта, миля след миля, неумолимо устремена към истинското сърце на Австралия, онова мъртво червено сърце, заровено преди векове някъде там, в далечината. Под изцъкленото око на едно слънце, което беше пърлило този забравен континент повече от половин милион години, земята лежеше тайнствена и негостоприемна, изпълнена със сила и в същото време мрачна, непозволяваща на боязливите си жители да научат дори онова, което им е било необходимо просто за да оцелеят.

„Също като Филип — мислеше си тя, — отказващ всичко, от което аз имах нужда.“

В далечината, зад добре поддържания път отвъд външните сгради, малко встрани от стопанството се появи леко раздвижване. Групата аборигени, седящи в шарената сянка на горичка сребърни евкалипти, бавно започна да се разбужда: те станаха и тръгнаха напред, с очи вперени в хоризонта.

Те винаги знаеха кога точно трябва да се върнат мъжете със стадата. Както знаеха и всичко друго, предупреждавани от невидими сили за приближаването на определени събития, които сякаш вдъхваха знание в душите на онези, които бяха достатъчно мъдри, за да доловят техния шепот. Те винаги предварително знаеха какво се беше случило

със стадата, дори кой ще се върне с тях и кой няма. Нещо стисна сърцето ѝ, а заедно с него се появи и същата онази добре позната смесица от нетърпение и мъка. Защото, както и милиони други жени от памтивека насам, Хелън не знаеше какво ще прави, ако и този път мъжът ѝ се завърне и какво — ако не се завърне.

— Госпожо Кьониг?

Тя не беше чула тихото приближаване на стъпките зад гърба си, откъм стаята за рисуване. Беше икономката Роуз, една дребна, жилава женица, родена в стопанството и господарка на Кьонигсхаус от незапомнени времена. Никой никога не беше узнал истинското ѝ име: Филип беше изтрил аборигенската ѝ идентичност, като ѝ беше дал името „Роуз“ в деня, в който като младо момиче я беше взел от нейните хора, за да стопанисва къщата на първия в почти двеста годишната история на Кьонигсхаус неженен господар.

Неженен тогава, но не и за дълго. Старата мълва разправяше, че през всичките онези години, преди той да се завърне от Америка с бляскавата си, никому неизвестна невеста, Роуз се е грижела не само за трапезата на господаря. „Роуз е била тогава тук, тя е познавала Труди, трябва да я помни — мислеше си Хелън за хиляден път, — тя ни е видяла всички нас да идваме и да си отиваме.“

— Ти си била, значи, първата съпруга, нали, Роуз?

Горящите черни очи изтикаха въпроса назад, впивайки се в лицето на Хелън. Хелън сподави въздишката си. Тя знаеше какво ще последва.

— Да, Роуз?

Прошарената глава на Роуз закима многозначително.

— Мъжете, сбиращи добитъка, трябва им здрава вечеря, гус'жа Кьониг. А не някаква си измислена, нова ресторантска храна.

Трябваше да предположи, че Роуз няма да е щастлива, ако се промени дори най-дребният детайл на ритуала. Тя въздъхна.

— Една добра вечеря за събирачите? Такава, каквато е била винаги досега?

Роуз кимна отново.

— Те са били навън всичките тези седмици, сбирайки добитъка за влака. Искат да се върнат, да хапнат една добра вечеря както някога.

Настъпи тишина. Старите пронизващи очи на Роуз отбелязаха как тя помръкна, как наперената ѝ стойка се изпари, а русата ѝ глава

клюмна, и разбра, че беше победила. Хелън махна уморено с ръка.

— Както желаете, Роуз. Дай им каквото трябва.

Защо се беше опитала да го промени? Филип не би искал да се нарушава реда, който беше установил в продължение на последните четиридесет години: крал в своето кралство, откакто за първи път беше повел събирачите на добитък в земята си. Тя знаеше, че и Джон не би одобрил това. Той обожаваше баща си, гордееше се, че е негова издънка и никога не би оспорил действията на Филип.

„Но той е и мой син!“ — мислеше си тя в пристъп на болка. Разбира се, естествено беше, че с възмъжаването си, Джон ще се сближи повече с баща си, опитвайки се да заприлича на него, за да може, когато му дойде времето, да поеме неговите функции. „Но трябваше ли, растейки, да се отдалечава той толкова от мене? И не прилича ли поне малко на мен, съвсем — съвсем мъничко? Или самата аз се отдалечавам от него, отдалечавайки се от неговия баща, променяйки се до неузнаваемост?“

Трябваше да се стегне. Роуз стоеше все още тук, пред нея, и очите ѝ я наблюдаваха съсредоточено от насеченото ѝ кафяво-черно лице. Хелън се насили да се усмихне.

— Каквото и да приготвиш, Роуз, ще бъде фантастично, както винаги — каза топло тя, пресягайки се да стисне сбръчканата от работа ръка на по-старата жена, — доколкото всичко е в изобилие, точно както Филип го харесва. Просто ни поднеси някой от специалитетите си и ние всички ще бъдем безкрайно щастливи.

Роуз поклати сърдито глава, сочейки към кухнята.

— Дано онази мърла, Ели, се размърда! Не се вясна почти до обяд, оправдавайки се, както винаги, с онзи пияница — мъжа си. Ама тя може да закъснява, когато ѝ скимне — никакъв проблем! От ден на ден става все по-немарлива и туй то.

Хелън я погледна с безмълвно състрадание. И на двете жени им беше ясно, че независимо колко намусена, мързелива и разпусната е така наречената домашна помощница на Роуз, Ели беше недосегаема, извън тяхната власт. Единствено Филип можеше да назначава и уволнява в Кьонигсхаус и помощница като Ели, която беше достатъчно хитра да държи неговата страна, имаше осигурено място до края на живота си. А дори и жена не можеше да не забележи нейната сексапилност: нейните лениви, канещи очи, полуотворените ѝ устни,

стройното ѝ по детски тяло, странно контрастиращо със зрялата ѝ, напращяла, опитна гръд. Филип винаги беше имал нужда от такива жени около себе си, които да предизвикват първичния мъжки инстинкт у него.

Някога и Роуз трябва да е била такава. Но природата беше несправедлива в отношението си към жените. Много по-стара от нея сега, Роуз трябваше да се задоволява с утешението на няколкото тайно изпити глътки бира или шери и със старата колода карти, над които тя обичаше да си мърмори през дългите вечери: беше дошъл реда на по-младата жена да се перчи наоколо.

— Господин Филип не обича нещата да се променят. А Ели помага в къщата още от детинство, нали? — Това беше всичко, което Хелън посмя да каже.

Роуз се изсмя дрезгаво.

— На това „помощ“ ли му казваш? За пръв път тя се завъртя наоколо, когато се роди Джон, и оттогава просто остана. Много подърта е, отколкото изглежда. Дойде, докато Алекс беше още тук. Когато...

— Благодаря ти, Роузи. — Тя обичаше Роуз, но не можеше да понесе този разговор. С полукимане Роуз прие отпращането си и се оттегли.

Дали им беше по-лесно на аборигените, чудеше се Хелън, докато усещаше как жестокият пристъп я връхлита отново, да поддържат непрекъснато връзка с миналото, така че тези, които са си отишли, да са толкова живи, колкото и ония, които са все още около тях? В тяхната общност духовете на предците и онези, които все още чакаха да бъдат родени, всички те имаха име, облик и запазено място в сърцата им, толкова сигурно, колкото и за всеки друг, населяващ земята. Или им беше по-тежко, тъй като миналото никога не умираше, то продължаваше да ги съпътства и всички натрупани с годините грешки и скърби никога не биваха погребвани, а продължаваха да преследват оцелелите до деня, в който и те щяха на свой ред да умрат?

Далеч край дърветата чакащите мъже се бяха скупчили и представляваха едно цяло, вперили очи в прежурящата, прашна мараня. Тя знаеше, че те чувстваха приближаването на стадата, независимо от дялящите ги все още мили. Тя ги наблюдаваше с жив интерес, облегната на перилата на верандата. Със сигурност те можеха

да разберат Филип — никой от тях не познаваше Кьонигсхаус без вездесъщото му присъствие, извън неговия дух, който доминираше над тази опърлена от слънцето земя.

И не само неговото. Поколения Кьонигс бяха изтръгнали своето богатство от това безкрайно пространство, налагайки несломимата си воля, за да изградят от това огромно нищо най-голямото скотовъдно стопанство в северните територии. И неслучайно то си бе завоювало името „Кралството“^[1], дублирайки името на собственика от момента, в който местните хора за първи път научили, че английското значение на старогерманското „Koenig“ е същото като „крал“^[2]. Прадядото на Филип беше изградил църквата, където техните деца биваха покръствани, дядо му беше построил училището, където те бяха научили думите и привычките на белите. Всички те чувстваха Филип и неговата непреклонна сила, виждаха неговото едро, силно, набито тяло, яките му ръце и надменната му физиономия, чуваха високия му, командващ глас, рязко произнасящ нарежданията, които говореха за неговата воля — и така до деня на тяхната смърт.

Тя потръпна, въпреки че слънцето струеше по загорелите ѝ ръце и незащитената ѝ глава. Тя знаеше, че те разбираха и Джон, макар и по по-различен начин. Ясен като слънчев ден, открит и непресторен, Джон нямаше врагове. За повечето мъже, които го познаваха, той все още беше просто „момчето на Филип“, достатъчно мъж, за да поеме завръщането на стадата, когато Филип отсъстваше, но все още момче, което по детински се впускаше в препускане с пастирите, наближи ли родния дом.

Жените от областта, и по-точно техните дъщери, гледаха по по-различен начин на високия, добре сложен младеж все още в началото на двадесетте си години, с жилаво тяло на ездач и свободни маниери на човек, сраснал се със седлото. Те долавяха нежността му, дремеща под повърхността на видимата му сериозност; една чувствителност, неподозирана от онези, които забелязваха единствено мъжествената му конструкция, прашната руса коса, безгрижни сини очи и веселата усмивка по лицето му.

Това обаче беше нежност, не характерната грубост, която той беше взел от баща си, говорещ на аборигените на собствения им език. Джон беше първият потомък на Кьонигс, който беше ходил на училище заедно с децата от стопанството в селището на аборигените.

Там през безкрайните австралийски лета той беше успял да изгради връзките си с тези, с които сега, вече пораснали мъже, работеше рамо до рамо — връзки, които никога нямаше да бъдат прекъснати. Да, те разбираха Джон. Разбираха го със сърцата си.

Те разбираха и нея, Хелън беше уверена в това. Като тях тя беше родена в тази земя, едно обикновено момиче, което си изкарваше прехраната, работейки в съседното стопанство, докато енергичният Филип Кьониг изненадващо не беше решил да вземе срамежливата, набита осемнадесетгодишна девойка и да я направи своя жена. И ето вече двадесет и пет години тя живееше тук, служейки на Филип и Кьонигсхаус с всичко, с което можеше.

Такава би била житейската задача и на всяка друга жена, напомни сама на себе си тя, полуядно — полутъжно. В границите на зеления оазис провинциалното стопанство беше прераснало почти до размерите на малко селище. То беше дом, побиращ не само огромната стара къща в колониален стил, където поколения Кьонигс се бяха борили, сражавали и умирали, но включваше и къщите на скотовъдите, аборигенското село, административната сграда, откъдето Филип управляваше своите многобройни работни проекти, конюшните за скъпите му коне и не на последно място каменния параклис, който първият Кьониг, яростен лютеранин, беше издигнал веднага след като току-що бил завършил покрива на къщата.

Той не се беше интересувал само от собствената си персона. Старият Йохан страстно обичал и се грижел за строгата си съпруга, германката с руси плитки, и за седемте си малки дечица с лица на ангели, които довел със себе си от стария свят. За една година шест от тези деца намерили своя последен покой в тази земя, толкова далеч от родния дом и само седмото беше оцеляло, за да оправдае кръвта и потта, вложени в това усилие. Онзи син на Кьониг беше оцелял и забогатял, както на свой ред и неговият син. След това беше дошъл Филип, а сега и Джон.

„Джон. Моят единствен син.“

Странно, размишляваше тя. Отдадени на похотта, що се отнася до леглото, Кьониг никога не са били страстно отдадени, що се отнася до отглеждането на деца.

Но всичко, от което имаш нужда, е едно. На теб ти трябва само един син, за да предадеш всичко на него. Само един мъж, за да

наследи, един мъж — да управлява. Само един крал в кралството, един Кьониг в Кьонигсхаус. Стига толкова.

И тя им го беше осигурила. Беше им дала Джон, който беше един от тях, който беше изцяло техен по начин, по който нито един Кьониг не е бил досега, нито пък някога щеше да бъде, така както му беше дала своята руса коса и големите, доверчиви сини очи. И той щеше да бъде добър господар на тази земя, когато неговият ред дойде. Това беше нейната задача. Тя знаеше, че би могло да се каже, че е завоювала място в аборигенската схема на света, онази, която те наричаха „сънуване“.

Дали те все още сънуваха нейната съперница, след всичките тези години? Труди и нейният син, единственият ѝ син, също като Джон? Или само втората съпруга беше обречена винаги да сънува своята предшественица, бленувайки напразно, че Господ на нея е дал онова нежно тяло, бяло като крина на Мадоната, онази приказна коса, черна като абанос и устни, алени като кръв, онези елегантни дълги ръце, онзи вид на презрителна самоувереност и светска отвореност, които тя беше видяла в портрета на съпругата на Филип, когато за първи път дойде в къщата — портретът, който беше изчезнал, когато той я доведе тук, и повече никога не се появи...

Достатъчно! Хелън обви тялото си с ръце, за да спре треперенето, което не се поддаваше на волевия ѝ контрол.

На какво прилича това? бичуваше се тя. *Овладей се!* Филип, Джон и останалите мъже само след няколко часа ще се завърнат от събирането на стадата и очакват царско посрещане, хеликоптерът от Сидни също трябваше да пристигне всеки момент, товар от допълнителни усложнения, а тя стоеше тук и броеше мухите?

Над главата ѝ кръжеше самотен орел, очертавайки големи, проблясващи кръгове, провлачвайки своя дрезгав писък, като изоставено дете. Тя прокара ръка през правата си, гъста руса коса, стигаща до кръста ѝ, и се опита да си спомни какво трябваше да направи най-напред. „Влез във форма! — смъмри се тя. — Стегни се и се захващай за работа!“

Но продължаваше да трепери и още ѝ беше студено, въпреки прашната горещина. Далечно пърпорене на перки откъм хоризонта възвестяваше пристигането на хеликоптера. Но когато след известно време неговата тъмна сянка премина със зловещ трясък, като някаква

граблива птица над достолепното колониално стопанство, слабата, но стройна русокоса фигура все още стоеше прегърбена на верандата, макар отдалечена на милиони мили разстояние оттук.

---

[1] The Kingdom. — Б.пр. ↑

[2] King. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Пет мили от Кьонигсхаус черда след черда сънливи, пясъчнокафяви говеда потръпваха от удоволствие, подушили миризмата на дома във вечерния въздух. В началото на безкрайната колона един самотен ездач, високо изправен на стремето, изкрещя предизвикателството си, откъсвайки се от кервана.

— Ще стигна пръв до къщата!

— Хей, по-полека!

„Татко е невъзможен, като малко дете е“, мислеше си Джон със задоволство, фиксирайки с поглед летящата напред фигура, сам забивайки токове в задницата на коня си, напразно опитвайки се да я настигне. „Сега ще извика: Който стигне последен е женчо! — изсмя се в себе си той. — Господи, колко ли години вече събираше той стадата в тази земя? Това трябва да се е случвало през всяка божя година от неговите шестдесет лета!“

И все още той беше запален, гореше в това, както винаги — все така най-добрият: жилав и строен, невероятен ездач, еднакво бърз с ласото и с нагорещеното желязо, и в същото време търпелив, когато трябваше да направлява или завръща говедата. „И аз ще бъда толкова опитен, когато стигна неговите години — мислеше си той. — А дотогава, няма да позволя на стария негодник да се измъкне, без да ме научи на всичко това!“

Крещейки от удоволствие, той се впусна в надпреварата. Зад тях се простираше огромната австралийска пустош, обгръщащата ги от всички страни нагорещена до червено земя, под необятния блед купол на небесата, простираща се равна и гладка чак до твърдата черна линия на безкрайния хоризонт. С падането на вечерта блещукащата горещина се беше разтворила в красиви цветове: виолетово, синьо, индигово, докато слънцето се претъркулваше в края на небето и ето че бързо падащата тропическа нощ не беше вече далеч. Онези, които все още бяха навън, бродейки по свечеряващия се свят, хора и животни, бързаха да се приберат вкъщи.

— Давай! Хайде, момче, хайде-е-е!

Далеч пред него стегнатата, снишена фигура летеше напред, крещейки на белия жребец и това изобщо не можеше да се върже с представата за всички онези години, които се предполагаше, че Филип Кьониг е преживял на този свят. Господи, как яздеше той! Макар и неохотно Джон трябваше да го признае в няма възхита. А и Кайзер би направил всичко за него, а не даваше, крантата му с кранта, никой друг да припари до него! „Все пак ще им дадем да се разберат, нали, Бъч?“, прошепна той, привеждайки се напред в седлото, за да дръпне ушите на коня си, давайки нов тласък на запотения жребец в стремежа му напред.

В отговор конят му ускори крачка и с удвоена енергия подскочи напред към купчината. В центъра на сиво-зелено петно евкалипти и солни храсти, заобиколено и защитено по края от кордон кипариси и рододендрони, двата реда широки червени покриви, богато украсени като китайска пагода, се спускаха величествено чак до дългите веранди от ковано желязо, обточващи достолепния стар дом от четирите му страни. Под тяхната пазеща сянка, широки, вертикално отварящи се прозорци и френски врати гледаха навътре към ниски, просторни стаи, обзавеждани с любов от всяко следващо поколение Кьониг в продължение на много години с най-доброто, което те са можели да си позволят. И все пак това беше дом, където бяха живели хора, обичали се и умирали, домът, в който и той беше израснал... Джон го обичаше от цялата си душа.

Но той обичаше и света извън този дом, онова малко парче зеленина, мъчително извоювано от огромната пустиня наоколо. Това беше неговото истинско царство, не стопанството, толкова прекрасно каквото си беше. В продължение на хиляди мили наоколо гледката беше като марсиански пейзаж: един свят с червена земя, изгорена растителност и млечнокафяво небе. Там човешката душа можеше да се чувства на свобода в едно място, толкова просторно, колкото и самата тя. Той знаеше, че не може да напусне всичко това, че не би оцелял никъде другаде по света.

— Ще те изпреваря! Ще те изпреваря-я-я!

Гърленият вик достигна до Джон точно в момента, когато той почувства, че настървеният му кон най-накрая беше започнал да набира инерция.

— Не бъди толкова сигурен! — изкрещя в отговор той.

Сега той вече можеше да види как препускащият жребец на Филип намалява темпото, забелязвайки пред себе си конюшните, разбирайки, че най-после си е у дома. Рамо до рамо те свърнаха в двора и почти едновременно дръпнаха юздите на конете си, все още препускайки към перилата пред конюшните. Конят на Джон вече беше поел водачеството.

— Аз победих! — извика той.

— Не още!

С бързината на двадесетгодишен младеж Филип прехвърли крак през главата на коня и скочи на земята, спускайки се да докосне първата пречка на верандата, едновременно протягайки другата си ръка, за да спъне като на ръгби мач конкурента си, Джон, който се опитваше да достигне същата цел. Широкото, загоряло от слънцето лице на по-възрастния мъж се разтегна в победоносна усмивка, докато възсядаше проснатия в цял ръст на земята Джон.

— Аз те победих, момче! — извика Филип.

Джон едва можеше да говори, заливайки се от смях, докато се изправяше.

— Да, ама с хитрост!

— Аз победих, нали така? Нищо не е казано в правилата срещу хитруването!

— Ти изхитрува!

Отговорът на Филип се изрази в ново грубо блъсване, което запрати Джон пак на земята.

— Трябваше да си по-бърз в краката, момче! Все пак ти малко ме попритисна накрая, трябва да ти го призная!

От кухнята Хелън наблюдаваше със страх в сърцето караницата между съпруга си и сина им. Той победи! Само това имаше значение за него. Трябваше да бие дори собствения си син. Но докато единственото значимо нещо беше победата, къде оставаха другите?

Сърцето ѝ отново се преобърна, както се случваше винаги, но не заради съпруга ѝ, а заради нейния син. Господи, толкова беше красив! И толкова доверчив, толкова уязвим в откритостта си.

Все пак Филип обичаше Джон, винаги го беше обичал. Защо беше толкова вманиачена в страха си, че той може да направи нещо на сина им? Отново изпадаше в това свое глупаво състояние. Стига вече!

Залепвайки усмивка на лицето си, тя се засили да отвори покритата с мрежа външна врата, за да ги поздрави, излизайки във все още трептящата горещина навън.

— Добре дошли! — каза толкова весело тя, колкото успя, разтваряйки широко ръце, за да ги прегърне и двамата. — Добре ли мина събирането на добитъка?

Филип взе наведнъж няколкото стъпала, водещи към дървената веранда и я завъртя, привличайки я в грубата си мечешка прегръдка.

— Много добре! — обяви на висок глас той. — Става по-добре с всеки следващ път. Също като — той се изсмя с типичния си гърлен, груб смях. — Също като... — каза той подигравателно, с глас, издаващ многозначителния му подтекст.

„Също като секса“, тя знаеше, че той има това предвид и се молеше да не го произнесе на глас, поне не пред Джон. По злобното пламъче в очите му, тя усети, че той е отгатнал страха ѝ. Обви ръце около нея и я притисна силно към себе си. Тялото му беше горещо и вонята, идеща от него след седмици, прекарани на седлото, я удари толкова силно в носа, че тя я почувства като залепена за небцето си.

Филип усети, че тя се тегли от него и я придърпа още по-силно към себе си.

— Също като — като какво би казала ти, Хен?^[1] Като...? Хайде де! — дразнеше я той, не откъсвайки очи от лицето ѝ.

— О, не знам, Филип...

Джон неловко се размърда. Защо татко я притесняваше така? Не знаеше ли той, че жените са твърде чувствителни на тази тема?

Но Филип беше непроницаем.

— Не знаеш ли? — избумтя той. — Какво си мислеше, че ще изтърся? Също като живота, точно това имах предвид — като живота!

Нов изблик на необуздан смях. Той наблюдаваше Хелън отблизо, наслаждавайки се на нейната притесненост.

— Така, а спретнахте ли ни вие с Роузи една хубава вечеря? Особено след като имаме и гости.

— Гости ли? — Хелън видя, че Джон е безкрайно изненадан.

Филип се ухили пак и заприлича на изгладнял вълк.

— Тъхъ — каза внимателно той. — Твоят чичо Чарлз е пристигнал тук от Сидни, не ти ли споменах, че ще идва? И стария Бен от кантората в града. Изпратих хеликоптера да ги вземе днес следобед,

когато разбрах, че тази вечер ще успеем да се върнем у дома. — Той направи пауза. — Имаме да си говорим. За важни неща. — Той кимна многозначително към Джон. — Много важни неща. Ще видиш.

Защо го прави? — мислеше си уморено Хелън. Беше време, когато тя намираще този му маниер за очарователен, чудесен, дори секси. Харесваше ѝ да бъде държана в неведение до последния момент, на разположение за неочакваните приумици на Филип. Те изглеждаха толкова спонтанни, но в действителност бяха добре обмислени ходове, отдавна планирани тайно.

Но днес — тя виждаше как Джон се бори с изненадата си.

— Чарлз пристига? И Бен? — Той поклати глава. Изглеждаше притеснен и объркан, че не му е била дадена тази толкова нормална информация, удивен и дори засегнат да открие, че дългоочакваното тривиално завръщане у дома, което той бе очаквал с нетърпение седмици наред в пустошта, неочаквано се бе превърнало в нещо друго.

И то — в нещо много важно, доколкото сложната, безцеремонно поднесена изненада на баща му не беше нещо, което можеше да се подмине просто ей така. Хелън гледаше към Джон с цялата мъка на една майка. Той беше толкова щастлив при пристигането си. Сега изглеждаше напрегнат и загрижен, изведнъж състарен с цели пет години. О, защо трябваше Филип да постъпи така? Сърцето ѝ се късаше от мъка.

Филип се обърна към нея, очите му на ястреб — пронизващи, потъмнели. Не за първи път тя изпитваше страх от това, че той можеше да чете нейните мисли.

— Обадиха ли се вече по радиото от хеликоптера?

— Няма за какво. Те са тук. Пристигнаха преди час. — Тя си пое въздух. — Имаме и още една гостенка. Бен е довел Гийна. Тя току-що приключила срока в колежа си и той решил, че може да я вземе за един уикенд в провинцията. Обади се, за да ме попита. Ние не сме я виждали толкова отдавна, че аз не се стърпях да кажа „да“.

— Чудесно, това е прекрасно! Колкото повече хора, толкова по-весело! Нека всички да заповядат! — Филип плесна с широките си длани. — Окей, хлапе! — Той оципа Джон по рамото. — Тъй като ти изгуби, сега ще вкараш конете вътре и ще се погрижиш всичко да е наред за последното събиране на добитъка утре. Аз ще взема един душ и ще се срещнем веднага след като приключиш.

Мълчаливо майка и син се любуваха един на друг, докато едрата фигура се потътри навътре в къщата.

— Ти спечели, Джон — каза тихо Хелън. — Той изхитрува. Той просто трябваше да те бие, трябваше да спечели на всяка цена.

— Да — поклати глава Джон и сви неловко рамене. — Но татко само си играеше, ти знаеш, че е така. Не трябва да го приемаш толкова на сериозно.

Тя разбираше какво ѝ казваше той в този момент и ѝ се искаше да се ритне отзад, че изобщо си беше отворила устата. Лицето му отново придоби онова напрегнато, загрижено изражение и този път вината беше нейна, не на Филип. *Ти може да си разлюбила съпруга си, смъмри се тъжно тя, но това не променя нещата за никой друг. Филип си е все същият мъж. И той все още е бащата, който твоят син боготвори в продължение на двадесет и няколко години. Не му го отнемай. Не се забърквай в това, защото ще се окажеш застрашена. По-добре си намери нещо в пустинята на собствения си живот, към което да се привържеш, още сега, веднага!*

---

[1] В обръщението, което е умалително от Хелън, се съдържа и гальовността и презрението, породено от алюзията с „hen“ — кокошка, кокошчица. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

Зад полираното стъкло на френските прозорци небето и земята се бяха слели в стена от плътна чернота, толкова гъста, колкото може да бъде една безлунна, беззвездна нощ в огромния, чист купол на австралийския небосклон. Във вътрешността на стаята малки нощни лампи, разположени на групи, хвърляха златни отблясъци топла, предразполагаща светлина около масата за вечеря, подредена за шестима — бяха извадени сребърните прибори — за домочадието на Кьониг и техните специални гости.

В салона отвъд Филип Кьониг бе застанал редом до сина си и мислено прехвърляше сценария за вечерта. Изправен под портрета на основателя на имението, суровия му прадядо Йохан, разкрачен пред огромната открита камина, изпълнена по това време на годината с ярка зеленина и диви цветя, Филип беше скръстил коравите си ръце зад гърба и на устните му играеше една тънка усмивчица, която веднага бе заменена от показно сърдечната за „добре дошли“, в момента, в който първият гост влезе в стаята.

— Чарлз!

Пристъпвайки напред, Филип сграбчи ръката на високия, слаб мъж, идещ към него, и я раздруса енергично, като същевременно замахна и грубо тупна брат си по рамото.

— Радвам се да те видя, приятелю! — Той бързо изстреля същия поздрав към мъжа, пристъпващ отзад. — И тебе, Бен! Къде е прекрасната ти дъщеря? Къде си я скрил?

Бен Никълс прокара пръсти през оредяващата коса над широкото си, безстрастно лице и се опита да се усмихне.

— Гийна е горе с Хелън. Нали знаеш, жени... Ще слязат всеки момент.

— Здравсти... Чарлз — Джон беше казвал толкова дълго „чичо Чарлз“, та сега се почувства неудобно да използва само името му. А и бледият, резервиран Чарлз Кьониг нямаше нищо общо с нахаканата експанзивност на Филип. Джон винаги беше смятал, че той е човек,

криещ дълбоко собствените си планове и желаещ истинските му мисли да останат скрити от другите, затворени в добре оформената му, все още красива глава.

Колко различни могат да бъдат двама братя, мислеше си Джон... Филип толкова широк, грубоват и изпълващ пространството и живота с огромната си конструкция, едра червеникаворуса глава и животинска усмивка, а Чарлз — тъмнокос, слаб и елегантен, дори мрачен тази вечер. Но без съмнение той изпитваше уважение към помладия брат на баща си и се опита да го изрази, влагайки всичките си чувства, в твърдото ръкостискане, с което го приветства.

— Добре дошъл в Кьонигсхаус. И ти, Бен — радвам се да ви видя отново. Как сте?

— Чашите, момче! — нареди Филип жизнерадостно. — Чарлз, барът е отворен! Какво ще пиеш? А ти, Бен? Само назови отровата си. Приятелю, на твоё разположение са всичките ти любими питиета, без махмурлука, разбира се!

Никой от двамата мъже не направи и опит да се включи в престорената веселост. Чарлз гледаше Филип право в очите, отвърщайки му със същия студен, невъзмутим поглед.

— Мисля, че всички ще се почувстваме по-добре, когато приключим с деловата част. Дотогава няма какво да празнуваме.

Сърдечността на Филип се стопи.

— Това ти е лошото на тебе, Чарли, момче — промърмори заплашително той, — и така е било винаги. Не ти издържат нервите. Все с твоите велики идеи. И сега няма да ни ги спестиш, както всеки път, нали? — Настъпи болезнена тишина. — Така ли е?

Какво, по дяволите, се разиграваше тук? Джон гледаше стреснато баща си и останалите. Слабото, тъмно лице на Чарлз се набразди, докато се опитваше да сдържи пристъпа си на гняв.

— Не е въпрос на нерви — каза той дрезгаво. — Това е важно решение, най-важното в историята на компанията, и ти го знаеш. Не можеш да го таксуваш като някаква формалност.

Филип се изсмя неприятно.

— Колко мило!

Трябва да се намеся, помисли си Джон.

— По едно питие, момчета? — Той се насили да играе ролята на домакин, подрънквайки с каните от рязано стъкло и кристалните чаши

върху тежко натоварената количка, която стоеше отстрани до камината, докато не се увери, че всеки един от мъжете не удари по глътка от нещо добро. Чак тогава той попита внимателно. — За какво е всичко това? Кое не е само „формалност“?

Филип погледна подигравателно към Чарлз.

— Твоят чичо е обсебен от една идея. Велика идея.

— Това не е само моя идея — отвърна му заядливо Чарлз.

Филип изсумтя, надсмивайки се.

— Искаш да кажеш, че е и на Бен ли?

Бен видимо трепна.

— Виж, Фил, ти знаеш, че аз се явявам само един наемен работник, когато се стигне до такива финансови решения.

— Аз не бих казал, че един от най-добрите в страната бизнес счетоводители е „само наемен работник“, Бен — каза бързо Филип. — А като мой финансов директор от четиридесет години насам, роден в имението и на практика един от семейството, ти имаш пълното право да участваш в делата ни. И въпреки че си бил на заплата, аз очаквам много повече от теб, отколкото от един „прост наемен работник“.

Джон имаше чувството, че наблюдава тенис мач, без да знае какви са правилата му. Той наблюдаваше напрегнато тримата мъже, които все още стояха пред камината: Филип и Чарлз — гледайки се като противници, а Бен — топката между тях. Когато проговори, беше уверен, че тонът му е твърде висок.

— Дайте ми малко почивка, момчета. За какво е цялата тази дандания?

Филип не пропусна да нанесе удар.

— За продажбата на Кьонигсхаус.

Настъпи ужасна тишина. Нито Чарлз, нито Бен вдигнаха поглед към Джон. Реакцията му се изля от някаква незначителна дълбина на душата му.

— Какво?!

Филип се обърна към него, играейки на изненадан.

— О, не са ли ти казали? — каза той невинно. — Твоят чичо Чарлз и финансовият ни магьосник, старият Бен, искат да продадат Кьонигсхаус.

Само той знаеше какво му струва на Джон да проговори отново.

— Да се продаде Кьонигсхаус? — Несъзнателно той се върна към името, с което го наричаха местните хора. — Да се продаде „Кралството“?

— Това е имотът, за който става дума. На старото място му дойде времето! И хайде, чао! Йии-хуу!

Джон също се изсмя, с някаква истерична нотка на облекчение.

— Стига бе, тате! Това е някаква тъпа шега.

— Ъхъ — изсмя се гръмогласно Филип. — Знаех си, че така ще си помислиш!

Бавно нещата започнаха да се изясняват за Джон. Но все още той се съпротивляваше.

— Никак не е смешно, тате.

— Не си правя майтап, синко.

Джон изстина.

— Искаш да кажеш...?

Чарлз направи крачка към Филип, лицето му представляваше маска на омерзението.

— О, престани с цирка, Фил! — сръза го той. — Аз мислех, че ти си този, който трябва да му съобщи!

— И аз му съобщих.

— Имах предвид, да му го кажеш днес!

Филип се усмихна още по-широко.

— Аз му го казах днес. Току-що. — Той се обърна към Джон. — Как го намираш, сине?

Джон беше пребледнял.

— По дяволите, ти много добре знаеш как го намирам! — проскърца той. — Не е възможно! Не можеш да го направиш просто ей така, тате!

— О, боже — каза сардонично Филип. — Изглежда изтърсих нещо, което горкото момче не може да смели. — Той се огледа наоколо. — Ти беше прав, Бен. Ти ме предупреди, че нашият Джон ще бъде твърде чувствителен на тази тема. Умът ми не го побира обаче защо?

— Защо? Татко... аз...

За свой ужас и срам Джон откри, че се бори с напиралите сълзи. Бен се опита да внесе яснота.

— Виж, Джон, компанията има неприятности. Филип е в течение. Дълго време си играхме да смятаме отново и отново. Има само един начин да излезем на чисто.

Чарлз кимна.

— Оказа се, че Кьонигсхаус, бизнесът с говедата, е слабото място във веригата. Международната търговия с говеждо месо запада навсякъде, продажбите ни спадат от година на година...

Филип подхвана рефрена.

— И фермерството, както знаем, е отживелица. Така че, според Чарлз и Бен, трябва да се разделим с Кьонигсхаус! Трябва да го продадем, момче! Те искат да изритат кралете от кралството им! — Сега той се захили още по-гръмогласно.

„Изглежда, че това го забавлява, помисли си Джон тъпо. Трябва да направя нещо.“

— Виж, тате...

Но в момента, в който проговори, две женски фигури се появиха в рамката на елегантния свод, разделящ гостната от просторния хол и стълбището. В класическата си рокля от морскозелен крепдешин, която хармонираше със сребристия отблясък на прекрасната ѝ руса коса, Хелън беше истинска красавица, съвсем различна от всекидневния си образ на жена, облечена в риза и джинси. Приглушената светлина на лампите беше изтрила поне десет от нейните четиридесет и няколко години, а леката походка и елегантната ѝ стойка смъкваха още толкова от останалите. Единствено вродената ѝ стеснителност ѝ пречеше да забележи какво впечатление правеше на всеки мъж в тази стая.

Но момичето, вървящо до нея, беше онази, която прикова всички погледи. Наполовина туземка, тя беше взела най-доброто от двете раси. Огромните, нежни, влажни очи върху блестящата тъмnozлатиста кожа издаваха ранимостта ѝ на бушменско девойче, но правилният нос и безстрашната ѝ брадичка говореха за сила, неприсъща за нейните двадесет и няколко години. Тънка като мраморна колона в правата си рокля от бяла коприна, с движения като на танцьорка, тя плахо пристъпи в стаята под изпитателните погледи на мъжете.

Бяха разменени обичайните приветствия. Само Джон не отрони нито дума.

— Джон? — каза Хелън, подканящо. — Ти помниш Гийна, нали?

Дали я помни?

Помнеше я и още как! Бяха ходили на училище заедно, само че тя беше три или четири години по-малка. После, когато бизнесът се разрасна и старият Бен трябваше да се премести преди четири или пет години в Сидни, тя беше отишла да живее със семейството си в града. Той знаеше, че тя беше загубила майка си преди около две години и че сега се оправяха с Бен сами. И беше подочул от семейните разговори, въпреки че не бе надавал много ухо, че е започнала да учи в колеж преди известно време и скоро ще го завърши.

Но това беше Гийна, онова малко момиченце, над което нейната майка туземка трепереше толкова много, че никое от момчетата никога не беше допуснато да играе с нея. Това беше онова грозничко, слабоватото детенце, с вид на вечно недохранено, с крака като щеки и очи, твърде големи за дребното ѝ личице.

Това беше...

Не, не и това тук!

Оттатък, в хола, невидима ръка удари гонг и Роуз се появи с Ели, която я следваше по петите. Филип се засмя и плесна с ръце, привличайки отново вниманието.

— Вечерята! — изрева той. — Господи, колко съм гладен! — Очите му заискриха. — Не е ли великолепен начинът, по който малкото свършена работа ражда големия апетит, а, приятели?

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

В широкото дъбово легло, пропътувало заедно с първите Кьониг целия път от Саксония дотук, Хелън лежеше будна и се вслушваше в дълбокото дишане на съпруга си. Ако силното желание и достатъчно напрегнатата мисъл за това можеха да го направят, ридаеше сърцето ѝ, половината жени по света биха убили мъжете си в този миг, на секундата!

Тя се въртеше и трепереше в кадифения мрак. Пред нея изплува лицето на Джон, такова, каквото беше при влизането ѝ в гостната снощи: с черни петна около очите като на млад боксьор, с вид на теле, което карат на заколение.

Тя знаеше, че не може да обсъжда бизнес въпросите с Филип, той никога не беше си и помислял да иска нейното мнение, още по-малко пък сега. Въпреки това тя беше председателствала трапезата, разпределяйки храната и виното, мъчейки се да създава весело настроение, опитвайки се да събере сили и да се включи в разговора: „Виж, Филип, ако цялата компания работи, за да поддържа това място, не можем ли да направим промени и съкращения някъде другаде, но да запазим Кьонигсхаус... за... за...“.

„За Джон“, беше искала да каже тя. „За моя син. Твоят син. Твоят наследник. Единственият, който ти е останал, не си ли спомняш? Или не ти пука сега, след като Алекс си отиде? Трябва ли Джон да остава винаги в сянката му?“

Естествено, тя не беше казала нищо. Останалите също мълчаха, Чарлз, задавен от яростта си, която винаги го обземаше, когато Филип започваше да разиграва театър, Бен — сплашен, Гийна — явно притеснена от натегнатата атмосфера на масата и Джон — очевидно онемял от присъствието на привлекателната млада гостенка.

Докато Филип изглеждаше доволен от ставащото, развихряйки се още повече с напредването на вечерта. Както винаги той яде и пи двойно повече, отколкото всички останали мъже взети заедно. След това, накрая — тя цялата пламна и се разтрепери в затопленото легло,

припомняйки си — той реши да демонстрира пред всички в какво ще премине по-нататък забавлението му тази нощ. Бутайки настрани чашата с остатъци от сладкото десертно вино, все още с недочупените докрай орехи в ръката си, той погледна през масата и я погледна с горещ, влажен поглед, който изключваше присъствието на всички останали. Той скочи на крака.

— Хен!

В мълчанието, което последва, той премина през стаята, за да я хване грубо за ръката. Докато я издърпваше от стола, за да стане, той й нареди: „Хайде — сега!“ с такъв тон, който не остави никакво съмнение у останалите къде я води той и защо.

В спалнята последваха още нареждания: „Така — не! По този начин! Още веднъж! По-силно! Сега!“.

Той винаги беше доминирал в секса, груб и нетърпелив, горящ от желание да се гмурне, да проникне, убеден, че по силата на изхвърлянето на мъжествеността му всичко му е позволено. Според Филип, ако той беше задоволен, тогава и тя би трябвало да бъде удовлетворена. Тя се усмихваше в себе си, когато четеше статии в женски списания, искрено, откровено подтикващи читателките си да разкриват своите сексуални желания пред мъжете си, да ги обучат в прелюдията на любовната игра, „да покажат какво точно искат“. По думите на Филип прелюдията се състоеше в това дали той е взел решение да се люби. А жените не можеха да имат други желания, освен да задоволят тези на мъжете си.

И тя бе свикнала с това положение на нещата. В началото неговата грубовата припряност я възбуждаше, прокрадващата се под роклята ѝ ръка, докато тя едва бе вдигнала лицето си за целувка, полата ѝ, вдигната на кръста, преди още някой, който е бил в стаята, да е затворил вратата зад себе си. Тя си спомняше още първата им прегръдка, най-първия път, когато се срещнаха. Пристигайки в съседното стопанство, където работеше, той я беше видял за първи път, когато беше спрял да попита къде може да бъде открит шефа ѝ. По-късно я бе открил във фуражния склад, където тя проверяваше зърното и другите храни за говедата. „Дойдох да ви кажа «довиждане», беше произнесъл предпазливо той. Струва ми се, че пак ще се видим.“

Знаеше, че ще я целуне още от момента, в който беше влязъл през вратата и тялото ѝ се беше напрегнало, докато съзнанието ѝ все

още се двоумеше дали го иска или не. Но когато притвори очи, тя беше почувствала не лек допир по устните си, а една корава ръка върху гърдта си, удар като от електрически ток по цялото си тяло, докато грубите му пръсти опипваха зърното ѝ, нейното тяло беше поддало, като че ли той беше дългоочакваният любовник, завърнал се зажаднял да я почувства най-малко след едномесечно отсъствие.

Още от това първо докосване той я беше направил своя: тя не беше в състояние да му устои. И сексът между тях двамата винаги беше следвал схемата на неговите ритми, пориви, желания. Той обичаше да прави секс като бърза закуска, горещ, надве-натри и често. Той обичаше да опитва различни подправки и гарнитури, само за да види какъв е вкусът им или миризмата им.

„За довчера, Хен“, ще произнесе той, хвърляйки пакет на масата, всеки път, когато се върнеше от Сидни или от някое от дългите си бизнес пътувания отвъд океана. Тя беше поласкана, когато преди години едно пътуване до Париж беше причината да се сдобие с върховна колекция парижко бельо, включително невероятен корсет с жартieri и черни къдрички, който не би посрамил дори и Мулен Руж. Германия беше поводът за чифт ботуши, каквито вероятно Марлене Дитрих е носила в „Синият ангел“, в противоположност на това Лондон „произведе“ ученическа камизолка и пликчета от чисто бял памук. „Маркс и Спенсърс“ беше се захилил той, показвайки острите си бели зъби. „Аз им казах, че са за моето малко момиченце!“ Въпреки всичко Филип носеше католицизма на ревера си от време навреме.

Напоследък обаче желанията му бяха станали още по-крайни, докато нейното удоволствие — още по-изплъзващо се. Някога тя го беше обичала дотолкова, че не я беше грижа дали ще достигне онова състояние на прилив на енергия и радост в края на любенето, достатъчно ѝ беше да чувства тежестта на един мъж, проснат на гърдите ѝ, изтощен и беззащитен. Сега, когато ѝ беше накупил тези дантелени кюлоти, той само чакаше момента да я наведе, да ѝ ги свали и да започне. Вече не я целуваше, почти винаги предпочиташе да я сграбчи грубо изотзад, кучешката, огромните му ръце мачкаха нежната ѝ плът над бедрата, докато блъскаше тялото ѝ към своето до момента, в който достигне оргазма си.

Ако тя плачеше или протестираше, това изглежда само още повече го възбуждаше. Сега той вършеше неща, които със сигурност

имаха едничката цел да я накарат да се дърпа и да се гърчи, да стене и потрепва, напразно опитвайки се да се откопчи от изтънченото мъчение. И най-малката съпротива само го настървяваше още повече да я мачка. Тя знаеше, че е заложница на измисления му свят, на маниакалното желание за доминиране на този садистично устроен мъж, за когото нейното унижение се явяваше необходима предпоставка за постигане на собственото му удовлетворяване. Няма и осквернена, сега тя не можеше да си припомни кога бе започнало, нито — мислено превъртайки живота си напред — къде би свършило.

Тази нощ тя се бе подчинила веднага и изцяло на неговите желания, надявайки се това да ускори неговия връх и да съкрати собственото ѝ мъчение. Но правейки го тази нощ, както и много нощи преди, вътре в нея бе умряла още една частица от нейното „аз“.

Той беше свършил, проснат през леглото, животински изчерпан. Но за нея нощната сесия на инквизицията тепърва започваше. Кога беше престанала да намира това жестоко, рязко клатене сексуално възбуждащо и дори привлекателно и беше започнала да мечтае за нещо по-нежно, по-цялостно, по-бавно, за нещо взаимно?

Кога беше престанала да го обича?

Тя се размърда нервно под тънкия чаршаф, напразно търсейки по-хладно местенце в горещото, влудяващо легло, все още пазещо киселата миризма на техния секс. Когато Филип за първи път я обяви за своя, тя беше толкова горда от това, че му е съпруга, че изобщо не я интересуваше дали целият свят ще знае кога са правили любов. Сега лукавото разбиране и мълчаливото състрадание, които тя прочете в очите на Чарлз, когато Филип я беше подбрал като животно от стаята, я беше попарило като вряло масло.

Чарлз...

Той също беше прекарал живота си в сянката на Филип, неговата сила — обезценена от практическия нюх на Филип, и несправедливостта на съдбата му го бе довела сега, тя го чувстваше, до състояние на дълбока горчивина, заключена вътре в него. И все пак той беше блестящ и твърд като всеки Кьониг, все още имащ своя шанс.

Чарлз...

Дали би била по-щастлива с него?

Отвъд тежките махагонови кепенци тропическата зора оцветяваше утрото в симфония от багри: лилаво, червено, златно. Само

не още един проклет, прекрасен ден! Имаше ли надежда за още един или два часа сън, след като не можеше да намери спокойствие за духа си?

Би ли била по-щастлива с Чарлз? Без Филип?

Какъв беше този въпрос? Целият ѝ живот напоследък изглежда се свеждаше до едно безкрайно, безсмислено задаване на въпроси. Кога се беше започнало? И кога, ох, кога, щеше да свърши?

Когато слънцето изскочи като огнена топка над Кьонигсхаус, Джон окончателно се отказа да прави по-нататъшни опити да заспи и изхлузвайки се от леглото, намъкна джинсите и ризата, измъквайки се тихо от къщата през задната врата. За първи път в своите двадесет и четири години той се натъкваше на такава голяма мъка, отказваше да я посрещне фронтално, а вместо това се въртеше около нея като ранен звяр.

Да се продаде Кьониг? Да напусне Кралството? Как изобщо баща му можеше да си го помисли? Той стоеше на верандата на кухнята и очите му обхождаха стопанството и всички земи наоколо. Земя, за която неговите хора се бяха сражавали и за която бяха умирали.

Но не беше само това. Джон се обърна рязко в ранния утринен въздух, който се издигаше остър и свеж от влажната земя, опитвайки се да охлади пламналото му лице. Той обичаше тази земя, обичаше я със страст, притаена толкова дълбоко, че за нея нямаше думи, толкова дълбоко, че не я достигаха дори сълзите. Той смътно знаеше, че никой друг от семейството не го болеше така за Кьонигсхаус и тези сухи, песъчливи акри, милите нераждаща, мъртва червена земя, така както него. Вярно, Хелън я обичаше, знаеше го, но тя не беше родена тук — като всички останали деца, той никога не беше преставал да се чуди, къде ли по света е била родена неговата майка — а освен това, баща му винаги е бил неговата голяма любов и обекта на неговата лоялност.

Чарлз? Джон се опита да се постави на мястото на своя висок, затворен чичо. Сигурно не е много весело да си по-младият брат — нищо чудно, че Чарлз толкова рано се беше откъснал от задушаващата сянка на Филип, за да опита късмета си в Сидни. Там той беше успял да завърти процъфтяващ бизнес, докато Филип, фрашкан с пари след

бума на говеждото месо през седемдесетте и осемдесетте години, не беше извършил дворцов преврат и не бе откупил брат си обратно.

Това беше началото на бизнес империята на Филип и той моментално беше наел Чарлз да я управлява. Така Чарлз е бил изтласкан от собствения си бизнес в нещо като банкрут и в същото време дейността му е била върната, като успоредно с това са му били дадени повече и дори по-големи играчки, с които да си играе, защото Филип би приел всички препоръки, направени от него за разрастване на бизнеса. „Имаш всичко, с което да се занимаваш, да работиш върху себе си, млади Чарлз“, обичаше да го насърчава Филип. А Чарлз никога не беше си позволил да запрати в лицето му горчивото обвинение: „Сигурно, приятелю, освен че нищо от това не е мое!“.

Беше ли този ход с продажбата на Кьонигсхаус, с откъсването на скъпоценния камък от короната и хвърлянето му на чуждите, опит на Чарлз да си отмъсти на Филип за всичко, което му беше сторил? Подобни мисли не бяха присъщи за природата на Джон и той инстинктивно отхвърли спонтанно родилото се подозрение. И все пак той не можеше да повярва, че Кьонигсхаус трябва да се продаде, че няма друг изход.

— Трябва нещо да се направи! — мърмореше си отчаяно, по детски той. — Трябва да има нещо, което аз мога да направя!

Едно малко, нощно животинче притича в основата на грамадно каучуково дърво и после край него като малко духче в бързо изгряващата светлина на утрото. Откъм далечните планини, сключили Кьонигсхаус в своята вечна каменна прегръдка, мързеливо се надигаха първите кани^[1] и ястреби, за да се пореят в утринните въздушни течения, а слънцето поемаше своя път над хоризонта.

„Тази земя е моя.“

С нова страст Джон огледа купчината постройки около красивата стара къща и строго поддържаните конюшни, които образуваха чистия двор зад нея. Като в сън той обиколи стария дом и застана отново пред него.

Сега цялото стопанство се разстилаше пред погледа му: земята с нейния лек наклон по посока на огромното езеро, мили надалеч в храсталака, добре поддържаната алея за автомобили с любимите рози на майка му и палмовите дървета, които обточваха двете страни на пътя чак до магистралата, жилищата на скотовъдите,

административната сграда, къщата за гости, където Бен и Гийна продължаваха да спят, дори след като той премина под прозорците им.

Гийна...

Но дори тази странна и мъчително сладка мисъл не успя да отклони ума му от онази дълбока следа, от пропастта, която преминаваше през цялото му същество.

„Кьонигсхаус е мой. Той ми го обещаваше през целия ми живот. Той винаги казваше, че ще го притежавам един ден, той ми го обеща. Как сега изведнъж ще ми го отнеме?“

Неочаквано външната врата на къщата за гости тихо се отвори и една тънка фигура, облечена в бяло, се измъкна безшумно навън, слезе по няколкото стъпала от верандата и тръгна през широкия кръг трева към него. Гийна! Замаян, той си глътна езика. Дори от това разстояние тя забеляза притеснението му и въпреки че когато тръгна от къщата беше достатъчно самоуверена, докато стигне до него, тя изглежда също си глътна езика. След като бързо вдигна поглед за поздрав, тя сведе очи, заковавайки ги върху златистокафявите си ръце и задочна да чупи и извива дългите си пръсти, докато говореше.

— Видях те — осмели се да каже тя. — От прозореца на стаята ми. Бях будна. Винаги ставам рано сутрин.

— Да.

Настъпи мъчителна тишина.

— Седни — каза отчаяно той. — Защо не седнеш?

Разполагайки се един до друг върху старите каменни стъпала, водещи към парадния вход на внушителния дом, необходимостта да се гледат отпадна и моментално напрежението намаля.

— Искях само да отбележа — започна Гийна предпазливо, съпротивлявайки се на желанието да го погледне с крайчеца на окото, знаейки, че така ще покаже огромните си, влажни очи в пълния им блясък, — че ти снощи се оказа изненадан много неприятно. Изглежда малко неочаквана тази продажба на Кьонигсхаус, над която работи баща ми, и аз не я разбирам изцяло.

Уютът, който му предложи, го накара да осъзнае колко тъжен и самотен, колко изоставен се е чувствал и той се хвърли към предложеното му състрадание както изгладнелият се нахвърля на трохи.

— Нито пък аз! — изломоти той. — Ние имаме най-доброто скотовъдно стопанство тук, в Северните територии, вероятно и в цяла Австралия. Чувал съм татко да повтаря това хиляди пъти. Имаме над три хиляди квадратни мили земя, имаме хиляди глави от най-добрите говеда, които могат да се купят с пари, изхарчили сме цяло състояние, за да ги направим солидни и здрави, имунизирани срещу каквато болест ти дойде на ум, и точно когато татко може да помисли за почивка, да седне и да се наслаждава на всичко това, той решава да го продаде!

— Дали наистина?

— Какво искаш да кажеш?

Изненадан, Джон се обърна да надзърне в замислените кафяви очи. Гийна поклати глава.

— Не знам точно. А и не познавам баща ти. Е, цял живот съм го познавала, но той винаги е бил далечна фигура за мен. — И ужасяваща, помисли в себе си тя. По-скоро ти, Джон, отколкото аз, започваш да разбираш сега що за човек е!

Джон изглежда, че улови мислите й.

— Значи ти си видяла нещо? Забелязала ли си нещо?

Гийна кимна.

— Въпреки всички приказки, които се изприказваха снощи, той не е подписал нищо, нали? Те си говореха за тази японска компания, с която чичо ти Чарлз се е свързал за продажбата на имението, но изглежда, че преговорите с японците са още в самото начало. Няма договор. А докато няма договор, няма и продажба.

— Но защо му трябваше да го прави — имам предвид татко — да вдигне всичкият този шум, ако няма никакво намерение да го продава наистина?

Гийна го изучаваше внимателно, опитвайки се да си даде сметка колко от истината трябва да му бъде спестена.

— Вероятно, за да ти пусне мухата? За да те държи на нокти, да те накара да чезнеш в догадки? Татко винаги е казвал, че твоят баща ти е обещал Кьонигсхаус — да го наследиш, той да е твой.

— Да — промълви той, в гласа му имаше горчивина. — Така е.

— Е, ти си синът и наследникът! — Тя му се усмихна. — Както и майка ти, естествено, но не бих казала, че тя изпитва желание да управлява Кьонигсхаус.

Джон поклати глава.

— Не, така трябва да е. Остава чичо Чарлз — моят чичо — но той не е фермер, на него му дай само бизнеса му. И той не би проявил интерес към Кьонигсхаус.

— И няма никой друг, нали така?

Джон направи пауза, поемайки си дълбоко въздух. В училище аборигенските деца често казваха, че когато изречеш лъжа, Великата змия в небето протяга врат и опашка, разгъвайки огромното си, ужасяващо тяло, и един от обръчите му е приготвен за теб, за да те хване и да те отвлече на онова място, където прибират лъжците.

Но нещо е лъжа, когато със сигурност знаеш, че то не е истина. Ето защо, той изобщо не се замисли, преди да изрече отговора си.

— Не — каза твърдо той. — Няма никой друг — никой друг не иска Кьонигсхаус така, както аз го искам.

Гийна потрепери.

— Е, тогава — каза тя простичко, като дете. — Тогава то е твое. И ти трябва да се бориш за него — трябва да го задържиш.

Обзе го чувство на безсилна ярост.

— Но те казват, че бизнесът върви зле, че нещо трябва да се продаде.

— Може би. — Нейният дрезгав, тънък гласец изведнъж беше станал много чист. — Но не е необходимо това да е Кьонигсхаус! Могат да се продадат някои от имотите в Сидни, така че Кьонигсхаус да остане, както е било досега, преди баща ти да се забърка в бизнеса в града.

О, боже, само да можеше да стане, мислеше си Джон. Заля го вълна от благодарност, че тя му бе посочила този лъч надежда, че му бе дала възможност да говори, бе дошла и останала с него, споделяйки самотата и болката му. Той се придърпа почти незабележимо към нея, позволявайки рамото му безкрайно внимателно да се приближи до нейното, така че между тях да се установи възможно най-невинното разстояние.

Седяха в опалната светлина на утрото, докато първите присмехулници не се разсмяха и разбъбриха над главите им; никой от двамата не смееше да мръдне. Бяха изпаднали в лек транс — на плаха интимност и нежно, нервно задоволство. А от господарската спалня над тях две сурови, сиви, мъжки очи гледаха надолу към младата

двойка и вземаха твърдото решение: каквото и да мислеха те, младите, че ги очаква занапред, нямаше да им бъде позволено да го изживеят.

---

[1] Род дребни грабливи птици от семейството на ястребите. —
Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Както можеше да се предположи, закуската тази сутрин беше тягостна. Един по един членовете на семейството се събраха около масивната дъбова маса под втренчените погледи на отдавна починалите Кьониг и напразно се опитваха да се преструват, че това е просто още един обикновен ден.

Все още чувствайки дъха на Филип в устата си, Хелън знаеше, че не може да преглътне и най-малкото парченце препечена филия. „Не мога повече така“, мислеше си тя. Срещу нея Чарлз късаше парченце по парченце една кифла, докато Бен механично изпразваше чинията си с бекон и бъркани яйца, избягвайки да погледне когото и да е. Джон и Гийна седяха един до друг и очевидно нямаха апетит, запазвайки мълчание през цялото време. „Това е като пробуждане! — мислеше Хелън. — Или може би сега, след като чухме произнасянето на смъртната присъда, всички очакваме Кьонигсхаус да умре.“ Въпреки ранния час слънцето припичаше вече през стъклото. Изведнъж стана толкова горещо, че беше трудно да се диша.

Само Филип, разположил се както винаги в огромния си, резбован, подобен на трон стол, начело на масата, беше в обичайната си, превъзбудена форма. Въпреки огромните количества, които беше погълнал на вечеря снощи, той продължаваше да се тъпче с бекон и яйца, пържени и препечени филийки, поливайки ги обилно с чаши кафе, запарено точно както той го обича: черно, горещо и непоносимо силно.

— Хубаво кафе, Роуз! — информира той старата икономка, докато тя се движеше напред-назад сред гостите с нацупената Ели подире си. — Налей и на другите от него, добро и достатъчно горещо е, тази сутрин те изглеждат така, че обезателно трябва да сложат в търбусите си нещо силно и черно. Налей на всички още по една чаша кафе, Ели!

— Разбира се, господин Филип!

В котешките ѝ кафяви очи заигра пламъче и с готова, залепена на устните си усмивка, Ели побърза да се подчини. Роуз би дала живота си за Филип, но нейната преданост не стигаше чак дотам, че да се включва в демонстрациите му на сила и власт. Нито пък смяташе, че на некадърницата Ели трябва да се вдигат акциите по този начин.

— Кафето за господаря е всичко засега, Ели — нареди ѝ високомерно тя. — Достатъчно! — След това тя се обърна към работодателя си: — Остави ги тях, господин Филип — излая тя, — и помисли за себе си. Какво друго искаш за закуска тази сутрин?

Намусено и разярено, аборигенското момиче с огнения поглед се върна, упорствайки в опитите си да привлече вниманието на Филип. Но той беше непроницаем.

— Само толкова, колкото да се наситя и да ида при добитъка! — разхили се той. — Днес е последното събиране! До утре вечер ще имаме две хиляди говеда в стопанството. Те ще прекарат навън само още една нощ. Тази вечер ще ги закараме до водоема край Девил Рок^[1], утре ще ги натоварим на влака и ще ги изпратим. Още един добър сезон за говедовъдството на Кьониг! И нелош резултат за „Кьониг Холдингс“, нали? А?

Той отправи въпросителен поглед към Бен. Широкото, безизразно лице на Бен се изпъна от учудване.

— Знаеш, Фил, че не е толкова просто и ясно... — започна като навит той. — В цялостната схема на бизнеса, това е въпрос...

— Въпроси, въпроси! — прекъсна го грубо Филип. — Плащам ти за отговорите, приятелю, не за въпроси!

Чарлз въздъхна дълбоко и се наведе през масата с намерение да се намеси.

— Слушай, можеш да си крещиш колкото си искаш, но това няма да промени нищо! Няма начин, по който да продължаваме да държим стопанството тук и да запазим всичко останало. — Той хвърли поглед към Джон. — Признавам, че животните и това място нямат онова значение за мен, каквото имат за вас, момчета. — Той присви очи. — Но не смятате ли, че и на мен не ми е безразлично, даже омразно, когато ни се налага да продаваме, когато трябва да се простим с някаква част от бизнеса?

Филип се усмихна убийствено.

— Омразно? Та ти не знаеш как да мразиш! Ти изглежда дори си престанал да осъзнаваш, че си Кьониг, братле — ако изобщо някога си знаел какво представляват Кьониг и към какво в действителност се стремят те. Защо не си промениш името на „Кинг“, както татко винаги е искал, тогава дори няма да ти се налага да се преструваш, че си един от нас! — Той направи пауза, за да придаде на думите си по-голяма тежест. — Кьониг купуват земя — не я продават! Ние живеем в нашата земя, ние черпим силата си от нея, тя е нашият начин на живот, причината, за да продължаваме да живеем. И ние никога няма да се разделим с нея!

„Какво е намислил сега?“, паниката се надигаше у Хелън. „Версията пред Джон снощи беше, че трябва да се разделим с Кьонигсхаус!“

Чарлз се беше вторачил във Филип с открито недоумение. Оставяйки несръчно ножа и вилицата на масата, Бен се втурна да запушва пробива.

— Фил, финансовите причини са основателни, обещавам ти, че...

Филип се изсмя в лицето му.

— Твоето обещание! Толкова те е шубе, та чак лайното ти се е спекло! Ти би обещал всичко! Посочи ми една основателна причина, друже, поради която трябва да хвана вяра на думите ти!

„Милостиви боже, какво го е прихванало тате? Има мъже, които за такава обида убиват на място“, мислеше си трескаво Джон. И той, притеснен, се намеси в разгарящия се спор.

— Добре, татко, ще продаваш, няма да продаваш или какво? Но ти не можеш, нямаш право! Гледай, ние трябва да овладеем...

Чарлз го изгледа яростно.

— Нека това да остане проблем на възрастните, а? Погледни истината в лицето, Филип, твойт скъпоценен Кьонигсхаус не е нищо друго, освен твоята детска играчка! Той се превръща в лукс и то такъв, какъвто вече не можем да си позволим! Кажи му, Бен!

Хванат в прожектора на всеобщото внимание, Бен започна с болка в гласа.

— До 87-а можехме да си го позволим — каза отчаяно той. — Но от катастрофата насам ние само затъваме по-дълбоко и по-дълбоко в рецесията. Вече сме на ръба. Всеки миг ще изгърмим — пред банкрут

сме. Остават ни около три месеца да живеем от резервите. Сега е моментът да се продава — или влизаме с двата крака.

Филип седеше като истукан. Джон се отдръпна назад в стола си, далеч от тях, целият в ужас.

— Защо никой не ми е казал, че нещата са толкова зле? — той се задъха. — Аз имам правото да зная истината!

Очите на Чарлз бяха мъртво студени. Презрително той посочи с палец към Филип.

— Питай него. Той от години знае накъде вървят нещата. Предполага се, че той е онзи, който ще те държи в течение. Като син и наследник.

— Син и наследник...

Чарлз игнорира заплашителното промърморване, дошло откъм Филип, и директно се обърна към брат си, хващайки бика за рогата.

— Моето задължение в „Кьониг Холдингс“ — каза той, натъртвайки на всяка дума, — беше да поддържам тази дойна крава — прословутото ти стопанство — жива, за да можеш ти да продължаваш да се перчиш като герой каубой, Клинт Истууд на Северните територии! Е, стига толкова!

Хелън видя как сляпа ярост се надига в очите на Филип.

— Мислиш ли, че не прозирам дребната ви играчка, Чарлз — отбеляза той, все още доста любезно. Но лицето му се беше наляло с кръв и придобило неестествена, восъчна лъскавина. — Знам какво целите всички вие! Вие искате да продадете земята ми и да ме натирите в пенсия! — Той се изсмя, смехът му беше груб, предизвикателен вой. — Да ме насадите в някакво отделение, ъ-ъ-ъ, редом с рой вдетинени, разлигавени старци и тогава всички ще можете да бръкнете в кацата с меда чак до лактите!

Джон почувства как страхът отново се надига у него. „Какви ги плещи? — мислеше си той. — Той губи битката, предава се старецът!“

— Татко — започна трескаво той — това не е...

Но Филип вече беше неуправляем. Целият плувнал в пот, налагайки масата с юмрук, той не приличаше на оня самодоволен домакин веселяк, седнал на закуска преди по-малко от половин час.

— Набийте си го в главите — просъска той, — чуйте ме, всички вие. Аз тази земя няма да я продам! Аз съм я получил от моя баща, а той я е получил от своя, и така чак до стария Йохан, който пропътувал

целия път от Германия дотук с една пушка, една брадва, една торба брашно и цяла сюрія деца: гърлата, които трябвало да бъдат изхранени! Също като вас!

Никой не помръдваше. Филип продължи.

— Деца — ето какво сте вие!

Изведнъж той се запъна и нишката на мисълта му се скъса. Хелън почувства отново студения дъх на паниката във врата си. „Това не е Филип, това не е мъжът, когото познавам. Не го обичам вече от доста време. Дали ще ме накара сега, в този момент, да правя с него любов?“

Но той поклати глава и се запрепъва след мисълта си.

— Не, не деца. Цифри! Вие ми говорите за цифри? Цифрите са били лоши и преди, може да са лоши и в бъдеще. Те бяха ужасяващи през 30-те години! Преди това също, през 90-те на миналия век, когато почти всичко в Кьонигсхаус беше отишло по дяволите, а стопанството е било само на няколко години. Винаги има добри и лоши периоди. — Очите му диво обходиха масата. — Нека, който смее, да ме погледне в очите и да ми каже, че това не е истина! Защото аз ще издържа на погледа му и ще му кажа, че е лъжец!

Настъпилото мълчание се проточи непоносимо дълго. Тогава Чарлз разтърси тъмната си глава и рязко се изправи на крака.

— Решението е твое, Филип — проскърца той. — Земята е твоя. Но бизнесът, който ще съсипеш, за да задържиш още няколко месеца това място далеч от кредиторите, е мой и това е доверието, с което аз се ползвам, както и кариерата ми на бизнесмен, с които ще е свършено веднъж винаги, когато ти все още ще имаш това място, в което да живееш, дори и след като твоите скъпоценни животни са си отишли.

Ниският му глас набираше сила, повишаваше се страстно, сякаш това не беше същият човек, докато той се беше обърнал към невярващия на ушите си Филип. И двамата дишаха тежко, като мъже, вкопчили се в ръкопашен бой.

— Но това теб не те интересува, нали? На теб никога не ти е пукало за някой друг. Нали твоите желания и амбиции са задоволени, значи можеш да смажеш всеки друг мъж. — Той хвърли дълбок, непроницаем поглед към Хелън и тя бе удивена от неговата сила. — Или жена. Човешките същества не значат нищо за теб. Целият им живот може да се промени из основи, а ти дори няма да забележиш.

„О, Чарлз — мислеше Хелън изненадана, — ти си забелязал, разбрал си?“

Филип се изсмя зловещо.

— Няма смисъл да слушам това!

— Наистина няма нужда — Чарлз вече беше отвъд границата на яростта, някъде в онази мъртва област, заключена вътре в него. Той бутна стола си назад и се изправи. — Напускам. Още тази сутрин ще взема хеликоптера за Сидни. Не мисля, че някога ще се върна отново. Ще намериш заявлението ми за напускане на бюрото в офиса ми. И в него ще продължавам да твърдя, че трябва да продаваме, сега!

Всички проследиха с поглед излизането на Чарлз от стаята. Единствено Филип беше достатъчно нагъл, за да наруши последвалата тишина. Той погледна насмешливо към Джон.

— И какво казва синът и наследникът — добре ли постъпих? Или смяташ, че тези двамата са прави — да продаваме ли?

Джон се наклони напред и взе щипка сол от солницата пред себе си, стискайки я между палеца и показалеца. Знаеше, че целият трепери, но никога в живота си досега не се бе чувствал толкова уверен. Мисълта, че Гийна е до него и се мъчи да му помогне с цялото си същество, придаде на думите му още по-голяма сила.

— Ако това място беше мое — каза той, подчертавайки го нарочно, — не бих продал и едно зрънце от него! Не бих продал — той щракна с пръсти и солта се разпръсна във въздуха на милиони проблясващи зрънца, — и ей толкова, дори да ми предлагат милион долара на акър! — Той направи пауза и погледна Филип студено в очите. — Това е думата на сина и наследника! Ако аз съм този син и наследник!

„Никога не би посмял да говори така, ако я нямаше предишната нощ“ — размишляваше Хелън. Но неочакваната заплаха над Кьонигсхаус го беше изхвърлила като с катапулт от безметежното детство в онова студено, самотно място, където не можеш да имаш доверие на никого, дори на собствения си баща. Може би Филип най-накрая ще разбере, че когато непрекъснато си играеш с хората, все някога си намираш майстора.

— Моят син и наследник? — Гласът на Филип звучеше напрегнато, неестествено. — Но какво говориш? Разбира се, че ти си

синът и наследникът. Записано е в завещанието ми, нали? — Той се изхили отново. — Поне в последното!

— Последното? — Лицето на Джон беше мрачно, той не би се оставил повече да го залъгват. — И колко такива, по дяволите, съществуват?

Филип се изсмя отново.

— Само едно, което те касае, момче! Оставящо ти Кьонигсхаус и всичко, което е в него! — За първи път той погледна Хелън. — Ако умра, това място ще има нужда от мъж, който да го управлява. Казвам мъж, не жена. Чарлз го изключваме.

Той ги държеше в шепата си и го знаеше.

— Говоря за водачество — рязко каза той. — Мъжко водачество, а не управление на комитет от опекуни — мама и чичо. — Сега погледът му направо беше брутален. — Младежко водачество, а не на двойка хора, които вече са имали своя шанс.

„И не са постигнали нищо, ето какво има той предвид — мислеше си Хелън. — Ето какво мисли той за мен и Чарлз, той ни презира и вероятно винаги е било така.“ Тя се насили да се заслуша отново в думите му.

— ... някой, който не е имал възможността да бъде покварен от живота в града и целия оня боклук, така наречения „бизнес“, по който залита брата Чарлз. Някой, който може да види по-далеч от тлъстата сума пари и „възможността за инвестиция“, да види онова, което наистина има значение. — Той пак се беше втренчил в нея. — Ти и Чарлз, Хен — вие ще получите толкова, че да бъдете осигурени до края на живота си. Джон получава земята и целия капитал.

Очите на Бен се разшириха от тревога върху измъченото му лице.

— Филип, това не е всичко, което Чарлз има право да получи! А и съпругата има права по закон, Хелън също има права! Едно такова завещание може да бъде оспорено!

Беше ли това изблик на чувство или задоволство в очите на Филип, докато той й се ухили в лицето?

— Ъ-ъ — присмя се той. — Тази съпруга няма да го оспори, нали, Хен? Джон няма да има никакви неприятности. И всичко ще стане така, както аз го искам!

Отново огромният юмрук удари по масата и порцеланът издрънча. Отново по бузите на Филип, под провинциалния му тен, беше избила онази трескавата червенина.

— Жив или мъртъв, аз едничък знам кое е най-добро за Кьонигсхаус! Вие всички ще се убедите! Ще видите! Жив или мъртъв, аз най-добре знам!

---

[1] „Дяволската скала“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

— Той ни го обеща, Хелън. И ето че сега се връща на казаното тогава.

Колата подскочаше тежко по неравната повърхност на бушменския път, препъвайки се в купчинки пясък или камъни, напомняйки пътя на нейното сърце. Въздухът около тях се бе втечил от горещина, призрачните каучукови дървета на хоризонта потрепваха като танцьори, докато се разтваряха и отново изникваха пред очите ѝ. Седнал до нея в джипа, Чарлз говореше спокойно, както винаги, но в гласа му се беше появило нещо ново, някаква заплаха, която тя никога преди не беше забелязвала.

— Ти винаги си му прощавала — продължаваше той монотонно. — Ще му простиш ли и този път?

Хелън вдигна лепкава ръка от волана, за да отмахне кичура права, гъста коса, който ѝ влизаше в очите.

— О, Чарлз...

Тя насочи цялото си внимание към пътя пред тях, опитвайки се да скрие от него онова, което преминаваше през главата ѝ. Гласът ѝ изрече, заглъхвайки:

— Той ни обеща доход...

— Хелън, няма да има никакъв доход! — избухна Чарлз вбесен. — И дори да има, това е обида за нас двамата! След като Алекс...

Тя рязко си пое въздух. Той прехапа устни и започна отново.

— Преди Джон да се роди, всичко щеше да бъде поделено между теб и мен. Дори след това, Джон щеше да получи Кьонигсхаус, а ние двамата — останалото. Сега Филип иска да унищожи бизнеса, като прехвърли всичко върху Кьонигсхаус, отказвайки да се занимава с проблема на общия баланс. И всичко, което би останало дори след това, отива пак у Джон!

Знаеше, че ще прозвучи глупаво, но въпреки това Хелън трябваше да го каже.

— Ако той се окаже прав за това събиране на добитъка, всичко може да се промени отново към по-добро. А онова, което ни оставя в завещанието си, ще е един добър доход, той го казва.

— Доход! — Чарлз почти изплю думата. — Рента! Доходът не е капитал! Нито земя или друга собственост. Това е само дума и нищо друго. Дума, написана върху пясък, като всички обещания на Филип!

Хелън въздъхна.

— Знам какво мисли той. Той мисли, че ако ми остави дял от Кьонигсхаус или от бизнеса, аз няма да мога да го управлявам разумно. Той не вярва, че жените могат да вземат решения. Мисли, че аз мога да правя само онова, което ми наредите ти или Джон.

За момент лицето му се отпусна и една измъчена усмивка надипли линиите около очите му. С кокалчетата на свитата си в юмрук ръка той погали предпазливо бедрото ѝ. Но не я погледна.

— Да правиш онова, което аз ти наредя? — каза той тихо, почти шепнешком. — Ти много отдавна престана да се вслушваш в онова, което ти казвам.

И двамата мълчаха. Тогава старият гняв се върна и отново сграбчи Чарлз в прегръдките си.

— Господи, само като си помисля! Та той направо си играеше с нас!

С крайчеца на окото си тя можеше да види как високата фигура до нея е застинала в яростта си.

— Проклетият му навик да ни изкарва от равновесие, та да не можем да се поберем в кожата си. Тебе, мене, дори бедния стар Бен, и най-вече Джон. Помисли, Хелън! Ако ти си се примирила с това, ще продължаваш ли да търпиш да се отнасят и със сина ти по този начин?

Това беше единственият въпрос, който беше от значение за нея.

— Чарлз, не мисля, че Филип го прави нарочно.

— Нарочно го прави!

Той сковано се обърна и се загледа немиждащо в накъсания, равен пейзаж наоколо. Провинциалният черен път бягаше пред тях прав и съвсем истински към площадката за кацане, където ги очакваше хеликоптерът.

— Снощи на вечеря той ни остави да си мислим, че се е съгласил с продажбата. Трябва да е била една от най-тежките нощи в живота на Джон. — Той замълча. — Ами ти... онова, което той прави с теб...

„Той знае — помисли си тъпо тя, — той знае за всичко, което Филип върши с мен. Дори най-лошите неща? — тя потръпна. — Да, дори тях. Той е мъж и всички мъже знаят тези работи. Може да не ги правят, но ги знаят. Господи, той трябва да ме презира...”

Лицето ѝ гореше и тя чувстваше как сълзите ѝ напират. Но гласът до нея сега беше станал по-дрезгав, не по-суров.

— Ти избра не този, когото трябваше, Хелън. Ако той съсипе бизнеса, ще ми е отнел всичко, което някога е имало значение за мен. Тогава аз не можах да го спра. Но сега — мога!

Той удари с юмрук вратата на колата от вътрешната ѝ страна, стряскайки я с неочаквания, кух звук. Тя бе обхваната от неудържим импулс да спре колата, да вземе ръката му, да го погали по рамото, по лицето...

— И двамата сме вътре, с двата крака, Хелън, не го ли осъзнаваш?

Тя рязко завъртя кормилото, когато джипът подскочи бясно, излизайки от дълбокия коловоз и потрепери като живо същество.

— Мисля, че винаги сме били там.

Той кимна свирепо.

— Защото никога не сме му се противопоставили! Поне никога успешно.

— Аз се опитвах — но така и не стигнах доникъде.

Господи, има ли представа тя какво минава през мен, докато го изричам?, мрачно размишляваше Чарлз. *Или колко е хубава все още, дори с този свой измъчен вид?* Той се възпротиви на порива си да я докосне пак, но гласът му одрезгавя, въпреки усилията му.

— Винаги си била по-загрижена да раздаваш щастие на другите — „особено на него!“, изкрещяха умовете им в унисон, — отколкото ти самата да бъдеш щастлива.

Тя почувства как от нея избликва злобен цинизъм.

— Не се ли очаква точно това от една съпруга?

— Докато тя обича съпруга си, може би да. Но ти го правиш от чувството за вина. Ти винаги си се чувствала виновна, откакто Алекс...

— Моля те, Чарлз — гласът ѝ беше по-силен, отколкото очакваше. — Хайде да не започваме отново. Не те моля да ми търсиш извинения — или каквото и да е друго. Тогава бях виновна. И все още съм!

Той поклати глава.

— Това е глупаво, Хелън, и ти го знаеш. Дори и да си била, докога ще продължаваш да плащаш?

„До края.“

Неизреченият отговор увисна помежду им. Тя рязко зави, поемайки по нов курс.

— Чарлз, как смяташ, дали Филип изобщо се променя? Или промяната е само у мен?

Тя видя изненадата, която се изписа по лицето му.

— Промяна? Какво имаш предвид?

— О, онези неочаквани промени в настроението, които изглежда, че го връхлитат напоследък — внезапен гняв, изблици на бяс, после безгрижен смях и усмивки — онези игри, с които ни излиза — удоволствието, което получава от това, че ни държи в неведение — а после да ни се присмива.

Тънка усмивка изкриви великолепно очертаната уста на Чарлз.

— Винаги е бил такъв! И единственото, което можем да очакваме от негодника, е да става по-лош!

Над тях се спусна тишината на хладно разбиране. Под нейната тежест сърцето на Хелън се сви.

— Освен ако...

Тя никога преди не бе усещала подобни нотки в гласа на Чарлз.

— Освен ако...?

Но тя можеше да прочете мисълта му до края. „Освен ако ние не направим нещо.“ И преодолявайки себе си, тя мислено му отговори „Да“.

Сега малкото летище беше точно пред тях. Хеликоптерът и пилотът, заели вече позиция в белия кръг, стояха и ги чакаха в центъра на голо, прашно парче земя. Отляво надясно, в прави линии, дълги около половин миля, пред очите им маршируваха двете редици мощни електрически лампи, които осигуряваха светлина за нощните полети от Кьонигсхаус. Зад тях се мерзелееха реактивният самолет на имението, държан за по-далечни полети, паркиран сега в сянката на хангара, и кулата за радиоконтрол, които поддържаха жива връзката на Кьонигсхаус с външния свят. Хелън дочуваше предстартовите повиквания, прациящи в горещия, наситен с прах въздух: „Тук Папа Кило Лима, имението Кьонигсхаус, Кило Хотел Сиера...“.

Тя бавно намали и спря, после угаси мотора и дръпна спирачката.

— Освен ако ние не направим нещо — довърши Чарлз вече на глас, много спокойно.

Не ѝ се искаше да попита „Какво?“. Но не ѝ се и наложи. Изглежда, че той мислеше на глас, забравил за нейното присъствие.

— Рано или късно на нас ще ни се наложи да поемем управлението. Филип не е безсмъртен, въпреки че му се иска да е така. Той е почти двадесет години по-възрастен от двама ни, а сега времената са други. И ти го знаеш, Хелън.

Неочаквано той се пресегна и я сграбчи за раменете, обръщайки я към себе си.

— Аз прекарах целия си живот в сянката на брата Филип. Никога не съм притежавал нещо, без преди това да се сражавам с него, за да го получа, за да го имам. А повечето от онова, което беше само мое, той намери начин да ми го отнеме, така както направи и с теб.

Очите му бяха потъмнели, около зениците му танцуваха малки, златисти снежинки. Тя почувства как собствените ѝ сълзи, които никога не я напускаха задълго, започнаха да парят под клепачите. Но той не я виждаше. Беше се загледал в топящата се мараня, докато гласът му продължаваше тихо да се лее.

— И сега той иска да унищожи всичко, което съм изградил, всичко, за което съм дал живота си, просто за да угоди на егоистичната си прищявка. Трябва ли да стоя със скръстени ръце и да наблюдавам как го прави? О, не, големи братко! Не мисли, че аз ще се примирявам, дори само и секунда още, с твоята представа за братска обич!

„Нека всички да се пръждосват!“

Гледайки от своята наблюдателница край френските прозорци на трапезарията, как джипа вдига облак прах далеч на хоризонта, Филип беше както винаги безразличен към всякакви други нужди или желания, освен своите собствени. Хен можеше да откара Чарлз до летището. Тя не ставаше за нищо друго, затворена в ужасните си настроения напоследък! Той сви огромните си рамене и се отдалечи, за да последва Джон в двора на конюшните.

Останаха сами в трапезарията, сред остатъците от закуската, Бен и Гийна се гледаха напрегнато като единствените оцелели след земетресение.

— Винаги ли е такъв? — попита тихо Гийна.

Бен поклати глава, тотално зашеметен, докато ставаше от масата, и нещастният му вид я покърти.

— Не знам какъв дявол се е вселил в него! О, той винаги е бил един изпечен негодник и винаги се е налагал, без да го е еня за никой друг. Но животът му не беше от най-добрите — начинът, по който загуби първата си жена — а след това и...

Дори сега Бен продължаваше да се чувства неловко, още не можеше да се отпусне да говори нормално за всичко онова — още по-малко пък за Алекс...

Бен се изпоти. Усложненията, които щяха да се получат, ако Алекс беше все още тук — боже милостиви, дори мисълта за това беше непоносима! Припряно той отхвърли всички заплашителни стари спомени обратно в бърлогата им.

Тя го питаше за Филип. И той беше единственият, с когото трябваше да се съобразява в момента!

— Да, той винаги е бил невъзможен, този сприхав стар негодник. Но в лудостта му винаги е имало някаква избирателност, някакъв план! — Той бутна стола си назад. — Хайде, да се изнасяме оттук.

Заедно те минаха през хладния, сводест хол, през отворената входна врата и излязоха на сенчестата веранда. Навън слънцето чертаеше груби плетеници под старите дървета около къщата, играейки си със сянката, а над главите им дерящите се червени и бели кълвачи размахваха широко крила.

Бен се хвана за перилата и се огледа.

— Колко е красиво, нали? — просто отбеляза той.

Гийна се вгледа в това познато, широко скроено лице, с дълбоко разположени очи и тежък, невъзмутим поглед. Колкото и да криеше чувствата си, той беше роден тук. И сърцето на Гийна се сви от мъка.

— Татко, наистина ли трябва да бъде продадено?

Той въздъхна.

— Кьонигсхаус ще бъде продаден, Гийна. Ако не от нас, то от онези, които ще го получат.

— Толкова ли зле стоят нещата?

Той кимна.

— Бизнесът в стопанството е пресъхнал от години. През 80-те едва скърпвахме положението. Но от 87-а насам с мъка удържаме кредиторите. Филип го знаеше през цялото време. В моментите си на просветление той проявява разбиране. Но сърце не му дава да го продаде.

Последвалият въпрос беше неизбежен.

— А Джон какво ще прави?

Бен се почеса по посивялата си глава.

— Когато катастрофата настъпи ли? Ако има акъл в главата си, ще вземе каквото е останало и ще замине. Вероятно ще се опита да си намери ново място, колкото и малко да е. Да отглежда добитък е единственото нещо, което той умее.

В далечината група аборигени от стопанството се приготвяха за последния ден от събирането на добитъка и техните спокойни, бавни движения силно контрастираха с енергичната активност на управителя на имението, един млад австралиец, на възраст горе-долу колкото Джон. Дори най-лошото да се случи, Хенри ще последва Джон и ще продължи да работи заедно с него, реши в себе си Гийна. Като всички и той беше ходил на училище заедно с Джон и щеше да последва Кьониг, каквато и да се окажеше по-нататъшната им съдба.

„Джон... Дори не си помисляй за него — нареди на себе си тя. Високопоставените и могъщи Кьониг никога не се бяха замесвали с аборигенски момичета, освен в едно-единствено нещо. — Изхвърли го от ума си или всичко ще приключи със сълзи — твоите сълзи. Мисли за нещо друго.“

— Ами хората? Народът на мама? Какво ще стане с тях?

Бен беше удивен, дори шокиран и лицето му го издаде.

— Е, който и да купи имението, ще има нужда от скотовъди, помощници в стопанството. Те ще се оправят. — Той замълча и отвърна поглед. — Виж, не съм смятал, че продължаваш да мислиш за майка си. Тя си отиде, а ти трябва да живееш собствения си живот. Сега си градско момиче, от години водиш такъв живот. И когато приключиш образованието си, светът ще бъде твоето убежище. Можеш да преподаваш танци навсякъде по света.

„Там, където няма да имат нищо против теб, защото си «коори» — беше недоизреченото. — Където ще мислят, че името ти е просто

модерен вариант на Джина, а не галеното от Нангийна, Женския дух на всичко съществуващо. Името, което твоята майка ти даде, а тя беше сто процента туземка. Която залиня и почина, защото беше изтръгната от корените си и присадена в града. Ти не трябва да страдаш като нея. Има места по света, където хората ще те намират красива, екзотична, нещо по-специално — където никой никога не е чувал онова, което мъжете тук казват, че черните трябва да бъдат държани отвъд, зад оградата и че техните жени биха я прескочили за всеки мъж, който им подсвирне, и старият Бен, защо ли му трябваше да топва онази си работа в бутилката с катран преди много години и след това той се оказа сгачен, заклещен от...”

Бен я обичаше, тя знаеше това. Но той беше безпомощен, не беше във властта му да я закриля срещу подобни посегателства, а не би и издържал да гледа безучастно отстрани.

— Ще отида до селището, тате — изрече спокойно тя. — Да им кажа „здрасти“ и да се видя с онези, които все още помнят мама.

— Добре, върви... — тя забеляза, че Бен беше неуверен. Но той винаги се превиваше, когато вятърът задуха. — Е, аз трябва да се заровя пак във ведомостите и бумагите, преди да сме си тръгнали. Поне ще си имаш занимание, докато аз съм зает.

Не бяха усетили кога Джон се беше приближил до тях откъм ъгъла на къщата. Облечен в синя риза, в същия бледосин цвят като очите му, износени панталони и каубойски ботуши, той беше напълно готов за последния ден от събирането на добитъка, за последния напън преди животните да се приберат вкъщи.

— Мислех, че ще ти бъде приятно да дойдеш днес с нас, Гийна, докато Бен е зает — каза той с блеснали очи. — Аз трябва да прекарам нощта на водоема с татко и останалите от компанията, но ще пратя един от мъжете да те доведе невредима обратно дотук. С кон дотам не е далеч в ден като днешния.

— Да дойда с вас? — Тя почувства, че се изчервява. — Каква чудесна идея!

— Да дойдеш с нас? В никакъв случай!

Всички бяха видели Филип да се появява откъм конюшните, яхнал огромния си бял кон и да се отправя към тях в бърз тръс. Но както винаги те се оказаха неподготвени за грубата му намеса, в момента, в който той дръпна юздите и се наведе агресивно от седлото.

— Гийна не е очарована от идеята! Не можеш да влачиш една млада дама из храсталака заедно с банда грубияни като Дъсти и момчетата! — изрева той.

„Той не иска да припарвам до сина му“, осъзна в същия миг Гийна.

Джон изглеждаше обезпокоен.

— О, Гийна, съжалявам. Мислех, че ще е чудесно да...

— Би било — каза твърдо тя. — И аз бих искала да дойда. Не съм притеснена от компанията на „грубияните“, та аз познавам Дъсти и останалите откакто се помня!

Очите на Джон се проясниха.

— Тогава всичко е окей! Ще отида само да потърся подходящ кон...

— Не бързай толкова, Джон.

Гласът на Филип беше твърд като гранит, а изразът на очите му — дори по-суров.

— Съжалявам, Гийна, но не и днес. Имаме много работа, за да закараме добитъка до водоема, едва ще смогнем до падането на нощта. А и животните са неспокойни, когато сред тях има жена, да не говорим за мъжете!

Джон се обърна към баща си, невярвайки на ушите си.

— Какво намекваш, тате...?

— Съжалявам, Джон. Това е, друже. — Той се обърна към Гийна с ослепителна усмивка на уста. — Аз мисля, че и тук ще намериш с какво да се забавляваш, млада ми Гийна. Защо не идеш в селището на тъмнокожите? — „Там, където ти е мястото!“ остана да виси във въздуха неизречено. — Да им покажеш малко от танците, които изучаваш в града.

Гийна вложи цялото чувство, което се бунтуваше вътре в нея, в отговора си.

— Те нямат нужда аз да ги обучавам как да танцуват. Те танцуват от милиони години.

— Е, добре, тогава ти можеш да научиш нещо от тях. Някои основни движения.

Лицето ѝ се изпъна.

— Господин Кьониг, аз уча танци от осемгодишната си възраст.

Филип се изсмя.

— Тхъ, спомням си. Веднъж отидох на един от концертите ти. В училището. Или беше в селището на чернокожите?

Господи, какво го прихващаше с това непрекъснато повтаряне на „чернокожите, та чернокожите“? Джон примига от обидата, вложена в думите на Филип. Без да смее да погледне Гийна, той се бореше с желанието си да се намеси. Тя не би се зарадвала, защото това беше нейната битка!

До него Бен дишаше тежко, въпреки очевидното си желание да се успокои. Пред него, на перилата на верандата, ръцете на по-възрастния мъж бяха стиснати в юмруци, вените и жилите бяха изскочили и туптяха, готови да влязат в действие. „Ти говориш за неговата дъщеря, тате — опитваше се да сигнализира Джон, — за неговата съпруга, за бога, престани!“

Гийна усещаше как губи самообладание.

— Е, сега съм в Балетния театър в Сидни и там имаме чернокожи танцьори.

— Когато казваш чернокожи...

Тя разбираше, че той си играе с нея, но не можеше да се спре.

— Коори. Аборигени. Някои са от островите, с всякакви оттенъци на кожата. Има и като мене, „чок-айсиз“^[1]!

Филип се захласна от смях, цвилейки от удоволствие, докато конят му се размърда и нервно затанцува, обезпокоен от звука.

— Чок-айсиз?

Гийна усети как започва да трепери.

— Да. Тъмни отвън, бели отвътре. Родени черни, но възпитани като бели.

Филип се изкикоти.

— Най-доброто съчетание от двата свята за една танцьорка, а?

„Прави се, че не го забелязваш“, каза си тя. После се обърна към Джон.

— Доколкото разбирам, ще прекарам деня, опознавайки по-добре народа на моята майка — и може би ще науча някои от техните танци, а може би и те ще научат някои от моите, кой знае?

Филип завъртя безгрижно главата на плувналия си в пот кон.

— И после — право в Сидни, а? Умно същество като тебе не би трябвало да се погребва из тези пуцинаци.

Тя знаеше, че Джон жадно чака да чуе отговора й.

— Но вие сте тук. Както и Джон.

Филип махна с едрата си ръка.

— Ние сме мъже. Скотовъди. Скотовъдът трябва да е с животните си. Ти си танцьорка и пред теб се открива широкият свят. Можеш да работиш в Лондон, Париж, Ню Йорк. Доколкото чувам, в Ню Йорк има много тъмнокожи танцьори.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Така е.

Филип усмири разигралия се жребец и я погледна сурово в очите.

— Ако парите са проблем, бихме били щастливи да ти услужим, нали, Бен? Какво ще кажеш за една стипендия, за да учиш някъде навън, където пожелаеш...

„Доколкото това ще е достатъчно далеч оттук. Далеч от сина ти. В случай че той прояви по-голям интерес към едно момиче от селището на чернокожите...?“

Колко е подъл, мислеше си тя и думите просто продължиха мисълта ѝ. Тя не вдигна поглед към Джон, докато се взираше в очите на баща му.

— Да не би да ми казвате, господин Кьониг, че ще ми платите, за да се махна оттук?

Филип разтвори ръце в екстравагантен жест, юздите висяха свободно в едната му ръка.

— Гийна! С въображение като твоето, е трябвало да станеш писателка, а не танцьорка! Всяка жаба да си знае гъола! Скотовъдите — в скотовъдните стопанства, танцьорите — в театрите. Колко театъра можеш да ми изброиш наоколо? Помисли върху това. Помисли и за Париж, Ню Йорк. Казват, че Ню Йорк е голяма работа!

И той се изгуби, викайки по коня си. Прегърбен, нещастен, сякаш смалил се, Бен се загледа след него в пущинака.

Джон постави ръка върху рамото на Гийна и почувства напрежението ѝ.

— Не го приемай навътре, Гийна — каза той, опитвайки се, не твърде успешно, да разведри атмосферата. — Татко е роден водач, той обича да се намесва с неговата представа за помощ. Смята, че трябва да държи нещата под контрол.

— Да, но той мене няма да ме контролира!

Оставяйки двамата мъже заковани на местата им, Гийна рязко се отдалечи в отчаян опит да намери убежище в стаята си преди сълзите на срам и ярост да я задушат.

„Ако в най-скоро време не се намери някой да убие този мъж — ридаеше в себе си тя, — то на този свят няма никаква справедливост!“

---

[1] „Choc-ices“ — съкратено от „chocolate“ — шоколад и „ice“ — лед, неологизъм, обозначаващ мулатите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

„Не е на добро.“

Не беше на добро.

Седнала до кухненската маса, остатъците от закуската прибрани, самата кухня изчистена до блясък и некадърната, отровна Ели изпратена да се прибере у тях до края на деня, Роуз размърда неспокойно своята нежна фигурка в стола, дръпна здраво от бутилката до ръката си и отново занарежда картите.

Там, навън, живеещи заедно с народа си, онези, които бяха известни като „Дъсти“^[1], „Слим“^[2] и „Франк“^[3], въпреки че това не бяха истинските им имена, всички онези, които работеха в Кьонигсхаус като скотовъди или наемни работници, а вечер се прибираха в селището сред храсталаците, всички те имаха по-добри начини да говорят с духовете и да научат от тях онова, което искаха да знаят. Те нямаха нужда да посягат към бутилката, за да видят какво ги очаква напред или просто, за да изкарат нощта. Но тя трябваше да се помирява, да се оправя с това, което имаше на разположение.

И ето че от десетилетия тя се обръщаше към старото тесте Таро^[4], когато почувстваше, че духовете са се надигнали — когато почувстваше, че лоши неща се мътят около земята или тези, които тя наричаше „свои“. Като сега. Но никога преди не е било чак така. Много лоши неща се бяха случили през последните петдесет години с господин Филип и Кьонигсхаус, но като това сега, никога не е било. Тя внимателно разбърка оръфаните карти с малките си, черни, изкривени като корените на дърво ръце и отново ги заподрежда.

И отново ги цепи, разбърква, нарежда, и винаги излизаше едно и също.

Те все излизаха отгоре, лошите карти от старата й, омачкана колода, всички онези лица, от вида на които тя потръпваше, се появяваха едно след друго. Тя се вторачи немигащо в ужасната троица на неумолимата съдба: Падащата кула, Обесения мъж и омразния Скелет с косата, самата крачеща Смърт.

Рамо до рамо, макар на светлинни години един от друг, баща и син язدهа към отдалечения сборен пункт, намиращ се няколко мили по-нататък по пътя на изгряващото слънце. Скотовъдите вече бяха подкарвали стадото под ръководството на Дъсти, аборигенския водач, и те всеки момент трябваше да настигнат конвоя. През последните няколко мили Джон се бореше с едно чувство, което никога не бе изпитвал досега: със слепия гняв срещу баща си.

Филип пръв наруши мълчанието.

— Не ми се цупи за снощи, Джон, трябваше да разиграя този театър за продажбата на имението — каза той. — Никога не съм имал намерението да продавам, само исках да ги поразиграя. Просто да видя до къде ще стигнат и туйто.

Не знае откъде да започне, мислеше си тъжно Джон, *наистина не знае*. На глас обаче каза:

— Може би. Но не това беше начинът.

Филип веднага се наежи.

— Значи мислиш, че ти би се справил по-добре, а?

Джон се загледа напред.

— След като ме питаш, ще ти кажа: Да, определено. За начало, бих се опитал да се справя с паричния проблем, вместо просто да го игнорирам. И не бих оплювал мъже като Чарлз и Бен, тъй като те биха дали живота си заради нас.

Той знаеше, без да гледа към Филип, че очите на стареца щяха да изскочат от орбитите, а лицето му — пламнало от гняв. Но думите, които изрече, бяха казани с опасно спокойствие.

— Нещо друго?

— Да — стомахът на Джон се беше свил, но той беше отишъл твърде далеч, за да спира по средата. — Губиш си времето, опитвайки се да наплашиш Гийна, за да я задържиш далеч от мен. Нейната класа е съвсем друга и не върви да го вършиш по този начин.

Филип изпръхтя, задавен от ярост.

— Тя може да е умна колкото си ще, дявол я взел! Но тя е коори, за бога!

— Е и?

— И ако ти си падаш по тях, приятелче, клати ги, но не се жени! Казвам ти, докато съм жив, никога няма да позволя да се ожениш за такава жена!

Конете бяха усетили напрежението на господарите си и жребецът на Джон започна да нервничи.

— Спокойно, момчето ми, спокойно.

Навеждайки се напред, той потупа сатенено меката кафява шия, докато се опитваше да реши как да продължи. Погледна към баща си и в притеснението на момента установи, че още малко и ще се разсмее, виждайки святкащите очи, разгорещеното червено лице, самата карикатура на достолепното, викторианско бащинство.

Това му помогна да продължи по-спокойно нататък.

— Малко е прибързано да говорим за женитба, татко, като начало аз дори не знам какво мисли Гийна за мен. Но ще ти кажа едно нещо. Когато намеря подходящото момиче, аз най-напред ще започна да я ухажвам, за да я задържа, а не с надеждата по-бързо да я вкарам в леглото!

Той бързо си пое въздух и без да спира изкаканиза:

— А що се отнася до Гийна — има нещо, което трябва да знаеш. Може би мама никога не ти е споменала за това. Но когато бях малко момче и проверявах зрението ми в училищната поликлиника, се оказа, че съм далтонист. И все още съм такъв!

И изправяйки се в стремето, той пусна коня си в галоп към бавно влачещата се маса говеда в далечината.

Изправен на хоризонта един стар баобаб, древен, дори в онези времена, когато светът е бил още млад, черен и прояден в светлината на залязващото слънце, се възвисяваше като жалон, ориентир за изморената тълпа животни и хора, които се влачеха към сборното място. Приличащ повече на чудовище, отколкото на дърво, с древно, изкорубено тяло, с осанка на носорог и ширината на великан, той помрачаваше гледката с огромните си, разклоняващи се ръце и възлести, готови да те сграбчат пръсти и от него вееше някаква неопределена прокоба в синьо синкавата привечер.

Нещата са лоши, когато ти ги правиш да са лоши, мислеше си Дъсти, докато обръщаше коня си и търпеливо завръщаше един отделил

се от стадото скитник. Шефът можеше да се оправи, ако пийне малко сок от цвят на баобаб, така както го приготвяха жените, сладък и изцелителен, да смаже лошото му настроение, да го успокои. Цял ден в лошо настроение, а сега беше станало и по-лошо. Неговите спокойни кафяви очи следяха яздейния далеч от него надясно, яростно отдалечаващ се, нещастен Филип, който дърпаше главата на прекрасния си бял кон и безпощадно го пришпорваше насам-натам, като че ли той не беше живо същество, а някакво бездушно парче месо между краката му. Дъсти поклати глава. „Всеки момент жребецът ще му даде да разбере, че няма да търпи повече това и това ще е един добър пример за всички нас!“

Зад билото на отсрещния хълм се намираше водоема, едно място със своя странна, неестествена красота в центъра на безводния, шептящ храсталак. От суровото пустинно плато на пресечени възвишения, пресъхнали потоци, страховити оголени скали и шибани от вятъра бутилкови дървета, всички килнати на различни страни, теренът пропадеше рязко надолу в не много дълбока вдлъбнатина, намираща се в основата на високо издигаща се стена от пясъчник. Върху девственото й лице аборигенски художници, отдавна вече сънуващи хилядолетните си сънища, бяха изографисали най-свещените тайни на племето си. Времето и стихии бяха оставили своя отпечатък върху това произведение на изкуството, дълбаейки и ваейки пластовете мек, червеникав камък, и по него се бяха появили странни вдлъбнатини и любопитни скулптури, пещери и тайни скривалища — резултат от ерозията и разпадането, и въпреки това скалата беше устояла като някакво неумолимо лице на Господ, ненакърнимо от времето.

В основата на скалната стена, водоемът лежеше като платинен лист, отразяващ свъсеното, изпъстрено с облаци небе. По ръба й бе полепнал фриз от водни лилии, в наситено восъчнобяло и толкова тъмносиньо, та чак изглеждаше черно, докато малко по-нататък се извисяваше група огромни призрачни каучукови дървета, сребристосиви в бързо чезнещата светлина. Свещено за народа на тази земя в продължение на почти петдесет хиляди години, това беше място, толкова древно и толкова особено, че Джон винаги го ползваха тръпки, колчем се приближеше до него. Тук в сянката на Великия Дух,

Бащата на Всички неща, беше невъзможно да не почувства колко нищожен е човекът.

Джон си пое дълбоко въздух и веднага се чувства по-добре. „Да се надяваме, че това тук ще действа и на стареца — мислеше той мрачно, докато слизаше от коня си и го напъждаше да пасе, — ще ни е нужно нещо като божествена намеса, за да можем да преживеем заедно и тази нощ!“

Но през времето на хиляда и едното задължения около настаняването на лагера за нощта, Филип се държеше надменно с всеки мъж, който му се изпречи, без да дава друг отговор на опитите на Джон за сдобряване, освен ядовито изфучаване. Едва когато животните бяха настанени, лагерният огън запален, вечерята привършена и Филип — измъкнал се, за да си намери място, където да си стъкми постеля за през нощта, атмосферата се разведри и мъжете преминаха в онова състояние на единение, което съществува между хора, познаващи се толкова добре, че им е приятно дори да си мълчат заедно.

Джон гледаше сухите, твърди фигури на мъжете, събрали се около огъня, мъже, които той познаваше от детството си: Дъсти, Слим, Франк и Джеймс, мъже, без които събирането на животните просто нямаше да го има. До него седеше Хенри, управителят на стопанството, още един приятел от ученическите му години, а също и съвременник, за когото Кьониг представляваха всеобемащ начин на живот. Но дори Хенри все още се двоумеше как да подхване очевидната тема на вечерта, когато Слим направо изплю камъчето с тиха, заваляна скороговорка:

— Значи и тази нощ шефа го изтървахме?

Джон се разсмя, малко неловко.

— Страхувам се, че го изтървахме — или по-скоро аз го изтървах, Дъсти — преди известно време, преди да падне нощта. Този път няма нищо общо с нас, с хъркането и чесането. Криво му е и се пръждоса, защото той и аз имаме, по дяволите, ужасно разминаване във възгледите малко преди това. Размяна на думи, както би се изразил. И той все още го предъква.

Последва мълчание на всеобщо одобрение. Ако Джон имаше някакъв недостатък, то според приятелите му от детинство се

изразяваше в това, че той беше с лек характер и винаги готов да отстъпи на баща си. Но очевидно времената се меняха.

Слим, дребен, пакостлив индивид с дивашки очи и коса и оригинално чувство за хумор, се усмихна лукаво.

— Значи него не го е страх от Бунаип, а?

При споменаването на австралийския вариант на чудовището от Лох Нес настъпи дружен смях. Дори Джон се усмихна.

— Бих казал, че ще трябва нещо по-грандиозно от някакъв си Бунаип, дори и от самата Велика змия на Водоема, за да довърши баща ми!

Единствен Дъсти не се присъедини към веселието. Вместо това той хвърли взор над лагерния огън, над тихите води на езерото и очите му бяха толкова стари колкото времето, отправени към тъмната маса на добитъка, кротко преживящ и мучащ в дълбоката тъмна нощ. Странните изцвилвания и сумтене от безпокойство, които другите не забелязваха, никога не убягваха на неговия слух. Джеймс кимна в неговата посока.

— Обаче Дъсти надушва нещо.

Джон стреснато вдигна поглед.

— Какво надушва?

Дъсти лениво се усмихна.

— Във всеки случай не и Бунаип — каза тихо той.

Дъсти бе научил Джон как да язди, как да разчита тайните на небето и хрусталака, как да разпознае лошия скотовъд, болното животно или отелваща се крава, беше му дал почти всичките ценни знания, които той притежаваше. А Дъсти знаеше и още много неща, много повече, отколкото можеше да предаде на един бял човек, той имаше онова чувство, което идеше от близостта на неговата общност с всички живи същества. Джон не можеше да си припомни да е имало време, когато той, неговият приятел, не е разчитал на това свое чувство, неговото второ, вътрешно зрение.

— Сега пък какво? — притисна го той.

— Животните — каза тихо Дъсти. Играещата светлина на огъня беше изваяла лицето му в трагична маска, дълбоко разположените му очи — в тъмни езера на приближаващата се скръб. — Нещо не е наред тук. Животните са неспокойни. Духовете са влезли в тях.

Това беше дума, предизвикваща страх у всички, които знаеха, че Йоуи — духът, предизвестяващ приближаването на смъртта, често говори на животните, когато ушите на мъжете са запушени. Франк и Слим си размениха втренчени погледи, докато Джеймс закова очи върху Дъсти в няма молба. Неусетно атмосферата помръкна и хладният полъх на страха докосна всеки мъж и всички потръпнаха, независимо от топлината на огъня.

— Хайде, момчета, стегнете се!

Хенри Сафък, управителят на стопанството и единственият мъж около огъня, който не беше абориген, като се изключи Джон, скочи на крака и хвърли още един пън в огнището. Честен, земен и без каквото и да било въображение, той не можеше повече да понася това. Гримаса на нетърпение премина през огряното му от огъня лице, докато той отново заемаше мястото си.

— Проклетите животни са обладани от духове, защото знаят, че утре отиват на пазара! — изсмя се той. — И те знаят какво означава това: влизаш на четири крака, а излизаш като първокласна пържола!

Дъсти само притвори очи и не отговори. Джон не беше убеден.

— Наистина ли усещат? Усещат, че ще умрат? Но как е възможно?

Хенри сви рамене. Дъсти седеше изправен в тъмнината, неподвижен като статуя и мълчалив като гроб. Франк, притихнал повече и от Слим, също прояви своята настойчивост.

— И все пак нещо ще се случи. Щом Дъсти го подушва, щом Дъсти го чувства, значи нещо ще се случи.

„Само преди седмица не бих обърнал особено внимание на това, мислеше Джон. Но сега...“

— Нещо лошо ли? — попита той, опитвайки се да звучи нехайно.

Само Слим не чувстваше задълбочаването на безпокойството. Той направо се изкикоти в тържествено сериозните лица около себе си.

— Може би нещо добро! Аборигенските жени идват тук, за да се сдобият с бебета, за да могат духовете на децата, които живеят във водата, да влязат в тях и да си намерят дом. Може тук да си намериш бебе, шефе!

Изневиделица, направо от нищото, мисълта за Гийна обзе Джон и го прониза целия. „Гийна — и духа на дете — нашето дете...“

В този момент той разбра, че безнадеждно е хлътнал по подобната на фавн^[5] девойка, която без предизвестие бе влязла в дома и живота му.

Той се посъвзе. Влюбен, може би, но не безнадеждно. Най-малкото тя го харесва, сигурен беше. Сега всичко зависеше от това да превърне харесването в любов.

Той се изправи и бързо се отдалечи в тъмното, разчитайки на разбиране от страна на мъжете. В мечтите му пред него се откри светлото бъдеще: Гийна, вирнала малкото си лице, заслушана в ухаждането му, разцъфваща като цвете пред очите му. После Гийна като булка, цялата в бяло с бели цветя в косите си — сам се беше хванал, надсмивайки се на собствената си абсурдност. Тя можеше да се появи в бяло, жълто, небеснокафяво или в какъвто си иска цвят и, по дяволите, щеше да бие по точки всички останали жени по света, дори ако се оженеше, облечена в найлонов чувал!

И тогава, тогава...

Може би на стареца му беше дошло времето да се оттегли, той се държеше толкова странно напоследък, та вероятно беше дошло време за вливане на свежа кръв. Значи — той господар на Кьонигсхаус с Гийна до себе си, бизнесът в града — продаден и главоболията с паричните проблеми — приключени, само земята, която е негова, била е негова, откакто се помни, земя за него и неговите деца, техните деца, момчетата — високи като него и баща му, момичетата — златисти, срамежливи, жилави и сладки като майка им...

В черното сатенено небе звездите бяха вече изгрели и светеха с бледата си светлина. Ароматът на нощта се надигна от топлата още земя и го удари в носа; никога досега душата му не бе изпитвала такова спокойствие. Изведнъж той осъзна, че Хенри е застанал тихо до него.

— Знаеш ли, Хенри, че тук бих почивал в мир? — промърмори той.

Хенри винаги се бе чувствал неудобно, когато се завърже такъв разговор.

— Ти какво, да не кроиш планове да хвърлиш топа, я?

Джон се изсмя и отговори на приятеля си с юмрук по рамото.

— Не се страхувай, приятелю. Знаеш ли какво? Когато двамата започнем да управляваме това място, ще го направим най-доброто

животновъдно стопанство в целия свят.

Хенри се усмихна.

— Това значи ли, че окончателно си се отказал да постъпиш в колеж, за който майка ти толкова много настояваше?

— Ъхъ, от мен никога няма да излезе учен, след като всичко, което искам да правя, е да броя по цял ден говедата! Моето място е тук, не бих могъл да живея в един свят на книги, тухли и бетон. — Той замълча. — Всичко, което трябва да направя, е да оставя чичо Чарлз да се оправи с бизнеса в града, след това мога да направя от Кьонигсхаус всичко, което съм искал някога той да е.

„Виж ти — нещата са се раздвижили под повърхността на водата“, мислеше Хенри, прикривайки учудването си.

— Има само един проблем, приятелю. Какво ще правиш с твоя старец?

Джон звучеше почти безгрижно.

— За времето си той добре е управлявал парите си. Сега е мой ред.

В потайната доба на нощта падаше единствено светлината от избледняващия прах на умиращите звезди. Скупчените около жаравата на огнището фигури спяха, проснати като мъртъвци. Дори нервните животни и неспокойните коне се бяха успокоили сега, когато цялата природа спеше и пулсът на живота беше достигнал своето най-бавно темпо.

И все пак някои от земните твари дори в този час продължаваха да бодърстват и да щъкат насам-натам, готови за следващата пакост, гладни за своята плячка. Провирайки се през месестите стъбла на дивите лилии, една водна змия, тръгнала на лов, се приплъзна върху притихналите води, разцепи оловносивата повърхност и изчезна. И из целия потъмнял храсталак, отвъд малкия оазис на спокойствието около водоема, всички нощни хищници се движеха безшумно и целеустремено, преследвайки задачите си, смалявайки с всяка своя стъпка разстоянието между себе си и неизвестната им жертва. И изпъквайки сред тях, приближаваше нещо тъмно и тежко, нещо, което се увиваше и приплъзваше и имаше своя собствена зла природа, нагънало собствената си разрушителна сила в своите обръчи и готово за нападение.

Беше работа, изискваща само миг, да се застане на ръба на долината и да се идентифицира малкият бивак с купчината мъже, сгушени около лагерния огън. И всеки хищник би различил самотната фигура, огромна, тежка и импозантна дори в съня, която лежеше на едно разстояние, достатъчно отдалечено от закрилата на групата, омотана в дебело одеяло и изгубена за света.

Движейки се като призрак, проводникът на смъртта все повече приближаваше набелязаната си жертва. Секунда по-късно дългите, блестящи форми на виещи се змии, всяка една носеща фаталното копие на смъртта в езика си, пропълзяха върху самотната фигура на спящия.

Филип сънуваше, сънят му беше както винаги изпълнен с победа и триумф, господство и доминиране над останалите. Изведнъж той бе събуден в най-лошия от всички възможни кошмари, от чувството, че е хванат в капана на едно тяло, което не можеше да помръдне, което не отговаряше на паническите сигнали на страх и желание за бягство, идещи от мозъка. След това дойде сяпото усещане за един безконечен, беззвучен вик, когато невидима сила затисна носа и устата му и той почувства, че се задушава. Оттам той бе изстрелян с бясна скорост, все още в плен на сънния ужас, право в пъкъла на невъобразима болка, докато безчетни двойки проклети зъби се забиваха отново и отново в незащитените му лице и врат.

Дали не сънуваше? Но можеше ли един здрав разсъдък да сънува сън като този? Той не можеше да помръдне краката си, тъй като някаква тежест ги притискаше към земята, ръцете му също бяха впримчени и безполезни, привързани здраво към тялото. Но бясното потрепване на всеки негов мускул още повече разяри нападателите му и полуделите влечуги подновиха атаките си. Отровата вече бе навлязла в кръвта му и той усети как тялото му поддава под ужасната им ярост, как пропада в бездната на отчаянието.

С последно усилие той се опита да отхвърли тежестта, притискаща ръцете и краката му, да се освободи от задушаването, покриващо носа и устата му. Докато се надигаше нагоре в яростна конвулсия, присъни му се лице, което той познаваше толкова добре, колкото и своето собствено, и погледна в едни очи, които беше виждал само в сънищата си. „Ти.“ Той разбираше, че се среща лице в лице със смъртта и я поздрави без никаква изненада.

Предавайки се на една сила, много по-велика от собствената му, Филип се отпусна върху коравата земя и очите му се забулиха в мрак. След това той премина във вечните сънни полета, от които събуждане няма.

---

[1] „Мъглявия“. — Б.пр. ↑

[2] „Клъощавия“. — Б.пр. ↑

[3] „Откровения“. — Б.пр. ↑

[4] Карти за гадаене. — Б.пр. ↑

[5] Горско полубожество в римската митология. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

Как се случваше така, че тя не можеше да спи, когато Филип беше в леглото с нея, но не склопваше очи и когато го няма?

Цяла нощ Хелън се беше въртяла и обръщала между чаршафите, които бяха или много горещи, или много студени, пронизвана от странното око на подпухналата, трескава луна, преследвана от ужасни мисли и страхове. Една армия от притеснения, обсадила нейното спокойствие, се беше насъбрала около Филип, Филип, Филип. Другата отговаряше просто на името Чарлз...

„Ще ти се обадя“, беше й казал, качвайки се в хеликоптера, но с един отсъстващ глас, като че ли вече си беше взел „довиждане“ с нея и беше обърнал ума си към някакви други, предстоящи задачи, отвеждащи го в далечно пусто, студено място, където тя никога нямаше да може да го последва. И защо й беше казал това? Защо никога преди не го беше изричал? Те винаги бяха общували чрез Филип, както ставаше при други снахи и девери. „Ще ти се обадя.“ Това беше нещо, което само любовници си казваха.

Чарлз...

„Ти не избра подходящия брат, Хелън“, беше й казал той, докато тя го откарваше към хеликоптера.

„О, Чарлз... Ти знаеш не по-зле от мене, че не аз избирах, мен ме избраха!“

Не беше го казала, разбира се. Нито пък нещо от онова, което кипеше вътре в нея с цялата сила на двадесет и няколкогодишно потискане. „Добре, ти пръв ме видя, преди него ме забеляза, докато се мотаех със сак на гърба, търсейки работа през онова лято, в разгара на сезона за събиране и извозване на добитъка в съседното стопанство. И да, заради теб, заради онова, което и двамата мислехме, че става между нас, аз останах и след като кампанията отмина.

Обаче тогава...

Обаче тогава се появи той...”

Стига!

Няма смисъл да се проиграва наново онова, което и двамата знаеха, което нямаше да забравят до деня на смъртта си.

Когато той се появи...

В деня, когато Филип пристигна на кон, за да върши някаква работа с нейния шеф, онази нежна, крехка, невинна любов между нея и Чарлз бе стъпкана с такава сила, сякаш стадо препускащи говеда беше минало отгоре ѝ. В рамките на една седмица само тя бе посадена в къщата на Филип, в леглото на Филип, а след месец той я превърна не в своя метреса, а в собствена съпруга. Чарлз, полупиян, онемял от случилото се, беше мъкнат през сватбената им церемония като най-доверения човек на Филип. И на следващия ден той бе напуснал Кьонигсхаус, за да съгради наново собствения си живот, да залови собствен бизнес, колкото е възможно по-далеч оттук.

Бизнесът...

Тя отметна горещите усукани чаршафи, стана и навлече най-леките риза и джинси, които можа да намери. Чарлз и Бен непрекъснато повтаряха, че бизнесът няма да просъществува, ако Филип не прогледне за финансовата страна на нещата. Това поне беше нещо конкретно, нещо, което тя можеше да провери, нещо, в което да се опита да се ориентира.

Зората беше още далеч и тя потръпна в блещукащата тъмнина, докато напускаше къщата. Тя пресече алеята с шпалира от рози, мина през кръга на тревната площ, която образуваше центъра на стопанството и се отправи към административната сграда. Ниското бунгало с червен покрив, еднакво с къщата за гости отсреща, подслоняваше всичките стари бизнес регистри на Филип, както и официалните документи, плус най-модерна компютърна система и всички възможни телекомуникации, необходими за ръководенето на международни бизнесоперации.

Като всички останали сгради в Кьонигсхаус, офисът никога не се заключваше. Кога за последен път беше идвала тук? Не можеше да си спомни, никога не бе имала причина, за да дойде. Като всичко останало в Кьонигсхаус, ниското квадратно помещение, отчасти бизнесцентър, отчасти кабинет и леговище на джентълмен, беше невъобразима смесица от старо и ново. Тя стоеше на прага, примигвайки, заслепена за момент от електрическото осветление, прокарвайки поглед по старинния масивен железен сейф, по тежкото,

старо дъбово бюро и старомодните дървени кантонерки, които бяха някак не на мястото си в съчетание с последния вик на компютърната техника, екраните VDU, телекса и тихо жужащия факс.

По стените Филип бе окачил колекция от стари камшици, две военни саби и няколко фотографии от миналото. На видно място сред тях бяха запечатаните мигове от годините в елитния мъжки колеж, с който той толкова много се гордееше, училището, в което — според думите му — Джон не беше достатъчно добър, за да бъде изпратен. В пристъп на гняв заради отхвърления си син, тя впи поглед в образите на Филип: Филип като играч от отбора по ръгби, Филип, облечен в костюм за крикет, Филип в деня на промоцията. На почетно място, на стената срещу бюрото на Филип, висеше благодарствената грамота: ФИЛИП ЙОХАН КЬОНИГ, ПЪРВЕНЕЦ, РОК ХАМПТЪНСКИ КОЛЕЖ, 1948–49 Г.

В ъгъла имаше още едно бюро, на което Бен работеше, и по неговия плот все още лежах папки и документи, подредени в нестройни купчинки покрай компютъра му. Бюрото на Филип беше пълната противоположност — абсолютно голо, всички належащи дела и документи бяха пометени, защото събирането на добитъка беше започнало. Но от ловната пушка и камшика в ъгъла до нейната снимка и тази на Джон, изправени до кутията с пури на бюрото, навсякъде в стаята се усещаше неговото присъствие. Тя си пое дълбоко въздух. Господи, тук дори беше напоено с неговата миризма, като че ли всеки момент той щеше да влезе в стаята.

Но дори усещането за вездесъщата личност на Филип не можеше да я отклони от онова, което трябваше да направи. Дори при тази компютризация, мислеше си тя, трябва да има някакво друго, писмено доказателство колко добре или колко зле се развиваха нещата. Тя отиде до бюрото на Бен и отвори първата папка, стояща най-отгоре на купчината. Черните машинописни редове и червените цифри затанцуваха пред очите ѝ.

„Тази сума за... все още не е изплатена...“

„Ако сметката Ви не бъде уредена своевременно...“

„Бихме искали да Ви предупредим, че вече предоставяме нещата в ръцете на нашите адвокати...“

Може би имаше четиридесет или петдесет от този вид. Обзета от паника тя обърна на последната страница. Един поглед върху

описанието на съдържанието ѝ, направено с четливия, счетоводителски почерк на Бен, и на нея не ѝ трябваше повече да се рови: „дела за просрочване на задълженията, заведени срещу «Кьониг Холдингс», януари-март, април-юни“. Под тях се намираха „Висящи дела“ — всемогъщи боже, нима дължаха пари на цяла Австралия?

Какви ги вършеше Филип? На какво си играеше? Възмутена до дъното на душата си, тя взе разстоянието между бюрото на Бен и неговото само в три широки крачки и седна на големия му, резбован кожен стол. Поривисто тя започна да отваря чекмеджетата му едно по едно.

В горното дясно чекмедже лежеше голям плик от груба хартия, който тя веднага разпозна, тъй като той ѝ го беше показал още преди години и ѝ беше казал къде да го намери — „да бъде отворено в случай на моята смърт“. Тя го отхвърли настрана. Под него лежаха писалки, моливи и всякакви подобни джунджурии, които могат да бъдат намерени в бюрото на един бизнесмен, успоредно с други две, които бяха характерни само за Филип — един страховит нож от въоръжението на швейцарската армия — помощник на каубоя, и револвер. Тя продължи нататък. Не ѝ трябваше много време, за да го открие.

Фактури, фактури и сметки — сметки, сметки, сметки. В такъв случай Чарлз е имал право — Филип е знаел за финансовите проблеми на Кьонигсхаус, но е предпочел да ги игнорира. Наистина главната отговорност и вина не можеше да блесне по-ярко след сравнението между неговото бюро и бюрото на Бен — датите, които носеха различните документи, безспорно доказваха, че информацията дори не е достигала до Чарлз и Бен до момента, в който нещата са станали необратими.

„О, Филип. Какво беше правил, за какво беше мислил през последната година и малко по-назад?“ С натежало сърце тя стигна до последното чекмедже в лявата страна на бюрото. За разлика от останалите то се беше заклещило и тя трябваше доста да се измъчи, докато го освободи — кога ли за последен път беше отваряно? Само един поглед върху избелялото му съдържание и тя научи отговора.

Най-горното заглавие заигра пред очите ѝ така, както и първия път, когато го видя преди двадесет и пет години.

„ТРАГИЧНА СМЪРТ, ЗАСТИГНАЛА СЪПРУГАТА НА КЪОНИГ, ПРЕБИЛА СЕ ПРИ ПАДАНЕ ОТ КОН“

С вледенени, безчувствени пръсти, тя извади тънкото снопче вестникарски изрезки и ги разпростря върху бюрото.

Нямаше нужда да чете историята, разказана в тях, всяка една дума беше като запечатана в ума ѝ.

При трагичен инцидент тази седмица в Кьонигсхаус, съпругата на притежаващия 3000 акра земя господин Филип Кьониг, е намерила смъртта си, падайки от коня, докато яздела.

Госпожа Кьониг, 33-годишна, е починала на място, хвърлена от коня си, който бил подплашен от изскочила напреде му кафява кралска змия, при разходката им из имението. Съпругът ѝ яздел заедно с нея, но не могъл да направи нищо, за да предотврати нещастieto.

Госпожа Кьониг, която многобройните ѝ приятели в околността наричаха просто Труд, стана известна фигура, след като преди петнадесет години свърза живота си с Филип Кьониг. Родена в Америка, произхождаща от известен, стар и много богат род от Далечния Запад, тя притежаваше заразително южняшко очарование. Прекрасна домакиня и блестяща дама, тя беше перлата на областта, както и невероятна съпруга на една от нейните изтъкнати личности. Ако Филип Кьониг се беше ориентирал към политическа кариера, каквито напоследък бяха неговите намерения, то без съмнение Труд Кьониг би имала шанса да заблести на един по-широк небосклон и да остави неизличима следа в националния живот на Австралия.

Под изрезките лежеше фотография, ръчно нанесените цветове бяха все още безкрайно живи, въпреки че повърхността се беше напукала и поизтрила с времето. Застанала в рамката на вратата на Кьонигсхаус, жената се беше полуобърнала към камерата, засмяна, самоуверена, вдигнала лице към слънцето.

Сякаш недокоснато от палещите слънчеви лъчи, нежното тяло в плажната рокля без ръкави изпъкваше с белотата си, като крина на Богородица, а и дългите, тънки пръсти върху подпората на вратата загатваха за същата деликатност и класа, отглеждана с векове. В меката светлина на верандата огромните ѝ тъмни очи, лъскава коса и сочни червени устни имаха почти неестествен блясък, и сякаш цялото ѝ същество излъчваше същата красота и виталност. Изправило се до нея, едно малко момче беше обвило с ръце кръста ѝ, вперило в лицето ѝ очи, изпълнени с обожание, каквото изглежда самата тя изпитваше към мъжа от другата страна на фотоапарата.

Погледът на Хелън падна върху последния ред от вестникарската статия. „Тя остави след себе си син, Александър, на тринадесет години...”

Дали заради това беше заобичала в началото Филип, преди двадесет и пет години, заради това дете, останало без майка в един нещастен следобед?

Не — защото дори тогава осиротялото дете горчиво беше отхвърлило всяко състрадание и съчувствие и се беше съпротивлявало така, както само момчетата могат, за да се превърне в мъж само за една нощ. Дело, трудно дори ако имаш пред себе си цял човешки живот: невъзможно, ако имаш месец, по-малко от месец. Той никога не успя да го преживее.

Вдървените ѝ пръсти заровиха из изрезките: тук някъде би трябвало да бъде...

НОВ УДАР ЗА СЕМЕЙСТВО КЪОНИГС. НЯКОЛКО МЕСЕЦА СЛЕД ПОГРЕБЕНИЕТО НА МАЙКАТА ИЗЧЕЗВА И СИНЪТ.

Почти е изчезнала надеждата, че синът на Филип Къониг ще бъде открит жив, откакто изчезна в пустошта преди пет дена. Александър Къониг, 13-годишен, се е държал странно след смъртта на майка си, която преди три месеца загина при нещастен случай по време на езда. Миналата сряда той си взел „довиждане“ с икономката — туземката Роуз, извел един кон и тръгнал да язди из пущинака. Оттогава не се е завръщал. Всички издирвания,

с цел да бъде открито неговото местонахождение са се оказали безрезултатни.

Полицията смята да прекрати издирването. Очевидно Филип Кьониг ще продължи търсенето на Александър, негово единствено дете, на собствени разноси. Внезапното изчезване на Александър хвърля нова сянка върху опитите на семейството да намери ново щастие. Миналият четвъртък господин Кьониг, 35-годишен, обяви годеща си с госпожица Хелън Джаксън, 18-годишна, която от няколко месеца работи в областта. В най-скоро време се очаква и сватбеното тържество. Снощи господин Кьониг не направи никакъв коментар.

Алекс.

Нямаше давност, раната беше все още жива.

Откъде беше толкова сигурна тя, че след женитбата им ще успее да спечели любовта и доверието на момчето, че ще го накара да я приеме? Защо беше толкова зашеметена от ненормалното ухажване на Филип, та беше пренебрегнала опустошението, болката, страха, обвинението в онези ясни, горящи детски очи?

Тя беше причината момчето да се оттегли в пущинака и да умре. И тогава лудостта на Филиповата любов се беше превърнала в лудост, нещо, която само тя можеше да излекува. Така вместо обикновена любов тя трябваше да преглътне своя брачен дял — чувството на един мъж, толкова силен, толкова могъщ и докаран до това състояние, опознаването на раните, гнева му, болката и смъртоносния коктейл от неговите нужди, от неговите желания...

Филип.

Изведнъж тя почувства с цялото си същество, че той е тук, тук, в този момент...

Сърцето ѝ се изпълни с болка и състрадание — състрадание и мъка за неговите болка и страдание.

„О, Филип, защо трябваше да се случи така? Зная, че смъртта на Труди беше удар за теб. Но защо трябваше да страдам аз, за да я възмездя? Никоя жена не би издържала. Мъчно ми е, Филип, но сега всичко свърши.“

Вратата се отвори и Роуз тихо пристъпи в стаята. От дребната черна сянка на икономката лъхаше на евтин алкохол, както това ставаше винаги, имаше ли тя тежка нощ.

— Свети — каза рязко тя. — Свети вече два или три пъти късно през нощта — и няма никой.

„Бълнува“, помисли си измъчено Хелън, докато търсеше салфетка и се опитваше да избърше очите си. „Или е пияна.“ На глас дрезгаво промълви.

— Просто дойдох да потърся някои неща.

Погледът на Роуз премина през изрезките, и върху лицето ѝ се появи разбиране.

— Натъкнала си се на нея, а, к'вото и друго да си дошла да търсиш — произнесе тя с нисък пиянски глас. — Тя е тук, все още е тук.

— Все още е тук? Кой?

— Госпожата. Труди. Никога не е напускала.

„Колко е права“, призна безмълвно в себе си Хелън. „Ние никога не можахме да се отървем от нея, Филип и аз.“

Нито пък Алекс.

Ако духовете обикаляха наоколо, то техните бяха тук със сигурност.

Може би те, майката и синът, се бяха намерили? Тя моментално отхвърли идеята. „Само да можех да повярвам, че Труди и Алекс най-накрая са се открили, че са обединили усилията си и са си създали взаимен комфорт, където и да се скитат сега. Само да можех.“

Роуз продължаваше да си мърмори.

— Върнала се е. Днеска.

Сигурно не беше чула добре.

— Какво каза, Роуз?

— Върнала се е — произнесе Роуз с равен гърлен глас, но и с не по-малка убеденост. — Мис Труди дойде току-що.

Бавно страхът проникна до мозъка на костите ѝ.

— Върнала се? За какво?

Но в секундата, в която го изричаше, тя вече знаеше отговора. Имаше само едно нещо — само един човек — за който Труди би се върнала.

Роузи изтръгна една дълга въздишка от гърдите си и просъска:

— Дошла е за господин Филип.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Само след час него го донесоха: един бавен кортеж от ездачи и тежката, потръпваща фигура, просната на импровизирана носилка, окачена между най-силните коне.

„Йауома, йауома йалдеение нонгома муртанна оурака мантенекин уана ма нанудагабалариа... върни се. О, върни се, плаче съпругата за своя съпруг, чакай, почакай ме, защо, защо не ме почака...“

Самотният плач на Роуз, през който тя нареждаше думите на оплакването, беше първото и единствено предупреждение за Хелън преди самата тя да изпадне на свой ред в състоянието на ужас и скръб. Докато изтичваше на верандата, докато гледаше как мъжете свалят невиждащия, потръпващ и мучащ Филип, тя не можеше да проумее как така изведнъж животът му можеше да свърши, пометен от бурята на болка и кръв.

О...

Тя винаги беше знаела, че ще боли и като всяка млада жена, омъжена за по-възрастен мъж, тя често се беше опитвала да репетира болката, за да я почувства предварително и поне мъничко да я опитоми.

Беше си въобразявала, че предварително се е подготвила. Сега знаеше, че дори той да живее още един, втори живот, тя никога не би била готова, когато това дойдеше.

— Госпожо Кьониг?

Беше Дъсти. Разбирането в старческите му очи беше стряскащо, неприсъщо за един толкова млад мъж. Той неловко посочи към тресящата се върху грубата носилка форма.

— Къде да...?

— Тук вътре — каза тя. — Внесете го тук вътре.

Редом с тежката маса, единственото останало от неговия баща, Джон стоеше безмълвен, с вид на луд, високото му, широкоплещесто

тяло беше като на човек, застанал на стража, очите му — на изгубило се, потресено дете.

— Ухапване от змия — каза дрезгаво той. — Трябва да е била кафява кралска. Хенри е на радиотелефона. Вика доктора.

Очите им, умовете им бяха впримчени в една-единствена мисъл: „Но вече е много късно“.

„Не плачи“, нареди си тъпо тя. „Това няма да помогне.“ Но тя не можеше да спре сълзите, рухнали от дълбоката бърлога на скръбта, където изглежда цялото ѝ същество беше започнало да се топи, да се разтваря на съставните си части. „Филип, о, Филип...“

Тя като че ли страдаше двойно: веднъж като съпруга за своя съпруг и втори път — като майка, заради своя син. Джон изглеждаше така, като че ли самият той е бил вдигнат от смъртния си одър, лицето му бе останало без капчица кръв, тялото му — насила задържано към живота. Той едва бе намерил сили да изцеди няколкото думи, с които ѝ беше съобщил какво е станало. След това окончателно се срина.

— Всичко е загубено, мамо — безнадеждно пророни той. — Не знам какво да правя.

Навън в проблясващата мараня мъртвата червена пустош продължаваше безметежно да спи. Какво значеше някаква си смърт, мислеше тя, на фона на петдесет, сто, двеста хиляди години? Духовете на тази земя бяха видели толкова много да идват и да си отиват. „Но не и като него — ридаеше тя, — не и като него.“

— Ама че нелепа история!

Припреният малък, долитащ при повикване доктор беше се срещал много пъти лице в лице със смъртта и като всеки медик познаваше мястото ѝ във великата схема на живота. В края на един дълъг живот, например, изживян пълноценно и напуснат с радост, или като врата, през която да дойде успокоението за измъчен страдалец... Тогава смъртта можеше да се приеме, дори бе желана.

Но не и като тази! Един мъж в разцвета на силите си, сгачен като дремеща патица и то по такъв идиотски начин, гласните му струни парализирани, очните му ябълки обърнати със зениците навътре, мускулите му, стържещи като стоманени въжета, докато той се мята наоколо, опитвайки се като че ли все още да се справи със своите нападатели...

Той се обърна сърдито към измъчените мъже с притъмнели лица, наобиколили продължаващите да се гърчат очертания на едрата фигура, положена върху набързо скалпена носилка, за да бъде донесена от лагера дотук.

— Филип Кьониг е прекарал целия си живот там, в пустошта — питаше той. — Как стана така, че него го ухапа кафява кралска змия?

Никакъв отговор не последва.

Само гъргоренето на умирация мъж, което след време също изчезна.

* * *

Наистина беше прекрасен, ето какъв беше той, просто един красавец, един великолепен негодник. И да беше продължил да я гледа с онази многозначителна усмивка в очите, един Господ знаеше какво можеше да направи едно момиче за него...

Въздъхвайки, камериерката затвори вратата на бунгалото и се понесе безутешно нанякъде. Разбира се, той знаеше, че мотелът не предлага „румсървис“, кой ли пък мотел извършваше такава услуга? Е, може би в някои баровски места. Но не и тук, в сърцето на Северната област, толкова отдалечена дори на картата, че пътниците бяха доволни, ако изобщо можеха да намерят подслон. А каквито и претенции да имаше „Хепи Вали Мотел“^[1], собственост на Е. Г. Гибънс, то той не беше хотел „Риц“ в Сидни.

А той знаеше, че тя е проста камериерка; беше я видял да чисти съседното бунгало, когато пристигна и й беше казал „здравейте“ с онази своя блестяща усмивка. Той би трябвало да знае, че не й влизаше в задълженията да чука сутрин на вратата му и да казва: „Ще закусите ли? Включено е в сметката ви. Да ви донеса ли нещо от бара?“.

Но тя просто трябваше да го види отново. И когато той отвори вратата и видя кой е, не изглеждаше никак изненадан. В действителност се бе изсмял и онези блестящи тъмни очи я бяха погледнали въпросително, така че тя се изчерви чак до корените на косите си, преди да сведе поглед.

— Да ми донесете нещо? — каза той, докато очите му обхождаха тялото ѝ. Тя стоеше там и чувстваше как погледът му тече по нея,

попарвайки я като врялата вода на душа. — Знаеш ли, мисля, че едва ли има нещо — продължи той, прокарвайки слаба, загоряла ръка през гъстата си, тъмна коса. Той се усмихна. — Освен вероятно...

„Вероятно.“ Начинът, по който изрече тази едничка дума я накара цялата да се разтопи отвътре. Каквото и да беше онова у някои мъже, което те кара да ги желаш, той го имаше двойно и тройно. Така както у Фил Гибънс го нямаше, мислеше си отчаяно тя, припомняйки си потящите се ръце, късите крака и изхвъркналото бирено шкембе на своя настоящ обожател.

— Освен...?

Тя не можеше да повярва, че го е изрекла и в същото време го погледна право в очите. Когато попаднеш на клиент, готин като този, на нея ѝ идваше да си опакова нещата и да отлети като волна птичка, далеч от начина, по който оная малодушна торба, стария Гибънс, управляваше мотела, самият той толкова праволинеен и тесногръд, колкото синът му беше разгонен и похотлив.

Но колко различен беше този от обичайните им клиенти! С тяло мечта, отпуснато, свободно и в същото време стегнато, с широки рамене и най-невероятен изглед отзад, в гръб, обут в най-елегантните панталони, които някога беше виждала, от него лъхаше някаква благородност, зад която обаче се прокрадваше и нотка на дръзка арогантност.

Той имаше защо да изглежда толкова съблазнителен. Замечтано тя направи мислен опис на чаровните му дадености. Слънчево прошарена, гъста лъскава коса, фантастичен профил, класически челюст и брадичка, очи сиви, пронизващи като очите на ловен сокол, озарени от някаква развеселеност, но в дъното им дремеше и нещо тъмно, тягостно, ръце на бизнесмен...

Тя почти изстена, сякаш те вече бяха върху гърдите ѝ...

— Освен...?

Той отново се изсмя, докато го казваше. Той много добре знаеше какво точно имаше предвид тя, разбираше, че тя му се поднася като на тепсия, тя можеше да го прочете по лицето му. Почувства го и от начина, по който той стисна горната част на ръката ѝ, докато стояха на прага.

— О, да — каза той. — Освен сметката ми. Трябва да тръгвам.

Тя едва чу останалото. Той заминаваше, бил тук по работа, пристигнал по скръбен повод, бил изминал дълъг път, за да дойде дотук, в добрия стар Кантас, и ако не бил самолетът на австралийския премиер, щял да изпусне цялата дандания, а не вървяло сега точно да закъснее.

През отворената врата тя можеше да види траурния костюм с добра кройка, метнат върху леглото, а до него бяла риза и черна връзка. Тя поклати скръбно глава. Може би ако беше дошъл по-рано... ако тя имаше повече време... ако можеше да я види нагласена, а не в тази тъпа униформа с мръсна бяла престилка...

Може би.

И все пак, поне щеше да има за какво да си мисли, когато довечера Фил Гибънс стовари тежкото си, късо и дебело тяло отгоре ѝ и безпомощно се замъчи над нея, сумтейки, клатейки и потейки се като истинска свиня, каквато си беше. Тя можеше да си мисли за мистериозния мъж и да си представя, че го върши с него. А той си беше цяла мистерия, единственото, което знаеше за него, беше името му, той дори не беше посочил адрес, когато вчера се регистрира, беше написал просто „преминаващ“...

— Сметката ми?

Очите му, сега черни като въглени, с онези малки светулки, блещукащи в дълбините, бяха вперени в лицето ѝ и в тях се четеше откровена развеселеност от създалата се ситуация. Изчервявайки се от яд, тя направи опит да се съвземе.

— Да, разбира се, сметката ви. Веднага ще им кажа. Ще ви чака, когато сте готов да отпътувате, господин Кинг.

Всемогъщи боже, кога за последен път беше обличал костюм? Псуващ и проклинащ, Джон се бореше със самото, което заедно с панталоните с официална кройка, го караха да се чувства като впримчен в усмирителна риза, независимо колко добре ушита. Твърдата яка на бялата му риза се беше впила така във врата му, та той чувстваше как всеки момент главата му ще се отдели от раменете. Справянето с възела на черната вратовръзка изглеждаше невинно дребно мъчение на фона на всичко останало.

Сега, когато се чувстваше толкова странно, излизайки от стаята, му се струваше, че вече знае какво представлява безтегловността. След като се спусна по широкото стълбище, краката му сами завиха наляво, отвеждайки го зад къщата: той не можеше да погледне хората, събрали се вече в предната гостна. Гостите за погребението идеха от всички краища на областта, с коли, хеликоптери и малки самолети. Съвсем нормално беше те да искат да окажат последно уважение към починалия.

Но душата му се бунтуваше срещу всичко това. „Ако трябваше аз да реша, татко, — кълнеше се той със сълзи на очи — щяхме да бъдем само мама и аз, Чарлз и Бен, Гийна и Роуз, и ние щяхме да намерим място за праха ти ей там, в земята ни, едно високо място, където да спиш, необезпокояван от никого, под открито небе, така както си правил винаги. Аз не бих те заровил под пода на проклетия параклис, в компанията на всички останали стари кокали!“

Когато излезе през задната врата, корпусът на конюшните го пресрещна с нов упрек. Обронил тежко глава на ръба на бокса си, Кайзер, огромният жребец на Филип, изглеждаше болен и мрачен, така както само един, велик някога и пренебрегнат сега, кон може да бъде. Дори блестящата му бяла кожа сега изглеждаше груба и захабена, очите му — безизразни, а и темпераментът му, ако се съдеше по мътния блясък на големите му жълти зъби и прибраните назад уши, беше станал още по-зъл, само за една седмица, откак Филип бе умрял. „Трябва да го изведе — помисли Джон, — и да го поупражнявам, той направо ще полудее затворен в тази клетка. Вероятно ще ме хвърли и сериозно ще ме нарани, той е такъв звяр. А и толкова е привързан към Филип, та сигурно няма да приеме друг ездач. Но заради тях двамата трябва да опитам.“

Той най-добре знаеше как да приближи до своенравния кон, за да го успокои и с няколко последни думи да го изведе пред къщата, за да чака появяването на погребалната процесия. Той направи това точно навреме, за да види как Хелън излезе забързано от главния вход, слезе по стълбите и се затича през централната алея към сградата на офиса. Какви ги вършеше тя? Тихо той я последва през тревната площ и влезе след нея.

Тя стоеше пред стената в другия край на стаята, зад масивното дъбово бюро на Филип и тежкия резбован стол, приведена напрегнато

над сейфа, въртейки насам-натам ръчките, опитвайки се да чуе падането на резетата от вътрешната страна. Тя беше толкова погълната от заниманието си, че не го беше чула да влиза. Той беше почти над нея.

— Здравсти.

Тя рязко се извърна, върху лицето ѝ беше разпъната маска на вина, ръката ѝ се вдигна към устата ѝ, сподавяйки надигащия се вик.

— Джон! Мислех, че си горе в къщата!

— Какво става? — Тя се олюля и той я хвана за раменете. — Хей, какво има, какъв е проблемът?

Хелън напрегна всичките си сили да се съвземе.

— Няма нищо, скъпи, абсолютно нищо. Всички са заети из къщата и моментът ми изглеждаше подходящ — просто си мислех — е, тъй като господин Кари ще пристигне от страна на банката, мислех, че трябва да видим дали няма друго копие на завещанието — или нещо друго, което трябва да приготвим... — Гласът ѝ я напусна.

Джон поклати глава тотално зачуден.

— Но ако той е изпълнителят, той ще носи завещанието със себе си.

Тя кимна разбиращо.

— Да, наистина. Но аз се чудех, дали няма някакви други — ти познаваш Филип...

„Горката мама — мислеше той. — Толкова е измъчена, че е загубила самообладание.“

— Но ти знаеш, татко каза, че има само едно, което е в сила — промълви нежно той.

Тя кимна с облекчение.

— Последното, да — оставящо всичко на теб. О, сигурна съм, че няма за какво да се тревожим.

Изпаднал в неловкост, той я потупа по рамото.

— Виж, ако искаш да отвориш сейфа, номерът сигурно може да бъде намерен в бележките за банковите сметки и всичко останало в плика, който той остави в бюрото си, за да бъде отворен при неговата смърт. Трябва да е шестцифрен номер, всички стари сейфове са еднакви. В стаята ми е. Ще го получиш по всяко време.

— Не, не, скъпи, всичко е наред — тя стисна ръката му. — Сигурна съм, че Филип не пази нищо съществено тук, сигурно не е

отварян, откакто неговият баща е починал. Сега всичко се пази в компютъра, с парола. Бен и Чарлз са тези, които ще се заемат с всичко това.

Заедно те се обърнаха и напуснаха офиса, за да се присъединят към гостите си.

„Няма за какво да се тревожиш — повтаряше си Хелън. — Филип трябва да се е погрижил за всичко, винаги го е правил. А ти научи нещо, което никога преди не си знаела... Търсиш шестцифрен номер. Но това беше груба грешка, следващия път трябва да си по-внимателна!“

---

[1] „Мотелът в щастливата долина“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

В палещата жегата, посред прашния обед, аборигенското население на Кьонигсхаус се беше събрало, за да се сбогува със своя господар и да подпомогне преминаването на духа на Филип, където и да се скиташе той, във Вечното време на сънищата, което сега беше станало негов последен дом. Вдигайки ръце към главата си, една от старите жени на племето захвана музикалния речитатив със своя гърлен, напевен глас и един след друг останалите я последваха.

— Ниннана комбеа, иннара ингуна каркания... О, Велик Дух, Всемогъщи Татко на Всички Неща, дебелите буки въздишат и плачат, каучуковите дървета леят кървави, скръбни сълзи, защото тъмнината дойде за едно от твоите създания...

Вътре в къщата се бяха събрали онези, които бяха познавали Филип, за да му отдадат последна почит. В просъница Хелън ги поздрави, а те преминаваха пред нея като плувци, плуващи под вода. Местни фермери, собственици на добитък, скотовъди, онези, с които беше имал работа в близкото градче — едва сега тя научаваше с колко много хора Филип е бил приятел и колко много му бяха задължени за това, което беше направил за тях.

— Беше прекрасен човек, госпожа Кьониг, един от най-добрите — отбеляза едър, набит човек, облечен в светлокафявата униформа на местната полиция. — Аз и тук присъстващият Роскоу винаги ще помним колко щедър беше той. Към всички нас и към полицията — той никога не забравяше своето коледно дарение за „Вдовици на полицаи“ или за „Фонда на сираците“, нали, Роскоу?

Придружителят му кимна скръбно.

— Както казва Джордж, на всички нас ще ни липсва господин Кьониг, той никога не е имал нищо против да държим мястото под око, не че някога е имало някаква неприятност тук, в стопанството, при начина, по който го управляваше, нали така, Джордж?

— Никакви неприятности, Роскоу, никога, каквито и да е неприятности, не и с господин Кьониг.

— Благодаря, Джордж... благодаря, Роскоу... Много ви благодаря... много сте мили... толкова се радвам, че можахте да дойдете...

Като че ли това мъчение никога нямаше да свърши. Но ето че дойде съобщението, че всичко е готово и службата може да започне. В тържествено мълчание опечалените напуснаха къщата в мрачна процесия, на групички по двама, по трима, минаха по пътеките и през тревните площи около Кьонигсхаус, покрай сградата на офиса и къщата за гости, за да достигнат накрая малката каменна лютеранска църквица. Слънцето вече беше напекло и светлината му струеше през високите тесни прозорци, карайки прашинките около ковчега на Филип да танцуват. Той лежеше там и ги чакаше, озарен от сноповете светлина. А в дъното на каменния кораб малкият олтар се извисяваше студен и безстрастен. От бялото платно, което го покриваше, и обикновените восъчни свещи се излъчваше такава простота и строгост, че самият Лютер би я одобрил, ако можеше отнякъде да я види.

Точно пред олтара, зад венеца от бели лилии и камелии, от пода бяха махнати половин дузина плочи, разкривайки отдолу мрачно сводесто подземие. Джон вървеше начело на процесията, придържайки майка си, която почти беше увиснала на ръката му и при ширналата се пред очите му гледка сърцето му подскочи. „Тате, твоето място не е тук! — проплака той в нямо страдание. — Вън трябваше да те погребем — в пустошта, под открито небе!“

Кретайки до него, Хелън се приближаваше с натежало сърце към мига и мястото за последно сбогом с Филип. Върху същата носилка, в която беше издъхнал, лежеше Филип Кьониг, но вече в прекрасен, обшит с коприна ковчег, по всички правила на погребалното изкуство и „в мир“, както се беше изразил директорът на местното погребално бюро.

Но неவிждащите, обърнати нагоре очи на мъртвия мъж не бяха пожелали да се затворят, въпреки отчаяните опити на хората от погребалното бюро и дори магьосничествата на посмъртната козметика не бяха успели да прикрият отровните тънморави рани от ухапванията, които изпъкваха със своята грозота върху обезобразените восъчно бели лице и шия. Като всички останали мъже, присъстващи на церемонията, Филип беше облечен в непривичен за него костюм и вратовръзка и неговите грамадни ръце, бледи и подпухнали като

лицето му, бяха скръстени на гърдите му. „Това не е Филип! — беше единствената мисъл, въртяща се в ума на Хелън, — това не е мъжът, когото познавам!“ Гърлото ѝ се сви при очевидната нагласеност на всичко това. „Какво са направили с него, сега, когато той вече не може да се защитава? Той никога приживе не би скръстил ръцете си така! Никога не е бил вярващ, той сам си беше и Господ, и Сатана!“

Приближавайки се по пътеката, облегната на ръката на Джон, тя спря до ковчегата и усещайки, че всички погледи са вперени в нея, се наведе, за да целуне лицето на своя съпруг. Както и очакваше, страната на Филип беше студена, но беше и някак си лепкава. Като че ли бе покрита с тънък слой влага или пот, някак усойна, като каменното лице под нея. Тя се бореше със себе си да не се разтрепери. Когато вдигна глава и отстъпи назад, за момент зърна огромното, старо, издялано от дъб разпятие, което висеше над олтара, и умирация върху него Исус. Очите му я гледаха с безкрайно състрадание и безкрайно презрение.

О, къде ли беше Чарлз?

Тя лично му бе съобщила, изпреварвайки Джон, изпреварвайки Бен, както и управителя на стопанството, който развиваше бурна дейност, нагърбвайки се с нерадостната задача да разпространи вестта за смъртта на Филип из околността. Тя се почувства безкрайно облекчена, че има на кого да предаде задължението за тези телефонни обаждания и телеграми. Но виж, на Чарлз трябваше да се обади сама.

— Какво? Как?

Неговият глас звучеше съвсем обикновено, дори безизразно, като че ли вестта не беше изненада за него. Той просто не може да повярва, мислеше си тя.

— Змия. Ухапване от змия. — Тя започна за хлипа.

— Не плачи — каза нервно той. — О, недей да плачеш, Хелън. Сума работи трябва да се свършат тук, но ще дойда, ще дойда колкото се може по-бързо. — Сега звучеше потиснато. Той разбираше, че тя плаче не заради ужасния край на Филип.

Сега той бе тук, от другата ѝ страна, облечен в тъмен костюм като Джон и мрачен като самата смърт. В този момент никой не би казал, че е красив, блестящият му външен вид беше изчезнал, отстъпвайки място на сурова отнесеност, която той бе навлякъл заедно с траурния си костюм. Откакто бе пристигнал с хеликоптера на Кьониг от Сидни преди няколко часа, не бе разменил с никого дори дума.

От другата страна на пътеката бе коленичил Бен, с Гийна до себе си, и заровил глава в ръце, мърдаше надебелелите си устни, произнасяйки думите на молитвата. С изпито и посивяло лице, той се беше състарил с десет години за изминалата седмица, затворен в офиса и избягващ всякакви контакти с който и да било член на семейството. Облечена в черно, Гийна изглеждаше бронзова, великолепна и недокосната от ставащото около нея, отбеляза с трепет в себе си Джон. Веднъж всичко това да свърши, щеше да има достатъчно време да размисли върху...

В центъра на църквичката беше приходящият отец, вечно заетият божи човек, отговарящ за огромен отрязък от забравената от Бога земя. Той пристъпи напред, за да ги поздрави.

— Готови ли сте вече, госпожо Кьониг? — тихо изрече той.

Като отстъпи назад, за да даде път на Чарлз да влезе в първия ред на молитвените банки и след като настани Хелън в мястото до себе си, Джон кимна чинно, давайки знак, че службата може да започне. Нямаше кой знае каква нужда свещеникът да чете от старата Библия с позлатени букви, която държеше отворена пред себе си. Ниският му, но искрен глас произнасяше думите, познати на всеки от присъстващите в параклиса.

— И каза Господ: „Аз съм Възкресението и Живота. Роденият от жена има кратък живот и бързо идва времето, когато тайните на всички сърца ще станат явни, когато всички скрити неща ще изплуват на повърхността и душите ни ще застанат голи пред тебе, както в деня на нашето раждане, о Господи, Боже наш...”

... преди планините да се бяха родили от земята и светът да започне да съществува, от вечност към вечност, едничък Ти съществуваше, Господи. Ти върна човешкия син на земята, от която произлезе той, преди Змията да обърка главата му и да го предаде на вечна смърт. Ти му рече «Сине на Адам, обърни се отново към Господа, твоя Бог, защото той вдъхна вечен живот на всичко съществуващо, обичай го и го следвай...»“

Неочаквано равният напевен глас се запъна и млъкна. В същия миг Хелън почувства как вратът ѝ пламва под погледите, вперени в нея, изгарящи я дори през тънката, бяла ленена блуза, която бе облякла с черния си траурен костюм. Бавно тя се обърна, за да проследи удивения поглед на падрето.

Един черен силует беше изпълнил входа зад насъбралото се множество: на фона на ярката слънчева светлина отвън изпъкваше фигурата на висок и добре сложен мъж. Черната лъскава коса, лице като на класическа статуя, лекият бронзов загар на градски човек, силната челюст и ясният, дързък поглед бяха на мъж, който би могъл да си изкарва прехраната като модел. А и в начина, по който беше застанал на входа на църквичката, оставяйки светлината да пада зад него, в свободния му маниер и изискана стойка имаше нещо, което почти затвърждаваше това усещане. Хвърлящите пламъци лъчи на обедното слънце бяха образували демоничен ореол над красивата му глава и той изглеждаше като Луцифер преди Падението.

Тази част от Северната област се посещаваше толкова рядко от странници, колкото у кокошките се срещаха зъби, а и на тази церемония не присъстваше нито един, който да не беше познавал Филип Кьониг и всички останали през целия си живот, че той изглеждаше като паднал от Марс. Всички глави като по команда се извъртяха, за да проследят втрещените погледи на свещеника и на Хелън. И всички си задаваха един и същи въпрос: кой, по дяволите, беше пък този?

Посред огромната въпросителна странникът се приближи с приятелска, просеща извинение, усмивка. Хелън не можеше да помръдне от мястото си. Изглежда, че той се обърна единствено към нея:

— Извинете, че нарушавам такова нещо, приятели — започна той с лек, приятен глас. — Но аз малко се полутах по пътищата, докато стигна от града до тук. Нали разбирате, отдавна не съм идвал по тези места.

Хелън почувства вледеняващия ужас, когато започна да се досеща кой стоеше пред нея. На задния ред Роуз си пое толкова дълбоко и шумно въздух, че прозвуча като стенание. До нея Чарлз се беше вторачил така, сякаш беше видял призрак.

Новодошлият се усмихна отново със своята обезоръжаваща усмивка.

— Трябваше да дойда — и млъкна. — Аз съм...

— Ние знаем кой си ти. — Хелън беше абсолютно спокойна, когато се изправи на крака и тръгна към него по пътеката. Тя беше бленувала този миг в продължение на толкова много години, но винаги

трябваше да се събужда със сълзи на очи, за да разбере, че това не е истина, че е само сън, че не е нищо друго, освен една жестока заблуда. Тя пристъпи към него и взе ръката му в своята. — Добре дошъл. — Трябваше да събере всичките останали й сили. — Добре дошъл у дома.

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

„Добре дошъл у дома, Алекс.“

Гласът на пастора продължи своя монотонен речитатив:

— Защото мъжът е роден да страда, така както искрите — да летят нагоре. Той се ражда под слънцето като цвете и после увяхва: животът му преминава като сянка и от него нищо не остава.

С изпънати и раздалечени един от друг крака, с ръце кръстосани зад гърба, Джон се беше вторачил в бледия Исус върху резбованото дървено разпятие и се опитваше да потисне проклятието, което напираше в ума му.

Боже Господи!

Губиш баща — намираш брат, и всичко това — само за една седмица? Какво беше това — някаква тъпа космическа шега ли?

До него Хелън се опитваше да успокои хлипащата Роуз, а и себе си — в сърцето ѝ все още пулсираше трепетната радост и в същото време страхът: Алекс!

Издигнал се над общата суматоха, падрето продължаваше спокойно да води службата.

— В разцвета на живота си ние сме и в смъртта...

А посред смъртта — нов живот. Нова кьонигова кръв.

Джон почти се изсмя в неверието си. Кръвен брат, когато цял живот той е бил единственото дете. Това беше смешно, това не можеше да се случи!

— Дните на човека са като трева, той разцъфва като цвете в полето и когато вятърът мине над него, го отвява и на мястото, където е расъл, няма да остане и помен от него.

Падрето склони глава, завърши службата и се оттегли. Тържествено носачите излязоха напред и с цялата си почит вдигнаха ковчега, после го понесоха по пътеката и след една, две крачки го залюляха над зейналия в пода отвор и го спуснаха вътре. Действайки механично, семейството се събра наоколо, за да хвърли символичната шепа суха червена пръст.

— Земя — на земята, пепел — на пепел, прах — на прах: в името на нашия Господ Исус Христос... амин...

Най-накрая се беше свършило. Бавно опечалените, опитвайки се да запазят благоприлично за случая поведение, но не можейки да потиснат и възбудата си, се отправиха обратно към къщата. Там на Джон се падна нелеката участ да вземе решението и да каже онова, което все още неможещата да дойде на себе си Хелън очевидно не можеше да направи. Обръщайки се към насъбралото се в гостната жужащо множество, той прочисти гърлото си и започна.

— Приятели, сигурен съм, че вече всички сте разбрали, какво се случи. Предишният син на татко — объркан, той сам се поправи. — Искан да кажа, неговият син от предишната му съпруга — извинете, неговата първа съпруга — се появи изневиделица, за да бъде с нас на този ден. Сигурен съм, че всички вие ще разберете, че ние имаме много... трябва да уредим още много неща. Та значи, има достатъчно ядене и пиене, угощавайте се, но се надявам да ни извините, ако ние се оттеглим да почетем паметта на татко само в кръга на семейството. Благодаря на всички ви, за това че дойдохте. Благодаря.

— Добре се справи — ако ми дадеш право на мнение...

Близо до кухнята, в бърлогата на семейството, Джон осъзна, че новодошлият се приближава към него, подминавайки Хелън и Чарлз, разтворил обятия.

— Виж, знам, че не е лесно — начинът, по който се появих и всичко останало — каза неловко той, но в същото време и с неподражаем чар. — Но аз научих от вестниците за смъртта на татко и просто не можах да измисля друг начин, по който да го направя.

Някъде отзад Роуз нареждаше на умряло. Чарлз се изсмя твърде странно.

— Няма никакви правила за този род неща. Просто, когато дойдат, трябва да ги приемем.

Хелън пристъпи към него, очите ѝ бяха неестествени, направо огромни.

— Къде беше? Откъде идваш?

— Бях във Франция, когато вестта ме застигна — Париж. Винаги си купувам австралийски вестници, където и да съм. Но трябваше да

се върна до Лондон, за да хвана самолет — едва успях да се сдобия с последния билет и на практика трябваше да дам половин кралство, за да го получа. — Той се изсмя мрачно.

— Но преди това — настояваше Хелън. — Алекс, къде си бил преди това?

Доста време беше нужно, за да се разкаже цялата история. Кафето на Роуз помогна, както и по глътка от нещо по-силно за мъжете, докато икономката се въртеше около тях, гледайки вцепенено Алекс, като че ли той можеше да изчезне, ако тя престане да го наблюдава. Но за странника не беше никакъв проблем да завладее малката си аудитория. Смеейки се горчиво понякога, друг път обронил глава в ръцете си, той сглобяваше парче по парче историята на своето бягство и годините си на странстване.

— Изминах с коня си за едно денонощие толкова път, колкото някой едва ли може да си представи — разказваше той. — След това подарих коня на някакъв стар смотаняк, при условие че той го държи скрит поне няколко седмици и се прави на разсеян, ако някой почне да му задава въпроси. След това хванах пътя. — Очите му горяха. — Австралия е красива страна, в която е удоволствие човек да се изгуби. Не ми трябваше много време, за да го проумея.

— Да проумееш какво? — попита Джон удивен.

Алекс се изсмя и сви безгрижно рамене.

— Как да оцелееш.

Е, тоя наистина знаеше как да предизвика съчувствие, размишляваше студено Чарлз. И каквото и да бе пропуснал да научи през своите двадесет и пет години в бягство, то завидно беше усвоил уменията да влиза под кожата на жените. Алекс Кьониг; Покорителят на женски сърца и Сиракът Скитник. Само той ни липсваше, за да бъде картинката пълна!

Безкрайно изтормозен, Чарлз хвърли поглед към Хелън. Господи, тя го беше зяпнала в устата и се хващаше за всяка негова дума, като че ли той не беше отдавна изчезналият син на Филип, а и неин собствен! В известен смисъл това може би беше така. Но щеше да му се наложи да направи и много други неща, за да заслужи полагащото му се в семейството място! Не можеше просто ей така да изскочи от пустошта

като някаква пораснала версия на хлапето, което изчезна, без да има никакви претенции, освен към всеобщото състрадание — е, не, бъди честен! и с очите на Труди, с божествения цвят на косата и кожата ѝ, с нейната усмивка и тялото на младия Филип — и да каже: „Ку-ку, момчета, прибрах се!“.

Той се изкашля, за да прекъсне словоизлиянието и впери поглед в новонамерения си племенник.

— Как да оцелееш? Изглежда, че си постигнал много повече от това, ако съдя по чутото. Париж? Лондон? Какво значи това?

Алекс го погледна с открит, пряк поглед.

— Влязох в туристическия бизнес — каза просто той. — Изглеждаше съвсем естествено, след като исках да се придвижвам на собствен ход, както и направих. — Той сведе очи, далеч от твърдия, предизвикателен поглед на Чарлз. — И се оправям доста добре — каза скромно той. — Поне засега.

Хелън се огледа. Джон зяпаше прехласнато Алекс, заплепен от добрата кройка на костюма му, носеща отпечатъка на европейската мода, от модната линия на прическата му, от неопределимото усещане за нещо специално, за някаква класа, излъчваща се от целия външен вид на новодошлия. А го харесваше и като човек, как иначе, Алекс толкова се стараеше да бъде добър!

— Вижте, искам да знаете едно — неочаквано каза Алекс, — че не съм дошъл, за да внасям смут. Просто дойдох да отдам последна почит.

Той впери поглед в ръцете си и изглеждаше, че се бори с това, което трябваше да изрече.

— Винаги съм имал намерението да се върна и да уредя нещата с татко, повярвайте ми.

Той вдигна очи към Хелън.

— И с теб. Никога не съм помислял, че той, че ще се получи така. Мислех, че има достатъчно време. — Гласът му придрезня. — Не исках да се върна преди да съм направил първия си милион. Исках да го впечатля. Да го накарам да се гордее с мен.

Джон импулсивно се наклони напред, подавайки му ръка.

— И той щеше да се гордее, приятелю — каза бързо той. — Аз съм абсолютно убеден в това!

Двамата мъже разтърсиха ръце в приятелско ръкостискане.

— Слушай, приятелю — продължи Джон. — Аз не знам нищо за всичко онова, което се е случило в миналото ви, щото мен още не ме е имало на този свят. Но знам, че татко никога не се погоди с брат си и продължи да опропастява живота си чак до самия си край — прав ли съм, Чарлз?

В утвърдителното кимване на Чарлз имаше едновременно сардоничност и отчужденост, но Джон не ги забеляза.

— Ето защо ти казвам, че аз няма да се държа така с моя брат, сега, когато си имам вече такъв, макар и полубрат. Ще започнем на чисто и този път всичко ще е както трябва. Каквото и да ти трябва в Кьонигсхаус, трябва само да кажеш. Или пък си го вземи сам! — Той вдигна глава и огледа групата — едно неосъзнато ехо на Филип от най-силните му години. — И докато от мен зависи какво ще става тук, нещата ще стоят по този начин!

Общото мълчание беше знак на съгласие.

Само Чарлз отново вся разкол в настъпилата идилия, докато кимаше към Джон.

— Преди да променяш нещата към по-добро, не забравяй, че Кари е тук.

Те всички бяха забравили. Хелън стреснато го погледна.

— Кари?

— Управителят на банката. От града. Относно завещанието на Филип. Вероятно вече е готов да се види с нас.

— Той — в трапезария — намеси се Роуз. — Той там от един час, два, може и повече.

Избухналият общ смях разведри обстановката.

— Е, тогава по-добре и ние да идем там! — каза твърдо Хелън. — И ти трябва да дойдеш, Алекс. Нали си част от семейството!

Господи, колко мразеше това!

Беше станал управител на банка не за да върши мръсната работа на хората, а още по-малко — за да изпълнява ролята на главен перач, когато се стигне до изкарване кирливите ризи в семейството! Но нямаше какво да се прави, казваше на себе си Кари, докато за стотен път изтриваше челото си. Четиридесет години Филип Кьониг е бил един от най-добрите клиенти на банката, нещо повече — самото й

просъществуване в тази част на света се дължеше най-вече на парите на Кьониг. Така щеше да е и занапред. Какво значение имаше кой от семейството ще държи юздите, докато Кьонигсхаус продължаваше да съществува?

Сега пред него бяха събрани всички: вдовицата Хелън — елегантна както винаги, дори в траура си — не пропусна да отбележи с възхищение той; братът на Филип — Чарлз; младият Джон; счетоводителят с угрижен израз на лицето — Никълс или както там му беше името; онази негова дъщеря с аборигенска кръв в жилите, макар че с какво право присъстваше и тя тук, само един Господ можеше да знае; и оня мистериозен мъж — изпарилият се преди много години син. Кари дори не е бил още тук, когато се е разиграла тази отдавнашна трагедия. Но нямаше човек, който да е живял в областта, независимо за колко време, и да не знаеше историята за малкото заблудило се агънце на Кьонигови.

Или по-добре може би — черната овца, продължаваше да размишлява Кари, докато гледаше изпитателно тъмнокосия красавец с малко нахакан вид, мъж на... 38? 40? — разположил се начело на масата с цялата увереност на човек, който си е в къщата.

Кари се стресна от мислите си.

В къщата си? Е, като се имаше предвид...

— Господин Кари, мисля, че познавате всеки един от присъстващите тук — гласът на Хелън беше такъв, че галеше ухото, мислеше си Кари, можеш да седиш и да я слушаш цял ден. — Освен моя... освен моя заварен син, Александър Кьониг.

„Добре го прави, каза си Алекс, с това леко запъване от непривичността на изричаното и с тази неподправена доброжелателност, демонстрирана към Блудния син, считай я изцяло на своя страна. В края на краищата изглежда, че тя е една чудесна жена. А и не е за изхвърляне. Нямаше нужда да проверява как изглежда тялото на Хелън, да зяпа дългите ѝ, стройни крака, стегнатите гърди и заоблени бедра, той вече я бе огледал. Знаеш ли, че изобщо не е лоша, приятелю, каза си той. Е, да, на 40 и кусур години е, но никой не би я изхвърлил от леглото си. Каквото и да говориш, старецът винаги е имал добър вкус и никой не би оспорил това, че разбираше от жени. Няма да е зле да получи по-голямо състрадание от

нея. Имам толкова да наваксам, що се отнася до комфорта и уюта, тук в Кьонигсхаус. Това място и всички те са ми длъжници...”

Някакво движение през масата привлече вниманието му и той се усмихна в себе си. „Но, виж, другата, малката, по дяволите! Тя е от съвсем друго тесто...”

Той грижливо завоалира оглеждането на Гийна с една открита, приятелска, но не твърде фамилиарна усмивка. Миг по-късно смени маската на лицето си с благопристойно внимание. Кари беше започнал.

— Ако сме готови да...?

Хелън кимна.

— Мисля, че сме.

Кари си прочисти гърлото.

— Сигурни ли сте, че искате да прочетем завещанието днес? В края на краищата, след новия развой на събитията...

Хелън погледна нерешително към Чарлз. Той се присегна през масата и стисна ръката ѝ.

— Не искам да насилвам никой оттук присъстващите, но считам, че всички сме малко напрегнати в очакване на това. По мое мнение, най-добре е да свършим веднъж завинаги с него и да се върнем към нормалния си живот, колкото се може по-бързо. — Той се обърна към Джон. — Съгласен ли си?

На Джон не му беше необходимо да обмисля отговора си. Горкият стар Чарлз! Всеки мъж, който всеки момент можеше да бъде отрязан и да остане без един шилинг в джоба си, би искал да се мине през това *колкото се може по-бързо*. Нека да бъде така, щом това е неговото желание. Той кимна.

— Съгласен.

Кари взе документа, който лежеше на масата пред него и започна да чете.

— Това е последната воля и завещание на Филип Джон Кьониг...

— Извинете за прекъсването...

Беше Джон, който прокара ръка през лицето си и поклати глава.

— Денят беше отвратителен за всички. Не може ли да прескочите официалностите и да ни запознаете само с есенцията му?

Кари сви устни.

— Прието е завещанието да се чете от край до край, особено когато собствеността е толкова голяма, колкото на покойния ви баща.

А, както знаете, той е направил няколко завещания, според както се е променял живота и състоянието му. Самите ние съвсем наскоро се сдобихме с последния вариант на завещанието, изпратено ни в банката, макар и да ни беше известно, че той прави цялостно преразглеждане на състоянието на бизнеса, произтичащо от някои — ъ-ъ-ъ, твърде обезпокоителни бизнес показатели за „Кьониг: едър рогат добитък“ и „Кьониг Холдингс“ — той няколко пъти ми се обади, за да обсъдим лично тези проблеми. Но завещанието, което днес е пред нас, сигурно представя последните му разпореждания, защото той ми го изпрати по специален куриер едва миналата седмица. Но след като ме молите...

Той се понамести в стола си и се вторачи в завещанието.

— Накратко, на брат му Чарлз е оставен контролът върху „Кьониг Холдингс“. На вдовицата му Хелън е оставен равен дял от всички ликвидни авоари под формата на пари и ценни книжа, както и на сина ѝ Джон, каквито и да са тези суми към момента на неговата смърт. На Хелън Кьониг и на Чарлз Кьониг той оставя също така доживотен доход от постъпленията и печалбите на „Кьониг: едър рогат добитък“ и „Кьониг Холдингс“.

Той си пое дълбоко дъх.

— На Бен Никълс, като отплата за дългогодишна вярна служба в предприятията на Кьониг, е оставен дял в размер на 10% от „Кьониг Холдингс“, плюс сумата от 500 000 долара.

Бен поклати глава и зарови глава в ръцете си.

— На своята икономка Роуз за нейното вярно служене на Филип Кьониг, сумата от 100 000 долара.

— И накрая...

Той можеше да каже също така: „И се-е-га, дами и господа, мигът, който всички очаквате с нетърпение!“ като конференсие на някакво шоу, помисли си смътно Джон. И всичко, което остава да направи е да отвори широко пелерината и да продължи по начина, известен предварително на всички нас. Но какво му е?

Джон затаи дъх, обзет от неочаквано безпокойство. Като го гледаше как се колебае и поти, човек би си помислил, че управителят на банката е дошъл тук, за да разпродава ипотекиран имот! Кари изглеждаше като някой, който трябва да съобщи лоша новина, а не онази дума, която Джон бе очаквал да чуе през целия си живот.

— Хайде, човече, давай нататък! — изкомандва грубо той. — Ние всички знаем какви бяха намеренията на татко. Но имотът няма да е мой, докато ти не обявиш, че е! Затова — давай нататък!

— И накрая... — Кари преглътна и отново избърса чело, докато говореше, — „оставям изцяло и безрезервно имението Кьонигсхаус на моя син Джон, в негово пълно владение и притежание, тъй като вярвам, че той ще продължи да стопанисва тази земя в духа на установените вече традиции“.

„Кралят умря. Да живее кралят.“

В този момент Джон почувства как расте и изпълва пространството, което цял живот е било отредено за него. Той беше пълноправният собственик на Кьонигсхаус, знаеше си го. Щеше да му отдаде целия си живот, всичките си сили. Нямаше да се провали.

— Поздравления, приятелю! — До него Алекс разтърсваше ръката му, преливащ от благопожелания, с лице излъчващо задоволство. — Пожелавам ти успех, направо е фантастично...

Джон се усмихна широко.

— Благодаря!

Но Кари продължаваше да говори:

— Господа, господа, моля ви, завещанието още не е прочетено до края.

Слънчевото задоволството, изписало се по лицето на Хелън, беше затъмнено от надвисналите облаци на страха. Всички очи се обърнаха към Кари.

Целият плувнал в пот, управителят на банката се засили и сякаш с глава разби настъпилата тишина.

— Господин Кьониг поиска завещанието си последния път, за да го промени, внасяйки някои нови моменти, които преди не беше включвал в състава му — в случай на преждевременна смърт на госпожа Кьониг, на господин Чарлз Кьониг или ако смъртта на господин Джон Кьониг настъпи преди или след като се ожени и има деца, които на свой ред да го наследят. С други думи, съзнанието му е било завладяно от темата за смъртта и правата на онези, които надживеят останалите. И вероятно, това е обяснението.

Достигайки края на изречението, гласът на Кари бе преминал в неестествено писукане. Хелън погледна към Чарлз, но той така се бе втренчил в Кари, като че ли последният бе пазител на вселенската

тайна. Седящият от другата страна на масата Алекс изглежда беше доловил напрежението, защото гледаше управителя на банката с тревожно очакване.

В очите на Джон обаче се зараждаше ураган, който се сгъстяваше с всяка изминала секунда. „Той знае! — изпищя умът на Хелън. — Усетил е приближаването на нещо лошо, на нещо ужасно, по-ужасно от всичко случило се досега.“

Пелтеченето на Кари сега бе станало почти истерично.

— И успоредно с тези нови разпореждания, господин Кьониг включи и ново допълнение към завещанието си. То носи дата от миналата седмица и следователно представлява последното му намерение, отнасящо се до разпределението на собствеността. Това допълнение предвижда анулиране на всички предишни разпореждания в завещанието, в случай че неговият син Александър Джон Кьониг се окаже жив и бъде открит. При тези обстоятелства, споменатият Александър става единственият наследник на „Кьониг: едър рогат добитък“, на „Кьониг Холдингс“, на имението Кьонигсхаус и на всички възможни налични парични средства, ценни книжа, акции и капиталовложения.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

— От това следва, че господин Александър Кьониг е собственикът на имението и стопанството Кьонигсхаус, на „Кьониг Холдингс“, изобщо на всички активи и пасиви по състоянието на покойния Филип Кьониг.

Гласът на управителя на банката заглъхна в застиналата, мъртва тишина. Като в калейдоскопа на някакъв кошмар пред Хелън преминаха преbledнялото, изопнато лице на Алекс, окаменелият в шока си Чарлз, потрепващите устни на Бен, огромните изплашени очи на Гийна и потящият се Кари, който избърсваше челото си.

Тя не смееше да помисли дори какво означаваше този удар за Джон, но се насили да вдигне очи, да извърне глава и да погледне открито сина си. Лицето му беше празно и същевременно оголено: лишено от каквото и да е било чувство, то бе и свършено беззащитно. Той се надигна.

— Е, това е то! — произнесе той, насилвайки се да се усмихне. Вдървено той тръгна към Алекс, който напрегнато наблюдаваше неговото приближаване, и му протегна ръката си. — Това е то — произнесе той отново, енергично разтърсвайки ръката на брат си. След това се обърна и като в сън напусна трапезарията.

Хелън се опита да каже нещо, но гласът ѝ ѝ изневери:

— Джон и аз... ние... ние ще се изнесем, колкото се може по-скоро. Докога... докога бихте искали да напуснем?

Гийна, тичайки като луда, обиколи всички стаи на приземния етаж, изскочи отпред и обиколи къщата, докато най-накрая намери Джон в двора на конюшните. Донатъкмявайки металната част на юздата в озъбената паст на Кайзер, той вече приключваше с оседлаването на огромния кон и беше тръгнал да го извежда, докато конят се дърпаше и риташе.

— Джон! — извика тя.

Той изглежда не я чу. Тя с всичка сила се затича към него, виждайки го, че се мята на седлото и обръщайки гръб на постройките, насочва коня към изгорената от слънцето пустош.

— Джон!

Той механично дръпна юздите, опитвайки се да закове на място превъзбудения жребец. Цялата ѝ любов и състрадание се надигнаха и задавиха гърлото ѝ.

— Джон, аз... аз не знам какво да кажа.

— Не е и нужно.

Тя стисна юмруци.

— Ужасно е.

— Ужасно е за мен, за мама, никак не е добре за Чарлз, но не и за новопоявилия се наследник.

Като че ли почувствал настроението на ездача си, Кайзер яростно се изпъна, подскочи и се обърна заплашително към дребната фигурка. Джон безразлично погледна надолу към нея.

— Трябва да вървя. Това приятелче не го свърта вече на едно място.

Тя вдигна очи към него и се опита да вложи в тях всичките си чувства.

— Толкова съжалявам.

— Да, добре... — Той гледаше невиждащо към хоризонта. — Благодаря.

Опитвайки се да потисне страха си, тя се приближи доколкото можа до огромното животно и хвана юздата с ръка.

— Виж, ако с нещо мога да ти помогна...

Той не отговори. Миризмата на дивия, потящ се кон я удари в носа и на нея ѝ се повдигна. Тя знаеше, че го губи.

— Къде отиваш?

Той се изсмя, обезкуражавайки я още повече.

— Все още тези животни не са събрани и откарани. А не мисля, че Алекс ще може да се справи с тази работа, нищо че животните сега са вече негови.

— Кога ще се върнеш?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Когато се върнеш — тя си пое дълбоко въздух, — ще ми се обадиш ли?

— О, Гийна... — Очите му, огромни като луни върху тъмното му лице, като че ли я виждаха за първи път. — Какво можеш да направиш ти? И който и да е — какво може да направи?

— Той каза, че ще е щастлив да предостави работа на Джон, да го задържи при себе си, че ние двамата можем да останем тук докогато поискаме!

— О, Хелън! — Чарлз с мъка удържа порива си да отмахне тежко падащата сребристозлатна коса, закрила сега обляното в сълзи лице срещу него и отдръпна стола си назад, на безопасно разстояние.

— Как си представяш на практика Джон като управител в имението на Алекс, цял живот свирещ втора цигулка? На едно градско момче, на един абсолютен непознат? И то на земя, която той вярва, че е негова собствена?

Бунтувайки се, Хелън поклати глава.

— Алекс се старае да поправи нещата! Той беше шокиран не помалко от нас, когато Кари съобщи новината.

— Добре, той изглеждаше шокиран в първия момент, тук ще се съглася с теб. — С хладна ярост Чарлз гледаше през прозореца на трапезарията как Алекс, Бен и управителят на банката изкачваха стълбите пред сградата на офиса. — Обаче на оня педераст не му трябваше много време, за да се метне на седлото.

Хелън се наведе напред.

— Чарлз... — Тя усети, че гласът ѝ секва и започна отново. — Чарлз, Алекс няма никаква вина, че нещата получиха такъв обрат. Очевидно Филип се е чувствал толкова виновен, че е прогонил сина си, оженвайки се за мен, та се е почувствал задължен да направи този жест, макар и знаейки колко малки са шансовете отново да види Алекс.

Той я слушаше внимателно, тя беше убедена в това. Тя почувства как ръката му на масата между тях се напруга от ярост и в една дива секунда изпита почти непреодолим копнеж да я погали, да я целуне, да я притисне към гърдите си. Тя се опита да овладее гласа си.

— А каквото и друго да значи, това допълнение показва: надеждата, че Алекс е жив, никога не го е изоставила. Той просто не доживя да го види, това е всичко. — Сега тя плачеше, без да прави

повече опити да се спре. — Мисля, че в известен смисъл дори е справедливо. Но само да не трябваше Джон да плаща за това!

— Хелън... — Той рязко се наведе към нея. — Може по-нататък това да се окаже по-добро, отколкото изглежда сега.

Тя безнадеждно поклати глава, опитвайки се да изтрие сълзите си с опакото на ръката.

— Как може да е така? — Това дори не беше въпрос.

Той прокара ръка по очите си и се опита да повдигне духа ѝ.

— Може би, така: Алекс сам каза, че не е животновъд, ти го чу. „Аз съм градско чедо, какво ще правя с животновъдна ферма от 3000 акра?“ — това беше първоначалната му реакция. Аз не го знам и какъв бизнесмен е, но както знаеш, аз съм във връзка с разни купувачи от времето, когато се опитвах да убедя Филип да продаде Кьонигсхаус. — Той замълча и очите му обходиха лицето ѝ. — Следиш ли ми мисълта?

— Дотук — да. Продължавай.

— Добре. Ако аз мога да убедя Алекс да продава, повече от сигурен съм, че мога да му осигуря добра сделка, да получи добра цена. След това ние можем да вземем парите от продажбата на това място и да вдигнем „Кьониг Холдингс“ на крака и да развием пълната ѝ мощност, бих могъл да кажа на Алекс, че е длъжен да направи нещо за Джон, имайки предвид какво е загубило момчето. Най-малкото поне, мога да го накарам да инвестира в нова животновъдна ферма, която да е само на Джон — е, много по-малка от Кьонигсхаус, но вероятно по-рентабилна. И със сигурност би се превърнала в място, където Джон би могъл да започне отново като господар на себе си и изплащайки я с времето, да я направи своя собствена. Това е.

Чарлз се облегна назад и се поздрави. Не беше лошо като се има предвид, че анализът беше жива импровизация и светкавичен бизнес план. „И вероятно ще прозре, че аз правя всичко това заради нея?“

Но ако наистина беше очаквал Хелън да му е благодарна, то не би могъл да греши повече в преценките си.

— Кьонигсхаус да бъде продаден? — избухна неочаквано тя. — Толкова скоро след смъртта на баща му? — когато той дори не можа да понесе мисълта за това, докато Филип беше жив — и в сегашното състояние на ума му — докъде, по дяволите, мислиш, че ще доведе това Джон?

— Хелън, за бога! Джон вече е мъж, а не дете! Не можеш да го предпазваш през целия му живот, а и да искаш, не можеш да го предпазиш от това!

— Казвай тогава!

Тя цялата се тресеше от ярост. Джон беше предаден и лишен от наследство, а всичко, на което бе способен Чарлз — единственият мъж, който би трябвало да бъде на нейна страна — беше да каканиже за проклетия бизнес и продажбата на Кьонигсхаус!

— Продължавай! Говори! Това не е ли пак речта, която започва с: „Това място ни обезкървява, животновъдната ферма гълта пари, ние потъваме, нямаме друг изход, освен да продаваме“? Ако това е най-доброто, което имаш да ми кажеш, то по-добре е Джон да остане с Алекс. Брат му поне се тревожи какво ще стане с него, той иска да се грижи за него, иска да направи нещо свястно!

— Не, имам да ти кажа още нещо, ако само можеш да се успокоиш и да ме изслушаш. — Той също беше побледнял от гняв и те се обърнаха един към друг с открита агресия, като врагове. — То е от една притча от Библията, много уроци могат да се извлекат от Великата книга и за съвременния живот. Задай си въпроса, Хелън, какво знаеш за завръщането на Блудния син? Какво точно и със сигурност знаят в семейството за запиялото се момче, когато то отново се появява след всичките онези години?

Нейните очи се разшириха в ням въпрос преди още да е проговорила.

— Какво имаш предвид?

Той се изсмя.

— О, аз не поставям под съмнение факта, че това е същото момче, самият Блуден син на Кьонигсхаус. На практика аз съм израснал с Алекс, нали помниш? Появявайки се на сцената доста по-късно от Филип, аз бях по-скоро баткото на хлапето, отколкото неговия чичо. Все още си спомням Алекс, като че ли е било вчера. — От премрежените му очи тя заключи, че Чарлз беше насочил вътрешния си взор право в миналото си, което той изглежда не си спомняше с добри чувства. — Помня го какъв беше тогава, а забелязвам някои неща от сегашното му поведение и приказки... Той никак не се е променил.

За какво намекуваше той?

— Какви неща? — предизвикателно го попита тя.

— Разни неща. — Той стана, с едно навеждане я изправи на крака и я задърпа към прозореца. — Например това. Той винаги е обичал раздувките и големите приказки.

— Какво? — Пред къщата имаше няколко коли, разпръснати по протежение на алеята и около кръга за паркиране, който образуваше центъра на архитектурния ансамбъл: четириместната кола на стопанството, джипът и пикапът на Джон, бричката на банковия управител и още няколко превозни средства, които трябваше да са на закъснелите посетители и гости на помена след погребението. — Какво трябва да гледам?

— Онова — посочи с пръст Чарлз.

Тя се загледа в сиво-кафявото на цвят, най-обикновено на вид купе с две врати, което той ѝ показваше с цялото си презрение.

— И какво за него?

— Това е колата, с която пристигна Алекс.

Тя се обърна, за да погледне лицето му.

— Е и?

— И това колата на един голям бизнесмен ли е — на път да направи първия си милион, не бяха ли такива приказките му?

— Това е кола, Чарлз! — избухна тя. — Колко мерцедеса или поршета мислиш, че дават под наем наоколо?

— Не е в това въпросът. — Усмивката му беше студена. — Време е за урок по вероучение. Можеш ли да ми кажеш каква е била причината Блудният син да се завърне вкъщи?

— Каква? — Искаше ѝ се да го цапардоса. — Да види баща си! Защото е знаел, че баща му би искал да го види, преди да настъпи смъртта му! Да види семейството си, майка си...

— Ъ-ъ. — Той завъртя влудяващо глава от една на друга страна. — Един такъв егоистичен кучи син не би си навлякъл всичките тези неприятности само за да зарадва баща си, още по-малко — своята скърбяща мащеха! Върнал се е вкъщи, защото парите са свършили. И защото е знаел, че ще бъде топло посрещнат.

Сега тя го слушаше напрегнато. Той безжалостно я водеше към определени умозаклучения.

— Недей забравя какво е казал Конфуций или някоя друга учена тиква: домът е онова място, където, ако ти се наложи да се завърнеш,

са длъжни да те приемат.

Той млъкна, за да ѝ даде възможност да се изкаже, но тя не можа да измисли по какъв начин да прекъсне и обори безмилостния поток на мисълта му.

— О, признавам, че младият Алекс направо беше ощастливен при завръщането си вкъщи — продължи той с глас, изпълнен със сарказъм. — Може би той се е прибрал с надеждата да топне пръст в кацата с мед и едва ли е сънувал, че ще му се отдаде да падне целия в нея! Но слушай, Хелън. — Той я хвана за раменете и я обърна към прозореца, за да погледне в очите ѝ. — Нека сега те попитам нещо. Да предположим, че Филип не беше променил завещанието си и Джон беше получил всичко: парите, Кьонигсхаус и всичко останало. Ако Алекс се беше появил сега, на погребението на Филип и сърцераздирателно признаеше, че големият му бизнес не върви добре и че на практика здраво е закъсал, нямаше ли вие с Джон да го съжалите? И не бихте ли се почувствали отговорни да се погрижите за горкото изгубено момченце и то възможно най-добре?

Хелън го гледаше предизвикателно.

— Да! — изкрещя тя. — Да, щяхме да го съжалим! И щяхме да се погрижим за него! При това с цялата си щедрост!

Вътре в офиса бе надвиснала потискаща тишина. Бен, с посивяло лице и яко обезпокоен, както винаги се засили да я запълни с измъченото си обобщение.

— Е, това е то, това е историята на Кьонигсхаус. Главната брънка, „Кьониг Холдингс“, се нуждае остро от капитали, а стопанството гълта всеки свободен цент. Дори в най-добрите времена през последните години то даваше по един процент печалба над капитала. Напоследък то е като бездънна каца.

Алекс вдигна замислено поглед.

— Тежки заеми?

Бен кимна.

— Лихвите се трупат с всеки изминат ден.

Алекс си пое дълбоко дъх.

— И бомбата с часовников механизъм продължава да цъка?

— Все по-високо и по-високо.

Кари кимна важно.

— Мога да потвърдя това, господин Кьониг. Банката тук неизбежно е страна в движението на капитала и моят управител, отговарящ за областта, преследваше от години господин Кьониг — той бързо се поправи, — господин Филип Кьониг — да покрие сумите или да продава.

— Да продава?

От него може би ще излезе добър господар, помисли си с неохота Бен. Видът му беше такъв, като че ли той наистина те слуша, дарявайки те с цялото си внимание, с очи, вперени в теб и задавайки въпроси от този род. Всред всички сполетели ги напоследък нещастия, тази мисъл го изненада, с неочаквания си лъч на надежда.

— Да, да продава! — високо каза той, окуражен от появилия се шанс най-накрая нещата да получат някакво разрешение. Може би най-накрая той щеше да се почувства свободен и всички те щяха да се освободят...

— Окей. — Алекс се размърда, намествайки се по-удобно върху плота на бюрото на Филип, където се беше покачил при влизането си, и благосклонно му кимна да продължи нататък.

— Чарлз търсеше евентуален купувач, още преди да пристигнем тук от Сидни — продължаваше Бен. — Офертата предизвика широк интерес, но най-надеждни се оказаха от един японски консорциум...

Очите на Алекс заблестяха.

— И те са готови да дадат парите?

Бен сковано се засмя.

— Тя ги има.

— Тя? — Бизнес дамите бяха рядкост в света на Кари. — За кого говориш?

— За госпожа Мацуда.

Не бяха го чули кога е влязъл. Чарлз стоеше в отворената врата, папката с приготвените за Филип предложения се развяваше в ръката му, а той измерваше малката групичка мъже с непроницаем поглед на лицето си.

Алекс се усмихна широко и разтвори ръце.

— Точно навреме, Чарлз, влизай! Коя е тази дама, с която си се свързал?

Чарлз прекоси стаята и се настани на бюрото, точно срещу Алекс. Това му отне доста време преди да отговори.

— Президент на консорциум, основан от покойния ѝ съпруг. Седалището му е в Токио, но със световно значение и печалби от верига ресторанти тип „fast food“^[1], на практика — снекбарове. Особено големи в Америка.

Алекс все още беше запазил маската на любопитно очакване.

— И защо иска да зарови няколко от милионите си тук, в Кьонигсхаус?

Бен направи гримаса.

— Хамбургери.

— Какво?

Чарлз изгледа сардонично удивения, все още неразбиращ Алекс. Нарича се бизнесмен и не може да включи за нещо толкова просто като това?

— Шанс за онова, което ние по тези места наричаме „вертикална интеграция“. Означава, че тя ще контролира цялата производствена верига: от полето до хамбургера.

— Отрязва посредниците. — Кари нямаше да се остави да го изключат от големите бизнес разговори. Той нещо кимна. — И прибира цялата печалба — обира я до кокал.

— А предполагам, че развъжда и самите млади бичета! — заразително се разсмя Алекс. — Какво, между впрочем, прави тази дама с кокалите?

Трябва да му се признае, той имаше истинско живо чувство за хумор, с възхищение мислеше Кари. Нямаше съмнение, че в него имаше повече обаяние, отколкото у Джон. А и за стопанството — или за компанията, зависеше какво щеше да си избере той — щеше да е по-добре да имат за господар мъж на неговата възраст, отколкото едно двайсетинагодишно голобрадо момче като Джон. Но хрумвало ли му е на някого, че ще стане така? Може би старият дявол Филип в края на краищата е имал право!

Изведнъж Кари почувства, че тъмните очи на новия собственик замислено са вперени в него.

— Мога ли да поискам съвета ви, господин Кари? — каза любезно Алекс.

— Но да, разбира се!

— В какво се състои юридическата ми отговорност като собственик на имението Кьонигсхаус? — За момент устните му се разтеглиха в бегла усмивка. — Не бих искал да прибързвам, а се надявам, че не съм ви обидил с нещо, момчета, изсмивайки се по този начин точно сега. Не съм забравил, че ние току-що заровихме в земята татко. Но нещо ми подсказва, че бая напрежение ще падне, докато всичко се изчисти и нещата се оправят. Ето защо аз просто исках да разберем какви са позициите на всички и да ви уверя, че няма да се бъркам във вашата работа, доколкото тя си е ваше задължение.

Дори Кари забеляза, че атмосферата се разведри и че двамата мъже до него се бяха втренчили в Алекс с явен интерес. Той усети, че сега е времето да бъде забелязан.

— Вие трябва да действате винаги и с цялата си загриженост в интерес на имението — започна помпозно той. — Но ситуацията, за съжаление, е такава, каквато я е обрисувал покойният Филип Кьониг в завещанието си.

Алекс се наведе напред, напрягайки цялото си внимание.

— Нима е такава?

— Да, такава е — каза твърдо Кари. — И след като завещанието бъде потвърдено, което аз предполагам, че ще стане, моите задължения като негов изпълнител приключват. В оня момент вие ще станете пълноправният собственик на всичко, което Филип Кьониг бе наричал свое. И когато аз се махна от пътя ви — не на място се засмя той, — вие ставате Кралят на Кралството.

— И това значи...?

Беше се захилил като някакво диво куче динго, ожесточено си мислеше Чарлз. Очите на педераста искряха! Е, така е и редно! Изведнъж той загуби търпение да играе играта докрай.

— И това означава — каза той с презрително-подигравателно натъртване, изляло се във формата на речитатив, като че ли говореше на полуидиот, — че-ти-можеш-да правиш-каквото-и-проклето-нещо-да-ти-се-прииска!

---

[1] „Бързо хранене“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

ФИЛИП ЙОХАН КЪОНИГ, ПЪРВЕНЕЦ, РОК —
ХАМПТЪНСКИ КОЛЕЖ, 1948–49 Г.

Седнал зад бюрото си, на една крачка от бюрото на Филип, Бен неவிждащо повдигна очи от трепкащия екран и откри, че ги е вперил с истинска омраза в училищната фотография на Филип. Какъв глупак е бил да смята, че с Алекс начело нещата ще потръгнат!

Трябваше да се досети, че Чарлз няма да се примири и да клекне като мъркаща котка. Влачил се толкова години под остена на стареца, той нямаше доброволно да надене сега глава в новия хомот. Може би се беше примирил с идеята, че трябва да отстъпи мястото на Джон. Но за човека, дошъл отникъде и представляващ една неизвестна величина, с кризата в бизнеса и всичко, за което се беше блъскал цял живот, висящо на косъм? В никакъв случай.

Не и след всичко, през което бяха минали, за да стигнат дотук...

А и Алекс беше от тия, които ще се бият, ако им се наложи, в това нямаше никакво съмнение. Винаги засмян или не, той беше всичко друго, но не и бутниколиба. О, той се беше държал чудесно, когато Чарлз не издържа и го предизвика, той просто се оттегли, за да запази мира и спокойствието. Но това не можеше да продължава вечно.

Простенвайки, той зарови глава в ръцете си и се остави на объркването и отчаянието.

Проклетият Филип!

Да ги води за носа през цялото време с приказките си „сина и наследника“, обещавайки на всички, че когато мигът настъпи, Джон ще е този, който ще наследи Кьонигсхаус, а ето какво излезе сега!

Добре де, наистина това може да е било пристъп на проклетата му гузна съвест, и да е справедливо, защото вината му не се заключаваше само в женитбата му с Хелън! — разсъждаваше свирепо Бен. — Двадесет и пет години са страшно много време. Той все още си спомняше стотици случки, много преди Хелън да се появи на сцената, в които Филип третираше Алекс като някакво хлапе, а не като свой

син, като някакъв гаден, мишкуващ негодник, който той бе заловил в собствеността си и на когото трябваше да се даде един добър урок. Да, Алекс не беше избягал единствено, защото татенцето беше решило да се ожени повторно в един неприлично кратък срок след смъртта на съпругата си!

Но дори Филип да беше включил Алекс в завещанието си, опитвайки се да успокои съвестта си, на него трябваше да му е минавала мисълта, че съществува някакъв шанс момчето да се появи отнякъде. В края на краищата никакво тяло не беше намерено. И как е могъл старият копелдак да преобърне всичко, включено в завещанието му, без да се поколебае дори за секунда, без да помисли какво ще причини на Джон, детето, което той бе отгледал и възпитал като скотовъдец, детето, което той никога не допусна дори да припари до старото му реномирано училище? Господи, той наистина заслужаваше да умре.

Джон — мислите на Бен приеха още по-болезнен поврат.

Какъв ли зъл демон го беше накарал, макар и за секунда, да се поблазни от мисълта, че тук се разкрива едно прекрасно бъдеще за Гийна? Със самотната си, безрезервна бащинска обич Бен инстинктивно беше забелязал, че Гийна се интересува от Джон. И въпреки че като при всеки баща, нещо в него умря, с осъзнаването, че трябва да отстъпи мястото в сърцето ѝ на друг мъж, той чувстваше, че Джон е единственият, който заслужава да се доближи, макар и на миля, до безстрашното, красиво девойче жена, каквото беше неговата дъщеря.

И той си бе позволил да мисли, че това някога може да се случи? Нещо повече, че това неминуемо ще се случи? Като че ли някога е било възможно!

Проклетите Кьониг!

Всички те са били дяволски еднакви, защо пък Джон да е нещо по-различно? Всичко, което изобщо някога ги е интересувало, е било тяхното его и Кьонигсхаус, и всичко, с което те някога са имали нещо общо, е отивало по дяволите! Трябваше да се спасява, далеч от това стопанство, още в момента, в който е проходил, и да обърне гръб на проклетата им глутница! Трябваше да го направи, вместо това — остана да им държи ръцете и да им бърше задниците, позволявайки им да се подиграват с най-доброто, което някога е имал, и в един момент

да разбере, че е осъден да продължава да върши това до деня на смъртта си!

Господи, безнадеждно беше, дори сега, когато дъртият дявол се беше пръждосал. Каквото и да опитахме, вече нямаше изход, нямаше връщане назад. Чарлз, Алекс и Джон щяха да го разнищят, конче по конче, и добрият стар Бен щеше да лъсне като въшка на челото, и ако се опитахме да се измъкне, каквото и да се опитахме да направим, пак контрата щеше да остане у него.

Някакъв лек шум навън пред офиса го накара рязко да се обърне. С обръщането си той видя как Гийна взема стълбите на един дъх със своята типична птицеподобна грациозност. Той натисна копчето и мъртвият екран отново се оживи, докато той се правеше, че е потънал в преминаващите пред очите му таблици с цифри. Още една крачка и тя вече беше на вратата.

— Татко?

Ръцете ѝ бяха обвили врата му и той си помисли, че е почувствал някаква влага върху долепената до лицето му буза.

— Да, миличко? — изрече дрезгаво той. — Видя ли се с Джон?

Тя рязко се отдръпна.

— Да — каза безизразно тя, докато се приплъзваше, за да седне отстрани на бюрото му. — Той отиде при своите животни. Да ближе раните си.

За своя най-голяма изненада Бен откри, че тръгва да защитава човека, който бе проклинал само допреди секунди.

— Е, като си помислиш какво му стори старият копелдак Филип...

— О, знам, знам. — Той вдигна очи, потресен от тона ѝ. Меките ѝ, нежни очи на аборигенско момиче бяха плувнали в сълзи. — И какво ще правим сега, татенце?

Той безрадостно се изсмя.

— Нищо друго не ни остава, освен да светим маслото на Алекс. Но дори и при такъв късмет, нищо чудно да се окаже, че той има жена и най-малко петнадесет отрочета в Сидни.

Той погледна към малката фигурка, чийто силует се открояваше от падащата иззад гърба ѝ светлина.

— Най-доброто, което можем да направим, е да се изнасяме към Сидни колкото се може по-бързо. И без друго бяхме планирали да

останем тук само за уикенда и отдавна просрочихме това време. Не ми остава кой знае колко още да свърша, горе-долу в документите е сложен някакъв ред. Е... — той неловко се размърда. — Има да доуточнявам едно-две неща. А и Алекс ме помоли да го въведа в компютърната система, да го науча как да влиза и да излиза от съответните програми, така че да знае къде може да намери едно — друго. Но веднага щом приключа, мятане се на хеликоптера и да ни няма. Освен ако не искаш да помоля Алекс да ти отпусне по-ранен полет?

— Не, татко.

— Разбрахме се тогава. — Той зарея поглед в пространството. — Кой ден сме днес, сряда ли? Ще ми е нужен още един цял ден, за да приключа с всичко. И с малко късмет петък вечерта ще можем да си спретнем една хубава вечеря у дома. Това урежда ли те?

— Не, татко. — Тя леко се смъкна от плота на бюрото и се отдалечи към прозореца, гледайки навън. — Още първия път ти казах „не“ и точно това имах предвид. — Тя се обърна, за да го погледне в лицето: в очите ѝ имаше решителност, в брадичката — твърдост. — Няма да си тръгна оттук, докато не сме се изяснили с Джон, докато не се видим и не поговорим с него нормално, не и докато той е в шок.

Искаше му се да изкрещи: „Какво има да изяснявате с Джон?“. Той инстинктивно знаеше, че Джон никога не би предложил на Гийна да се омъжи за него, не и сега, когато беше унижен, лишен от наследство, по-низш от който и да е наеман работник в тази земя, която някога е мислил и наричал своя. И Бен ужасно се страхуваше, че сега Джон не би имал вече и причина да се съпротивлява и да не се възползва от утешението, предлагано му от едно изпълнено със състрадание младо момиче...

Той все още помнеше оня съвет, даден му някога, когато самият беше влюбен в нейната майка. „А стига бе, приятелю, ако си падаш по тях, чукай ги, но не се жени за тях, какъв си ти, да не би да си някоя отрепка, някой пройдоха и комарджия?“ Някой вероятно вече бе казал това и на Джон. И ако той беше като повечето мъже, не би му било нужно да му го припомнят...

Той се опита да прикрие гнева си с пристъп на пресилена кашлица. Но Гийна не гледаше към него.

— Не е само заради Джон — каза бавно тя. — Знаеш, че слизам в селището, започвам да опознавам народа на мама. Това е едно невероятно място.

— Те са невероятни хора. — Дрънканиците на Филип от същата онази сутрин, когато за първи път ѝ бе предложено да посети аборигенското село, изплуваха в съзнанието му. — Танцувате ли?

Тя кимна.

— Още от първия ден. Няколко от тях ме попитаха с какво се занимавам и така аз започнах да им показвам. След това и те започнаха да ми показват някои от своите танци. От това се започна. Аз наистина се уча от тях.

— Бих казал, че не по-малко и те от теб.

— Така е. — Тя направи гримаса. — За първи път ми се случва да играя тази роля, аз да съм тази, която показва. И май че ми харесва. А работата с тях ми дава възможност да се занимавам с нещо, докато Джон се завърне и аз мога да говоря с него.

— Гийна, скъпа...

Тя разтърси глава, отхвърляйки прокрадналия се в гласа му зов.

— Решила съм и ще го направя, татко. Не ми пука колко дълго ще трябва да чакам. Знам, че тази нощ ще са навън, че все още не са придвижили добитъка нататък от водоема. Те все още са там, където са били застигнати от смъртта на Филип и всички е трябвало да се върнат обратно в къщата. Не знам и колко дълго ще трае извозването на добитъка, може би с дни. Но няма да се върна обратно в Сидни, преди да съм говорила нормално с него поне веднъж.

Бен се почувства безпомощен, като че ли нещата се развиваха по някакъв предопределен сценарий и изплъзвайки се от контрола му, поемаха по тъмни и опасни пътеки. От страх би се разридал.

— Аз само не бих искал да те наранят. — Господи, да можеше да направи нещо по-добро от това! С големи усилия той се опита да се стегне. — Предполагам, че му го дължиш.

— Не, татко. — Неочаквано на лицето ѝ изгря усмивка — първата за деня. — Аз го дължа на себе си.

Дотук, добре!

Влизайки обратно в хладината на дома след палещото слънце навън, Алекс се насили да сдържи задоволството си. Господи, той наистина беше влязъл във вихъра на танца! След съвещанието в офиса той най-напред бе изпратил оня папуняк — управителя на банката, Кари или каквото и да му беше името, ухажвайки го до помпозната му кола и изпадайки във възторг от идеята на смачкания тиквеник скоро да се видят и обядват заедно някъде в града.

Всичко се нареждаше чудесно!

След това се беше върнал при опърничавия Чарлз и с един удар го беше нокаутирал, съгласявайки се с него, че оная японска дама, госпожа Мацуда трябва моментално да се доведе тук с хеликоптера, за да поговорят за продажбата. Накрая повдигна малко духа на патетичния стар вечно плачещ Бен, правейки му вятър с приказки от рода за добра работа и вярна служба и го остави да продължи да се бъхти с черната работа. Така че сега можеше да си забърка едно питие, да се огледа наоколо и просто да се отпусне, чувствайки се господар на всичко, докдето му поглед стига!

Да си забърка едно питие? Докато се придвижваше през широкия, сенчест хол към кухнята отвъд, Алекс се разсмя на глас. „Човек трудно се прощава със старите навици, момче“, смъмри се той. „Спомни си, че вече не си никой! И тъй като си самият Кьониг, а не един от всичките Кьониговци, като собственик и господар, ти няма нужда да държиш цялата тази пасмина и да се обслужваш сам!“

— Роуз — извика той, бутайки вратата, — какво ще кажеш...?

Но жената, която безстрастно бършеше работния плот с неуверен размах на парцала в ръката си, не беше Роуз. Алекс ококори очи, когато забеляза стройните бедра и нежните прасци на фигурата пред себе си — гледана в гръб тя можеше да бъде взета за момче или просто за хлапе. Но когато се обърна — м-м-м — от фасадата, която видя, нямаше съмнение, че точно това беше нещото, което беше търсил. Започна да го изпълва познатата възбуда и той се усмихна, предчувствайки останалото.

— Ти си Ели, нали? — каза без никакво смущение той, пристъпвайки към нея.

Хихикането, с което му отговори, започна като писукане и се разля по скалата надолу до ниско, изпълнено със задоволство гукане. Тя го гледаше съсредоточено с предизвикателен, разбиращ поглед.

— Господин Алекс, на какъв се правите? Да не искате да кажете, че сте ме забравили?

Полюшването на едрите, напращели гърди, а и нацупването бяха преднамерено провокативни, всеки мъж на негово място би го разбрал. Но дори да беше очевадно, все пак беше и много възбуждащо, и той усещаше как старата черна магия започва отново да му действа.

— Да те забравя? — той пусна една усмивка. — Невъзможно! Но ти не си онази Ели, която си спомням, ти си много по-млада.

Удивително какъв ефект имаше това изречение. „Погледни я сега — помисли си развеселен той — как сияе от удоволствие. Още няколко изречения от този род и тя ще ми падне в ръчичките.“

— Ма аз бях едно малко, малкичко момиченце, кога вие заминахте, господин Алекс — хихикаше тя, — ама оттогаз съм си все тук, не съм ви забрайла, господин Алекс!

— Е, пък ето къде си стигнала. — Той се преструваше, че връща спомените си назад, докато очите му обхождаха тялото ѝ. Тя горещо бе забила поглед в него. — И не си ме забрайла!

Той се нацупи в подигравателно учудване.

— Да, сега си спомням, имаше едно такова ужасно малко, хилаво хлапенце с увиснал корем, грозно като смъртта, което се навърташе около кухнята. Но това сигурно не си била ти, нали, Ели? Нима си се превърнала в такава красавица? — Той се засмя отново с нисък, гърлен смях. — Много си се променила оттогава, Ели. Тогава не изглеждаше като сега.

Ели не се смееше вече.

— И не бих могла, нали? — прошепна тя. — Времената се менят, господин Алекс. Жена съм вече.

Въздухът, изпълващ кухнята в късния следобед, не помръдваше. Напрежението в пространството между тях двамата нарастваше, докато накрая започна да жужи, да трепти като струна на пиано, опъната от нейното стегнато, очакващо тяло до неговата усмихната, надяваща се мъжка фигура.

Алекс стоеше притихнал, тялото му не помръдваше. Като всеки роден Казанова на него не му се налагаше да върши цялата работа. От шестнадесетгодишната си възраст, когато за първи път беше осъзнал собствената си привлекателност, той не преставаше да се опива от чувството си за превъзходство, което знанието, че е желан от жените,

му даваше. Другите мъже ронеха сълзи над чашите си с бира и се впускаха в безкрайни разговори колко трудно е „да задушиш маце“. Това винаги го беше разсмивало. Ако знаеш как да подходиш, на теб няма да ти се налага да „задушаваш“, дори не трябва да си мърдаш и пръста.

Е, можеше и да не е зле да размърда пръстите си. Поне този път. Той почти усети как под прозирната материя на евтината ѝ блузка зърната на гърдите ѝ набъбват, плачейки за вниманието на развеселения му поглед. Проследявайки погледа му, тя сведе очи, но не се отдръпна.

— Е, Ели? — каза предизвикателно той, приближавайки се с още една крачка. Тя отстъпи, но в следващия момент се оказа подпряна от плота, който до преди малко беше чистила. Тогава тя скокна върху него, уж дърпайки се и показвайки нежелание, но ефекта от всичко това беше, че тя почти тикна циците си под носа му. Той се приближи още по-плътно до нея.

Докато той настъпваше, тя отметна глава и издаде протяжно съблазнително стенание, пропито от полуудоволствие и полустрах.

— На мъж ми туй няма да му хареса.

Той ѝ се усмихна.

— Аз няма да го правя с мъжа ти. Достатъчно си голяма, за да се възползваш от удоволствието без някой да ти дава разрешение. Имам чувството, че знам какво точно ще ти допадне. — Като че ли всички жени не харесваха едно и също нещо, когато се стигнеше дотам, усмихна се той в себе си.

Тя се нацупи.

— Ти не разбираш! Той е опасен, много е ревнив!

Той постави пръста си отстрани на скулата ѝ, там, където започваше челюстта ѝ, и започна да прокарва пътечка по края ѝ, минавайки през падинката на брадичката, надолу по врата ѝ към долината между великолепните ѝ гърди.

— Добре тогава — каза той. — Хайде да му създадем повод, за да ревнува, а?

Много бавно той протегна ръце и започна да разкопчава горното копче на блузката ѝ. В секундата, в която ръцете му докоснаха тялото ѝ, тя отговори със силата на пожар в пустошта, издигайки се моментално на онова ниво, за достигането на което на някои жени са

им необходими часове. Той усещаше как върховете на еректиралите й вече гърди се втвърдяват под неговите ласки.

Едно копче... още едно...

Дишайки тежко, тя отваряше и притваряше очи. Една малка, жадна, кафяво-черна ръка се протегна към колана му и той лекичко извъртя долната част на тялото си, за да избегне попълзновението. „Не мога да я обладая тук“, разсъждаваше с една частица от мозъка си, която винаги, ама винаги оставаше студено пресметлива, дори посред жаравата на най-страшния оргазъм.

Тогава къде?

Това щеше да бъде идеалният финал за този невероятен ден, размишляваше той със сурова радост, ако завърналият се вкъщи Блуден син, погребал баща си, наследил кралството, прибрал плячката, отпразнувайки своя триумф завърши всичко, задоволявайки плътта си с една от робините чрез упражняване на „правото на господаря“. Фантастично! И нямаше да е нищо повече от това, което му се полага — след всичко, през което беше преминал, след като беше стигнал толкова далеч...

Тогава къде?

— О-о-ох, хайде, о-о-ох...

Господи, по-добре да предприеме нещо, след като тя вече стенеше тук, в преддверието, избелила очи и пуфтяща като врящо гърне.

— Ей, дечко — започна той, — Ели...

Вратата се отвори и Роуз влезе откъм трапезарията, стиснала в юмрука си няколко сребърни прибора и размахвайки ги обвинително.

— Мислиш приборите достатъчно чисти? — подхвана агресивно тя. Но тогава забеляза картинката пред себе си и моментално застина на място, като животно, което наблюдава и иска да предусети накъде ще мръдне господаря му.

Алекс се извърна настрани. Той не хвърли поглед назад към Ели, която изчервена и с глупашко изражение на лицето се мъчеше да закопчее блузката си. Нито пък погледна Роуз.

— Сега се качвам в някогашната ми стая в Кулата — каза предпазливо той. — Предполагам, че отново ще се нанесе там. Вие двете по-добре елате и се погрижете за нея, имайте готовност да я

сложите в ред, когато реша какви точно размествания да бъдат направени.

Излизайки, той се спря на вратата.

— О, и когато това бъде направено — една от вас може да ми донесе питие. — Той замълча. — Ели, по-добре ела ти. — Той дари на Ели една просташка усмивка. — Донеси уиски и на двама ни, и нека бъде двойно, а?

Някога беше мислил тази забравена от бога страна за красива? Но преди това, дали изобщо някога беше мислил истински?

Под избледняващото, блудкаво небе, от което бяха изцедени всички цветове, също като неговите разбити мечти, Джон обхождаше с поглед земята около водоема и страстно желаше да се намира във всяко друго кътче на земното кълбо, но не и тук. Около металносивия екран на водите бяха скупчени и си шушукаха същите каучукови дървета, зад тях се издигаше същата предвечна пясъчна скала, почитана в продължение на милиони години от мистичната аборигенска общност, над главата му закъсняла речна рибарка се беше устремила към дома си, преминавайки като мътнобяла светкавица, изплакваща своята пронизителна вечна жалба на един тон, докато се спасяваше, бягайки по пътеката на нощта към първата ниска, замечтана звезда. Всичко беше такова, каквото винаги е било. Но той се бе променил неузнаваемо и беше далеч от тези неща.

Как беше могъл баща му да го лиши по такъв гаден начин от наследство?

А и не само него, майка му също, къде щеше да живее тя, какво, по дяволите, щеше да прави тя? Всемогъщи боже, та тя не можеше да се оправя сама, тя в живота си не бе подписала и един чек!

Как сърцето му позволи да направи това?

И все пак какво друго би могъл да направи?

Алекс съществуваше. Рано или късно той щеше да се върне в родното си пепелище. И може би по-добре беше, че се случи сега, отколкото след години, когато той щеше да се е залъгвал достатъчно дълго, че той, Джон Кьониг, е господарят на Кьонигсхаус.

Нямаше смисъл дори да се размишлява върху това.

Просто трябваше да се справи с това откарване на добитъка както беше го правил винаги, да ги заведе и да ги натовари на влака и тогава вече щеше да бъде свободен да решава какво ще прави с остатъка от живота си.

Освен за едно-едничко нещо.

Едно-едничко нещо, за което той дори не трябва да мисли повече, онова решение, което вече беше взето вместо и въпреки него.

Лицето му се опъна като маска. В падащия здрач Джон слезе от коня и застина за момент, обгръщайки в ръце огромната кокалеста глава на жребеца и подръпвайки грубите му, космати уши. „Освен за Гийна.“

Гийна.

Мисълта, самата дума дори, беше остра, пронизваща болка, ясно отчетлива на фона на цялото му нещастие. Когато беше мечтал да я направи своя съпруга, в мечтите си той се виждаше като бъдещия господар на Кьонигсхаус, един мъж с бъдеще, голямо колкото Северната област и надежди, извисили се до небесата.

А сега?

Сега той не беше дори и наеман работник — защото никой никога не беше го учил как да отиде и да бъде наеман, как се работи за някой друг, как да не бъде господар. „И ако не съм господарят тук, какъв съм аз всъщност?“, крещеше вътрешният му глас.

Изневиделица, сякаш направо от нищото, се появи Дъсти, откъсвайки втрещения му поглед от новоизгряващата луна.

— Хей, господарю, — изрече нежно той, като че ли беше прочел мислите на Джон.

„Той може би ги е прочел“, помисли си разсеяно Джон. „Е, за Дъсти няма тайни — поне не и мои, които аз бих искал да скрия от него.“

От другата му страна изникна Франк и мълчаливо измъкна юздите от ръцете му, повеждайки умореното животно за заслужена почивка в разположения наблизо бивак. „Те се грижат за мен, като че ли съм болен, като че ли не съм с всичкия си“, забеляза трогнат Джон. „Е, може и да са прави.“

— Кльопачката е почти готова, шефе.

С леко подбутване Дъсти го върна към лагерния огън, където Слим нареждаше пъновете в огнището.

— Бира?

Джон прие с благодарност предложената му кутия и издърпвайки металния пръстен, пресуши съдържанието ѝ на няколко глътки. Без излишен коментар, Дъсти му подаде още една, след това дойде и клекна досами него.

Лека вечерна мъгла се точеше в основата на Девил Рок като прииждащата вълна на някакво море фантом. Оттук пещерата в изровеното от времето ѝ лице, която някога беше неговата момчешка бърлога и скривалище, не можеше изобщо да се различи. Малко по-далеч Хенри ръководеше последните маневри, за да могат сънливите, неохотни животни да бъдат настанени за нощуване и редом с него останалите мъже извършваха последните си задължения, преди да падне нощта. Атмосферата беше изпълнена с дружелюбното присъствие на мучащи, подбутващи се животни и техният сладникав, тежък мирис достигна до него с валмата топъл въздух, понесени от лекия вечерен ветреца. В наранената му душа едно малко кътче възкръсна за живот. Той прегърна коленете си като момче и проговори:

— Знаеш ли, татко обичаше това място. Ако би могъл изобщо да избира, мисля, че би искал да умре точно тук.

Дъсти погълна в себе си изреченото с онова вечно негово разбиране, което нямаше нужда да се излива в думи.

— Когато бях малко момче, ние често идвахме тук, правехме си бивак в клисурата и спяхме в пещерата, само ние двамата. — Той се замисли за момент. — Той беше в най-добрата си форма тук навън, близо до природата.

Дъсти кимна.

— Всички мъже се чувстват най-добре тук.

Неочаквано Джон откри, че се бори с напиралите сълзи.

— Аз просто не мога да повярвам, че си е отишъл. Къде е той сега, Дъсти? Защо трябваше да умира?

Дъсти обмисляше отговора си. Той беше задавал същите въпроси на своите духове и все още ги задаваше. Неспокойствието, което изпитваше от втората част на въпроса на Джон, го накара твърдо да се съсредоточи върху първата.

— Господарят отишъл вкъщи — просто каза той. — Върнал се към Всеомогъщи Баща. Той не умрял, просто отишъл в друга стая. Ние ще го срещнем там един ден. И той ще е добре, какъвто винаги бил.

„Такъв какъвто винаги е бил преди...“

Изведнъж Джон видя Филип, такъв какъвто беше той в първите му спомени, един твърд мъж, мъж, чиито методи на баща приличаха много повече на отношението между лъв и неговото малко, отколкото на някакъв по-чувствителен човешки екземпляр. Но все пак един мъж, преливащ от енергия, веселие и сила, един мъж, на когото, въпреки особеностите на характера му, можеше да се разчита, който беше предсказуем и винаги крайно справедлив.

Той се изправи, обзет от удивление.

Кога беше започнал баща му да се държи толкова странно, поддавайки се на онези неочаквани пристъпи на гняв и на също толкова страшните си изблици на хумор, преминаващи в истинска жестокост, така както се бе държал с Чарлз, с майка му, с Бен, с Гийна...?

Гийна.

И ето го отново, оня пронизващ спомен като удар върху гърдите му, разкъсващ вътрешностите. Може би това са признаците на сърдечната атака, мислеше си той. Той отмахна глава назад и се опита да вдиша спокойно и дълбоко свежия нощен въздух. От далечината към тях и лагерния огън идеше Хенри, а зад него се низеха останалите мъже, влачейки се по двама, по трима.

В пристъп на неочаквано отвращение той почувства, че няма да може да изтърпи компанията им тази нощ, ритуалите с пиенето на бира и пушенето на цигари, обичайното мърморене за добитъка, безкрайните приказки за жени. Той скочи на крака.

— Слушай, приятелю, не съм гладен — обяви рязко той. — Кажете на момчетата да не го приемат като обида, но аз ще хвана по пътеките на татко тази нощ. Ще си направя легло някъде настрани, ей там. — Той направи неловък жест към приятеля си. — То и без друго тази вечер не ставам много за компания.

Дъсти кимна. „Всичко е окей, шефе.“ Беше казано само с усмивка, нямаше нужда от обяснения. Той знаеше, че тази нощ това е най-доброто решение за Джон.

Знаеше също, че нямаше нужда и от предупреждения от рода на: грижи се за себе си, мисли за дебнешката опасност, гледай внимателно за онези проклети кафяви кралски змии. Дъсти вече беше помолил духовете си да бдят над Джон и със сърцето си чувстваше, че каквото и

да беше убило Филип, то нямаше същите намерения към Джон. На всеки човек му идва времето, а редът на Джон още не беше дошъл, това беше другото нещо, в което той беше толкова дълбоко убеден, колкото и че Великият Змей на Дъгата живее в небесата. Той кривна въпросително глава на една страна.

— Имаш нужда от помощ?

— Не, ще се оправя.

Джон вдигна ръка за сбогом и се отдалечи. Сграбчвайки една постеля от купа, където те бяха нахвърляни при разтоварването им, той пое по склона над долината, изкачвайки се към възвишението, закътало в подножието си водоема и откриващо просторна гледка към него. На половината път, встрани от пътеката, той откри малка вдлъбнатина между две големи скали, която беше достатъчно голяма, за да подслони едно мъжко тяло, и падаща под необходимия ъгъл, за да бъде удобна за спане.

Той естествено изобщо не можеше да бъде сигурен, подвеждан от блещукащата мрачина. Но като разстла завивките и се настани в твърдото легло, го обзе странното чувство, че е попаднал на мястото, където неговият баща беше прекарал своята последна нощ на земята и тази мисъл му създаде душевен комфорт.

Той дълго лежа буден, обземаан ту от пристъпа на болката и скръбта, които бяха толкова пронизващи, че единственото, което му оставаше, бе да лежи неподвижно, докато отминат, ту изпадаше в някакъв летаргичен транс като дете, което очаква да се роди. Какво беше онова, което беше казал Слим за духовете на децата, живеещи във водоема, направили го свое обиталище, докато чакат времето им да дойде и те да се родят за живот, присъединявайки се към нас и нашия свят? Той се вглеждаше в огромното очертание на Южния Кръст и отвъд него — в Млечния път, пламтящ в своя млечнобял огън. Може би нещо дремеше тук, очаквайки да се роди, дори в това място на смъртта...

Най-накрая той заспа, въпреки че толкова често се унасяше и после се сепваше, та не можеше да каже в кой момент точно е заспал и в кой — буден. С падането на нощния студ сънят му стана по-неспокоен и той усещаше, че влиза и излиза от сънищата си, неспособен нито да се отпусне и заспи дълбоко, нито пък да се събуди и разсъни.

Той почувства, че сивата, стелеща се мъгла на ранната привечер сега се промъква и промива мозъка му. Тя разбъркваше нещата в неговото съзнание до такава степен, че мисълта му вече не можеше да пробие мъглявото съновидение. Облаци забулиха луната, а вълните мъгла продължаваха да настъпват, все по-гъсти и по-гъсти, над изровената, скалиста земя. И все пак ту пробивайки я, ту отново изчезвайки в нея, проблясваха малки танцуващи светлини и образуваха някакви фигури: единствените ярки точки — ориентири из един свят на неясни очертания...

И изведнъж всичко изчезна, като че ли над сцената се вдигна завеса преди представлението да започне. Той се видя да лежи на земята: едно високо, силно тяло, сгъшено в импровизираното си легло, с лице, криещо се в завивките от студа. Бледа светлина — луната? — озаряваше неподвижната фигура, докато тя спеше в блажено спокойствие.

Напряко през долината същата светлина огряваше и един блед кон, един огромен бял жребец. „Не моя кон — мислеше той с бавното удивление на спящ човек, — не старото ми конче, на което дойдох, ами Кайзер. Защо?“ Сега той може да различи и всички мъже, които спяха около лагерния огън, всеки загънат в одеялата си и потънал в спокоен сън. Той можеше дори да ги изброи в съня си: Хенри, Джеймс, Дъсти, Слим, Франк и Джон...

Но ако Джон беше там, кой беше спящият тук?

Кошмарно бавно той се извърна да погледне отново към самотната спяща фигура в дупката под скалите.

Самотна — да, но не сама — сега зад него се появи друга фигура, една тъмна фигура, приближаваща тихо, с цялата предпазливост на хищник, забелязал плячката си. Зад него пристъпяха други двама, обвити, както и първия, в тъмнина. Те се придвижваха в пълно мълчание, като глутница, и изглежда се разбираха без думи. След това от тях се отделиха три дълги, странни, извиващи се форми, три отворителни, съскащи змии, напредващи към спящия на земята човек.

Така както и баща му преди него, Джон се опита да изкрещи от ужас, опита се да се събуди. Но той не успя да пробие задушавашите воали на съня, не успя да разбуди неподвижната фигура, лежаща на земята.

Неистово подскочи в съня си напред, мъчейки се да достигне безпомощния, потънал в сън мъж, успя да докопа рамото му и яростно го разтърси.

В един следващ, безкраен с ужаса си момент, лишеното като че ли от стави тяло се преобърна и спящият тупна като кукла по гръб.

Главата на спящия мъж се изтърколи и попадна в лъч лунна светлина. Устата беше застинала в безмълвен вик, очите — широко отворени, вперени право в лицето на смъртта и гледащи през него към вечността. Сега иззад врата му се показва главата на змия, езикът ѝ — стрелкащ се в атака, устата ѝ — зееща като приготвен капан, остриите като игли зъби — пълни, в очакване да влязат в действие. Съскайки като скорпион, тя забиваше челюстите си в лицето, врата и гърдите на спящия, атакуваше отново и отново. И множеше кървящите, карминено червени смъртни петънца от ухапвания, прибавяйки ги към онези, които бяха работа на другарките ѝ — убийци.

Отзад той можеше да различи как хората убийци, обвити в тъмнина, се изнизват в нощта, все още вперили поглед назад, като че ли не можеха да понесат, ако изпуснат дори един-едничък момент от драмата, рожба на тяхното злодеяние. Очите на Джон бяха фиксирани върху водача на групата, който последен напусна мястото и се сля с мрака. „Аз познавам това лице — изкрещя сънният глас на Джон, — знам кой е!“

Той знаеше с дълбоката увереност, която ни спохожда понякога в сънищата, че ако направи само още едно усилие, ако се опита с всички сили още веднъж да пробие призрачните двойници на нощта, които толкова влудяващо идваха и си отиваха, той щеше да види онова, което сега беше задължен да узнае: лицето на бащиния си убиец. Но точно тогава той се пробуди, без в паметта му да е останало нищо друго, освен убедеността, че Филип не бе умрял при нещастен случай, както смятаха всички — а че баща му е бил убит, предаден на смърт толкова ужасна, колкото е могло да роди въображението на неговите убийци — и че той, Джон, няма да намери покой, докато не ги открие и те не получат възмездие си за това ужасно престъпление.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Гледана отдалеч, идващата кола не беше нищо друго, освен носещ се облак прахоляк. Приближавайки лагера, Хелън намали и внимателно свърна през арката от преплетените клони на призрачни каучукови дървета, и се запровира през прашния двор, за да спре колата пред най-големите колиби. Отпускайки ръце върху горещата пластмаса на волана, тя се вгледа в разкрилата се пред очите ѝ картина.

Беше гледка, излизаща извън пределите на времето, гледка, която може би е била типична за живота на цяла Австралия, преди да нахлуят белите заселници. В центъра на селището горд евкалипт се извисяваше над група по-малки дървета, които образуваха заслон около лагерния огън. Оттам започваше подреждането на малки и няколко по-големи колиби, а малко по-настрана можеха да се видят и други семейни жилища, характерни за аборигенския начин на живот от незапомнени времена. Единствено няколкото стари, очукани автомобили и добре оградения двор за конете малко по-нататък напомняха, че всичко това имаше някакво отношение към двадесети век.

В центъра на ограденото пространство група голи, смеещи се деца играеха на вечните си детски игри. По-възрастните от племето ги наблюдаваха безмълвно и невъзмутимо. Няколко по-млади мъже се бяха проснали в сянката на колибите, опрели гърбовете си в тях, и се наливаха с бира, докато наоколо глутница полугладни кучета ровеха из прахта, търсейки отпадъци. Само жените се трудеха: готвеха, бавеха ревливи пеленачета или прихващаха устремилите се към земята безстрашно пристъпващи, но все още плетящи крачка по-големи бебета, простираха или прибираха пране и непрекъснато се поздравяваха с весели, грубовати възгласи като малки дългоопашати папагали, докато се мотаеха напред-назад.

Хелън угаси мотора и се обърна към Гийна.

— Добре ли е тук? Какво се разбираме: кога да дойда да те взема?

Гийна се усмихна.

— Ами някъде към шест, шест и нещо. Колкото да се прибере навреме преди вечеря, за да се поизмие.

Да се поизмие. Хелън се усмихна разбиращо. Тъй като Джон трябваше да се прибере тази вечер, приключил със събирането и извозването на добитъка, на нея ѝ беше ясно, че Гийна иска да има време не само да се поизмие, но и да се стегне, преди да го види отново.

Е, нямаше значение. Това не ѝ влизаше в работата.

Но ако нещо се получише между тези двамата, Гийна и Джон, как все пак щеше да се чувства? — изведнъж се почуди тя, макар да знаеше отговора преди още въпросът да се беше оформил в главата ѝ. Само нещо да можеше да направи Джон отново щастлив — нещо — или някой... дори да е това искрящо малко създание с прекрасни, огромни, тъжни очи...

„Престани, за бога — смъмри се тя, — стига си градила въздушни кули!“

„Ти не можеш вечно да го закриляш, а и да искаш, не можеш да го предпазиш от това!“, беше ѝ казал Чарлз.

В момента, в който го изрече, тя го мразеше, но той беше прав. Джон не беше вече нейното малко момче, а мъж и тя не можеше да изживее живота му вместо него. Несъзнателно тя изправи гръб и напери рамене. Нека така да бъде.

— Добре тогава — каза тя безкрайно предпазливо. — Ще се видим по-късно. А сега — приятен ден.

Гийна гледаше как тромавото возило подрънка по пътя, отдалечавайки се, и отново ѝ се прииска да беше имала смелостта да каже нещо, каквото и да е! Колкото повече време прекарваше с Хелън, толкова повече се убеждаваше, че тя отчаяно се нуждае от някого, с когото да си поговори, някой, към когото да се обърне.

Решително вирвайки брадичка, тя се насочи към центъра на ограденото пространство и наближи подскачащите, премятащи се през глава и ровещи из пясъка дечица.

— Хей, приятелче! — каза тя, прокарвайки пръсти през една сплъстена малка главица. — Как си? Добре ли си?

— Добре, добре! — засмя се детето. То вдигна ръчички към нея, за да го вдигне и тя го грабна в прегръдките си.

— Ау, какво голямо момче! Та ти си пораснал от вчера! Скоро ще станеш мъж за женене! Искаш ли да се ожениш за мен?

Момченцето доволно се разхихика, зарови главица в рамото ѝ, здраво стиснало очички, след това отново се надигна и погледна, явно желаейки да си поиграе.

— Ожени се за мен, ожени се за мен! — писукаше то. — Ожени се, ожени се, ожени се!

Изад гърба им се разнесе висок смях.

— Ти не ще да се омъжиш, момиче кат теб, със свой собствен живот! Продължиш ли да показваш танци кат тук, чака те добър живот и никакви деца не ти трябват!

Гийна се обърна и видя Дора, една от младите жени в племето — може би на нейната възраст или дори по-млада, но широкото ѝ лице изглеждаше с пет или десет години по-старо. Това беше в резултат на няколко раждания, бремето на две или три бебета и съпруг, чиито качества, каквито и да са били някога, отдавна бяха изгубили очарованието си в нейните очи. Но Дора беше винаги усмихната и изглежда не беше недоволна от съдбата си.

— Пази се за танците, там много те бива — засмя се тя, като поемаше детето от нея. — Вече те чакат, ще ги намериш там, гледай здравата да ги изпотиш!

— Благодаря ти, Дора!

Обръщайки гръб, тя забърза през обширния двор към насъбралите се под едно голямо призрачно каучуково дърво. Когато ги съгледа там, сърцето ѝ се преизпълни с любов, защото тя беше започнала да мисли за тях като за „своите“ танцьори — една невероятна смесица от талант, притежаван от най-младите момчета и момичета, успоредно с няколко най-добри танцьори на племето, едри, плещести мъжаги със силни, атлетични тела. В центъра на малката групичка беше клекнал един старец и свиреше на диджериду. Насъбралите се около него, стари и млади, припяваха с високи, плачливи гласове или поддържаха ритъма, удряйки барабани и пръчки.

Гийна спря в края на групичката, привлечена както винаги от тъжните, лишени от всякаква превзетост ритми на аборигенската музика и силата на песните, които като че тя попиваше направо със сърцето си, макар да не разбираше и дума от текстовете им. Сега слънцето се изкачваше бързо по небето и нежното ечащо стенание на

диджеридуто трептеше и увисваше в нажежения въздух като звън на трошащо се стъкло.

„Wija narani, jilalan, nagugari — пееше старецът. — Korpu unga, allinger yerra-ballama.“

— Знаеш ли какво пее?

Беше Тимбо, един от първите обитатели на селището, които проявиха интерес към нея, когато тя дойде за първи път. Беше красиво момче на около осемнадесет години, природно надарен да бъде танцьор — нисък и с добре развита мускулатура, той същевременно се оказа и истинска мина за информация относно традиционните танци на своя народ и беше проявил истинско, неподправено желание да работи с нея, обменяйки идеи и танцови движения.

Гийна се усмихна и поклати глава.

— Нямам ни най-малка представа.

Тя слушаше внимателно. Диджеридуто продължаваше своята хипнотична мелодия, разхождайки се нагоре и надолу по тоновата стълбица, предвечният инструмент разказваше и разказваше, въздишайки понякога като живо същество, когато свирачът леко нарушеше ритъм и го изкарваше от такт.

Тимбо наклони глава.

— Това е жалбата на един умиращ — тихо каза той, — той се прощава с тази, която обича. Той ѝ казва: „Тръгвам сега, тръгвам на път, трябва да те напусна, дай ми малко вода, защото слънцето залязва...“ — Той изведнъж млъкна. — Това е една стара история, случила се тук, в имението, преди много, много години.

Тя моментално беше заинтригувана.

— Разкажи ми я.

Той я погледна с любопитство.

— Обичаш ли тъжни истории?

— Не мога да знам — провлече тя. — Докато не ми я разкажеш.

Момчето промени стойката си и погледна в далечината, отвъд обширния двор на селото към една далечна линия дървета, черни, оголени и сякаш мъртви, приличащи на гора от бесилки, чиито силуети се открояваха на фона на фосфоресциращото небе. Високо над главите им някаква невидима птица се задави и изплака като малко дете и в отговор, през смях, старият музикант започна сякаш да я увещава,

изтръгвайки водопад невъобразими звуци призови от кухнята цев на своето диджериду.

Тимбо отново извърна поглед към него и когато продължи, изглеждаше някак развълнуван.

— Знаеш ли, коорите са тук от хиляда хиляди години.

Не беше изречено като въпрос, но тя побърза да му поднесе своя отговор.

— Знам, че археолозите продължават да свалят долната граница на датиране на първите произведения на изкуството — четиридесет, петдесет, шейсет хиляди години...

Докато говореше, тя потръпна; като че ли с очите си виждаше болезнената красота и безмълвието на оня древен, ненаселен свят.

— Да. — Очите на Тимбо излъчваха сурово обвинение, но не към нея. — И те са могли да живеят тук, защото са имали вода — преди да се дотътри белият човек.

— Тук ли? В Кьонигсхаус?

— Тук — потвърди той. Устните му се изкривиха в студена усмивка. — Но тогава не се е наричало Кьонигсхаус. Не и преди Йохан.

— Йохан. — Прадядото на Джон. Тя кимна. — Продължавай.

— Той дошъл тук, защото имало вода, прясна вода при Девил Рок, много вода. Но той дошъл да направи земята своя, своя и на своя син. Той дошъл да направи кралство. За него водата била като злато, не и нещо, което може да се раздели с другите.

Ако тя знаеше нещо за народа на своята майка, то беше, че те така щедро разделяха всичко с всеки, както първото семейство, населявало Райската градина, без да се измъчват от мисълта за „мое“ и „твое“.

Равният глас на Тимбо продължи да се лее.

— Той завзел водоема, довел животните си, изтласкал кенгурутата и ги избил, за да разчисти място за своите крави. Сега народът нямал вода, освен онази, която намирали в малки дупки в земята, и храна вече нямало, защото нямало кенгурата. Всички гладували. Тогава на старейшината на племето се присънил сън и в съня Карора, Великият Дух, който се бил въздигнал от първия водоем там далеч, в началото на Сънното време, му казал, че говедата са всъщност преродени кенгурата, само че в друга форма. Това били

всички кенгурута, които човекът бил избил, духовете им се били върнали като говеда, за да нахранят гладуващите хора. И така, воините можели да ги убиват, за да има какво да яде народът им.

— О, не! — Тя чувстваше, че знае историята, предусещаше зараждането на трагедията още преди той да продължи.

— Така младите мъже излезли навън и убили говедата, които им трябвали, за да запазят своите жени, деца и старци живи. А после дошъл Йохан със своите мъже, с пушки и камшици, и пребил хората, избил воините, а останалите закарал над Девил Рок, за да намерят там своята смърт. — Той млъкна. — Ето защо я наричаме Дяволската скала, защото старият дявол изтребил момчетата и малките момиченца, целия народ, за да го изтика от собствената му земя.

Сега древната мелодия стенеше и плачеше, движейки се успоредно с историята, за да достигне своя кървав апогей. Барабаните задраха като старци, които се мъчат да поемат последния си дъх, пръчките, с които се поддържаше ритъма, пукаха като костите на стотици дечица. Докато ритъмът, наподобяващ биенето на сърце, безкрайно повтаряше своята жалба, като безконечните цикли на земята, тя сякаш виждаше трепереещи аборигени, хвърляни от суровата червеникава канара, майки, прегърнали своите бебета, бавно пъплещи към своята смърт. В обърнатия назад през времето взор на Тимбо тя можеше да различи как по сиво-черната повърхност на водата плуват разложени трупове, а тъмната земя дими от попилата в нея червено-черна кръв.

Господи, как ѝ бе хрумнало, че може да слезе от самолета от Сидни и да стане една от тези хора само по силата на волята си? Като дълбокия каньон, където предците на тези хора бяха намерили смъртта си, и нейният живот беше разцепен от дълбока пропаст, от двете страни на която стояха надписите „черни“ и „бели“. Нима беше кръгла глупачка да смята, че със свои собствени усилия може да изгради мост над нея, когато насреща ѝ заставаеше едно такова минало?

— Схващаш урока по история, учителко?

Високият, подигравателен глас и да искаше, не можеше да бъде в по-голям дисонанс с обзелото я настроение. Тя се стегна и се обърна, за да посрещне лице в лице изреклия го, опитвайки се да бъде любезна.

— Здравей, Марк — каза безизразно тя.

Той вече се беше натарелян, въпреки че обяд още беше далеч, и в двете му ръце подрънкваха отворени кутии, които той надигаше поред, за да опъне по една здрава глътка.

— Урок по 'стория — повтори триумфално той, като че ли беше казал нещо много остроумно. След това обърканите му мисли направиха нов, по-мрачен обрат.

— От къща идваш? — попита опако той. — Видяла моя жена?

Гийна вече от опит знаеше, че не трябва да отговаря на питането. От всички бракове в аборигенското село, този на Марк и на кухненската помощница в Кьонигсхаус беше по общо мнение най-буреносният и най-нещастният. При първото си посещение още Гийна беше станала свидетел на бруталната сцена как пияният Марк бие жена си, защото Ели настояваше да отиде на работа в голямата къща.

Ако тя останеше вкъщи, в границите на селището, той пак я биеше под претекст, че е мързелива и не отива да припечелва оскъдната заплата, която ги издържаше и двамата. По-възрастен от Ели, пройдоха, пияница и злобар, той беше крачещ призрак на мъж. Когато слизаше в лагера, Гийна винаги се стараяше да го избягва, но очевидно този път не бе успяла.

И съвсем очевидно Марк узряваше за поредното сбиване. Той стоеше пред нея в разръфаната си фланелка и мръсни шорти, олюлявайки се, макар и все още на крака, очите му бяха подути и подозрителни като на свиня, а в жилите му имаше прекалено много алкохол за горещината на деня, от него вонеше на бира и на събирана с години човешка пот.

Той е опасен противник, потръпна Гийна. Никоя жена не би имала шанс срещу него, особено когато беше пиян.

Той улови многозначителния ѝ поглед и тлеещият му гняв получи необходимата искра.

— Що ма гледаш така, ма, кучко? — излая той. — Ти не мож да гледаш така от високо на никой, щот си просто едно нищо, даж' по-малко от нищо, просто кутре от копелдак! Обирай си крушите и хай право в голямата къща, щот там ти е мястото, виждаш к'во направи голямото ти татенце за теб — нищо, докато оня, изхвърленият, най-накрая дочака, пипна онуй, което му дължаха, което си е било негово най-накрая!

Изведнъж огънят му го напусна и хаотичната му атака колабира в пиянски дрънканици.

— Твоят татенце — баща ти — онова, коет' си мислиш — коет' сички си мислят...

— Хайде, стига, Марки, хайде!

Двама млади мъже се бяха появили и наблюдаваха разправията, привлечени от крясъците на Марк. Сега им се бе открила възможността да се справят с него и те го помъкнаха през обширния двор обратно към колибата му, където внимателно го оставиха в сянката, подпирайки го на стената.

Гийна, втрещена, се обърна към Тимбо.

— Моето голямо татенце? — тя направи гримаса. — Какво искаше да каже с всичко това?

Тимбо вдигна рамене.

— Не знам — каза равнодушно той. За него всички възрастни бяха нещо мръднали, да не говорим за пропилите се стари кукунделници като Марк — те бяха най-откачените. — Хич и не му обръщай внимание. — Той се засмя. — Тревожи се за нас, ако ти трябва някой, за който да се вайкаш. Ние сме в състояние да ти отнемем цялото време и енергия!

Къде беше това?

Сега поне тя имаше шанса да го потърси.

Чарлз беше отлетял за Сидни, за да докара вероятния купувач на Кьонигсхаус — да направи оглед на мястото, Джон беше с добитъка, Бен — както винаги в офиса, а Гийна — заета в лагера на аборигените.

Оставаше само Алекс, но той бе ангажиран цялата сутрин. След закуска той директно се беше качил в старата си стая, в онова, което той наричаше „Кулата“, една квадратна, двуетажна тухлена пристройка, прибавена към къщата от някакъв отдавна починал Кьониг, която създаваше на своя обитател илюзията, че е господар на собствената си територия, а с гледката от високите си прозорци и издадения напред балкон — господар на всичко, докдето му поглед стига.

Кулата.

Тя и Филип почти не бяха изричали тази дума, откакто Алекс напусна дома. И тя беше сигурна, че той щеше да намери там всичко така, както го беше оставил, когато избяга от тях преди двадесет и пет години. Изключат ли се такива тривиални задължения намеси като сваляне на спалното бельо от леглото и изхвърляне на кошчетата за боклук, когато стана ясно, че изгубеното дете няма да се завърне, тя и Филип, по някакво безмълвно съгласие, оставиха стаята непокътната.

Как щеше да бъде сега?

Тридесет и осем годишният Алекс със сигурност нямаше да има нужда от дрехите и дреболиите — притежанията на тринадесетгодишното момче. Но той щеше да бъде много зает, ровейки се, сортирайки и освобождавайки място за нещата, които щяха да му бъдат потребни сега. И във всеки случай, нямаше да му е до нейната компания, та да дойде да я търси тук, на горния етаж в главната сграда.

Добре, значи сега е моментът. Друг такъв случай нямаше да ѝ се удаде, поне не днес, ако Чарлз наистина спази обещанието си и доведе японските купувачи от Сидни. Това би означавало да се организира вечеря, да се подготвят стаите за гости, цялата къща ще бъде вдигната на крак. „Върви тогава! Защо си губиш времето?“

С цялата си целеустременост тя изкачи широките стълби, започващи от хола и зави по коридора към стаята на Джон. Още от вратата съгледа онова, по дирите на което беше тръгнала. Най-отгоре на скрина му, сред обичайната бъркотия от всякакви нахвърляни джунджурии се мъдреше кафявият плик от груба хартия, същият като оня, който беше видяла в нощта преди нещастieto в бюрото на Филип в офиса — „Да бъде отворен в случай на моята смърт“. Той ѝ го бе показал преди години, докато Джон беше все още дете.

„Всичко е тук, Хен — беше ѝ казал той, — банкови сметки, административни детайли, дяловете на наследството.“

Това беше преди „Кьониг Холдингс“ да бъдат създадени след успехите на Чарлз на градския фронт, преди бизнесът да бъде компютризиран, преди „Кьониг: Едър рогат добитък“ да се разрасне дотолкова, че да се превърне в международна фирма, така че беше съмнително този плик да съдържа днешните „дялове“.

Но същият този сейф, който сега беше в офиса, масивното, тъмнозелено, с месингови обковки чудовище, с подсилен с олово под и обшивка от стомана, тогава стоеше тук. Трябва да се е отварял от

същата комбинация — старите сейфове са направени с една комбинация от цифри, те не могат да бъдат препрограмирани като съвременните си събратя. А каквото и да е пазел Филип там, той трябва да е оставил бележка с номера за своя наследник.

Няколко припрени стъпки — и тя вече беше прекосила стаята на Джон до скрина, сграбчи плика и изсипа съдържанието му на леглото.

Шест цифри, беше казал Джон, всички стари сейфове са еднакви. Тя трескаво зарови из изненадващо оскъдното съдържание на плика — няколко листа с банкови детайли и номера на сметки, няколко имена и адреси, няколко тривиални инструкции — и нищо, което бегло да напомня на комбинация от цифри, отварящи сейф.

Вероятно беше недогледала, номерът трябваше да е някъде тук! В паника тя започна да рови отново, по-внимателно, погледът ѝ пробягваше по всеки ред на документите. Чувстваше, че горещината я залива, макар че беше в ниска, хладна стая със западно изложение — сигурно беше по-късно, отколкото си мислеше тя. „Не се пали — каза си тя, — запази спокойствие, той трябва да е оставил номера, записан някъде, в противен случай постъпката му би била безсмислена.“

Вероятно беше скрил номера някъде сред другите поредици от цифри. Припряно тя се върна към началото и започна отново. Но всеки ред числа изглежда отговаряше на номера на дадена банкова сметка или на входящ номер, а те са били въведени от различните банки може би век след направата на сейфа. А ако прегледа датите? Но дори когато започна от 29 май 1972 година съмнението продължаваше да я гризе, че отново не попада там, където трябва.

За всеки случай тя довърши страниците, изписани с широкия почерк на Филип, надявайки се да открие липсващия номер. После постави документите обратно в плика и внимателно го върна на мястото му върху скрина, с лицето нагоре, в същото положение, в което го беше заварила, когато влезе в стаята. Защо направи това, тя не можеше да отговори — освен че не искаше Джон да разбере, че тя търси с нарастващо отчаяние нещо, разкриването на което я изпълваше с ужас...

Напускайки стаята внимателно затвори вратата и върна дръжката на вратата в положението, в което я беше намерила. После бързо и почти безшумно се спусна до площадката, където се намираше елегантният апартамент, в който бяха живели с Филип. Простиращ се

по цялото протежение на първия етаж, разположен над главната веранда и притежаващ свой собствен широк бял балкон, издаден напред и сякаш извисяващ се над безкрайните къонигови акри, губещи се пред погледа, накъдето и да се обърнеш. Господарската спалня беше достопочтена награда за поредния Къониг — старши и блажено място, в което той можеше да се оттегли на заслужена почивка от тежките задължения, вървящи успоредно с Кралството. Меките бели стени, мебелите от масивно дърво и яркият резедав килим на пода, заедно с ненатрапчивите тапети на отрупани в цвят клонки, покриващи едната, спускаща се под наклон стена, създаваха впечатлението, че се събуждаш на някакъв таван в една прекрасна пролетна утрин някъде в Англия.

Но нищо, свързано с Филип, не можеше да остане за дълго прекрасно. Огромната стара дъбова спалня, над която висеше драпиран балдахин по европейски маниер и която беше застлана с покривка на къдрички, солидният люлеещ се стол и старото дъбово писалище говореха за неговото доминиращо присъствие, а в стаята можеше да се долови и аромата на джентълменска пушалня, в каквата Филип с готовност я превръщаше.

Писалището я привлече като магнит. Това беше мястото, където вероятно го е пазел — ако въобще съществуваше. През цялото време, в което бяха живели заедно, от първия момент, в който се нанесе в това, което тя беше считала, че от години е спалнята на друга жена, писалището винаги стоеше заключено.

Когато навремето го беше попитала, Филип безстрастно ѝ беше отвърнал: „За по-сигурно, Хен“ и тя го беше приела. Постепенно, с годините бе успяла да превърне спалнята и в свое обиталище и се надяваше, че ѝ се бе отдало неуловимо да заличи отпечатъка на „нейния“ вкус. Тя почти никога не назоваваше първата съпруга на Филип по име. Размествайки мебелите, реорганизирайки и променяйки декорацията, добавяйки масичка тук, библиотека там, след време тя бе успяла да превърне спалнята в свое убежище.

Но понякога призракът ѝ отново се изпречваше между тях двамата. Роуз беше убедена, че Труди се е върнала, спомни си тя потръпвайки, че е дошла за Филип. Дали наистина беше така?

Тя отиде до нощното шкафче и взе връзката ключове, които бяха донесени обратно с тялото на Филип и с които, докато беше жив, той

никога не се разделяше, дори когато излизаше в пустошта. Прехвърляйки големите, блестящи, съвременни ключове, разяждана от съмнения и самообвинения, тя стигна до този, който търсеше. С леко натисване ключалката на писалищното чекмедже се отвори и неговото съдържание се откри пред очите ѝ. От дъното на плиткото чекмедже в нея се вгледа лицето на отдавна починала жена, която дори в този си плосък, черно-бял образ изглеждаше все така заразително жива.

Труди.

Разбира се. Кой друг?

Тя едва не промълви думите за поздрав — или за проклятие.

Защото това тук беше разрешението на една почти двадесет и пет годишна загадка: какво се беше случило с онзи стряскащ портрет на отявлена красавица — госпожа Филип Кьониг, видян при първото ѝ посещение в къщата, в същата тази стая, когато Филип я завлече в леглото си. Когато за втори път влезе тук, Труди вече я нямаше. Тя знаеше, че Филип сигурно е скрил някъде красивия студиен портрет, той не беше нещо, което човек би изхвърлил с лека ръка. Но като млада съпруга тя се чувстваше неудобно да ходи и да рови из къщата, а после с годините почти беше забравила съществуването му. И никога, за секунда дори, не беше си представяла, че тя през цялото време е била тук, в тяхната спалня, ням свидетел на техните най-интимни тайни, а напоследък и на възможно най-срамните им креватни разправии.

Изведнъж ѝ се повдигна, искаше ѝ се да запрати портрета от върха на Снежните планини и да го види как се разбива на хиляди парченца или да го накъса и да го пусне в тоалетната чиния. Тя се насили да го вдигне внимателно и да го постави на леглото. Когато намереше онова, което търси, щеше да има достатъчно време да реши какво ще прави с Труди. Засега обаче тя не беше се приближила и на крачка до него, въпреки всичките ѝ усилия.

Като всички заключени, тайни чекмеджета, това на Филип беше смесица от ценни и маловажни, преходни неща. Тук се въргаляха комплекти старомодни игли за ризи и пасващи им копчета за ръкавели, украсени с диаманти и едри перли, тежък печат от оникс, в който беше издълбано помпозно готическо „K“, друг, изработен от гранат и хематит, върху който се виждаха преплетени инициали, и множество солидни златни часовници, снабдени с ланци и предназначени да се

носят в джобчето на джентълменска жилетка. Филип не беше имал време за такива работи, той ненавиждаше мъже, които носят онова, което той наричаше „женски глупости“.

Редом с антикварните скъпоценности бяха нахвърляни разни джунджурии, някои неща за ежедневна употреба и други, които той пазеше сигурно от детските си години. Блокче червен восък и кибритена кутия, някакви стари ключове, счупено скаутско джобно ножче, една-две пощенски картички от отдавна забравени приятели, всичко това тя отхвърли в нетърпението си настрана. Под тях лежаха разбъркани разни писма, едни официални, а други — строго лични. Тя внимателно ги прегледа едно по едно и ги сортира. Онова, което откри, беше последното нещо на земята, което би искала да узнае.

На дъното на чекмеджето в безпорядък бяха нахвърляни писма, които изглеждаха като най-обикновена поща, написани на машина съобщения в безлични, работни пликове.

„Драги господин Кьониг — започваше първото официално писмо с обратен адрес в Сидни. — С настоящето потвърждаваме уговорената Ви среща с г-н... на...“

Второто беше по-ясно — „да ви уведомим, че вече сме готови да Ви приемем и да Ви направим предложените от г-н... рентгенови изследвания и снимки...“

Историята имаше своя собствена динамика, своето неумолимо развитие — *„във връзка с това Ви назначаваме среща, за да обсъдим резултатите от Вашите изследвания...“*

Какви са били резултатите, ставаше ясно от последното купче с все по-сърдити съобщения.

... не можем явно да Ви накараме да проумееете, че във Вашия случай незабавното вземане на мерки е от изключително значение. Въпреки че прогнозите не са обнадеждаващи, но тъй като Вие настояхте да Ви бъде съобщена истината, съвременните лекарствени средства и друго лечение могат да помогнат много за задържане прогресивното развитие на тумора и да Ви осигурят още няколко години ползотворен, макар и не активен живот.

При мозъчните тумори, такива като Вашия, особено ако те са разположени върху или в близост до хипофизата, почти сигурно е, че след съответната хирургична намеса изгледите да останете инвалид — с нарушен говор и ограничени движения, вероятно и в инвалидна количка, са много големи.

Но ако не се подложите на лечение, Вие може да очаквате не само нарастване на острата болка, но и все по-чести отклонения от нормалния Ви живот, с видима промяна в поведението и в настроенията, които досега сте изпитвали и манифестирали.

Рак.

Той беше имал рак.

Изтръпнала, тя погледна датата под първото писмо. От почти три години Филип беше имал рак, беше имал тумор в мозъка и беше отказал каквото и да било лечение.

Беше го направил, знаейки, че това би означавало да се подложи на осакатяваща го хирургична операция и страхувайки се, че след нея ще остане половин човек. И той беше понесъл всичко това сам, решен да си остане до последния момент оня Филип, какъвто винаги е бил, отказвайки и борейки се с цялото си същество да се отпусне в това последно, нежно заспиване.

Прецизно и съвсем механично тя върна писмата в пликовете им и ги положи обратно в чекмеджето. След това затвори и заключи писалището, занесе ключовете на мястото им върху нощното шкафче на Филип и съвсем бавно се отпусна върху своята половина от леглото.

Тя дълго време гледа неподвижно в тавана. Жестоките пръсти на обедното слънце бяха пробили венецианските щори и бяха задрали тавана, рисувайки трамвайоподобни линии по грубата му бяла повърхност. Тя лежеше и продължаваше да гледа неவிждащо по посока на светлината. И тогава, най-накрая сърцето ѝ омекна и я налегна такава мъка, под бремето на която като че ли никога вече нямаше да се вдигне. Хелън Кьониг най-после заплака за своя мъртъв съпруг.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Джон.

Тя трябва да говори с Джон.

И трябва да престане да реве, да престане с тези безкрайни, никому ненужни сълзи.

Все още ли скърбеше за Филип?

Не, сега плачеше за своя провал като съпруга.

Тя ридаеше за жената, която беше стояла и наблюдавала как нейният съпруг крачи към вратите на смъртта, без да извърви този път рамо до рамо с него, да го придружи дотам, докъдето може: без да му предложи, за всичките онези години, в които бяха заедно, поне секундна подкрепа или една-едничка утешителна дума, докато той е трябвало да изпие горчивата чаша до самото й дъно.

Тя плачеше за жената, която беше изгубила един изключителен мъж — която го беше изгубила години преди действителната му кончина, така че в последните й спомени той остана като жестокият узурпатор, като двойникът, който дойде да заеме мястото на истинския Филип и отрови последните им години.

Какво облекчение беше, че сега можеше да съобщи на Джон истината, да му обясни какво е трябвало да изтърпи самият Филип. Че гневът, злобните изблици на лошотия, че последната лудост с промяната на завещанието в ущърб на Джон са били продукт на черното образуване, растящо вътре в него.

Но какво казваше с това тя?

Че Филип е бил луд?

Опипвайки наоколо за кърпичката си, тя праметна крака през ръба на леглото и рязко се изправи, твърде потисната, за да продължи да лежи. Навярно за Джон би било по-лошо да знае, че е изгубил Кьонигсхаус заради бащината си болест и последвалата лудост, отколкото да мисли, че това е резултат от позакъснялото желание на Филип да направи онова, което трябва, да уреди един дълг на честта.

Тогава я прободеше една нова и ужасяваща мисъл, спирайки я на сред пътя на нейните разсъждения. В огледалото на тоалетката си тя можеше да види едно лице бяло като платно, само един призрак на жената, която всяка сутрин ѝ казваше „Добро утро“. „Последният му акт на земята.“

На Филип му е било пределно ясно, че умира. Той е отказал хирургическата намеса и всякакъв друг вид лечение, защото не е искал да се превърне в безпомощен инвалид, не дай си боже в някакъв зеленчук, преди да умре. И все пак, ако беше доживял, нямаше да му се размине постепенното дегенериране, неизбежния упадък. Познавайки го що за човек е, нима беше невероятно той да избере една дълга самотна разходка из пустошта, въоръжен с пушка, което е стародавен начин и въпрос на чест за всеки скотовъд при създаването се положение? А сред всички тях Филип се бе показал достатъчно мъж и на него най-много отиваше да го направи.

Би ли отнел той собствения си живот?

Но дори да не го направеше, смъртта би го сторила съвсем скоро и без неговата помощ. Развитието на тумора беше напреднало и не подлежеше на операция, той беше обречен. Въпреки че беше продължавал да се движи и говори с предишната си енергия, да се джавка с Чарлз и Бен и да настоява да прави с нея секс, той е бил един мъртвец, съдбата му е била предreshена.

Тази мисъл се вкорени в съзнанието ѝ и продължи да се развива. Вероятно нито един човек не би избрал да умре от такава смърт, дори ако е решил да сложи край на своя съсипан живот. Но дори и накрая за Филип не е имало изход, никакво спасение от устремилата се към него смърт, докато той се е приближавал към последния си акт. И ако Кьониг от „Кралството“ е избрал кафявата кралска змия да ускори преминаването му в онова друго, неземно кралство, това не беше ли израз и на някаква ужасна, крайна логика?

— Благодаря ти, Чарлз. Направо е фантастично. Тогава всички ще се видим някъде около шест. Голяма работа си! Чао.

Замислено Алекс окачи слушалката върху износената ѝ поставка в бърлогата на долния етаж и грабвайки лист хартия, бързо започна да нахвърля своя план за действие.

Значи Чарлз го беше уредил, беше успял да го уговори. Мадам Бътерфлай ще дойде до Кьонигсхаус, за да хвърли един поглед наоколо, преди да отлети обратно за Токио? Браво на Чарлз! Той одобрително изсвири, докато мозъкът му се бе заел с изясняване логиката на нещата.

Целият антураж щеше да се изтърси довечера за вечеря и да остане поне до утре на обяд. Окей, трябва да предупреди Хелън, че са тръгнали, да ѝ даде начален тласък в организирането на домашната шетня, след това да слезе до кухнята, да придума Роуз да направи един от фантастичните си специалитети за вечеря и да се увери, че Ели ще се навърта наоколо, за да ѝ асистира в поднасянето...

Ели.

При спомена устните му се разтегнаха в усмивка. „Ти винаги ги мърваш отдалеч, надушваш ги от цяла миля, нали, момче? — сам се поздравяваше той. — На теб никога не ти се случва да не разпознаеш истинската кучка, да не предусетиш корпуса за бързо реагиране, а? Господи, та тя ще направи всичко за теб — тя вече го направи! Приятно е да чувстваш, че не си загубил някои умения! Кой да предположи, че това мършава малко тяло ще лумне като фойерверк, в секундата, в която си го обладал? И кой да предположи, че тези цици, които изглеждаха така зашеметяващо през оскъдната блузка, ще се окажат наистина такава великолепна плът и в ръката му?“

Плът, създадена, за да бъде обладавана: блещукаща и тъмнокафява, студено присвяткваща като бронз и в същото време при допир топла, като топящо се масло. Една плът, която многократно е била обладавана и мачкана от много по-груби ръце от неговите.

Той направи гримаса. Тялото на Ели, както го беше видял докато се любеха, носеше следи от бой, и сега началните ѝ изречения за ревнивия съпруг не му изглеждаха вече като начин, с който една омъжена жена създава допълнителен интерес към себе си в падналото ѝ се извънбрачно забавление. „Господи, какъв тъпанар е този пиян-залян Або^[1], ако единственото удоволствие, което може да изтръгне от тяло като това, е само видимо да го очуква!“

Тяло като това...

И не само тяло.

Онези твърди малки ръце, с техните тънки, задиращи пръсти, зъбите ѝ — остри и бели като на котка, дори ушите ѝ — толкова

чувствителни, че дори само бегъл допир до тях може да я взриви...

Той и сега чувстваше ласката ѝ, тук, в този момент, и целият потръпна от играта на спомена и въображението. И Господи, тя можеше да продължава още и още! Беше ненаситна, би направила всичко, би опитала всичко, като че ли онова, което беше получила, никога не ѝ беше достатъчно...

Той почувства познатото надигане между краката си, обещаващо една мощна ерекция само след няколко секунди. „Дръж се прилично, момче! Работата преди удоволствието. Не изпускай топката от очи. Точно сега една друга дребна лейди е от много по-голямо значение за бъдещото ти щастие и това е госпожа Фуджияма или както и да се казва, онази, която ще капне щастлива, преди да свърши вечерта.

И не от това, което ти най-добре умееш, момче, колко жалко, но какво да се прави, такъв е животът. Окей, каква е програмата? Да говори с Джон, обезателно да говори с Джон. Опасно е и той да се навърта около копанката. Госпожа Добра Съдба може никога да не отвори торбите с мангизите, ако разбере, че наоколо виси като сопол и един кисел, лишен от наследство по-малък син, който по всяко време е готов да мушне прът в колелата, да започне да вдига врява и дори да заведе дело в съда!

Не, работата трябва да е опечена. Да привлече Джон за делото, да си осигури и добрите чувства на Хелън, да ѝ напълниш главицата с вятър, да размени две думи и с Чарлз. След туй направи продажбата, грабвай плячката и отново друм — по широкия свят, откъде дошъл — там отишъл.

Е, не точно там, откъдето беше дошъл.“ Красивото лице на Алекс помръкна от срам и гняв и той безмилостно пришпори паметта си назад в миналото. Просто лош късмет, че го бяха надушили, това е. Една глупава административна грешка, втори път нямаше да я допусне.

И дори там — в онова място — той не би го назовал в себе си, дори сега — той научи някои неща, завърза някои полезни контакти. О, много полезни, крайно належащи. Така всичко излезе наяве.

Както и да е, това беше история, беше минало-заминало. Той беше платил дълговете си, дори с лихвите! И втори път това нямаше да му се случи. Веднъж да се свърши с това, той щеше да дойде на себе си, щеше да е готов да се хвърли в живота.

И тогава...

И тогава, Австралия беше необятна, огромна страна, една ужасно голяма красива страна, в която можеш да се изгубиш. А едно момче, което веднъж вече се бе губило, можеше да се изгуби отново, когато си пожелае, без никакви проблеми.

Решено тогава.

С щастливото чувство, че е отхвърлил доста работа сутринта, Алекс вдигна слушалката и се включи във вътрешната централа на къщата.

— О, Роузи, здрасти, как е най-доброто ми момиче? — той се усмихваше, докато говореше по телефона с кухнята. — Я налей по едно уиски, а? — Той се усмихна отново. — Аз съм в бърлогата. Що не пратиш Ели да ми го донесе дотук?

* * *

Джон.

Скоро тя щеше да може да говори с Джон.

О, колко досадно, че точно сега онази японка и нейният счетоводител щяха да дойдат за вечеря. Хелън беше я информирала за това, когато я взимаше от лагера на аборигените. Но гостите нямаше да искат да прекарат цялата вечер със семейството, нали? Трябваше да има някаква възможност да се усамоти някъде с Джон. Трябваше да си я осигури, да се убеди, че той иска да прекара известно време насаме с нея.

О, боже! Само да можеше да узнае какви точно мисли се въртят в главата му! Гийна въздъхна тежко и изпружи уморените си крака, докато се потапяше по-дълбоко в топлата вана. Единственото ѝ желание беше да прекара няколко минути с Джон без никой да ги безпокои, нима искането ѝ беше толкова голямо...?

Само няколко минути?

Честно?

Справедлива до мозъка на костите си, Гийна изпита неудобство от собственото си самозалъгване. „Не, не само няколко минути. Ако трябва да съм честна, искам да прекарам с него целия си живот — или поне да имам шанса да опитам.“

Не беше ли абсолютно налудничаво да мисли за него по такъв начин? — питаше се тревожно тя, докато се изправяше и бавно се протегна за кърпата. „Ти едва си разменила и две думи с него, не го познаваш, той може да си има приятелка, даже да е сгоден за някоя друга от някое съседно имение, може физически да го отблъскваш, може да те мисли за последното момиче на света, за което би се оженил.“

„Може“, прошепна едно тъничко гласче в ухото ѝ.

„Но не е така!“, заяви с цялата си убеденост едно друго гласче.

Тя въздъхна тежко. Е, по един или друг начин, тази вечер тя щеше да научи истината. Но след като се видеше с Джон.

Той забеляза приближаващия хеликоптер, когато беше още на мили разстояние. Хеликоптерът кръжеше в ясното, бледо небе, като някакъв комар, който се блъска и жужи в захлупена празна златиста купа. Предизвиквайки гнева му, пилотът сниши въздухоплавателната си черупка точно над събраните край товарния влак животни, където Хенри и останалите ги настаняваха върху платформите, решен най-вероятно да покаже на бъдещите купувачи на какви чудесни добичета можеха да се окажат собственици, ако вземеха окончателно решение да купуват. Но животните мразеха въздухоплавателните апарати, вдиганият от тях шум ги ужасяваше и когато го чуеха, изпадаха в паника и побягваха.

Предполагаше се, че Чарлз е наясно с тяхната психика! Но като че ли напук, той така се беше вманиачил на тема „продажба“, та не го беше еня за нищо друго! От своя наблюдателен пост пред конюшните, където току-що беше оставил коня си, Джон псуваше яростно, въпреки че знаеше, че това е безполезно.

— Страшно ви благодаря, егоистични копелета такива — крещеше той, — и дано се задавите с кокала си! Сигурно сте изкарали ангелите на добичетата и сега само това ни липсваше — да ги гоним. Да изгубим парите от тях! А колко чини скъпоценния ти холдинг без тях, а?

Продължавайки да псува, той се извърна и промъквайки се покрай задната врата на къщата, се отправи там, където неотдавна беше погребан баща му. Блъскайки двойните врати, той се изправи в

светлината като някакъв ангел отмъстител, захвърли конските такъми и камшика и пристъпи вътре.

Цветята, обрамчващи пода над подземиято, където почиваше Филип, лилиите и белите гардении, втъкнати в лъскавата зеленина на лавровите венци, бяха все още нежни и свежи и с влизането си още той бе посрещнат от прекрасния им аромат. Надпис на гроба все още нямаше, отбеляза в нов пристъп на потиснатост Джон.

— Господи, тате — избухна той, — ние дори не сме имали време да поставим месингова плоча с името ти, а те вече продават кокалите ти! Твоите и на всички предишни Кьонигови!

В пристъп на омерзение към себе си и към целия свят той вдигна очи към разпятието и несъразмерната фигура от слонова кост на гърчещия се, страдащ Христос.

— Чуваш ли? — страстно се обърна той към него. — Виждаш ли цялата тази гнусотия, която се разиграва тук? И ако виждаш, защо не направиш нещо да я спреш? Или и на теб въобще не ти пука?

Отговори му единствено студената, връщаща думите му тишина.

— О, боже — проплака той и падна на колене, опитвайки се да събере мислите си, опитвайки се да се помоли. Но от предишната нощ, когато беше прозрял убийството, той се намираше в състояние на трескаво напрежение, граничещо с лудост. — Тате беше убит! — се оказа единствената изява на вярата му, единственото кредо, в което се беше вкопчил сред пустинята на безкрайното си отчаяние.

Защото той наистина вярваше, че миналата нощ е бил споходен от сън откровение, когато си беше легнал там, край предвечния водоем.

Той беше убеден в това с всяка фибра на тялото си. Това беше единственото логично обяснение защо Филип, един човек с опит, не беше чул приближаването на голямата змия, не беше направил опит дори да се защити от Кафявата кралска. Убиецът се беше сдобил с двама помагачи, които да пуснат трите отровни създания върху жертвата, беше се презастраховал, за да няма провал. Те са ги донесли тихичко, така че баща му да няма шанс да чуе приближаването на змиите, да се събуди и да се защити. Това беше тайната, която забулваше бащината му смърт и той единствен можеше да я изнесе на бял свят.

Но ако той кажеше това, щяха ли да му повярват? Какво доказателство имаше той, какви други факти, освен собственото си съновидение? Какво доказваше то? Можеше ли да си представи как би изглеждал, застанал пред съдията и съдебните заседатели: „Да, Ваша светлост, знам със сигурност, че баща ми е бил убит, видях злодеянието насън“. Щеше да стане за смях пред съда!

И кого щеше да обвини? Кои бяха убийците? Със сигурност бяха трима, тарторът и двамата му копои. Мъже? Той дори нямаше представа какъв беше техният пол. Призрачните фигури, размиващи се в тъмнината, биха могли да бъдат мъжки или женски... За да пуснеш три змийски създания върху спящ на земята мъж не се изисква обезателно мъжка сила. Но кой би искал да убие Филип по такъв жесток начин?

Той се опита да си припомни всички, които са били прогонени от имението напоследък и които биха могли да жадуват отмъщение. Един пиян скитник беше досаждал на Роуз, опитвайки се да намери храна и подслон, но беше изгонен позорно, без да получи нищо. Един войнстващ некадърник бе уволнен без предварително предизвестие. И на двамата Филип не твърде деликатно беше заповядал да напуснат пределите на имението, срещу което те възнегодуваха и се подчиниха едва след като опитаха на гърба си камшика на господаря, който наби по този начин в дебелиите им глави издадената вече заповед. Но биха ли го убили заради това? И ако не — тогава кой?

Джон никога през живота си не беше мислил лошо за когото и да било. И сега неговото изранено съзнание се мятеше като напласен кон далеч от прииждащите още по-черни мисли — тогава е някой от имението, някой от самата къща...

Не! Не можеше да бъде!

Но все някой трябваше да е — някой, който беше винаги наблизо.

Някой, когото познаваше лично.

Мислите се въртяха в главата му като плъхове, хванати в капан, докато накрая съзнанието му изплака като дете:

— Не знам какво да сторя, татенце, мамичко, кажете ми как да постъпя!

И отново единственото, което достигна до слуха му беше ечащата, убийствена тишина на параклиса, безмълвието на гроба.

— Кажи ми какво да правя...

Останал без сили, ужасен и изтерзан, с паднали рамене и сведена глава в тесния молитвен ред, той надигна глас и изплака:

— О, боже, кажи ми какво да направя!

---

[1] Съкращение от абориген, използвано като нарицателно, заместващо собственото име, презрително. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Спускащият се хеликоптер вдигна малки вихрушки сух червеникав прахоляк, докато най-после кацна на земята. Спряла на безопасно разстояние, Хелън включи на скорост и подкара колата към площадката за кацане, за да поздрави гостите с пристигането им.

Страничният люк на белия хеликоптер изпука като при разчупването на яйце и малката стълбичка беше спусната от търбуха му, за да могат пътниците да слязат. Първи се показва Чарлз, очите му я удостоиха с един бегъл поглед.

— Здравсти, Хелън. Как си?

— Чудесно — промърмори механично тя, — просто чудесно. А ти?

Той се извърна.

— Мога ли да ти представя госпожа Мацуда и нейния финансов съветник господин Бъкли?

— Само Йошико, моля.

Жената, която слезе от хеликоптера, трябваше да има четиридесет, мислеше си Хелън, но беше невъзможно да се определи. Беше една източна красавица на неопределена възраст, във всяка една фибра, на която безпогрешно можеше да се различи отпечатъка на големите пари, но и с целия финес, който не вървеше обезателно ръка за ръка с безкрайните редици числа от банковите сметки. Кожата ѝ, в класическия порцеланен оттенък на японската жена, очевидно беше поддържана в най-реномираните козметични салони по света, лъскавата ѝ, гарваново черна коса беше елегантно подстригана вероятно в Париж, бледозлатистият ѝ ленен костюм в стил „сафари“ говореше за Бевърли Хилс, а прекрасните ѝ жълтеникавокафяви обувки и съответстващата им чанта загатваха за Рим. Дори куфарчето ѝ трябваше да е било произведено в някакво проклето място в Лондон, където продължаваха да правят чадъри от епохата на кралица Виктория, разсъждаваше Хелън с помръкнало сърце.

Тя се опита да потисне завистта си. „Е, да, богатшите са различни от мен — каза си тя без удивление. — Да вземем само това, че те запазват красотата си жива по-дълго време. Толкова по-зле за нас!“

На фона на безупречната шикозност на видимо запазената ѝ гостенка, Хелън се почувства старица, бледа и старомодно облечена, твърде едра и тромава като кобила. Мислено тя се съпостави с крехката Йошико. Как ли изглеждат те двете редом в очите на Чарлз? Прииска ѝ се и двете да са мъртви — най-вече Йошико!

— Госпожа Кьониг? Със съжаление научих за смъртта на вашия съпруг.

— Наричайте ме Хелън, моля. Филип ли? Да, е, аз... Да, наистина... — За бога! Толкова ли не можеше да измисли какво да каже?

Но Чарлз беше до нея и както винаги се втурна да изглади нещата.

— Благодаря ви, Йошико. Да, той беше забележителен човек, наистина загубата е непрежалима — за Хелън и за всички нас. — Той се обърна, за да включи в разговора и слизащия в този момент от хеликоптера мъж, продължавайки с официалните любезности. — Хелън, да ти представя господин Бъкли.

— Господин Бъкли.

Тя смутено протегна ръка, за да поеме твърдото, делово ръкостискане на младия мъж, който я поздрави доста любезно, но по устните му не се появи дори призрак на усмивка. Гласът, костюмът, бледото, гладко лице, закопчаната от горе до долу риза и очилата с метални рамки издаваха у него американеца. Той имаше вид на елегантно двадесет и осем годишно *юпи*^[1], но може да е и на петдесет години.

— Бъкли, Крейг Бъкли, госпожо — започна новодошлият с лек акцент на човек от Нова Англия. — Аз съм финансовият асистент на госпожа Мацуда. В задълженията ми влиза хвърлянето на едно око върху счетоводните баланси тук. Радвам се да се запозная с вас.

Изведнъж в проблясък на прозрение тя си представи как биха изглеждали двамата в очите на Джон, желязната магнолия и лишения от чувство за хумор дървенияк с нацистките очила и бездушната

решеност да гледа на Кьонигсхаус само като на сбор от цифри, добри или лоши. Джон не би ги харесал.

Госпожа Мацуда впери в нея своите смолисто черни, безизразни очи.

— Господин Кьониг — Чарлз — ми казва вие имате един син, госпожо Кьониг.

— И още един — заварен син — изрече едва чуто тя.

Госпожа Мацуда се усмихна загадъчно.

— И заварен син. Колко сте щастлива. Аз очаквам с нетърпение да се запозная и с двамата.

„Дотук, добре“, повтаряше Алекс своята изпитана и проверена формула за успокоение в смутни времена. Трапезарията беше обляна в светлина, която играеше по сребристойалата дамаска, първото ядене току-що се бе появило на масата като по заповед на вълшебник и имаше вълшебен външен вид и мирис. Разговорът с новодошлите също вървеше както трябва. Но не и благодарение на малкото братче Джон!

— Още малко вино, Йошико? Крейг?

Усмихвайки се приятно, той подкрепяше гостите, които бяха в неговия периметър на действие, щедро доливайки чашите им с изключителното „Shiraz“. Той го беше открил в бащината си изба и си беше направил труда да го отвори предварително, за да даде възможност на гъстото, кървавочервено вино да „подиша“.

— Хелън? Чарлз? Би ли подал бутилката, така че да стигне до Бен? Да, наистина е добро, благодаря ви, Йошико, радвам се, че ви харесва.

„Какви, по дяволите, ги вършеше Джон, с тази кисела физиономия в самия край на масата, като че ли всеки момент щеше да бъде извлечен навън, за да му светят маслото? Трябва да се заемем с това!“ С усмивка на победител, Алекс подхвана разговор с явната решимост да разведри атмосферата.

— И така, Йошико, успяхте ли да видите поне нещо от Австралия, откакто сте тук?

Тя сви рамене.

— Сидни, Големият бариерен риф, Айърс Рок.

Чарлз се разсмя.

— Все старите туристически уловки! Ние бихме ви развели да видите поне малко от истинската красота на древната страна, ако имате време за това.

Госпожа Мацуда възпроизведе една ослепителна усмивка.

— Онова, което наистина иска да види, е ранчото Кьонигсхаус.

— Фермата!

Намесата на Джон беше като влизане на слон в стъklarски магазин.

— Стопанството! — повтори високо и упорито той, разплисквайки невнимателно виното около чашата си. — Американците в Дивия Запад имат ранчо. В Австралия ги наричаме стопанства. Животновъдни стопанства.

„Благодаря ти, братчето ми!“ Студеният гняв, надигащ се бавно някъде дълбоко в Алекс, изведнъж избухна с цялата си сила. Окей, той не беше и очаквал Джон да цвили от удоволствие при мисълта за продажбата на Кьонигсхаус, докато купувачите оглеждат наоколо. Но той се беше надявал хлапето да се държи най-малкото цивилизовано!

И след като знаеше, че няма и най-малък шанс самият той да сложи ръка върху мястото, защо се пречкаше в краката на Номер едно, вместо да си трае и да гушне своя проклет дял, след като продажбата приключи?

„Щото като пипнем мангизите, Джоно, момче — беше го успокоявал великодушно, — можеш да бъдеш сигурен, че ще се отнеса справедливо към теб! Старият Чарлз ми спомена, че би било добра инвестиция да заровя малко от пляката някъде за теб, да те снабдя с едно местенце, което да си е само твое. Нека само да направим сделката и тогава първото нещо в списъка на покупките ще бъде фермица за Малкия Джон!“

Той можеше да се справи с всичко това, разсъждаваше мрачно Алекс, само ако Малкото Братче се стегне и се въртне поне малко около Мама Големи Пари! Но всичко, на което това проклето хлапе бе способно, бе да виси като сопол от другата страна на масата и да разлива първокласно вино все едно че беше проста лимонада, с нещастния вид на копелдак в Деня на таткото!

Погледът му падна върху момичето до лакътя на Джон, спретнато и нагиздено с обици цветчета, в бледорозова памучна одежда и в този момент му идеше да се разсмее на глас.

Пустият му Джон!

Какъв идиот!

Не можеше ли да разбере, че с държанието си на Бунтовник без своя кауза той не допринасяше нищо за тази нещастна чернилка до себе си, която не принадлежеше на никой свят и нямаше къде да отиде?

Не за първи път Алекс се дивеше на слепотата на мъжете. Те можеха да се спънат в лежаща на улицата жена, която очевидно чака някой да ѝ го вдене и пак единственото нещо, което щяха да направят, е да я прескочат, да вдигнат любезно шапка и да отминат! Направо покъртително! И доколкото той разбираше от жени, тази малка стърчиопашка там би се превърнала в истинска жрица на любовта, също като Ели, стига да ѝ бъде даден поне малко шанс.

Все още прокарвайки скришом поглед по тялото на Гийна, Алекс осъзна, че удобно настаненият от лявата страна на госпожа Мацуда Чарлз беше зает с разиграването на козовете.

— Имаме какво да ви покажем и то много, един парцел земя, който мисля, че ще ви хареса — говореше мазно той. — Цялото място възлиза на три хиляди квадратни мили, но, разбира се, стопанството е тук в центъра му.

Госпожа Мацуда хвърли преценяващ поглед на трапезарията с нейната гълъбовосива ламперия, сводест таван и полиран под.

— Много старо? — поинтересува се тя.

— С историческо значение! — каза Чарлз. Той хвърли един многозначителен поглед през масата към Хелън. — Хелън ще ви разкаже историята.

— Построено преди повече от сто години — започна послушно тя, но в душата ѝ беше каша. „Хваната между Сцила и Харидба — скърбеше тя. — Ако не помогна тази продажба да бъде извършена, Джон няма да получи нищо; но ще ми проговори ли после той, ако все пак помогна?“ — Това е едно от най-старите имения в Северната Област — продължи дрезгаво тя. — Може да бъде открито във всички летописи, за него е писано във вестниците, то е широко известно в околността като отличен пример, илюстриращ колониалната архитектура...

Гласът ѝ продължи да се лее, но черните очи върху японското лице като от слонова кост не я изпускаха от погледа си.

— Но това е вашият дом. И сега аз искам да го купя и да живея тук. Това не ви ли натъжава?

Натъжаваше ли я? Тя не можеше да каже.

— Ни най-малко — каза сковано тя. — Нещата се менят. Те никога не могат да се запазят в първоначалния си вид.

— Може би вие и вашия съпруг сте планивали да се оттеглите? — продължаваше сондажа си госпожа Мацуда. — Да предадете управлението на фермата в ръцете на синовете си и да пообиколите света... да гостувате на приятели... да пътешествате...?

На Хелън ѝ се искаше да се разсмее. Самата идея, че той някога би се оттеглил ѝ изглеждаше пълна дивотия.

— Не. Той никога не ми е споменавал за нещо такова.

Госпожа Мацуда наклони тъжно глава.

— Разбирам. Той никога ли не обсъждаше работата си с вас?

Защо се чувстваше унижена сега, когато трябваше да го признае.

— Не. Никога.

Късо кимване от другата страна на масата.

— Моят съпруг беше същият преди да умре. Много старомоден, традиционалист. — Тя се засмя звънко. — Но тогава мъжете умират и оставят жените да движат всичко.

Тя се наведе напред, свършеният ѝ пръст с цвят на слонова кост с лакиран в розово нокът почукваше по бялата покривка.

— Парите на съпруга ми бяха моя първоначален капитал. Откакто умря и откакто намерих необходимата ми подкрепа, от която толкова се нуждаех... — тя хвърли непроницаем страничен поглед към очилатия млад Бъкли, внимателно следящ всяка нейна дума, — с много полезно, предано съдействие, аз увеличих онези пари над десет пъти.

Тя отново погледна към Бъкли, в очите ѝ определено проблесна някакво пламъче. Нейният поглед се удари и се отрази в стъклата на очилата му и това го накара да хвърли на свой ред предизвикателен поглед към останалите от компанията.

— Лаская се да мисля — каза в заключение тя, протягайки ръка към виното си, — че аз изиграх ролята на добра съпруга във всичко това. Чувствам, че моят успех би ощастливил безкрайно моя съпруг, господин Мацуда.

— Можете да се обзаложите!

Беше Джон, с ненужната си шумотевица и отново в състоянието си на агресия. Госпожа Мацуда прояви към него лек интерес, но забележката ѝ беше адресирана към цялата маса.

— Тук наоколо е толкова красиво. Удивена съм от желанието ви да продавате.

— Е, да, така е — започна непринудено Чарлз, слабият му волеви профил изпъкваше в цялото си великолепие на светлината на свещите, болезнено забеляза Хелън, — но ние мислим, че за „Кьониг Холдингс“...

— Аз не мисля така! — намеси се грубо Джон и неприлично се изпружи в стола си, отблъсквайки се със замах от ръба на масата. — Аз не искам да продавам! Проклет да съм, ако искам! Но моето мнение не струва и пукнат грош, нали? Аз съм само малкото братче и нищо от това, което казвам, няма каквато и да било тежест!

„О, я си затваряй плювалника или върви...“, старият гняв, който мислеше, че е загърбил и заровил на десет мили дълбочина, в момента, в който избърса праха на Кьонигсхаус от обувките си, отново се пробуди у Алекс и този път той нямаше да бъде потушен.

Но желязната пеперуда явно бе преживяла и по-жестоки бури от тази.

— Господин Кьониг — обърна се тя към Джон с изключителната си бяла усмивка. — Не се подценявайте. Вашият чичо Чарлз ми разказа всичко за вас и за Кьонигсхаус и за превъзходните ви умения като скотовъдец.

Толкова симпатичен млад човек, разсъждаваше с нотка на съжаление тя, с тази прашна руса коса и сини очи. И толкова голямо тяло...

Колко жалко, че тези момчета, толкова хубави, толкова желани, бяха и толкова неоформени. Би било добре да заведе този например в Европа, да му предаде няколко урока на тема храна, вино и... и всичко останало.

Особено сега.

Особено сега, когато Крейг ставаше все по-скучен и по-скучен и на всичко отгоре — на средна възраст! Двадесет и осем годишните май бяха твърде старички за нея, тя имаше нужда от по-млад мъж. Е, може би след това. Нека да видим как ще потръгне договарянето по

продажбата. Тя отново се усмихна към Джон, дискретно прикриваща оценяващия си поглед.

— Във всеки случай добре е да се запозная с първия си каубой.

„Нямаше ли някаква покана в начина, по който го каза?“, чудеше се Алекс с нарастващо въннение. „Защо пък не? Това може да се окаже от полза за нас!“

Като повечето мъже, които проявяваха поне малко внимание към жените, на Алекс не му беше трудно да схваща техните желания. Джон беше приятно момче, точно оня тип, който би се понаравил на позастаряваща дама с добър вкус. И ако изобщо проумееше кое е добро за него, той би трябвало да захвърли онази хлапачка Гийна с влажния поглед и да се залепи за Мадам Голям Апетит като муха на мед.

Ако той изобщо проумяваше кое е добро за него.

Дали беше толкова глупав, та не виждаше или беше толкова пиян, че да не му пука?

— Каубой ли? — питаше дрезгаво Джон. — Айде стига бе! Тук ние казваме „скотовъд“. Така както казваме „стопанство“, а не ранчо. И това е моето стопанство, и аз ще се противопоставям на цялата тази сделка по продажбата с цялото си същество!

Той се наведе троснато през масата.

— И може да ви стане по-ясно за какво говоря — обяви пиянски той, — ако ви кажа, че всичките ми предци са погребани тук! Предци. Знай'ш ли какво е предци? Мислех, че вашият народ особено ги почита!

Възцари се ледено мълчание. Накрая Крейг Бъкли отвори фината си уста с презрителна усмивка.

— Знаете ли, господин Кьониг, в Япония няма само кули^[2], гейши, рикши и смешни островърхи шапки. Мисля, че бихте определили нашия консорциум като твърде обемащ, интернационален по своите размери. Ще ни бъде интересно да видим, дали бихме могли да кажем същото за „Кьониг Холдингс“ в края на нашата сделка!

Джон се изсмя сардонично.

— Останете си мои гости!

„Той се налива твърде бързо!“, мислеше в паника Хелън. „О, Господи, какво ли ще се случи?“

Госпожа Мацуда бутна назад чинията си и попи устни в изящна салфетка.

— Ще искаме да видим книгите и документите за последните пет години, — каза тя, като че ли нищо не беше се случило. — Легализирани инвентарни описи, всичко, с което разполагате и което би ни показало какво е състоянието на нещата в стопанството...

— Нямате проблеми.

Чарлз кимна към Бен, който седеше тихо и невъзмутимо в края на масата.

— Бен е нашият финансов директор — той ще ви предостави цялата информация, от която се нуждаете, докато сте тук, той е на ваше разположение, нали Бен?

— С най-голямо удоволствие — произнесе Бен, въпреки че за удоволствие при него изобщо не можеше да става и дума, мислеше си Бъкли кисело. По дяволите, какво не беше наред у тези хора?

Бен се изкашля неловко, прикривайки устата си с ръка.

— Вие докога смятате да останете?

Госпожа Мацуда погледна към Бъкли и се усмихна.

— О, мисля, че можем да се поотпуснем — можем да останем толкова, колкото се наложи. Ти какво мислиш, Крейг?

Като същински автомат Бъкли измъкна от вътрешния джоб на самото си един тънък като вафла електронен бележник и започна да натиска бутоните му.

— Вероятно тук ще приключим доста бързо, но нека предвидим още няколко дни, и така това прави 22-и — обяви на всеослушание той. — Дори и след това ние ще успеем за подписването на Конвенцията относно телешкото месо, която е на 25-и в Чикаго, ако, разбира се, искаш да отидеш?

— 22-и?

Алекс почувства, че беше дошло времето той да се намеси с цялата си твърдост и сила, неговото спокойно иначе лице сега гореше отвътре с буен пламък. Сега трябваше да поведе битката, въпреки всичките му планове да остане скрит и незабележим, просто трябваше да им покаже на тези копелета кой беше господарят тук! Тези некадърни педита не можеха да направят разлика между истинска продажба и предлагането на калъп сапун!

А що се отнася до Джон...

Но все още можеше да им покаже, да им даде урок как се прави сделка. Той се усмихна обезоръжаващо.

— Ние и преди това можем да ви снабдим с всичко, от което се нуждаете. В края на краищата, нали Чарлз и Бен подготвят тази сделка от сума време, така че ние сме на практика готови. Ще направим всичко, което е по силите ни, за да ви помогнем...

Вдигайки достатъчно шум, Джон бутна стола си назад и се изправи.

— „Ще направим всичко, което е по силите ни, за да ви помогнем!“ — разкриви се той, имитирайки грозно мазния тон на Алекс. — Сигурно ние ще ви целуваме задника оттук до Киото, ако с това постигнем тази скъпоценна сделка! Всички, освен един! Стоящият тук пред вас! Не си въобразявайте, че ще клекна! И дори всички да сте решили да затриете Кьонигсхаус, аз ще направя всичко, за да ви спра, докато все още има душа в това тяло!

Той излезе, залитайки. Останалите мълчаха втрещени.

— Съжалявам, госпожо Мацуда — каза скромно Хелън. — Джон обикновено не е такъв. Не знам какво го е прихванало.

Звучеше неубедително, дори в собствените ѝ уши.

Но японката само се усмихна примирително.

— Вашият син е нещастен — промърмори тя, поклащайки гладко причесаната си чернокоса глава. — А и всички млади мъже понякога се напиват. Но бизнесът си е бизнес — ако Кьонигсхаус все още е за продан?

---

[1] Така в САЩ наричат младежите, напредващи в кариерата. — Б.р. ↑

[2] Наемен работник в Япония, Индия и други далекоизточни страни или возач на рикша в тези страни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Бихте ли ме извинили?

Възможно най-спокойно Гийна се изправи на крака, поклони се любезно на събраната компания и излезе от трапезарията. Само две крачки ѝ бяха необходими, за да настигне залитация, препъващ се Джон, който се опитваше да стигне до външната врата.

— Джон! — Тя го сграбчи за ръката. — Накъде си тръгнал?

— Навън. — Той протегна ръка към дръжката, отвори вратата със замах и направи широк жест към ширналата се пред тях тъмнолилава празнота. — Ей там.

— Къде?

— Където и да е.

Колко далеч можеше да стигне в това състояние? А и тя се беше надявала на един спокоен тет-а-тет. Беше мечтала да се сближи с него под тази топла луна в средата на австралийското лято. Идеше ѝ да се ритне отзад, или поне него. Във всеки случай нямаше да го остави да си отиде сега, не и по този начин.

— Идвам с теб.

— Няма смисъл. — Той не искаше дори да я погледне и започна да се отдалечава. — Всичко свърши.

Тя го стисна още по-здраво.

— Кое е свършено?

— Нищо. То и нищо не е започвало. — Той се олюля леко и закри лицето си с ръка. — Господи, аз съм пиян! Не ми обръщай внимание, не знам какво говоря.

— О, много добре знаеш! — Тя се бореше с напиралите сълзи, но гневът ѝ все още ѝ даваше сили да продължава. — Не ми ги говори тия, много добре знаеш, че имаше нещо... — Тя изведнъж млъкна, неспособна да контролира повече гласа си, очите ѝ издаваха цялата ѝ мъка. — Нещо... между нас двамата — успя най-последно да произнесе тя.

Зад гърбовете им се разнесе шумът от местене на столове, жуженето на гласовете се извиси, а успоредно с него и някакво всеобщо раздвижване, което показваше, че събраните в трапезарията са решили да се разотидат и съвсем скоро щяха да се изсипят в хола. Джон поклати глава, опитвайки се като че ли да я прочисти от изпитото.

— Не можем да говорим тук — провлече той. — Ела.

Хващайки я за ръката, той я повлече през входната врата, която внимателно притвори зад себе си. Отвън огромна луна плуваше безметежно сред едно небе, отрупано със звезди. Хладният, свеж нощен въздух охлади пламналите ѝ страни и като че ли помогна на Джон да дойде на себе си. Държейки се здраво на краката си, като че ли поизтрезнял, той я поведе през поляната към къщата за гости, спирайки в подножието на стъпалата пред вратата ѝ.

„Нещо между нас двамата.“

На Гийна ѝ идеше да си отхапе езика. Защо трябваше да го изтърси по този начин? Обля я вълна на изгарящ срам: какво значеше да обичаш един мъж, колкото добър и внимателен да е той, когато той не чувства същото към теб? Това беше последната капка, от която чашата на нещастieto ѝ преля.

Тя чувстваше, че трябва да каже нещо, да го замаже по някакъв начин, но способността ѝ да говори я беше напуснала. Когато най-накрая Джон наруши мълчанието, думите му нямаха никакво отношение към казаното от нея.

— Онази японска дама, госпожа Не-знам-си-коя-си — започна той. — Когато си тръгне, бих искал да напуснеш с нея.

— Какво? — Беше очаквала да чуе всичко друго от неговата уста, но не и това.

Той въздъхна.

— Искам да се върнеш с нея обратно в Сидни, да се махнеш оттук.

Нима той се опитваше да се отърве от нея?

— Но защо?

— Твоето оставане тук е абсолютно безсмислено. Това е.

Той не би могъл да я нарани повече, отколкото с това тъпо, почти тривиално отпращане, задави се тя в мъката си. Но тя не можеше да се спре и продължи да увеличава мъката си.

— Трябва да има някаква причина. За всяко нещо си има причина. Кажи ми.

Той стоеше изправен, почти надвесен над малката ѝ фигурка, широките му рамене закриваха луната.

— Няма нищо за казване. Просто си върви.

Тя имаше своя готов отговор.

— Не!

Някъде от тъмнината на нощта до тях достигна дивият вик на смъртен страх, последван от протяжен, агонизиращ писък. Някакъв нощен хищник явно разкъсваше своята невидима, само до преди миг нищо неподозираща жертва. Джон не показа с нищо, че е дочул разиграващата се нощна трагедия, докато се хващаше с две ръце за перилата на верандата и продължи да говори.

— Виж, в момента тук се разиграват разни странни, съдбоносни неща. Миналата нощ... миналата нощ, когато бях с добитъка, аз имах...

Устните му отказваха да произнесат думата „съновидение“, тя звучеше толкова момичешки, по дяволите, като бленуването на тийнейджър по някаква попзвезда.

— Аз имах определено... преживяване — преживяване, свързано с отделяне от тялото, ако така по ти харесва. Там, навън, при водоема. Където татко... умря. — Омаяно той поклати глава. — Един много шантав сън.

— Отнасящ се до баща ти?

— Да. Сънувах нощта, когато той... и змиите, три Кралски кафяви...

Три Кралски кафяви?

Откъде можеше да знае колко са били? Беше им съобщено само, че Филип е умрял от змийско ухапване. Те още не бяха получили дори резултатите от аутопсията, потвърждаващи това, камо ли да се предполага, че змиите са били повече от една. Тя прочисти гърлото си и се насили да говори нормално.

— Не видя ли и нещо друго в съня си?

Но нещо в гласа ѝ го накара да застане нащрек и той отговори съвсем сухо и премерено.

— О, нищо, нищо друго, наистина. Мъгла и облаци — обичайните неща в един сън — няколко души, но нищо по-определено,

не успях да разпозная никого. Казах ти вече, всичко беше доста шантаво. — Той се засмя изкуствено. — Е, трябва вече да вървя. Сутринта ще кажа на Чарлз да ти запазят едно място в хеликоптера при обратния им полет до Сидни.

— Не си прави труда — каза ядно тя. — А сега ме изслушай! — Тя се изкачи на първото, а след това и на следващото от ниските стъпала, така че да се изравни с нивото на очите му. — Аз не съм дете и ти не си ми никакъв, за да ми казваш какво ще правя. Освен това не съм идиот. Да не би да очакваш, че ще ревна и ще хукна да си търся укритие, само защото ти си сънувал някакъв недомислен сън — което сигурно се е случило, защото доста си бил пийнал, както и тази вечер.

Каза го с намерението да го жегне, но в момента, в който думите изскочиха от устата ѝ, вече се мразеше. Тя видя на лунната светлина как по лицето му премина тъмна вълна и той за първи път тази нощ я погледна директно.

— Не съм бил пиан, ако това имаш предвид! — отговори той. — В съня ми имаше и друго — други хора... кошмарни неща, неща, които още не мога да си обясня. Толкова лоши, че все още не мога да говоря за тях, защото би излязло, че обвинявам някого в извършването на пъклени дела.

Кошмарни неща, пъклени дела — какви ги говореше той? Приказките му бяха несвързани, като приказките на дете.

Но тя премълча това в себе си, докато той със запъване продължаваше нататък.

— И докато не открия какво означава всичко това, дали то е истина или не е, искам ти да си далеч оттук. Далеч от опасността.

— Защо аз? Аз нямам нищо общо с това.

Той се обърна към нея, с почти умолителна нотка в гласа си.

— Ако дори малка част от това е истина, всички ние сме в опасност, самото място е опасно.

Искаше му се да каже: „Опасно за мен и за всеки, който ми е близък“. Но знаеше, че още не е заслужил правото да изрече подобно нещо. Въпреки това той отправи към нея един последен апел.

— Направи го заради мен. Замини с тях, когато те тръгнат, окей?

Нищо друго под слънцето не би могло да трогне повече нейното любящо женско сърце, отколкото гледката на този сломен и умоляващ

мъж, смирено стоящ и очакващ нейното решение. Гийна беше дочакала своя момент.

— Ако и ти дойдеш с мен! — нежно изрече тя. — Само тогава ще замина!

— О, боже! — изстена той.

„Стига да можех!“ — неизреченият му отговор увисна между двамата като безмълвно заклинание.

Тя стоеше пред него, без да помръдне, впрегнала цялата сила на женската си природа, излъчвайки я в мощни вълни, само и само да успее да го омагьоса и да го накара да я заобича. Той трябваше да разбере колко много го желае тя, колко много я боли за него.

„Погледни ме“, повеляваше му тя, „погледни ме, идиот такъв, какво трябва да направя, та да ме погледнеш, да ме видиш, да ме докоснеш и обичаш...?“

Той я погледна разсеяно, като че ли тя беше първата жена, която вижда в живота си. Неуловимият аромат на нейното тяло достигна до сетивата му, нейните очи, цялата ѝ кожа блестеше, поръсена сякаш със звезден прах, нейните малки розови обици горяха насреща му като разпукващия се цвят на роза. Чувствайки се непохватен като бивол, той внимателно вдигна ръка да погали нежното ѝ лице.

— О, Гийна — промърмори сломено той, когато пръстите му докоснаха топлата, канеща плът.

В следващата секунда ръцете ѝ обвиха врата му като копринени въжета и тя се притисна с цялото си тяло към него. С безкрайна нежност, чувствайки, че цял живот сякаш се бе движил точно към този момент, той повдигна лицето ѝ към своето.

Целувката ѝ беше като завръщане вкъщи.

Чувстваше, че няма сила, която да го накара да спре да я целува, че неговият дух нямаше никога вече да изпита нужда от каквато и да била друга храна. Обвивайки тялото ѝ, сгущвайки главата ѝ в рамото си, така че тя се окажа на височината на сърцето му, той се вкопчи в крехката ѝ фигурка, като корабокрушенец, който е намерил една тънка гредица, за да го крепи и да го изведе от бушуващата буря.

— Господи, безнадеждно е!

Ужасена, тя отвори очи, чувствайки как той я отхвърля надалеч от себе си и отстъпва настрана.

— Не биваше да го правя — поде дрезгаво той. — И това не променя нищо. Така или иначе, ти трябва да заминеш. — Вбесен от себе си, той се отдалечаваше в тъмнината. — Искам да се махнеш оттук, веднага щом се събудиш утре сутринта!

— Ако нещо ви потрябва, само трябва да се обърнете към Роуз или Ели, или към който и да е от нас. Роузи ще ви отведе до къщата за гости и ще изчака, докато се настаните и се убеди, че нищо не ви липсва. Надявам се, че ще се чувствате комфортно.

„А така също се надявам, че тази нощ повече няма да ми се наложи да играя ролята на очарователната домакиня, дори да е само за секунда“, продължи на ум Хелън, „защото в противен случай ще хукна да бягам пиццейки и няма да спра да тичам и да пицця, докато не стигна Сидни.“

— Благодаря ви, сигурна съм, че ще се чувстваме чудесно — изрече японката. Тя се изнизваше през вратата заедно със своя млад партньор под безмълвния, замислен поглед на Роуз, а зад тях пристъпяше Бен, който също се беше запътил да си ляга. — Така че ви пожелаваме „лека нощ“.

Последва едно хорово „Лека нощ“.

— Лека нощ, лека нощ на всички — провикна се Алекс, помахвайки им, докато те изчезнаха в нощта. — Е, това е за тази вечер — продължи той, затваряйки входната врата. — Май мина доста добре, а, какво ще кажете? Мисля, че направихме, каквото можахме. — Той се прозя и се протегна грациозно като котка. — Ще ида да пийна едно уиски в „бърлогата“ за преди лягане. Не, не се притеснявай, Хелън, ще ида да кажа на Ели да ми го приготви и донесе.

— Хм!

Очите на Чарлз — винаги сърдити напоследък, отбеляза в себе си Хелън — проследиха отдалечаването на Алекс през хола, с неговата лека, пружинираща походка, до кухнята, където Ели все още миеше.

— Отива да предложи помощта си в миенето на чиниите, а? Истински бой скаут.^[1]

Тя прокара уморено ръка през косата си.

— Чарлз, моля те.

Той се обърна.

— Извинявай. Не съм в най-добрата си форма. Това беше един дълъг ден.

Тя кимна.

— И за мен. Ще си лягам.

Той се поколеба.

— Сигурна ли си, че не искаш да пийнеш още нещо, преди да се качиш горе?

— Не, благодаря. Достатъчно пих.

Заедно те изкачиха широкото стълбище. Господарският апартамент беше точно пред тях и те спряха за момент пред вратите му.

Чарлз я погледна с очи, които толкова приличаха на филиповите, но без оня жесток пламък в тях.

— Нямам намерение все още да си лягам — каза стеснително той. — Ако промениш решението си относно пийването преди лягане, просто ми викни през стената. — Той посочи вратата на момчешката си стая, която беше в другия край на коридора. — Не съм далеч.

— Благодаря, Чарлз. — Тя му отправи още едно уморено кимване. — Лека нощ.

Зад стените стаята тънеше в дълбока сянка и тя почувства как се гмурва в някаква синьо-зеленикава празнота, като че ли изведнъж лишена от собственото си тяло. Изведнъж онова, което би трябвало да бъде блажена почивка след тежестите на вечерта, се превърна в ужасяваща, непоносима самота. Обзета от паника, тя се изниза обратно през вратата. Чарлз все още стоеше на площадката и определено я наблюдаваше с интерес, когато тя, объркана, се извърна, за да срещне въпросителния му поглед.

— Може би онова питие, в края на краищата, ще ми се отрази добре — измънка тя.

Той не й се изсмя.

— Защо не излезеш на балкона? — предложи той. — Ще ида да видя дали няма да намеря нещичко в трапезарията и да го донеса горе. — Очите му горяха в детинска развеселеност. — Е, хора сме в края на краищата и няма да им прекъсваме забавлението на ония, дето са в кухнята, нали така?

Тя наведе глава.

— Да не искаш да кажеш, че Алекс би... че той и Ели...?

— Какво, какво за нашия млад господар и повелител? Мисля, че той е способен и на страшно много други неща, освен забърсването на някоя и друга наемна работничка, особено ако тя е бърсалка като Ели. — Той се изсмя. — Те и двамата са пълнолетни. Така че това не ни влиза в работата. Само трябва да видя какво мога да докопам аз, там долу, без да му преча той да си я докопва както си иска. И недей да изчезваш!

Той се върна с две чаши и бутилка Шардоне, преди тя още да беше решила в кой от ниските шезлонги да се настани.

— Защо не седнеш тук? И вземи опитай от това вино. Окей?

Тя прие с благодарност предложената ѝ чаша и замислено отпи от студената, златистокафява течност, докато превърташе в ума си онова, което беше казал той.

— Чарлз... ако Алекс и Ели... е, ти знаеш какъв е мъжът ѝ. Аз веднъж я попитах от какво ѝ е това ожулване по лицето и тя не посмя да ми отговори. Но аз знам, че той я бие, а и Роуз го казва. Тя казва, че той е много ревнив...

— Хелън... — Гласът на Чарлз звучеше предупредително. — Ние не трябва да се замесваме. Нищо не можем да направим. — Той леко се отпусна на съседния шезлонг.

— О, знам.

Над тях луната беше започнала да се спуска зад планините, приближавайки долния край на небето и нейните лъчи почти се бяха изравнили вече със синкавочерния хоризонт и кърваво черната земя. Тя се почувства толкова уморена, че не би могла да заспи, но в същото време и някак отпочинала, като че ли бе излязла от тялото си и се рееше някъде там, кръжейки около луната. Тя се чу да говори, преди още да знаеше какво точно произнася.

— Знаеш ли, аз го обичам.

Гласът му, изпълнен с безкрайна тъга, отвърна като ехо на думите ѝ.

— Да, знам.

— Но аз обичам и теб. — Откъде намери смелост да го изрече?

В тъмното гласът му звучеше леко и непринудено, но острието на горчивината в него беше наточвано в продължение на повече от двадесет години.

— Но не толкова колкото те обичам аз.

Трябваше да го попита.

— Тогава защо ме пусна да си отида?

Тишината, която се възцари, беше заредена с удивление.

— Значи това било? Ти просто си ме изпитвала, това ли искаш да ми кажеш? За да видиш дали аз те обичам дотолкова, че да се сбия с Филип за теб и да те отвоювам от него, това ли е?

Тя се гърчеше в болката си.

— Не! Не беше това! — Как можеш да обясниш на един мъж какво представлява мъжката власт? Как би могла да му опише атаката, безпардонното налагане на волята на Филип, което я беше лишило от нейната собствена и я беше превърнало в негова сянка? — Та аз бях само на осемнадесет! — изплака тя. — Какво разбиха тогава?

— Това е повече, отколкото си си позволявала да кажеш някога досега! — В гласа му изненадващо се бе появила някаква жестокост. — О, да, ти цъфна ей така от нищото, за да приемеш онази работа около събирането на добитъка, нали? Без минало, без усложнения. И никой така и не научи откъде си... къде си се подвизавала преди... или с кого...

Тя остана да лежи вцепенена, докато успее да го смели.

— Значи ти мислиш...?

Той се изсмя: едно грубо изкрякване като птица присмехулник.

— О, много по-късно осъзнах, че ти отдавна си стягала примката около Филип. В края на краищата, трагедията на семейство Кьониг не е някаква си държавна тайна! Ти си знаела, че той е изгубил жена си и сигурно си отгатнала, че той не е такъв тип мъж, който дълго ще скърби, оставайки без жена около себе си. И какъв по-добър живот би могло да мечтае едно момиче, дошло от майната си, от този, в един момент да се окаже господарката на Кьонигсхаус?

— Но ако...

Като в някаква кошмарна игра на „сляпа баба“ тя все не успяваше да налучка пътя си.

— Но ако съм се стремяла през цялото време към Филип, защо обичах теб? Къде вметваш себе си в тази схема?

— Елементарно, скъпи ми Уотсън! — И отново този влудяващ режещ смях. — Ти ми беше казала, че никога преди мен не си имала любовник. Но дори за мен не остана тайна това, че ти не си девствена. Ако си искала Филип, на теб ти е трябвало оправдание, защото

скъпият ми брат беше удивително старомоден на тази тема. И кой би могъл да свърши по-добра работа от малкия Чарлз, когато батко цял живот се беше мъчил да свали по гръб? Беше ли прозряла това — жените винаги ги подушват тези работи — или просто си решила да играеш „вабанк“, знаейки, че в момента, в който разбере, че те имам, той ще пожелае да те отнеме от мен?

Тя беше наранена до такава степен, че единственото, което ѝ се искаше, беше да му отвърне със същия удар.

— Просто вие всички му завиждахте, това е!

Тя видя в светлината на звездите как главата му клюмна и устните му се раздвижиха.

— Със сигурност му завиждах! Разбира се, че му завиждах! Завиждах му, защото той беше всичко, което аз исках да бъда и което никога не успях да постигна!

— Не! — изплака в жестоката си болка тя. — Ти беше различен, това е то. И какво толкова?

— О, Господи, Хелън, ти не знаеш нищо за мъжете, щом задаваш такъв въпрос!

— Защо? Толкова ли е ужасно да бъдеш себе си, не такъв, какъвто е той?

— Да! — отвърна страстно Чарлз. — Когато това ми отказва всички неща, които са имали и имат значение за мен. Интересът на родителите ни — на тях им пукаше единствено за драгоценния им първороден! Моята идентичност и мястото ми в света — уважението, с което би трябвало да се ползвам. — Той замълча. — И твоята любов.

— О, боже, Чарлз, сега ли му е времето...?

Той се изправи в шезлонга си и припряно премести тежестта на тялото върху краката си.

— И кога ще му дойде времето, Хелън? И дали това време изобщо някога ще дойде? Аз те обичам от времето, когато ние и двамата бяхме почти деца, твърде млади, за да защитим нещо толкова скъпо, което тогава едва ли сме знаели каква благодат е за нас и го оценихме едва когато го загубихме. — Той скочи на крака и прекоси балкона, взирайки се невиждащо над озарената от луната земя, пустинна и гола като марсиански пейзаж. — Аз цял живот съм те чакал. Никога не се ожених, защото никога не намерих жена, която да

може да се сравни с теб — сигурно си го разбрала? — Той се обърна, за да хвърли обвинението и в лицето ѝ. — Защо се омъжи за него?

Тя едва можеше да говори, усещаше устните си надебелели, подпухнали.

— Аз го обичах, ние бяхме щастливи, той ми даде всичко, което една жена би могла да иска от един мъж.

Неговият саркастичен смях избухна сякаш в лицето ѝ.

— Всемогъщи боже, Хелън, спести ни тази боза, която непрестанно се лее от женските списания! — Той беше възседнал шезлонга ѝ, хващайки я за китката. — Направил те щастлива, а? Аз знам, че той те докарваше до плач!

— Чарлз, аз...

Никой не би могъл да го прекъсне сега.

— Води ли те на специални места като мен? Колко пъти ти намира водоеми, където бихте могли да плувате заедно, голи, както ви е майка родила, и да останете там цял ден, не искайки да се приберете вкъщи, така както правехме ние? — Тя можеше да види плувналите му в сълзи очи. — Изтупвал ли е някога сутрин сеното от косата ти и приготвял ли ти е закуска, след като цяла нощ сте правили любов в хамбара?

Тя избухна в сълзи.

— О, Чарлз — ридаеше тя, — защо всичко се обърна с краката нагоре? Защо всичко трябваше да се случи точно по начина, по който в крайна сметка стана?

Той взе и другата ѝ ръка и я притисна с всичка сила към устните си, покривайки ги със смазващи целувки.

— Не знам — пророни задавено той. — Но знам едно нещо — най-накрая онова копеле Филип се разкара от живота ми и аз няма да пропиляя дори една секунда, за да получа онова, което искам — а това означава — теб!

---

[1] Член на младежка организация, чиито цели са да подпомогнат развитието у подрастващите на ценни физически, умствени и нравствени качества и умения, в това число и готовността винаги да се притечеш на помощ, когато се наложи. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

И утре е ден.

Който и да беше казал това, разсъждаваше Джон, поел горчивия дял на своето нещастие, сигурно никога не му се беше налагало да се събуди в такова утре, с каквото той трябваше да се сблъска днес. Стомахът го свиваше и му се гадеше, изпитваше отвращение от самия себе си. Обаче имаше един-единствен лек за това състояние: просто да излезе от вратата навън и да го направи.

— Добрутро на всички.

Е, не съвсем на всички, отбеляза Джон на ум. Поемайки си дълбоко въздух и борейки се едновременно с надигащата се в стомаха му вълна и цепещата болка в главата, Джон се приближи до госпожа Мацуда, която в този момент седеше на масата за закуска, изнесена върху верандата, заедно с останалите от домакинството и сведе глава.

— Надявам се, че не мислите, че снощи преднамерено се държах грубо.

Госпожа Мацуда се усмихна. Е, е. Може би в това момче наистина имаше нещо.

— Не е необходимо. Всичко беше едно недоразумение.

— Да, е... — гмурна се още по-дълбоко той. — Държах се като идиот, за което съжалявам.

Госпожа Мацуда изпърха като някакво колибри. Ръката ѝ блестеше със свежо нанесения лак за нокти и скъпоценностите ѝ.

— Не се притеснявай. Няма никакъв проблем — тя се усмихна на всички.

— Добро утро, Джон! — каза Хелън, цялата светнала от облекчение. — Идваш точно навреме за закуската!

Роуз се появи до лакътя му, веднага щом той зае мястото си.

— Какво да ви донеса, господин Джон?

— Направи му бекон с яйца, Роуз — инструктира я Хелън.

Джон примига.

— Само едно кафе, благодаря ти, Роуз.

„Той изглежда ужасно“, мислеше Гийна, избягвайки да гледа към него, но неспособна да задържи погледа си някъде другаде. „Почти толкова зле, колкото и татко напоследък, посивял и не на себе си, като че ли в треска. И почти толкова зле, колкото и аз.“

Тя знаеше, че за мургава кожа като нейната една безсънна нощ, нощ на сълзи, беше пагубна. Когато беше щастлива, тя беше златиста, а сега лицето ѝ изглеждаше като натъркано с пепел, болезнено бледо, самата ѝ кожа излиняла и сива. Посивяла и безнадеждна, също като Джон. Искаше ѝ се да заплаче.

Госпожа Мацуда се усмихваше на Джон и потупваше ръката му.

— Разбирам как се чувстваш — каза лековато тя. — Господин Мацуда никога не би продал парче земя като това тук. Ти вървиш по стъпките на баща си, той би се чувствал по същия начин. А това е едно особено място. Ето защо аз искам да го купя.

— Ако наистина настоявате... — Джон почти изстреля останалото, — може би аз ще мога да ви покажа онова, за което говоря — моя Кьонигсхаус?

Господи, точно това ни трябваше! Камбаните, биещи тревога, почти оглушиха раздразнения, обезпокоен, седящ от другата страна на масата Чарлз.

— Джон, Йошико и Крейг ги чака един доста уморителен ден — започна предупредително той. — Мисля, че на тях няма да им остане време за нищо друго.

— О, мога да си открадна малко. — Госпожа Мацуда се изправи грациозно на крака. За такова красиво момче време винаги щеше да се намери, за какво ни е иначе живота, за какво толкова се блъскаше тя? — Какво ще кажете да го направим веднага?

— Това... това какво е?... Ваша собствена частна църква?

Въздухът в малкия параклис, след нападението на ранното сутрешно слънце, беше застоял и болничав. Лилиите, които очертаваха гроба на Филип пред олтара, бяха започнали да се разлагат и миризмата им удари гърлото на Джон, от което му се заповдига още повече. Той кимна.

— Всички стари къщи наоколо имат такива. В миналото големите стопанства са били доста отдалечени от каквито и да било

църкви. Затова се наложило да си построят собствени.

От наблюдателния пост, който бяха заели до вратата, разпятието се виждаше фронтално. Огромният Христос от слонова кост доминираше над пространството със своите неестествени размери и караше всяко човешко същество, застанало на пътеката между молитвените редове, да се чувства като джудже, малко и нищожно. Крейг Бъкли раздвижи крака зад крехката, спретната фигура на своята работодателка, очилата му просветнаха, той се изкашля агресивно.

— Ние никога не сме си позволявали подобно нещо, дори в ранните години на Америка — каза той, съвсем очевидно залагайки примката си. — Това не е ли малко в британски дух и доста остаряло в наши дни?

„Не му обръщай внимание“, предупреждаваше Джон добрият му ангел. Решен да върви докрай, той продължи.

— Параклисът се явява и фамилна гробница. Всички от семейство Кьониг са погребвани тук.

Йошико му се усмихна насмешливо.

— Вашите предци?

Той кимна, припомняйки си за свой ужас пиянското си избухване предишната вечер.

— Да.

Той погледна надолу и посочи пода под краката им. По дължината на целия кораб, от вратата до олтара, надлежно закрепени в старинния камък се редяха месингови плочки. Подхващайки госпожа Мацуда за лакътя, Джон я поведе към първата, най-близката до вратата плоча, която беше буквално пред носовите на обувките им.

— Тук.

Гордата и богато орнаментирана някога надгробна плоча, изпълнена според каноните на сложната стилистична техника на XIX век, сега беше по-изтъркана и загубила очарованието си след толкова много години и крака, минали върху нея. Черните букви, изписани с готически шрифт, едва изпъкваха върху размитата повърхност. Джон коленичи, опитвайки се да разчете името, както и името, което носеше съседната плоча.

— ЙОХАН КЬОНИГ, 1850–1930 — прочете той, — БЕАТЕ КЬОНИГ, 1870–1940. Била е негова съпруга.

— О! — Маслиненочерните очи на японката се разшириха от учудване, когато тя погледна датите.

— Кьониг живеят дълго.

— И винаги се женят за жени двадесет години по-млади от тях? — не пропусна да нанесе обидата Бъкли, след което се изкикоти. — Може да не проверявате изчисленията на един играещ си с цифрите човек.

Госпожа Мацуда се усмихна в себе си, доволна. Значи Крейг ревнува от австралийчето? Така и трябва! А и изобщо малко ревност няма да му навреди.

Но никога не трябваше мъжете да се изпускат из контрол. Без да му хвърли дори един страничен поглед, тя реши да го размаже като буболечка върху стъкло на профучаваща по магистралата кола. Обръщайки се изцяло към Джон, тя попита:

— И той е първият Кьониг, който е дошъл тук?

— Той е основал Кралството. — Джон направи пауза. — Или го е завоювал, зависи от какъв ъгъл ще погледнете на това. Той е емигрирал от Германия и дошъл тук заедно с жена си и децата си. — С кратък жест той посочи малките месингови плочи, разположени около тези на двамата родители. — Той изклал цяло едно племе заради тази земя — народът на Гийна — добави, запъвайки се той. — И докато вършел това, докато заграбвал земята, изгубил всичките си деца. Останало му само едно.

— И това е било? — Тя кимна, омаяна от разказа му.

— Този. — Джон се придвижи надолу по пътеката. — ФИЛИП КЬОНИГ, 1885–1917. Той е бил убит в Първата световна война, край Галиполи. Йохан се погрижил тялото на сина му да бъде пренесено от Европа дотук, с кораб, за да може да почива в мир у дома, при нас. И редом със съпругата си. — Той посочи с пръст. — САРА ДЖЕЙН КЬОНИГ, 1887–1961. Те са моите прадядо и прабаба. Следващият Кьониг тук е Джон. — Той посочи отново. — След това... — той спря и се опита гласът му да не трепери. — И след това е моят баща.

Дори Крейг не беше толкова коравосърдечен и груб, та да си позволи някакъв коментар за все още неотбелязаната с плака надгробна плоча на Филип, нито пък за намиращия се най-близо до неговия последен пристан надпис, гласящ: ТРУДИ МАРИЯ КЬОНИГ, 1935–1969.

— Сега навярно разбирате — с настояща молба в гласа се обърна Джон към госпожа Мацуда и вдигна очи, за да срещне нейните, — защо аз не мога да погледна с леко сърце на това, че другите искат да продадат Кьонигсхаус. Просто не мога... — той скръцна със зъби, — просто не мога да си представя, защото живот за мене извън Кралството няма и не може да има. Мъртвите, погребани в тази земя, са повече, отколкото са живите, тук е цялата ни история. И ние не можем просто да им изровим кокалите, и да ги дигнем с нас, когато си тръгнем!

Госпожа Мацуда обаче не се хвана на въдицата му.

— Всяко нещо — каза тя, — все някога стига своята финална черта.

Той изстина.

— Не всяко нещо.

— Хей, приятелче, послушай — сега бяха на територията на Бъкли и той не пропусна да възнагради суетата си и да отбележи гол. — От вашите собствени счетоводни книги излиза, че тук имате едва едно цяло и три десети процента възвръщаемост на капитала и то ако годината е добра! Та вие царски ще си живеете, ако вложите същите тези, направо погребани от вас тук пари, в някоя от банките по света, дори при най-нисък лихвен процент!

Джон се заинати:

— Някои неща не са за продан.

— Е, да. — Кавгаджията, който винаги дремеше у Бъкли, взе превес над доброто възпитание и маниери. — При вас е пълен хаос и е крайно време някой да сложи нещата в ред, и разбира се, този някой си ти. Твоите хора биха могли да продадат някои от нещата в Сидни, мотелите, търговските компании в Хонконг, каквото и да е. А точно те са печеливши и да се отърват от тях не би представлявало никакъв проблем. Но точно това място, това безценно твое стопанство е като дупка в земята, която смуче пари, все едно че са кръв. Вие сте направо щастливци, че изобщо се е появил някакъв купувач. Който в случая сме ние. А както изглежда и продавач се е намерил... — Той се разкърши триумфално, когато неочаквано попадна в струя светлина, идеща от високите прозорци. — За мен нещата са пределно ясни. Аз бих се обзаложил, че подготвянето и присъединяването на това място

към „Мацуда“ ООД ще започне в секундата, в която подпишем и последния си чек на ваше име, а ти?

— Горещо ли е кафето?

Докато изричаше отговора си, Роуз сковано се надигна от кухненската маса.

— Ще ти сваря ново.

Хелън поклати глава.

— Не, недей, и това е добро. — Тя отиде до печката и си наля пълна догоре чаша. — Просто слязох да ти кажа за колко хора да приготвиш храна днес.

На масата между двете, наредена донякъде, лежеше безценната колода карти Таро на Роуз. Наистина ли можеха да предсказват бъдещето? И ако можеха, искаше ли в действителност тя да узнае какво ѝ предстои? Притеснена, като че ли беше прекъснала някакъв интимен, незасягащ никого другия ритуал, Хелън се загледа настрани, докато говореше:

— Госпожа Мацуда и нейният помощник днес си тръгват, така че тях няма да ги броим. А за вечеря ни брой с още един по-малко.

От очите на Роуз не беше убягнало, че миналата вечер Джон и Гийна бяха напуснали почти едновременно трапезарията, и нямаше нужда от помощта на своето таро, за да прочете по мрачните им лица тази сутрин на закуска каква е била развръзката.

— Госпойца Гийна си тръгва?

— Гийна? Не. — Обсебена от мисълта за Чарлз и Джон, да не говорим пък за госпожа Мацуда, тя с болка трябваше да отбележи, че дори не беше забелязала другата си гостенка. — Не, става въпрос за Алекс — той реши да се дигне с хеликоптера с тях до Сидни, за да уреди някаква своя работа и ще отсъства няколко дни.

— Разбрано. Това ли е всичко?

Хелън много добре знаеше, че в очите ѝ няма да прочете нищо, те никога не се издаваха. А толкова много ѝ се искаше да разбере какво мисли Роуз: тази жена знаеше за Кьонигсхаус толкова, колкото никой друг. Ако изобщо някога се решише да каже всичко онова, което знаеше, нейният разказ би запълнил цяла една книга.

Внезапно я обзе една щура мисъл. Ами ако тя знае комбинацията на оня проклет сейф? Господи, ако само можеше да я знае!

Не, това беше смешно. Роуз не би могла да има информация от такъв род. А и тя никога не би я попитала. Никой не трябваше да узнае, че тя изобщо е търсела нещо подобно. И ако тя все пак го намереше, никой никога не трябваше да научи за неговото съществуване.

И ако тя не можеше да се добере до съдържанието на сейфа, не можеше да открие комбинацията, тя беше сигурна, че и никой друг нямаше да успее. Нито един от Кьонигсхаус.

Кьонигсхаус.

Още един конец от гоблена на нейните тревоги се измъкна и изнизвайки се докрай, затисна клапите на съзнанието ѝ. Наистина ли беше необходима тази продажба?

Въпреки приказките на Чарлз, тя все още не беше докрай убедена, че това е най-добрият вариант. А и след снощната сцена тя вече не знаеше какво да мисли за Чарлз: беше напуснала стаята му, трепереща и цялата в сълзи, веднага след онази прословута декларация, не можейки да си даде отговор на въпроса как да приеме обета му за това, че най-накрая ще я направи своя — като любовно вричане или като заплаха.

Какво трябваше да направи?

Обичаше ли го, желаше ли го в момента?

Как би могла, толкова скоро след смъртта на мъжа си?

И какво ще каже Джон? Той, който беше превърнал баща си приживе в идол.

Как би се почувствал той от тази внезапна замяна. Измежду всички други мъже по света, точно Чарлз. „Хелън, той е на двадесет и четири!“, в ушите ѝ все още звучаха обвинителните нотки в гласа на Чарлз. „Но за него аз винаги ще си остана майка му! И колко синове биха искали да видят, че техните майки са се влюбили и правят любов с друг мъж, че живеят с някой друг...?“

Господи, тя изпадаше в лудост!

Все така неподвижна и безмълвна, като статуя, Роуз я гледаше безстрастно, но като че ли и с някакво състрадание — дали пък нямаше способността да чете и хорските мисли? На масата между тях лежаха картите таро — ярка смесица от синьо, жълто и червено.

— Хей, Роуз — каза импулсивно тя, — ще ми хвърлиш ли едни карти?

Роуз не помръдна.

— Вие не вярва в това, гос'жа Кьониг.

— Не бих могла да кажа дали вярвам или не. Нека да опитаме. Хайде, Роуз, кажи ми съдбата!

Ръцете на Роуз пропълзяха по картите като паяци, събирайки, разбърквайки и нареждайки ги в равни редички. Тя вдигна поглед, за да се взре в очите на Хелън, която се бе вторачила в избелялата, разръфана колода.

— Старите карти са за предпочитане — каза сякаш оправдавайки се тя. — Имат голяма сила.

— А откога са тези?

Роуз рядко се усмихваше, но сега нейното сурово лице се разтопи в усмивка, докато отговаряше:

— Господин Филип ми ги донесе първия път, когато ходи до Франция.

— Първия път...? — Хелън се опита да пресметне. Франция беше любимата страна на Филип, беше правил няколко пътувания дотам, някои от които доста продължителни. — Това трябва да е било преди четиридесет години.

— Тъй — тъй. — Сега Роуз се концентрираше, настройваше се на вълната на картите. — От пътуването до Франция.

Хелън не можа да се въздържи и попита:

— И това ли е всичко, което ти е подарявал някога?

Роуз замълча и не вдигна поглед.

— Да — каза най-накрая тя. Още една дълга пауза. — От Франция. Оня път.

— Ами друг път?

Роуз не пропусна да нанесе удар.

— Вие го знаете господин Филип, гус'жа Кьониг — каза тихо тя, зяпайки я право в лицето. — Той винаги си беше мъж.

Вратата изтрака и нацупената Ели се намъкна в стаята, влачейки парцал и кофа и собственото си недоволство. Полукумвайки към Хелън, тя заговори на Роуз с враждебен, равен глас:

— С верандата свърших, след закуската — раздигнато и умито, сега какво?

Роуз погледна към нея с явно отвращение.

— Слез в къщата за гости, изчисти там.

С безутешен вид момичето се изниза. Хелън я гледаше как се отдалечава.

Ели...

И Алекс...

Върху масата лежеше първата карта от колодата таро, сочейки към нея. Любовниците. Винаги се беше чудила защо тази карта не представяше една щастлива, влюбена двойка, а един мъж и две жени, мъжът, хванат във вечното люшкане между двете — от едната към другата. Може би това беше вечната мъжка фантазия, разнообразието в секса, тяхната идея за блаженство.

Като Алекс...

И Ели...

Следващата мисъл ѝ дойде като неочакван удар.

Като Филип.

И Роуз.

Какъвто бащата, такъв и синът.

Миналата нощ Алекс не се беше почувствал неудобно да си достави удоволствието с кухненската прислужница едва ли не под носовите на важните посетители, на най-близките си бизнес сътрудници, които беше поканил като свои гости.

Филип би направил същото.

Изведнъж страховете и подозренията, които тя беше потискала в себе си от толкова години, добиха своята кристално ясна форма.

Добре, значи Филип беше прибрал Роуз като своя икономка, когато те са били млади и необвързани — тя винаги беше чувствала, че „иконка“ значи много повече, отколкото поддържането на къщата. Но винаги си беше мислила, че каквото и да е имало между Филип и Роуз, то трябва да е умряло в мига, в който той се е оженил за Труд.

Но дали беше така?

Една жена не престава да бъде привлекателна за един мъж просто защото той се е оженил за друга. А Роуз винаги е била тук, винаги на разположение, винаги предана му до гроб. Тя беше живяла с тях, беше до такава степен част от техния брак, колкото и собствения им син.

До самия край на другата. Тя трябва да е приготвила закуската в онази фатална утрин, когато Труди беше умряла, наблюдавала ги е как двамата се отправят на разходка с конете си в пустошта...

И след това той е бил вдовец, а Роуз — винаги около него.

Докато не се беше появила тя, осемнадесетгодишна, наивна и изцяло в негова власт.

Той би могъл да има и десет други жени по времето на съвместния им брак, осъзнаваше сега тя, и тя пак нямаше нищо да забележи, не би задала никакви въпроси. И все пак какъв тип мъж би поддържал любовница през всичките тези години, през два брака, оправяйки още една жена редом с млада съпруга, която го обожава, която не му отказва нищо?

Само мъж от типа на Филип.

Мъж с голяма енергия и силни нагони, сексът за него беше като яденето, той беше в състояние да похапва в големи количества и с ненамаляваща охота и удоволствие два, три, четири пъти на ден. А той обичаше и разнообразието и би могъл да се наслаждава докрай на онази стародавна тръпка да има в едно и също време едно черно и едно бяло тяло под себе си. И да се измъква от покрития с цвят будоар на уханната господарка на къщата, за да бъде с нейната сестра Пепеляшка от долния етаж, съвкупявайки се с нея в прахоляка и мръсотията на кухненския под. Това напълно би се покривало с идеята на Филип за царуване в собственото му кралство: Филип Кьониг навсякъде и във всичко.

Върху масата сега лежеше Кралят на мечовете.

Тя изстреля ръката си, спирайки тръгналата да го покрива Роуз.

— Какво става тук, Роуз? — предизвикателно каза тя.

Старата жена се затвори като камък.

— Нямам представа за к'во говориш.

— Ти знаеш всичко! Най-малкото знаеш много повече, отколкото изричаш!

Но старицата не беше вчерашна.

— Знам само това, което ми хортуват картите.

— Добре тогава, питай ги за това. — Не й пукаше дали беше несправедлива с Роуз, сега с Роуз бяха едно на едно. — Какво ще стане с Кьонигсхаус? Ще бъде ли продаден?

— Вече ги питах това. Не щат да ми кажат, бъдещето е тъмно.

— Трябва да казват нещо повече!

— Те показват препирнята за това. Но и преди я имаше. Казват, че господин Чарлз е „за“, господин Джон „против“, но не и кой ще надделее, кой ще сложи край, такива ми ти работи. — Тя погледна Хелън, сега всяка бръчка на старческото ѝ лице се бе превърнала в мрачно предупреждение. — Ний не знаем и не мож' да кажем. Сега, когато господин Филип е мъртъв, всичко мож' да стане. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци, палците ѝ стиснати вътре като на страхуващо се дете. — Никогаж не съм живяла другаде, освен тук. Ако остане господин Алекс, той няма да ме ще, той си пада по оная мръсна Ели! А ако продадат Кьонигсхаус, къде ще се дяна аз?

— Не знам.

С огромна горчивина Хелън се изправи на крака, цялата ѝ новопокълнала любов към Филип, след като бе научила за болестта му, се беше изпарила, пометена от болката, че тя много отдавна е била предадена от него.

— Защо не попиташ картите си? Питай си твоите проклети карти!

Погледнато от края на моравата, пристанището на Сидни искреше под лъчите на слънцето и всяка малка вълничка, понесла диамантите на водните си пръски, се превръщаше в бляскава награда за оня, който наблюдаваше гледката и очите му се къпеха в десетте милиона долара, на които беше собственик по каприза на фантазията си и съвършената оптична илюзия. Живата картина, която се разкриваше пред случайните наблюдатели, от историческия Харбър Бридж до легендарната Опера, тържествено разкрасена от присъствието на малките платноходки, поемащи от Бенелонг Пойнт и кръстосващи брега нагоре-надолу, никога не уморяваше зрителите, колкото и пъти да стояха, за да се наслаждават на гледката.

На прага на елегантната стая Алекс се спря. Докато успее да изпие с очи блестящия интериор, разстилащ се до огромния прозорец витрина и естествено преливащ в световноизвестната панорамна гледка зад него, той почувства как във вътрешностите му по-свирепо от всякога започва да кипи коктейлът от завист, желание и щипка благоговейно страхопочитание. „Не ти приляга вече, момче!“, казваше

си мислено той. „Свиквай с факта, че ти самият в най-скоро време ще живееш така! Престани да се чувстваш толкова несигурен, по дяволите, относно неочаквано падналото ти се богатство — и ти ще имаш къщичка и гледчица като тази, че даже и по-добра, само след някакви си седмици. Време е да започнеш вече да свикваш с мисълта!“

— Господин Кьониг!

— Госпожа Касълмейн! Моля ви, наричайте ме Алекс!

Със заучена усмивка той се обърна, за да поздрави домакинята, докато тя се носеше към него, идейки откъм вътрешните помещения на къщата, следвана по петите от една облечена в черно и в бяла парадна престилчица прислужница.

— Още шампанско за гостите в беседката — нареди тя. — След това мини още веднъж със сандвичите.

Момичето забързано излезе и тя отново насочи цялото си внимание към него, разтапяйки се от любезност, самата тя — една разточителна, разкривена усмивка.

— Добре дошли на моята скромна сбирка! Толкова е приятно да ви види човек тук горе, във Воклуз!

Тази реплика винаги я спасяваше, когато се налагаше да посреща абсолютно непознати, и Линди Касълмейн се поздрави, че се беше справила и този път. Поне му улучи името, той трябваше да е оня Кьониг, за когото Триша ѝ беше споменала, че ще доведе впоследствие, всички други вече бяха тук. Ммм. Чудно къде ли го е намерила Триша — и само как изглежда! Колко жалко, че тя не бе го намерила първа...

— Само Линди, моля! — засмя се палаво тя, подавайки му и двете си ръце. — Предполагам, че търсите Триша — оттук, моля, последвайте ме.

Градината, подобно на къщата, беше великолепно гледка. Те бяха планирани и построени в една по-стара епоха, когато на естетичния външен вид и свободното време се е отдавало много по-голямо значение, отколкото в днешните делови времена. Върху широката морава жените се бяха разпръснали и техните рокли бяха толкова ярки, колкото и цветята, свободно избуяли на групи тук и там, и нямащи нищо общо с изкуствено подредените, маршируващи в безкрайните редици на лехите техни посестрими от обичайните паркове. Други гости се бяха насъбрали в сенките на добре разположените дървета,

възхищавайки се на женствените призрачни каучукови дървета и на извисяващите се високо в небето палми и баобаби, или разхождайки се по чакълениите алеи край купища дъхави мимози до най-предния наблюдателен пункт, от който се разкриваше гледката на 30 километра море, обградено отвсякъде от красотата.

Това беше място, където и най-суровото сърце би се смекчило, намирайки покой, но Алекс беше вътрешно напрегнат и неспокоен. „Погледни ги“, мислеше си той, „отвратени са до смърт“.

Светът се делеше на хора, за които едно елегантно парти би било върховно забавление, и други, които биха предпочели това време да го прекарат в зоологическата градина. Алекс знаеше, че навсякъде беше добре дошъл, че неговата вечна усмивка, привлекателната му външност и обаянието му го представяха винаги на висота и му осигуряваха нова покана за подобни тържества, особено от страна на жените, независимо към коя социална група принадлежаха те. Но сбирка на богаташи като тези тук, една такава интернационална бригада от мързеливци и суетници „Аз-съм-хубав-защото-съм-хубав“, предизвикваше презрението и завистта му и го караше да се чувства като болен.

— Фреди!

— Поли, скъпа, къде се изгуби?

— Не, по-добре питай Джош, преди той беше женен за нея...

— Да, триста хиляди, толкова му плащат, не е за вярване...

— Разбира се, че ще изглежда добре, при парите, с които си играе, тя кара пластичната хирургия да се развива не с дни, а с часове!

Господи, каква сбирщина! Защо изобщо се беше съгласил да дойде? Трябваше да се уговори с нея да я вземе след като това свърши или да я накара да се измъкне от ангажимента...

Да се измъкне?

Кой, Триша, вечното присъствие по такива купони, да пропусне някой от тях? Това беше единственото нещо, което тя никога не би сторила...

Желанието да я види моментално разкъсваше вътрешностите му с нетърпимостта на болките, които се появяваха при гладен стомах. О, боже, къде ли се беше дянала?

— Луиз!

— Мании!

— Сали!

— Хол!

Любезно усмихвайки се на всички страни, Алекс следваше домакинята из тълпата, представяща на галериен принцип всички възможни типове от Сидни: видни обществени фигури, политици и бизнесмени, жени, отчаяно прикриващи застаряването си, и техните по-млади посестрими, които имаха не по-малко глупашки вид, хора, стремящи се към върха, и други, които се опитваха да ги спънат, преди да са достигнали обетования Олимп, всичките тези, заедно със съпътстващия ги антураж от най-близки довереници, общопризнати умници, пътешественици, бърборковци, куклички едnodневки и жигола на всевъзможни възрасти, всички вкупом преследващи с бясна сила едно — забавлението в този панаир на суетата.

Алекс почувства как вътре в него се надига студена вълна.

„Господи, та това си е една скапана човешка менажерия...“

И докато домакинята, мъкнейки го подире си, успя да стигне до последната групичка, усамотила се под едно дърво на брега на океана, той вече беше наясно, че повече от това тук не можеше да поеме.

— Триша! — изчурулика Линди Касълмейн, свободно прекъсвайки разговора им с правото на домакиня. — Погледни кой е тук!

Тя стоеше там. Един елегантен гръб, нежно подвиваща се в основата на врата златиста коса, рамене, подчертани от дизайнерски подплънки, над една заострена, права рокля, една бяла гушка, която се обръща, обръща се... и гласът, който сякаш идеше от дълбините на съня му...

— Я!

Сега той гледаше право в добре познатите му издължени очи, бледи, почти жълтеникави, които се свиха до черни цепки, в момента, в който го фиксираха, и той почувства как старото, позавехнало, но винаги разтреперващо го, дори само при спомена, удоволствие, толкова близко до болката, отново го жегна.

— Здравсти, Алекс — провлече тя. — Позволи ми да те представя.

Тя замахна с дългото си черно цигаре към четирима или петима загорели, лъскави индивиди, въртящи из ръцете си чаши с шампанско: една представителна селекция от Хубави Хора и от онези, които се бяха издигнали до тяхното положение, самите те превръщайки се в

„хубави“, по силата на това, че обслужваха нуждите им. Той разпозна един от най-известните и най-богати филмови продуценти на Австралия, актриса, по-известна с мемоарите си, отколкото с работата си в киното, един вестникарски барон, един нашумял психоаналитик и фризьора, без който нито една от първите дами на Сидни не би могла да диша. Възползвайки се от момента, той чаровно я отдели от тяхната компания и я отведе до една градинска беседка, обвита в розов олеандър и бледоморав жасмин, където можеха да поговорят на спокойствие.

— Не знам защо ти позволявам това, Алекс Кьониг! — глезено изчурулика тя, издърпвайки лакътя си от неговата ръка. — За мъж, когото току-що съм срещнала, ти си позволяваш големи волности!

„Току-що срещнала. Хайде де!“

Това той пропусна покрай ушите си, отбелязвайки го само с едно подигравателно вдигане на веждата. Нямаше да губи ценно време в спорове, тя много добре знаеше, както и той, че двамата бяха двете половинки на едно цяло.

— Думата ми е за Кьонигсхаус — каза той и очите му изсвяткаха като очите на вълк в мрачината на нощта. — Не докопах само някакво си мизерно парченце, а грабнах лъвския пай. Пък сега имам и купувач. Единствено въпрос на време е да успея да прибера парата. А докато чакам там на място, в имението, аз се нуждаю от компания. Твоята. Така че стягай се, утре летим към Кьонигсхаус.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Само не и още един проклет ден!

Когато искрящото слънце пробие през прозорците и яростно забарабани по спуснатите му клепащи, Джон се събуди, отваряйки очи за своя втори ден с познатите вече отвратителни болки в стомаха и главата. Той изстена. Нима продължаваше да плаща за оная ужасна нощ, когато реши да се напие? Или това беше резултат от поредната нощ, в която бе спал неспокойно, спохождан от мъчителни сънища обвинения?

Знаеше, че няма да се успокои, докато не открие истината за смъртта на баща си. Заради запазването на разсъдъка си, както и заради дълга, който чувстваше към собствената си плът и кръв, той трябваше да я открие. Докато това не станеше, нямаше да може да се върне към нормалния си живот, нямаше да може да мисли за нищо друго. В секундата, в която се разбуди напълно, мислите му започнаха да се въртят в порочния, безкраен кръг, все едно че беше домашен хамстер, който безконечно тича вътре в своето вертикално колело играчка.

Ако искаше да разбули тайната, откъде трябваше да започне?

Най-напред идват предчувствията. Можеше ли със сигурност да твърди, че Филип е бил убит? Въпреки че не беше студент по психология, Джон знаеше дотолкова, че да е наясно, че мозъкът може да му изиграе лоши шеги. Хората често сънуваха неща, които страстно желаеха да се сбъднат или поне се надяваха да са истина. Беше ли искал баща му да е мъртъв и дори той самият да го убие?

„Това са просто всичките ония дрънканици за Едиповия комплекс“, ожесточено си каза той. В своя неусложнен вътрешен свят той беше обичал своя баща, беше го обичал безрезервно.

„Но я си представи, че не са само психоаналитични дрънканици“, тихо продължи да спори вътре в него гласът на разума, „тогава татко е бил убит и някой се е измъкнал, извършвайки съвършеното предумишлено убийство.“

Кой тогава?

Някой преминаващ през стопанството безделник или пък някой отчаян тип? Предумишленото убийство изискваше обмисляне и хладен разсъдък и не се връзваше с пиянското помайване на човек, който дори не можеше да върши свястно всекидневните си работни задължения. А и къде оставаха тогава другите двама, които помагаха на убиеца в съня му?

Колкото повече размишляваше, толкова повече Джон се убеждаваше, че в това трябва да е бил замесен повече от един човек. Дори при най-голямо внимание, дори при най-безшумното промъкване, Филип би могъл да се разбуди и би могъл да окаже съпротива. Най-малкото той сигурно би се събудил при първото змийско ухапване — след което той едва ли би легнал пак да се остави да бъде хапан отново и отново, докато неговото едро, силно тяло получи достатъчно отрова, която да го убие. Силни ръце трябва да са го държали здраво, да са го натискали към земята и да са запушвали устата му, докато всичко свърши.

Как да разбере?

Това беше въпросът, който продължаваше да го измъчва, парализирайки ума и енергията му през последните два дена. По някакъв начин той трябваше да надвие слабостта си, да се изскубне от нейните прегръдки и това трябваше да стане още днес!

Поне онази ужасна Мацуда и нейният противен жиголо се бяха измели. А след като и Алекс се беше пръждосал, той можеше спокойно да се огледа наоколо. Да беше успял да се наложи на Гийна и тя да отлети със същия полет, тогава теренът щеше да бъде наистина добре изчистен. Но онова можеше да върви по дяволите, цялото онова нещо...

Гийна.

Дори под горещата, щавеща струя на душа той потрепери и изстина от глава до пети. В следващия момент споменът за нейната целувка го хвърли в огън и той дивашки я пожела, да можеше, в тая минута той би ѝ показал какво представлява истинския мъж и какво беше предназначението на жените...

Боже Господи! Ако продължаваше да мисли така, като някаква си проклета пропаднала отрепка, той не заслужаваше да види жена в живота си, камо ли Гийна!

„За бога, остави, забрави всичко, нея забрави“, мъмреше се той в отчаянието си на безнадеждно влюбен мъжкар.

Вкопчвайки се в тези фрази, повтаряйки ги като някаква мантра, той се облече и пропускайки закуската, забърза директно към конюшните. Още отдалеч Кайзер го подуши и диво се разцвили от радост.

— Да, сега аз съм твой човек — поздрави го Джон с потупване по шията. — И ти си моето конче. Искаш ли малко да пояздим?

— Здравсти, Джони!

— Хей, Джон — Джон!

— Това е господин Джон!

Той винаги беше добре дошъл в лагера на аборигените, това беше мястото, където се спираше във времена на смут и във времена на радост. И сега всеки му отправяше топъл поздрав: от най-старите членове на племето, които са били вече старци, когато той е бил едва малко момче, до топуркащите, боричкащи се и давещи се в праха малчугани. Той получаваше привети от всички страни.

— Дошъл си да видиш танците? — запита Дора, подминавайки го с дете в ръце. — Гийна е ей там, горе, трябва да я видиш, тя е дяволски добра!

Хвърляйки поглед през ограденото пространство, той съгледа Гийна в работен клин и къса пола, боса върху твърдия сух под на дървената, повдигната от земята сцена, заета с група обитатели на селището. Докато я наблюдаваше как поправя движенията на един млад мъж, а после на свой ред бе поправена от една по-стара жена, той не можа да реши кой кого учеше.

— Какво правят? — попита крайно зачуден той Дора.

Дора се разсмя с нейния вечен, щастлив смях.

— Те работят върху танц, разказващ за помагача. Измислят цяло представление. След туй ще го покажат на всички.

— Помагачът!

Всемогъщи боже, как можа да го забрави? Кога трябваше да е то? Следващия месец? Сигурно не по-рано. Най-важното събитие в аборигенската година, а той почти го беше забравил! Единственото време, когато Филип вдигаше голяма гюрултия, организирайки

тържествено честване с барбекю горе в къщата, опитвайки се да отдаде дължимото на хората и работата, която вършеха в Кьонигсхаус през цялата година. Сега, когато баща му беше мъртъв, това задължение щеше да падне върху него, трябваше да се поддържа традицията...

Но дали щеше да се падне на него?

Отново го прободеше чувството за загуба, което дойде от напомнянето, че беше загубил статуса си, а заедно с него и правото да се грижи за подобни неща, но той зверски потуши цялото това самосъжаление. Веднага след като Алекс се върне, той щеше да му каже, че *някой* трябва да се заеме с подготовката на Помагача. Очите му жадно се впиха в танцуващите и се задържаха на дребната фигурка в средата. Щеше да му каже, че тази година ще има и много специално представление...

— Ще отидеш ли горе да гледаш? — поинтересува се Дора.

— Не, не, не сега — запъна се неловко той. — Дойдох да видя Дъсти. Дали не е някъде наоколо?

— Тук е, господарю.

Както винаги досега безшумното приближаване на дребния, усмихващ се мъж го свари неподготвен.

— Ти искаш качиш се на кон, господар, поязди?

— Не, поиграй с нас, Джони, не си отивай, не си отивай!

Джон се разсмя. Беше детишар и винаги обичаше да се закача с малчуганите. Той чувстваше, че те няма да го оставят да си поговори с Дъсти, докато са тук, в лагера. Той разчорли най-близката детска глава.

— Трябва да вървя, момчета. Скоро пак ще дойда, обещавам. Така че — дотогава.

Той се насили да не погледне към Гийна, докато двамата се отдалечаваха. Заедно те обърнаха конете и излязоха през арката от преплетени клони. Изглежда Дъсти знаеше къде отиват и доволен, Джон го остави да води.

Високо в небето слънцето продължаваше да се изкачва и вече прежуряше, хвърляйки своя огън върху кървавочервената земя. От далечно разстояние купищата белезникави мимози изглеждаха от ярко шафранени до оранжево-червени, дори горящи в някакъв зеленикав пламък. Черни какаду и кълвачи се стрелкаха от високите клони, истински крещящи маски в бяло и жълто, увенчани със сапфирени

качулки. Душата на Джон се поосвободи като че ли малко от бремето си и той видя литналата в далечината надежда за мир и спокойствие.

„Кралството“, мислеше той. „Мое е Кралството. Това поне никой не може да ми отнеме.“

Едва сега той почувства, че може да говори, да открехне своята кутия на Пандора^[1], пазеща скърбите му.

— Дъсти — започна изведнъж той. — Знам, че твоя народ вярва в сънищата, какво говоря, те са ги изобрели тук, в тази земя. Вие сте имали своята Сънна страна хилядолетия преди ние да дойдем. Но вярвате ли вие в лошите сънища — в нещо подобно на нашия Сатана? Дяволът, който слага лошите сънища в главите ни?

Дъсти се замисли, преди да отговори.

— Винаги, винаги имало зло, господарю. Винаги имало добри духове и лоши духове, добри животни и лоши животни, добри хора и лоши. Но повече зло иде от хора, не от духове. Винаги.

— Дъсти...

Джон изпита странно вълнение, усещайки, че се измъква от мъглявината на объркването и нерешителността, държали го в напрежение от нощта, в която му се бе явил лошият сън.

— Дъсти, кой живее във водоема?

Дъсти гледаше право напред.

— Риби, птици, гущери — и големи змии.

— Змии?

— Но не само това, кое живее там, нали, господар? Всеки може отиде.

Сега той вече знаеше къде отиваха.

— Като нас сега?

Дъсти възпроизведе някакво подобие на усмивка.

— Точно като нас.

Те дълго време яздиха мълчаливо, едно състояние, което като че ли отговаряше на скритата, потайна природа на Дъсти. Най-накрая Джон не издържа и продума:

— И без друго ли щеше да идваш насам тази сутрин? Или сме тръгнали на разходка, защото аз взех, че се появих?

— О...

Дъсти замислено вдигна очи към небето и нахлупи шапката си.

— Предполага мисли, че може да дойде насам в някой от близки дни.

Отново Джон се почувства разтреперан от вълнение.

— Ти си открил нещо! — каза предизвикателно той. — Или си надушил, забелязал си нещо...

Дъсти се усмихна иронично.

— Това не магия от Сънна страна, господар, просто здрав разум. Чул нещо странно, това е всичко. Знаеш, там, на сборно място, се бяхме уговорили да пазим добитък поред? Няколко часа преди твой баща да умре, трябва да е било ред на Слим. Той каза, че чул самолет оназ нощ. А никой не дойде в стопанство и никой никъде не ходил. Тогава кой? И защо?

Джон се бореше да запази спокойствие.

— Не би ли могло само да е прелитал над стопанството?

— Той казва, че не минал отгоре. Не дошъл по-далеч от площадка за кацане.

— Така че някакъв самолет трябва да е дошъл в нощта, да е кацнал и отново да е отлетял без никой да разбере?

Дъсти кимна.

— Звучи правдоподобно.

— И някой...

— Или някои...

— ... е могъл да влезе тихомълком в стопанството и отново да напусне и никой да не го е подушил? — Умът на Джон се въртеше на бесни обороти. — А от площадката за кацане дотук — направо през пустошта, дори да е през нощта, пешком — колко време, мислиш, че би могло да отнеме? Ако те са познавали терена?

Дъсти вече го бе изчислил.

— За добър, здрав пешеходец — не повече от час. А всеки един... — той замълча. — Всеки един в околност познава терен, господар.

— Тъхъ. — Обзе го горчивина. Който и да беше оня, пожелал да убие Филип, ставаше все по-ясно и по-ясно, че този някой беше тукашен, вътрешен човек. — Така че те биха могли спокойно да дойдат и да си отидат под прикритието на тъмнината?

Дъсти поклати глава.

— Ако имало „те“. Трябва убедим се.

Сега те се приближаваха към водоема и Дъсти настоя да слязат от конете и да ги отведат за поводите до едно дърво, растящо на високото, на ръба на насипа, който се спускаше надолу към езерото в основата на скалата.

— Достатъчно следи вече наоколо — каза той. — Първо твой баща, после всички ние, докато го открива и отнася, след това ти — може би нищо няма да намери. Ти чакай тук под дърво. Аз ще ида да види. Намери ли нещо, ще извика.

Мина доста време преди превърналият се целия в слух Джон да чуе нещо друго, освен обичайните звуци на живота в пустошта. Той толкова дълго стоя под дървото, мълчалив и неподвижен, че най-накрая земните създания започнаха да го смятат за един от тях. Зеленикавочерни буболечки и златногърби бръмбари пълзяха около него, без да го забелязват, запътили се по обичайните си работи, гущери се потъркваха о ботушите му и дори една малка пясъчна мишка притича през краката му.

Най-сетне викът дойде.

— Хей! Тук! Ето тук!

Той се изправи. Внимателно претърсвайки всеки сантиметър по своя път, Дъсти беше направил серия от все по-разширяващи се дъги, започвайки от цепнатината между камъните, където самият Филип се бе излегнал за своя последен сън. Когато Джон се приближи, той се бе привел ниско, използвайки не по-малко от острите си очи своите две ръце, за да „чете“ по земята. Сега той разтвори с ръце група нискостеблени храсталаци и посочи с пръст на обвинител.

— Виждаш това? — каза тихо той. — Трима души, потичващи.

Джон не може да види нищо друго, освен няколко счупени стебла.

— Потичващи?

— Бягащи леко и бързо. Бягане. Покриване на разстояние.

Озарен като от светкавица, той ясно си представи всичко, все едно че е бил там.

— Бягащи. Измъкващи се! — Той замълча. — Това трябва да е било след това — след като са го извършили.

Дъсти се изправи и разтри гърба си, после махна с ръка наляво.

— Те са слезли там. Около мястото, където бил твой баща, аз ги загубих, твърде много хора, твърде много следи. Но същите трима,

слезли там, се качвали пак тук. — Той посочи отново. — И в съща посока.

— Да — кимна Джон. — Към площадката за кацане. — Той фиксира Дъсти с поглед, който би го разкъсал с въпроса си. — Ти си сигурен, че са били трима?

Дъсти кимна.

— Трима.

— Мъже?

— Трима мъже, господарю. Освен, ако познавате дами от околност с номера на обувки 43 и 44. И служили в армия.

— В армията?

— Или поне притежаващи мъжки екипи, правят военни тренировки. Гледай. — Той се придвижи още по-надолу по насипа над водоема, към падинката в скалите, където Филип си беше правил легло. — Виждаш тази следа? Те пълзели по корем оттук насетне. Тигърско пълзене. Като това.

Той падна на земята и демонстрира ниско, змиевидно пълзене, с изпънати крака и тяло, които обаче не бяха стегнати и не извършваха никакви спомагателни движения, докато цялото придвижване ставаше от предмишниците и лактите, а те само се влачеха отзад.

— На това ги учили някога във Виетнам, стар трик от време оно. Ако те чуят, няма помислят тебе за човек и никой, знаещ полупустинята, няма застане нащрек. Твои следи се заличават в момент, в който си се придвижил, няма отпечатыци от стъпки, може ти просто едно голямо животно.

Джон почувства как вълна от болка и гняв го заливат и той едва успя да промълви:

— Или една голяма змия.

Дали старецът беше имал този навик да стои прав и да чака, докато домочадието слезе долу за вечеря, чудеше се Алекс. Или тази разкрасена поза с ръце на хълбоците, поза на господар на замък, беше самата очевидност на плановите му за типа собственик, какъвто той имаше намерение да стане? Безупречен в своите панталони с добра кройка и френския блейзър, Алекс промени позата си върху килимчето

пред камината и направи нов опит, опитвайки се да потисне червея на безпокойството, който беше свил гнездо в сърцето му.

Защо я доведе тук? Досега се беше справял чудесно. Беше приет като син и наследник, обграден с внимание и грижи, а и малката Ели му беше под ръка винаги — мехлем за душата на воина, излязъл от битка, вземащ полагащото му се преди отново да влезе в сражение. Какво повече можеше да желае един мъж?

Освен Триша.

От мига, в който я беше срещнал, всяка минута от всеки следващ ден той не преставаше да я желае. Затова идеята за една кратка разходка до Сидни — да я види и да я доведе тук — му се беше видяла толкова привлекателна, когато хеликоптерът и без друго трябваше да замине. А когато веднъж се беше предал на този фатален импулс, имаше само един начин, по който нещата можеха да се развият.

Какво толкова имаше в нея? Въртейки се сам на шиш за хиляден път, Алекс прокара нервно ръка през своята черна грива. Какво толкова беше видял той в нея? Е да, тя беше красива — красива като супермодел. Притежаваше зашеметяващо тяло, русата ѝ коса беше гъста, на кичури, с цвят на старо злато, имаше идеална структура на костите, сивите ѝ очи бяха широко разположени върху невероятното ѝ лице, замрежени от дълги мигли и накрая идеше една уста, която изглеждаше много по-щедра, отколкото в действителност беше. Но Алекс никога в живота си не се бе докосвал до жена, която да не изглежда красива, това го бе приел за даденост, и следователно нейната привлекателност не идваше от външния ѝ вид.

Нито идеше тя от нейната чувственост, от дълбините на природата ѝ на дива котка, от това фантастично тяло, чиито нервни окончания като че ли лежаха толкова близо до повърхността, колкото у нито една друга жена. Но мъжът у него никога не би се задоволил и с по-малко.

Тя просто беше Жена. Жена до мозъка на костите си.

Вкиснат, той отпи глътка уиски, докато тази мисъл попиваше в него и се разливаше в едно голямо петно. „Жена до мозъка на костите си. Да.“

Жена до мозъка на костите си с нейната суета, нейния егоцентризъм, безкрайните ѝ потребности. Той безпощадно започна да ги отбелязва по познатия каталог на прегрешенията ѝ. Господи, та

нейният фризьор, нейната маникюристка, нейният парфюмерист, който я поддържаше с ароматерапия, всички те бяха много по-ценни за нея, отколкото той! Защото такава си беше тя — едно красиво животно. Тя вземаше от живота точно онова, което ѝ беше необходимо, а другото отделяше настрана.

„Само гледай в Кьонигсхаус да се държиш прилично“, беше ѝ наредил той. „И недей да пиеш много, там няма от твоето светско, шикозно шампанско! Те са хора фермери, почтени люде и не знаят нищо за света отвъд границите на стопанството.“

В отговор той не беше получил успокоението, на което се бе надявал, а само подигравателен смях: „Значи е време да понаучат нещичко!“.

Щяла да остане само няколко дни, най-много седмица, така го беше предупредила. И това беше лимитът ѝ, времето, в което можеше да изкара без своите магазини и приеми, без треньора си по фитнес, без астролога и масажистката си, всички онези неща, които я правеха да бъде това, което е: празна, кухня и погълната изцяло от себе си. Как щяха да се спогодят, след като той прибереше парите, само един Господ знаеше!

Ако изобщо можеше да има някакво спогаждане.

Той прехапа устни. От момента, в който се бяха срещнали в един бар край Дабъл Бей тя не бе проявила ни най-малък интерес към неговия живот, към миналото му или пък неговото бъдеще, изключая тялото му и забележителната му способност да я следва навсякъде — в нейните желания, развлечения и капризи.

В богатия си опит с жените на Алекс никога не му се беше случвало да позволи на жена да решава вместо него. Този тип жени прегазваха добрите момчета и човек можеше да се откопчи от тях само ако се държеше като копелдак и им извиеше врата, а после да офейка. Триша не би се забъркала с какъв да е мъж, но ужасното у нея беше, че тя презираше всеки, който стоеше по-долу от нея и нейния кръг от богопомазани.

Алекс изкриви лице, осъзнавайки колко тежки битки тепърва му предстояха. Едно беше сигурно: той нямаше да се присъедини към оня глупав кръжец от тъпанари, които тя обожаваше, ония купонджии, „каймака на обществото“ в Сидни, с които тя се беше обвързала с такъв ентусиазъм, след като първия ѝ съпруг беше починал. Този

попрехвърлил възраст американец от средния Запад, оттеглил се от търговията със зърно притежател на баснословно богатство, едва ли беше живял достатъчно с нея, че да започне да ѝ тежи със своето присъствие или да успее да наруши прехода ѝ от разглезената дъщеричка на заможен, предан ѝ до глупост баща към разглезената жена, каквато бе в момента, свободна да прави каквото си иска.

И все пак...

И все пак...

Ругаейки наум, Алекс напусна наблюдателния си пост, който бе заел под портрета на стария Йохан с неговия суров ястребов поглед и всичко виждащата му, начумерена физиономия, и си наля още едно уиски.

И все пак той я желаше така, както не бе пожелавал никоя друга жена през целия си живот. Не че тя го държеше надалеч от себе си, напротив, тя му се беше отдала с такава готовност, с каквато, предполагаше той, винаги се бе отдавала на всеки, когото бе пожелала.

И въпреки това той продължаваше да я желае. За него тя се бе превърнала в порок.

И като всеки порок, той знаеше, че му трябват пари, за да го поддържа. Парите от Кьонигсхаус му трябваха не само, за да може самият той да им се наслади, но и за да е сигурен, че ще я задържи. Защото жените от нейния калибър бяха скъпо удоволствие и етикетът „ако ще тръгваш да питаш за цената, значи не можеш да си я позволиш“ неизменно висеше на шиите им.

„Дори с всичките ти милиони, дори тогава“, нашепваше тънкото, режещо гласче на един от собствените му бесове, „ще можеш ли изобщо някога да я притежаваш, ще можеш ли да я наречеш наистина своя? Няма ли отново да ти се изплъзне, в момента, в който се отегчи от теб, пропилее парите ти или си намери някой друг, с по-дълбоки джобове от твоите?“

Алекс никога не използваше думата „любов“, дори в своите тайни помисли. Но колкото и старателно да избягваше да споменава термина, той започваше да се страхува, че е прихванал болестта и то в най-лошия ѝ, смъртоносен вариант.

И къде беше тя сега?

Той крачеше из стаята. „Слез по-рано!“, беше ѝ казал. „Искам те тук, когато всички останали започнат да влизат!“

Къде беше тя?

Болеше го душата, цялото му тяло се тресеше от нейната липса като при пристъп на някаква болест. Колко време ѝ трябваше на една жена, за да се приготви и облече за вечеря?

Къде беше тя?

В хола се чу лек шум от стъпки, което го накара да се обърне към арката на входа с широка усмивка. Най-после! Той дори малко си падаше по тази нейна склонност към предизвикателствата, защото след това идеше неговия ред да я накара да си плати. Сега той можеше да ѝ каже как точно възнамерява да я накаже, когато останеха насаме...

— Алекс, скъпи, къде е Триша?

Тя, Хелън, беше много сваятна жена, мрачно разсъждаваше Алекс, нито за момент, откакто се беше върнал, не беше престанала да се опитва да поправи миналото. Но това беше проблем, който тя не можеше да разреши.

— О, скоро ще дойде — каза небрежно той. — Сигурно все още се разкроява, нали ги знаеш жените.

— Надявам се, че в бунгалото за гости ѝ е достатъчно удобно, бихме могли да я настаним и тук, в къщата, ако ти сметнеш за необходимо...

„При теб в Кулата, в твоята стая...“, деликатно намекваше нейният тон.

— Не, и там ѝ е добре — твърдо отсече той. — Тя обича да има свое пространство, тя наистина има нужда от това. „Както и аз“, застъпи се за себе си той. „И двамата сме от един дол дренки.“

Той чу как бравата на външната врата изтрака, когато пристигнаха Бен и Гийна, а минута по-късно и Чарлз слезе отгоре, за да се присъедини към компанията им. Алекс забеляза, че той изглеждаше студен и затворен в себе си, не погледна към Хелън, нито отиде, за да закръжи в орбитата ѝ, както винаги досега бе правил.

Това ли беше причината, поради която Хелън изглеждаше толкова лишена от цвят, почти толкова бледа, колкото сребристата копринена рокля, в която беше облечена? Алекс с раздразнение забеляза, че дъщерята на Бен, апатично отказваща да пийне нещо по-приемливо, освен вечната минерална вода, беше другият екземпляр, който изглеждаше като крачещ мъртвец. Какво им ставаше на всички? Поне причината за нейната окаяност се изясни в момента, в който

Джон влезе в стаята — очите ѝ блеснаха и тя веднага се присламчи, за да заеме мястото си до него.

„Просто го заприказвай“, повтаряше си Гийна през целия ден, „нищо лошо не си направила, той е оня, който оплеска всичко, просто говори с него, изплюй камъчето!“ Цялата трепереща от възбуждане, тя с нетърпение очакваше приближаването на часа за вечерното питие. Сега вече не ѝ пукаше какво щяха да си помислят останалите и в момента, в който той прекрачи прага, тя се устреми към него.

— Виж, съжалявам, че не взех хеликоптера и не напуснах както ти искаше да направя, — бързо и почти шепнешком изкаканиза тя, хвърляйки по един поглед през рамо, за да се увери, че никой не е достатъчно близо, та да ги чуе. — Но не можех просто да зарежа всичко, с което толкова дълго съм се занимавала тук — времето, което прекарах с хората горе, в лагера, представлението, над което работим...

— Знам.

За своя най-голяма изненада, Джон беше много по-малко притеснен от срещата с Гийна, отколкото си беше представял. Нещата се развиваха с такава бързина, че сега той се чувстваше направо друг човек, съвсем различен от мъжа, който беше заформил оная пиянска вечер с още по-глупавия ѝ финал — мимолетната среща с момичето, което сега стоеше пред него.

„И все пак това беше нещо повече от едно мимолетно изживяване“, смъмри го един сладък гласен, идещ от дълбините на паметта му. Все още, след онова, което беше открил днес, през което беше преминал и преживял, онова чувство, онази целувка, идваха като от друг свят...

Той е като сомнамбул, мислеше си Гийна, това просто не е той. И нищо чудно, след този последен знак, с който Алекс показва какво значи да си господар на Кьонигсхаус — да доведе любовницата си тук!

— Джон — настоятелно зададе въпроса си тя, — какво смяташ да правиш?

— Да правя?

— Имам предвид, ще си намериш ли някое друго местенце или какво? И къде ще отиде майка ти?

Той я погледна и видя загрижеността в очите ѝ. От цялата си душа той искаше наистина да я заслужава тази загриженост или поне се надяваше, че може да я заслужи. Ех, само да можеха нещата да са по-различни! Господи, тя беше такава чудесно момиче, такава прекрасно дете, само да...

Стига с тези „само да...“!

— Благодаря за грижата — каза той, запъвайки се, опипвайки почвата около въпроса ѝ. — Факт е, че не знам. Само знам, че скоро ще ми се наложи да помисля за това, Алекс беше толкова добър да ни остави да живеем тук, докато нещата се изяснят и получат някакво развитие.

— Да, но сега... — Объркана, Гийна осъзна, че Джон беше дошъл тук направо от езда и не беше разговарял още с никого, значи, нямаше откъде да научи! Тя се заплете в думите си. — Имам предвид, сега...

— Какво сега? — Той се размърда разтревожен. Какво криеше в очите си тя?

Гийна си пое дълбоко въздух.

— Сега, когато приятелката на Алекс е тук...

— Приятелка? — Господи, какво пак беше пропуснал?

Изведнъж разговорът около камината секна. Вдигайки очи, първото нещо, което Джон забеляза, беше погледът на Алекс, устремен към входната врата, намираща се зад гърба му.

Обръщайки се, той видя най-красивата жена, която някога беше срещал. Почти толкова висока, колкото него самия, с тяло, достойно за богиня, с дълбоко разположени мъгливо сиви очи, проблясващи през водопад от коси, които можеха да се сравнят единствено със злато, тя пристъпяше, обвита в рокля от зеленикаво златиста, полепнала по тялото ѝ материя, която я правеше да изглежда като някакъв рядък вид великолепна змия.

— Е — провлече тя, движейки се към него с чувственото полюшване на котка, живееща в джунглите, — е, ти трябва да си малкото братче. — Тя дойде направо при него, пренебрегвайки разтревожената Гийна и напрегнатия Алекс, който се беше устремил към нея през застлания с килим под. — За твоето съществуване никой не ме бе предупредил!

---

[1] Според ст.гр. митология — първата жена, сътворена от Хефест по поръка на Зевс, като част от коварния му план да се справи с простосмъртните. Тя била дадена за жена на Епиметей, брата на Прометей, и донесла със себе си в къщата му една кутия, подарък лично от бащата на боговете. Пренебрегвайки съветите на съпруга си, Пандора я отворила и от нея изскочили всички болести и беди, разпилявайки се по земята сред хората. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Господи, каква вечер!

Каква вечеря! Какъв кошмар!

И тази ужасна Триша! Как може Алекс да я понася? Сигурно би могъл да си намери някоя по-приятна жена, просто някоя друга!

О, тя би дала всичко, само да можеше веднага да си легне, още в тази секунда! Тя трябваше да остане насаме със себе си...

— Хелън!

Когато излезе от трапезарията, той все още я чакаше, въпреки че тя достатъчно беше протакала отсервирането, за да му даде време да си отиде и да я остави на мира. Изникналата точно под носа ѝ, в основата на стълбището, направо от нищото и обгърната от полумрака на хола висока слаба фигура ѝ дойде много в повече, отколкото опънатите ѝ до крайност нерви можеха да издържат и тя като тигър се нахвърли отгоре му.

— Моля те, Чарлз, без повече балконски сцени, ако може! Твърде стара съм, за да играя в „Ромео и Жулиета“!

Той се отдръпна назад, все едно че тя се бе изплюла в лицето му.

— Не съм тук, за да се опитвам да те примамя в стаята си за едно тийнейджърско натискане, Хелън, ако това имаш предвид! — Лицето му беше побеляло от гняв. — Ако ти се смяташ за твърде стара за подобен род занимания, то поне от любезност би могла да си помислиш, че и аз съм надраснал периода на ученическите опипвания и пощипвания!

— Добре, добре. Просто... след тази вечер... начинът, по който протече и въобще държанието на Триша... Имам нужда от спокойствие и тишина. Просто искам да си почина.

— И аз също! — Лицето му се смекчи. — Може би бихме могли да го направим заедно? — Той замълча. — Виж, не се качвай още да си лягаш, нека да се поразходим!

Той я задърпа нежно през хола и разтвори входната врата.

— Красива нощ е. Кога за последен път си имала шанса да се любоваш на луната?

След моментно колебание тя се предаде и пристъпи към отворената врата, прекрачвайки през прага ѝ направо в дъхавата, шептяща нощ. Навън под звездите цялата нощна вселена изглеждаше оживяла, с въздишките, звуците, шепота, със свенливите набези и нежните, ситни изтопурквания, целият свят беше някак по-естествен и истински в сравнение с всичко, което бяха преживели.

— Няма да те питам какво мислиш за... за нашата посетителка — започна предпазливо Чарлз, съвсем наясно, още от първия поглед, който беше ѝ хвърлил, че тя е жена, която всички други жени инстинктивно заклеияват като „кучка“. — Само се чудех какво смяташ, че означава нейното пристигане. — „За мен, за нас“, можеше да добави той, но не го направи.

— Тя не го обича! — страстно изрече Хелън. — Жени като нея не могат да обичат някой друг. Те обичат само себе си. Ако нея изобщо я беше грижа за Алекс, никога не би се държала с Джон по този начин. Господи, та тя бе отвратителна, с нейното пърхане и премрежване на мигли! Поне можеше да забележи, че Алекс страшно се ядоса!

— А може това да е била целта ѝ? — осмели се да каже Чарлз, докато я подкарваше през моравата надолу към алеята с рози, отвеждайки я далеч от къщата. — И би ли си правила всичкия този труд, ако на нея ѝ беше безразлично?

А и цялото представление си беше чиста загуба на време, що се отнася до Джон, искаше да каже той. Това момче беше толкова не наясно със света, та изобщо не схвана за какво намекуваше тя през цялото време. Той не би разпознал непристойния намек на една разгонена дама, дори този намек да летеше срещу него, възкачен на десеттонен камион!

Все пак, напомни си точно навреме той, нито един мъж не би си позволил, балансирайки върху тънкия лед на отношенията си с една жена, сам да го троши под краката си, правейки комични забележки по адрес на нейния син. Той успя да задържи езика зад зъбите си и зачака.

Но тя разбра посоката на мисълта му.

— Джон е този, който ме безпокои, — каза тя. — Той къде ще се дене?

— Какво искаш да кажеш?

— Добре, ние трябва да се махнем оттук, разбрах го в секундата, в която Алекс се обади по радиотелефона, за да ми съобщи, че ще доведе „една дама на гости“. — Ръката ѝ се вдигна към белязаното от тревогата чело, отмахвайки косата назад с оня жест, който той толкова много обичаше. — Независимо дали той си играе на благоприличие и я настанява в къщата за гости или прекарва по двадесет и четири часа в денонощието в собствената си стая заедно с нея в леглото, тя пак си остава неговата приятелка, това може веднага да се забележи, дори само от начина, по който се отнася с нея. И ако той сега е господарят на Кьонигсхаус, значи тя е следващата господарка.

Всемогъщи боже, колко далеч беше отишла тя!

Чарлз беше направо благодарен, че тъмнината прикри тихото му подсвирване, предизвикано от изненадата. Беше поканил Хелън на тази нощна разходка, защото се чувстваше отговорен за нея, още повече след това ново и неочаквано развитие на събитията. Но бе си представял, че той е този, който ще я преведе през всички болезнени главоблъсканици, че стъпка по стъпка, мъчително бавно трябва да ѝ обясни последиците от това, което се беше случило. Едва сега осъзна, че през цялото време я бе подценявал.

— Ти изглежда много добре си претеглила и преценила всичко — осмели се да каже той.

— Да, така е.

Кога беше успяла да постигне тази твърдост в гласа си, питаше се той.

— Напоследък почнах да прозирам много неща, просто помъдрях! — каза остро тя. — Макар и късно, както изглежда. Толкова много неща не съм забелязвала, а те са ставали под носа ми, и съм се предавала в плен на други, с които изобщо не е трябвало да се примирявам, дори за секунда. Господи, каква идиотка съм била! И сега ми се наложи да прогледна! — Тя се изсмя с тих, нерадостен смях. — А и това, че съм била глупава жена, в наши дни не е кой знае каква награда и утешение, нали?

— А какво ще стане с Джон?

Тя неочаквано спря под един голям кедър, със свити в юмруци ръце.

— О, Чарлз. — Цялото ѝ тяло трепереше, тя с мъка потискаше напирашното в гърлото ѝ, задушавашо ридание. — Не мога да го

понеса, не мога да понеса да мисля какво ще стане с Джон! Преди не смеех да си представя какво би означавала загубата на Кьонигсхаус за него, защото никога досега не съм вярвала, че това ще се случи и той ще го загуби. Аз мога да отида навсякъде, за мен това няма значение, и преди съм чукала по чужди врати, ако сега ми се наложи, пак ще го правя. Но той не знае нищо за света. И какво ще излезе от него?

Сега, сега, когато всички бяха в леглата си и спяха, сега беше най-доброто време.

Като всички истински провинциални жители Джон не се страхуваше от тъмното. В действителност някаква частица от него обичаше дори повече нощната полупустиня. Меките, покрити само с кожа нощни създания, със своите огромни, пригодени към нощната тъмнина очи, полюшващи се по дърветата с главите надолу, за да го поздравят, всъщност бяха негови приятели: той можеше да различи всеки вик, всеки шепот, който стигаше до ушите му, всяка пръчка, която изпращяваше под нечийи други, не неговите, крака.

Но тази нощ той нямаше да се отдаде на една от среднощните си разходки, които му бяха любимо занимание още от детството. Сега крайната му цел не стигаше по-далеч от офиса и неговите жизненоважни радиовръзки и факсове.

Дори в цяла Австралия всички да спяха, всички да спяха по целия свят, имаше една порода мъже, които бяха денонощно будни и той го знаеше. Той трябваше да говори с тях, докато всички останали в Кьонигсхаус бяха блажено заспали. Промъквайки се в сградата на офиса, Джон бързо откри номера на контролния център на въздушния трафик в Сидни, вдигна портативния радиопредавател и натисна бутона „предава“.

— Тук Кило Хотел Сиера, Кило Хотел Сиера, Стопанство Кьонигсхаус, да, здрасти там. Може ли да ни свържете с отдел „Полети за Северната област?“ Правя проучване. Полет от Сиднейското летище, да, посока Кьонигсхаус. Благодаря.

Той провеси крак отстрани на бюрото на Филип, полуседнал върху плота му и зачака, взирайки се право напред.

От стената срещу него, на свой ред го бе зяпнала училищната снимка на Филип. На нея Филип беше безмълвен, с мрачно лице,

абсурдно слабо и арогантно... Само един съвестен ученик може да бъде такъв. Бавно очите му преминаха по черния, богато орнаментиран курсив, стоящ под снимката: ФИЛИП ЙОХАН КЪОНИГ, ПЪРВЕНЕЦ, РОК ХАМПТЪНСКИ КОЛЕЖ 1948–49 г.

Първенец.

Добрият стар татко. Началото на колекцията му от завоевания, която той бе обогатявал през целия си живот.

И която не трябваше без време да свърши заедно с него в една падина между две скали, където той бе сгачен като животно, от гадина, от човешки гад...

Познатата горчивина на гнева се надигаше в него: „Ще ги пипна, тате, обещавам, няма да им се размине, ще ги пипна...“.

— Ало? Тук Кьонигсхаус, да, здрасти, приятел, извинявай, че те безпокоя по това време. Но сме загубили следите на плана за полетите отпреди седмица или две и шефът тук чак посиня от викане. Чудех се, дали не може да ни пратите по факса копие с подробностите, нали при вас се пазят записи на бордовите дневници.

Той почака, докато отговорът от другия край дойде.

— Кога? Било е миналият вторник, единственият полет, който сме имали през целия месец, освен няколкото курса на хеликоптера. Ще го направите? Чудесно! Благодаря. Добре, нека ви дам номера на факса тук, задръжте така, а ето го и него. — Внимателно продиктува номера на невидимия оператор от другата страна на линията. — Може ли да ми го пуснете сега? Много ти благодаря, приятелю, не знаеш какво означава това за мен.

Малко по-късно той вече държеше документа в ръцете си. Буквите и цифрите заиграха пред очите му: „Малогабаритен самолет, Victor-X-ray-4355, изл. Сидни, 22 часа, посока — Кило Хотел Сиера, Стопанство Кьонигсхаус. ЕЧП — 00:10 ч. Обратен полет ЕЧИ — 2:30 ч., пристигане лет. — отбелязано 4:40 ч.“.

Значи наистина е имало самолет!

Той все още не можеше да повярва и се насили да разшифрова оскъдните данни.

Victor-X-ray-4355...

Някой беше излетял от Сидни в десет часа, пристигайки тук малко след полунощ. След това бяха тръгнали в два и половина

сутринта и пристигнали обратно в Сидни малко след четири и половина. И всичко скрито-покрито.

Два часа и половина.

Според изчисленията на Мъглиявия това време беше достатъчно за човек да вземе разстоянието от малкото летище до водоема, да се разправи с един спящ човек и да се върне обратно в самолета.

Очите му трескаво пробягаха по страницата. „Пътнически манифест: 3“.

Значи Мъглиявия се оказва прав.

Трима мъже.

О, копелетата!

Но кой беше шефът, кой беше отговорен за това, чия беше идеята?

Очите му попаднаха на последните данни. „Самолет, регистриран на «Кингдъм Холдингс» ООД, притежател и пилот — г-н И. А. М. Кингдъм^[1], собств.“

О, това копеле.

Проклетото, скапано копеленце.

Той седна, неподвижен като камък, докато информацията си пробиваше път до съзнанието му, все едно че мраморна скала се сдобиваше със своите драгоценни жилки.

Имаше само един мъж в Кьонигсхаус, който два пъти е бил измамен от „кралството“: веднъж по силата на това, че се беше родил втори и още веднъж, когато бизнесът му е бил откупен и иззет от един по-стар, по-силен мъж.

Само един мъж тук би извършил убийство. Човекът, решен да запази, да спаси своята бизнесимперия, съградена на мястото на онова, което му е било отнето.

Само един мъж притежаваше такова горчиво, сардонично чувство за хумор, което би му подсказало да нарече тази компания прикритие на името на изгубената си империя.

Имаше само един мъж, сърдит и с хладен ум, който да притежава решителност и достатъчна мотивация, за да убие.

Да убие Филип Кьониг.

Чарлз.

Нямаше кой друг да е, освен Чарлз.

Чичо Чарлз.

Мозъкът на Джон се взриви и той започна по нов начин да нарежда и съпоставя картини от изминалите дни, неща, на които той не бе обръщал внимание преди, но които сега го бомбардираха с прозренията на оформящата се в главата му схема.

Чарлз.

Чарлз, хванал майка му под ръка, докато те вървяха по пътеката в църквата на погребението на Филип...

Инстинктивното обръщане на Хелън към Чарлз в момента, в който чу завещанието...

Чарлз, използващ Хелън, за да ускори продажбата на имението на госпожа Мацуда и влиянието, което упражняваше над нея той в оня момент...

Очите на Хелън, които не се откъсваха от Чарлз на днешната вечеря...

Не!

За каквото и да преследваше Чарлз майка му, каквото и да искаше от нея, негово беше задължението да сложи край на всичко това! Негова беше грижата за майка му!

Съвестта го гризеше жестоко. Защо не беше се притекъл на помощ на майка си, за да може тя по-леко да мине през всичко това. Вместо да го направи, той се бе измъкнал като някакво животно и се бе усамотил, за да ближе собствените си рани. Защо беше упорствал и се беше напил, размотавайки се с Гийна наоколо... Господи, той я беше оставил сама на себе си, изобщо не бе проявил грижа и разбиране към нея! И възползвайки се от този вакуум, старият му чичо Чарлз беше започнал да я ухажва като някакво момче, току-що пренесло се в нейния квартал, беше се заперчил като мъжа спасение, като мъжа мечта!

Не!

Не и докато той все още може да се грижи за нея!

Мушвайки летателния план в джоба си, далеч от чужди очи, Джон стана, на един скок взе разстоянието между бюрото и вратата, угаси лампата и напусна сградата на офиса, потичвайки. „Само ще проверя дали мама си е легнала, след това ще премисля още веднъж

цялата работа“, реши той. „Опитай се да се справиш, сдобий се с повече подробности, открий още доказателства, грижи се за мама...”

Като всички бушмени^[2] Джон тичаше леко, безшумно, стъпвайки по земята така, че да не обезпокои онези, които спяха в къщата. Бушменът в него винаги усещаше кога наоколо има други, още преди те да са уловили присъствието му.

Какво беше това?

Той забеляза някакво леко раздвижване под дърветата отвъд моравата, но на изложените му до преди малко на силна светлина очи им трябваше секунда или две, за да се пригледят към тъмнината. Тогава за свой невъобразим ужас той различи Чарлз и майка си, застанали близо един до друг, обгърнати от топлата, приятна нощ. Той видя как Чарлз взе Хелън в прегръдките си, притисна я до гърдите си и след това я зацелува страстно и продължително по устата. Под безнадеждната светлина на изстинала, невярна звезда, отдалечена на милиони мили оттук, той видя как майка му се изгубва в жадната, дълбока прегръдка на мъжа, който беше убил неговия баща.

---

[1] Кралство. — Б.пр. ↑

[2] Коренното аборигенско население на Австралия и тези, които живеят или са израснали в австралийските полупустини, контактувайки ежедневно с местното население. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

— Благодаря, че ме докара, татко. Просто тази сутрин не можах да помоля госпожа Кьониг да ме доведе с колата си дотук, както винаги досега. Тя изглеждаше толкова... не знам как да го определя! Но с онази „гостенка“ никак не е чудно, че е в такова състояние!

Вкиснат и удивен в същото време, Бен забеляза, че дъщеря му все още не можеше да се отърси от своето училищно възпитание, та да назове нещата с истинските им имена, а думата си беше точно тази: „кучка“!

— Триша ли? — попита мрачно той. — Да, тя не е замесена от фермерска мая, нали? Не я виждам да се установи тук и да превърне Кьонигсхаус в свой дом, така както Хелън го направи, дори и да има милион години пред себе си. Но най-скапаното нещо в цялата история е, че тя ще изтика Хелън от мястото ѝ, дори да няма намерение някога да живее тук.

— Да. — Сърцето на Гийна се изпълни с ревниво негодувание. — А и Джон, сега, когато тя е тук, Джон също трябва да напусне. — Тя положи ръка върху рамото на баща си. — Тате, ти познаваше господин Кьониг — защо той промени завещанието си и лиши от наследство Джон?

— Същото се питам и аз — отвърна тежко Бен.

Механично взе последния завой на черния път и свърна в селището на аборигените. В центъра на широкото оградено пространство стоеше един висок бял мъж, който бе сериозно въввлечен в някаква дискусия с млади мъже от племето. Сърцето на Гийна подскочи. Джон?

Бен кимна към него.

— Познаваш Хенри Сафък, управителя на стопанството, нали? Поздрави го от мен, аз няма да спирам, по-добре е да вървя. — Той се усмихна едва-едва. — Искам това да свърши по-бързо и да се махнем оттук. Мисля, че и двамата имаме достатъчно преживявания в

Кьонигсхаус и изобщо с Кьонигови, та ще ни държи влага за дълго време, нали, детето ми?

„Горкият татко, горкият скъп татко.“

С болка в сърцето си Гийна стоеше и махаше на Бен, докато той се измъкваше с колата от лагера. Като всички дъщери на овдовели бащи, тя го обичаше с някаква покровителствена любов, която беше още по-силна, защото това беше нещо, за което те двамата никога не говореха. „Горкият стар татко. Той се стараеше толкова много и винаги рано или късно беше прецакван.“

Дали някои мъже се раждаха само, за да губят, размишляваше мрачно тя, или просто биваха побеждавани, сразени от времето, от лошия шанс, от липсата на достатъчно пари, от агресията на други мъже...

— Здравсти!

Тя се обърна, за да види как един висок, добре сложен мъж се приближава към нея, въртейки в ръцете си поизбеляла каубойска шапка. Неговото приятно, открито лице би било красиво в очите на жена, дълбоко влюбена в него, но усмивката беше тази, която му придаваше оня особен чар на нежност и срамежливост, дори на някаква несигурност, характерни за човек, който не бе имал достатъчно време да си позволи забавления или поне да вземе участие в тях.

— Госпожица Никълс?

— Гийна — каза тя, прибавяйки и усмивка към отговора си.

— Просто се спрях да ви кажа „здравсти“ — каза неловко Хенри, дълбоко съжалявайки вече, че изобщо се бе забъркал в това. Господи, когато преди малко в главата му щукна да се приближи и хвърли един поглед на малкото, прелестно създание, което беше видял да се носи из Кьонигсхаус, той не си беше представял колко опасно е да последва този свой импулс! „Твърде много нощи, прекарани с момчетата около огъня в пустошта и почти никакъв опит с дамите“, мислеше си яростно той. А и под немигация поглед на тези огромни, влажни очи, очи, в които всеки дървенияк можеше да се удави, той просто не можа да измисли нещо по-свастно.

— Какво ви води насам? — пророни почти беззвучно Гийна, омеквайки като всички жени, когато срещнат срамежлив мъж, особено

такъв, криещ срамежливостта си зад фасада, която не би посрамила дори младия Джон Уейн.^[1]

— Просто се отбих, за да се уговорим с момчетата за следващия сбор на добитъка. То, разбира се, Дъсти си я движи тая работа, но аз трябваше да се уточня с него, за да мога да кажа на Джон как вървят нещата.

Тя сподави една въздишка.

— Ако винаги сте наясно с развоя на нещата, то вие сте щастливец, господин Сафък. Де да можех и аз да кажа същото за себе си!

Като на кинолента снощната ужасна вечеря отново се превърта пред очите ѝ. Защо трябваше толкова много да боли? Поне той беше откровен и направо ѝ каза какво е нейното положение в пространството. Между тях нищо не е имало и никога не може да има, беше ѝ казал той по възможно най-директния начин.

— Моля да ме извините, господин Сафък — каза тя, — но аз трябва да вървя, както, струва ми се, и вие. И поздравете Джон от мен, когато се видите с него.

Тя забърза през огромния двор към импровизираната танцова площадка, където танцьорите бяха започнали да се събират един по един. Нейното пристигане беше най-горещо очаквано от Тимбо, очертал се вече като един от най-талантливите и най-отдадените на танца в цялата трупа.

— Хей, Гийна — започна направо той, — беше ни казала да поразпитаме старците за стари истории, които бихме могли да използваме за представлението, за танца, който правим за Помагача, нали? Мисля, че попаднах на нещо.

Очите му искряха и Гийна почувства как собственото ѝ вълнение нараства под влияние на неговия възторг.

— Великолепно, Тимбо, какво е то?

Вместо отговор той я завъртя, прихващайки кръста ѝ с тънките си пръсти и я поведе обратно надолу по хълма към една отделена от другите малка колиба.

— Не говори, просто слушай. И без въпроси — тя е много, много стара, по-стара от хълмовете, разправя се, че е била взета за жена от най-първия Йохан.

Гийна хлъцна.

— Най-първия Йохан? Тимбо, това е невъзможно, тя трябва да е на повече от сто години...

— Шшт! — Отново слагайки пръст на устните си, Тимбо я подбутна напред и я въведе в колибата.

Вътре сред проблясващата мрачина, която сякаш танцуваше около нея, седеше една старица, кръстосала крака върху старо одеяло, постлано направо на земята в центъра на помещението. Отломки от начупеното сякаш на парчета слънце се посипваха през процепите на покрива, донатрошавани и отразявани от прашинките, които се щураха нагоре-надолу из стълбчетата светлина и лудо играеха, увенчавайки с ореол чисто бялата коса и синкавочерното лице, чиято кожа не беше просто набръчкана, а издълбана, прорязана от линии, по-дълбоки от самото време. Очите ѝ, две огромни сфери, изпълнени с мляко, се визираха немиждащо нагоре, към покрива. Под тях се виждаше една беззъба, хлътнала навътре уста и малките ѝ, набръчкани ръце, които почиваха като два паяка върху коленете ѝ.

Момчето коленичи пред нея, повдигайки една от ръцете ѝ към лицето си, за да може тя да го разпознае.

— Тимбо е, бабо — каза ясно той. — Доведох момичето. Разкажи ѝ историята, за нейния танц.

И старицата започна напевно, все едно че беше чакала да ѝ подадат точно тази реплика.

— Бащата на Всички Неща направи мъже бели, мъже черни, направи жени, за да им бъдат половинки. Много отдавна най-първият Йохан имаше тук своя собствена жена, бяла жена от негова страна и черни мъже имаха свои жени.

Гийна рязко си пое дъх. Тимбо ѝ отправи предупредителен поглед, докато старицата продължаваше да фъфли.

— Йохан дошъл да вземе. Всичко, което хора имали, той взе. Той взел земя, той взе кенгуру, от което живеели, той взе вода. Но искал още. Той видя жена на вожд на наше племе и нея също искал вземе. — В тишината наоколо нищо не помръдваше. Старият глас продължаваше да напява. — Той искал нея и дойде за нея. Той дойде в пустош и ухаждал я и тя отиде с него. Тя мислела, тя го има тайно, той бъде добър към неин народ. Но той искал нея само за себе си, като земя, всичко само за него. Затова той заприщи път към вода, прогони народ далеч да умре, сложи добитък свой там. — Тя млъкна,

тананикайки си тихо, сякаш на себе си. — Но техни сънувачи сънува негови нови животни само стари кенгуру, които върнали се, за да има храна. И те убили негови животни. После той убил тях. Всички, освен жената. Когато тя видя тя не може спаси свой мъж или свой народ, тя спаси нея си. Тя избяга от камшици и пушки, тя тича, тича, тича. Но той дошъл след нея и намери я. После той задържа я като своя черна жена. И тя стоя негова жена, въпреки той убил неин мъж, убил неин народ, взел тяхна земя. И тя никога не забрави, никога не забравила нищо, което случило се. Айеее! Айееее!

И слагайки ръка на главата си, тя зави като на умряло, издигайки гласа си високо и сърцераздирателно. Тимбо хвана китката на Гийна и я измъкна навън от колибата.

— Е, какво мислиш? — попита той.

Гийна само поклати глава, все още дълбоко впечатлена от разказа, за да може да говори. Своята собствена история ли им разказа старицата? Тя ли е била момичето, което старият Йохан е пожелал толкова силно, та е избил цяло племе, за да я притежава? Или просто си бе въобразила, беше се сънувала на мястото на онази млада жена, възкресявайки нейната трагична съдба?

Гийна сграбчи ръката на Тимбо в изблик на радост.

— Ако тя ни позволи да превърнем тази история в танц... Аз просто не мога да измисля нищо друго, Тимбо, нищо по-силно въздействащо и правдиво, което да отговаря повече на това място и на празника на „Помагача“!

„Господи, трябва да е чудесно да работиш върху нещо толкова плавно и лесно като танца“, мислеше си Хенри Сафък в момент на дива завист, „вместо да вършиш някаква си груба работа като тази!“ Чувствайки, че пропада в странно, кисело настроение, той гледаше как Гийна, редом с която вървеше Тимбо, се връща бавно през ограденото пространство, за да се присъедини отново към своята група от танцьори. Той се обърна пак към групата мъже, събрали се около него.

— Добре, значи, събирането на добитъка — уточнено. Сега като знам, че всичко при вас е окей, веднага ще ви известя, щом бъдем готови за придвижването.

Редицата глави зажима и мъжете се раздвижиха, показвайки желанието си да се разотидат.

— Само още едно нещо, преди да си тръгнете — сети се Хенри. — Известие от господаря... от младия господар, господин Джон, който е... не, вижте, исках да кажа...

Той замлъкна, объркан, мислено ритайки се отзад. Господи, колко време още му трябваше, за да свикне с мисълта, че Филип е мъртъв? Ами само това ли! Колко време щеше да му е нужно, за да свикне с още по-ужасната мисъл, че не Джон е новият господар, ами онова градско мекере, Алекс?

Хенри яростно изпсува себе си и съдбата. Започна отново, опитвайки да прикрие неловкостта си:

— Вижте, Джон ме помоли да ви попитам, дали някой от вас не е видял или чул нещо в нощта, когато старият господар умря?

Последва дълбока, напрегната тишина. Всички мъже се бяха вторачили пред себе си, избягвайки да погледнат другите в очите.

Хенри се усмихна.

— Никой няма да се забърка в неприятности, обещавам ви, независимо какво сте забелязали. Джон просто иска да знае, дали някой от вас не е бил буден или пък е имал да изпълнява някакво поръчение, дали не сте видели нещо необичайно, това е всичко.

Питането му беше посрещнато от редица празни, безизразни лица и поклатане на глави. Хенри се предаде.

— Добре — каза той. — Е, благодаря, че ме изслушахте. Ако някой си спомни нещо — просто да ми се обади. Това е само една идея, да се проследи всяко необичайно, ненормално нещо, което може някой да е забелязал. Това е всичко.

— Добре, шефе — изсмя се Слим, показвайки с широк жест към една влачеща се фигура, свиваща край тях, — защо не му кажеш да поприказва със стария Марки там, мъжа на Ели? Той е нещо ненормално, откъдето и да го погледнеш! Хей, приятел! — изчурулика той, без да чака някой да го насърчи. — Шефът иска да знае видял ли си нещо напоследък? Нещо необичайно да е станало?

Като повечето пияници, Марк винаги беше готов да заподозре обида и будалкане, възпламеняваше се на минутата. Гледайки нагоре, малките червени свински очи се наляха с кръв, докато силното тяло на Марк се издуваше от кипналия гняв.

— Струва ми се, аз трябва да питам това господаря! — изпелтечи яростно той, свивайки едрите си юмруци, докато говореше. — Господин Високи и Могъщи Кьониг държи мойта жена горе в Кьонигсхаус всеки проклет божи час тези дни! Сутрин, обед и вечер сега тя е там горе: посетители, вечери, чистене, готвене, аз не знам какво още, по дяволите, не върши! Сега кучката си придава важности и си вири носа, вече е твърде добра за мен, тя, видиш ли, немалко какво общо вече да има с проклетия си беден съпруг!

Той все повече се навиваше, докато говореше, изпадайки в истински бяс, бързо губейки малкото останал му разум. Той се придвижи към Хенри, размахвайки юмрук.

— Вие сте еднакви, всички сте проклето еднакви! Ако не е старият господар, ще бъде някой от вас, младите копелета, вие си мислите, че с едно щракване на пръстите може да имате всички момичета! Е, кажи на твоя шеф, ако някой горе се навърта около женичката ми, кълна се, че ще го убия. Той може да си получи плешката прясно заклано месо! Ще му направя малко подаръче! Ще го убия ебливото говедо!... ебливо говедо... ще я убия...

Дрезгавият глас заглъхна. Като загуби нишката и започна да се препъва в думите, макар да не преставаше да кълне и псува, Марк падна на колене и се разрида, а неговите заплахи и клетви се преливаха една в друга, докато най-после се превърнаха в едно дълго, несвързано стенание.

— Вземете и го разкарайте оттук.

Хенри направи жест към другите мъже, докато оглеждаше останките в краката си с неприкрито отвращение. „Всичко това е вятър и мъгла“, мислеше си той, „като при всички други пияници.“ Те никога нищо не правят. А никой, който ги познаваше, не би повярвал, че Марк и Ели ще си седнат някога на задниците и ще заживеят като една щастлива семейна двойка. Но тя нямаше да пострада, колкото и да дрънкаше той! Докато нейният любящ съпруг продължаваше да се дави в съдържанието на тенекиените кутии, Ели спокойно щеше да дочака края на дните си.

Освен това той си имаше други неща, за които да се тревожи.

Поне за едно нещо, във всеки случай.

То стърчеше около 160 см над своите боси, кафяви, мускулести малки крачета, главата му би стигнала, колкото да се отърка в копчето

на джоба на ризата му и отговаряше на името Гийна.

[\[1\]](#) Известен американски актьор. — Б.пр. [↑](#)

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Само ако Джон би се почувствал щастлив от това, каза тя на Чарлз.

Истински щастлив, което значи, непресторено радостен и удовлетворен за нея, за Чарлз и за себе си, освободен от непосредствената грижа за майка си — това беше единственият начин, по който можеше да мисли тя за евентуалното развитие на отношенията си с Чарлз.

Когато тази сутрин се събуди с чувството за неописуемо щастие, докато все още лежеше сънлива и затоплена в леглото, потопена в море от светлина и отпочинала като котка, в един момент на лудо опиянение Хелън се запита дали не беше се влюбила. Последният път беше толкова отдавна. Така ли се чувстваше човек, когато е влюбен? Би могла да се закълне, че е така...

И тогава само за няколко кратки мига тя се отпусна и си помечта. Беше прекрасна мечта.

Да има отново мъж, мъж в живота ѝ, в леглото ѝ, неин собствен мъж — защото дори тази кратка агония на вдовство я беше научила веднъж и завинаги, че тя не е жена, която може да мине през живота сама. О, имаше жени, които ценяха своята независимост, обожаваха свободата си. Но след цял един живот, в който като лоза се бе увивала около Филип, беше разбрала, че не е една от тях. Тя беше жена, която имаше нужда от мъж.

И не само за секса — въпреки че той ужасно ѝ липсваше. То беше да имаш мъж, за когото да се тревожиш, за когото да се грижиш по всеки един възможен начин. Някой, чието добруване да бъде важно за нея, отколкото нейното собствено. Някого, около когото да организира живота си, за когото да става сутрин, когото да жадува вечер да види, да бъде заедно с него в леглото, както и в горещото желание за любов.

Цяла сутрин, докато ставаше и се обличаше, докато минаваше през обичайните си задължения на закуска... Тя разбра, че не може да

сложи и залък в устата си, в съзнанието ѝ като в съзнанието на някакъв пубертет продължаваше да се разиграва и преиграва миналата нощ: дъхавата нощ навън, те двамата, разхождащи се под луната, меката светлина на звездите...

О, Чарлз...

Той не се появи на закуска и тя отново не можеше да реши дали съжалява или се чувства облекчена.

И сега седеше на своя прозорец, витаейки над самотния, безрадостен пейзаж, унесена в мечти, вместо да се заеме с хилядата неща, които трябваше да свърши.

Мечтаейки за Чарлз...

Какво чувстваше към него? Можеха ли да се надяват да съживят онази първа любов, която бяха изпитвали един към друг толкова отдавна?

„Нека да бъде по твоему, Хелън“, беше прошепнал припряно той, докато я държеше в прегръдките си снощи, „както искаш постъпи, каквото искаш кажи на Джон или на който и да било друг. Но аз няма да чакам вечно! И без друго чакам дяволски дълго!“

А нима тя не беше чакала?

Не е ли била и тя като Роуз цял живот „жена за всеки случай“ — очаквайки одобрението на един-единствен мъж, винаги изчаквайки го той да получи своето удоволствие, непрестанно в очакване на настроенията му, на неговия гняв, на желанията му? Беше издигнала Филип на пиедестал, превръщайки го в бог, беше мислила, че той е Господ. И единственото, което дочака, беше да бъде стъпкана от масивните му, глинени крака на бог.

Така както се бе случило и с Роуз.

Тя трябва да превъзмогне безсмисления си гняв към Роуз, тя трябва да престане да обвинява икономката за онова, което Филип бе извършил. Какъв избор бе имала Роуз? Какъв избор изобщо са имали някога жени като нея?

Е, най-после бе дошъл и нейният ред да избира. Но първо трябваше да говори с Джон. Къде ли се бе дянал той?

Като Чарлз, и той не бе слязъл за закуска, но това не беше нещо ново, той често изпиваше едно кафе на крак в кухнята и се запиляваше по работите си, без да сложи залък в уста. Спирайки да провери стаята му, която изглеждаше така студена, празна и необитаема, все едно че

снощи в нея не е имало жив човек, Хелън продължи надолу по стълбите и излезе навън, за да го търси.

Тя за всеки случай реши да провери и офиса, да попита Бен дали евентуално не е виждал Джон или пък дали няма някаква представа къде може да бъде. Но ето че самият Джон беше там, седнал до Бен на бюрото му, надничайки в екрана на компютъра, зяпнал го в устата, да не би да пропусне някоя негова дума.

— Така, че виждаш — говореше Бен, — влезеш ли веднъж в системата с ключовата дума, вече можеш да си избираш какво да извикаш. Всичко е тук, всичко е някъде тук. Трикът е в това винаги да го намираш! — Той се изсмя. — Здравей, Хелън, да не си дошла и ти да вземеш участие в часа по компютърно обучение?

— Джон! — възкликна изненадана Хелън. — Какво правиш тук?

Въобразяваше ли си или той наистина си смени цвета на лицето в момента, в който я забеляза? Тя почувства, че самата се изчервява, споменът от изминалата нощ още гореше на устните ѝ, по лицето ѝ.

Но Джон не би могъл да знае нищо за снощи, тя не беше казвала на никого, а би се заклела, че и Чарлз...

„Господи, тя вече се чувства виновна“, помисли си потиснат Джон.

— Просто уча — каза кратко той, изчервявайки се леко и без да откъсва поглед от екрана. — И доста понаучих, благодарение на Бен.

— Е, мисля, че е време да попрекратим — каза Бен. — Ще ида до къщата да си сипя малко кафе. Някой друг ще дойде ли?

Джон поклати глава.

— Мисля да си поиграя още малко с това.

Хелън махна с ръка.

— Ти върви, Бен, на мен ми се искаше да си поприказвам малко с Джон.

— Добре тогава, ще се видим на вечеря, ако не и по-рано — каза Бен и излезе.

През цялото време, докато бе търсила Джон, нейната увереност бе нараствала, нетърпението ѝ се увеличаваше, накрая тя вече изпитваше непреодолима потребност да сподели чувствата си с него. Но сега, когато бяха останали насаме, на нея ѝ беше дяволски трудно да започне.

— Ти си поискал Бен да ти покаже как работи компютъра? — успя да каже тя.

— Да.

Той нарочно се правеше на зает и сякаш погълнат от заниманието си не искаше да отдели очи от екрана на компютъра.

— Просто съм любопитен... за някои неща. А и няма какво да правя до следващия сбор на добитъка. В случай че има следващо събиране на добитъка, поне що се отнася до нас. — Гласът му се промени. — Ако обаче прословутата госпожа Мацуда успее да надене кънките дотогава, ние ще трябва да се спасяваме оттук!

— Затова... точно исках да говоря с теб, Джон, скъпи — започна несигурно тя. — Не сме имали възможност да помислим върху това досега... но каквото и да решиш, че ще правиш оттук нататък, аз не искам ти да се чувстваш отговорен за мен.

Той се изчерви, хвърли й един поглед и бързо отвърна очи.

— Да съм отговорен за теб? Но естествено е аз да съм отговорен за теб! Ти си моя майка! — „И аз не искам да се влюбваш в онова копеле Чарлз!“, искаше му се да изкрещи.

— Е, сега аз ще трябва да се погрижа за себе си.

Той странно я погледна.

— Мислиш ли, че ще се справиш?

— Какво исках да кажеш?

Очите му потърсиха сигурност в компютърния екран и неговите примигващи зелени знаци.

— Нека погледнем истината в очите, мамо — по дяволите, та ти си водила един затворен, осигурен живот. Никога не си познавала друг мъж, освен татко...

— Това не е вярно! — избухна тя. — Аз познавах Чарлз преди още да познавам Филип и той... той се грижеше за мен!

„Чарлз! Е, дяволски добре се нареждаше, няма що!“

Шокиран, Джон най-после схвана, че се е добрал до още едно парченце от мозайката. Разбира се, той знаеше, че Чарлз е запознал майка му и баща му, това беше един от онези въпроси отговори, от рода на „как сте се срещнали“, което всяко хлапе открива за своите родители още преди то да е осъзнало какво значат. Но това е било нещо повече от едно случайно запознанство — сега той осъзнаваше, че

Чарлз я беше обичал, — това можеше да се прочете по израза на лицето ѝ!

А дали тя го бе обичала? Дори да оставим настрана внезапната смърт на Филип и колко удобно беше всичко?

Дали го обичаше и сега, това ли се опитваше да му каже?

Той трябваше да я спре, преди да го е изрекла, преди да го е направила наистина.

Той продължи нататък.

— Дори да е така, татко правеше всичко вместо тебе, той вземаше решенията, той се грижеше за теб... а навън има хора — „и тук, тук вътре, на територията на Кьонигсхаус също ги има!“, искаше да изкрещи той — ... хора, които трябва зорко да наблюдаваш... от които трябва да се пазиш...

Тя го погледна с явно недоумение.

— Но какво имаш предвид? За кого говориш?

„За проклетия Чарлз, ето за кого! За мъжа, който е убил твоя съпруг! Мъжът, по чиито дири съм сега, опитвайки се да вляза в неговия компютър, та да проследя неговите тъмни бизнес машинации и повратливи номера, и да намеря начин да му потърся сметка.“

Тя все още се бе вторачила в него с широко отворени очи. Той извърна отчаяно поглед.

— За никого по-специално.

„Горкият Джон“, мислеше Хелън, сърцето ѝ бе преизпълнено с майчина любов, „нервите му са опънати до скъсване, не бива да доливам още масло в огъня. Той е притеснен до смърт за бъдещето си, за Кьонигсхаус и за всичко останало, а ето че аз се разтакавам с глупави увертюри и му плеця глупости, вместо да му кажа истината направо, и то, защото съм толкова стъписана — като момиченце, което за първи път си има гадже.“

Тя дълбоко си пое въздух.

— Виж, скъпи, има нещо, което искам да ти кажа... относно... относно бъдещето. Моето бъдеще. Разбира се още е много рано, но аз съм ужасена от идеята да остана сама до края на живота си. Просто исках да разбера как би се чувствал относно... как би се чувствал ако... как би приел възможността отново да си намеря някой друг... може би дори да се омъжа повторно...

— Да се омъжиш повторно? — Той не би могъл да изглежда по-ужасен, дори тя да го бе ударила през лицето. — Да се омъжиш? За бога, недей!

— Защо не?

Той се втренчи в нея. По лицето му премина буря, в която отчетливо можеха да се прочетат шока, гнева и болката.

— Всемогъщи боже, майко, та ти си на четиридесет и две!

— Това не значи, че съм стара — каза, оправдавайки се тя.

— Това е... това е... — Той неистово заби пръсти в косата си. — Въпросът не е само в това!

— В какво е тогава?

Той й хвърли още един ужасен поглед, след което сведе очи в нежелание да среща повече нейните. Изглеждаше отвратен.

— След татко... след мъж като татко... как изобщо можеш да мислиш за такова нещо?

— Джон... виж... аз обичах баща ти, но... той не е единственият мъж на света!

Той се обърна към нея, цялото му тяло се беше напрегнало в безмълвен гневен упрек.

— Какво е тогава, майко — не можеш да свикнеш с мисълта, че вече няма да бъдеш господарка на една голяма къща ли? Или вече си хвърлила око на някой, който да заеме мястото на татко — преди още той да е успял да изстине в гроба?

Какво можеше да каже тя?

Но Чарлз не беше „заместник“, за бога, той беше друг човек, друга личност и ако тя го обичаше, то беше, защото той беше пълната противоположност на Филип...

Ако тя го обичаше...

— Не може да е... — Джон млъкна, изчерви се силно и прехапа устни. — Не е... физическата страна на въпроса, нали? — Той изглеждаше измъчен от неудобството си, но решен да продължи нататък, независимо какво би му коствало. — На твоята възраст...

„На твоята възраст...“

Това ли си мислеше той?

Тя се разтрепери от болка, когато изведнъж се видя през неговите очи.

— Не, разбира се, че не, аз не исках наистина да... не знам какво ме накара да го кажа, забрави го, просто се престори, че никога не съм го казвала, окей? — Разбираше, че плещи глупости, но ѝ беше невъзможно да спре. — Разбира се, че си прав, скъпи, нямах това предвид, забрави, че изобщо някога съм казвала нещо.

Докато говореше, тя се придвижваше към вратата и единственото ѝ желание в този момент беше да се измъкне по-бързо навън. Джон моментално се бе залепил обратно на компютъра, широките му, паднали рамене се възправяха срещу нея и срещу света така, сякаш той се изолираше от нейното присъствие в стремежа си да заличи всяка следа от разговора, който бяха водили. Тя избяга. Останал сам, Джон зарови лице в ръцете си и започна да псува и себе си, и нея, но най-вече Чарлз.

Значи толкова далеч беше стигнало копелето му с копеле? Господи, какъв бързак беше само! А майка му беше толкова уязвима, толкова наивна, съдейки за другите по собствената си доброта, какво разбираше тя?

Той не можеше да повярва, че на нея ѝ беше известно каква роля е изиграл Чарлз за смъртта на Филип, не би повярвал, умът му не го побираше. Тогава се намеси един невикан, нежелан спомен и го спря наскоро безкрайните му мисловни навивки: майка му, която се опитва да отвори сейфа в деня на погребението на баща му и начинът, по който изглеждаше — обсебена от нещо, виновна...

Не! Невъзможно беше! Добре, тя отдавна вече не обичаше баща му. Заедно с проблясъка дойде и болката от внезапното осъзнаване на значението на всички онези ненатрапчиви, но определени знаци, които бяха минавали покрай очите му без той да им обръща внимание. Но тя не би го убила... или...?

Не, Чарлз беше, той трябваше да е.

И той трябваше да я предупреди, да ѝ каже за Чарлз.

Но какво щеше да ѝ каже?

Какво можеше да ѝ каже, какво знаеше със сигурност?

Нищо, абсолютно нищичко!

Позвъняването до Службата за регистриране на полетите тази сутрин не беше довело до никакъв положителен резултат, до никаква по-съществена информация, която да прибави към онова, което вече знаеше за „Кингдъм Холдингс“. Регистрираният от нея офис се

намираше на ул. „Маккори“ в елегантния бизнес квартал на Сидни, просто адрес на помещение: никой не живееше там.

С много настояване от негова страна и с помощта на отзивчивия чиновник от службата по регистрацията, той беше успял да установи, че „Кингдъм Холдингс“ принадлежеше на друга компания, на която обаче не се явяваше дъщерно подразделение, както търпеливо му бе обяснил чиновникът. Цялата работа беше замислена като хвърляне на прах в очите и убиецът съвсем спокойно можеше да се измъкне във вдигнатата от него пушилка, сигурен, че оня, който би се опитал да пробие през нея трябва да е още по-голям мошеник и играч.

Не му оставаше нищо друго, освен да тръгне след него, по следите, които беше оставил.

„Ще те пипна, приятелче, въпреки целия ти ум, независимо колко дяволски ловко се измъкваш и лавираш!“

Зеленикавата светлина, струяща от екрана, хвърляше зловещи отблясъци върху изопнатото, мрачно решително лице на Джон, докато той продължаваше своите непохватни занимания с вездесъщия компютър, а лекото почукване по клавишите се разнасяше из стаята като неравномерен акомпанимент на безкрайния поток на обърканите му мисли.

„Чарлз е обичал мама, обичал я е още преди татко да я познава, трябва да е я обичал през цялото това време, мъжете извършват убийство дори за далеч по несъществени неща.

Той мразеше татко, цял живот е бил унизяван от него, това е още една причина за убийство, която иде от дълбините на времето, още от Каин и Авел.

Той беше на ръба да загуби всичко, защото татко не искаше да си мръдне пръста и да се оправи в неразбориите около бизнеса, той спокойно би могъл да го убие и заради това...

И изведнъж — всичко се урежда!

Татко умира и той е свободен и чист. А след това и мама пада направо в ръцете му, в минутата, в която той ѝ дръпва конците.

Да се измъкнеш от неприятностите, да туриш всичко под контрола си, да сложиш ръка върху жената, която обичаш, и бизнеса, който ти е толкова по сърце, това не са ли повече от достатъчно мотиви за който и да е мъж! Той знае, че аз бих се съгласил на всичко, за да може Кьонигсхаус да продължи да съществува и функционира, но не

като татко, аз не бих се бил с него за бизнеса в Сидни, нито за «Кьониг Холдингс», той би го получил на тепсия. Но не е могъл да предвиди, че татко ще промени в последния момент завещанието и в края на краищата и двамата ще загубим всичко.

А той е и Кьониг. Йохан е изтребил цяло едно племе, за да получи онова, което е желал. На мястото на Чарлз и аз бих бил изкушен. Значи ли това, че Кьониг винаги прибегват до убийство, когато нещо или някой застане на пътя им? И нима аз трябва сега да убия Чарлз? Това ли е начинът, по който може да се получи разрешение на конфликта между нас двамата, той и аз, вкопчени в смъртна схватка, като част от нашата съдба да бъдем Кьониг?

Я се стегни, приятелю, това е истинският живот, а не някакво си въображаемо момчешко приключение!“

Потръпвайки, Джон отново се съсредоточи върху компютъра. Мотивът не представляваше нищо, ако няма съответното доказателство, трябваше да докаже, че Чарлз е способен на престъпление, трябваше да открие някакво доказателство, че той е имал причина да се нахвърли на Филип като змия, каквато си беше, и да отнеме живота му.

И най-накрая той го откри.

Със смъдящи очи, със схванат врат и въртяща се глава, той стоеше и гледаше в екрана, разбрал, че най-после е намерил онова, което толкова търсеше.

СПИСЪК НА ХОЛДИНГИТЕ...

Той се взираше мрачно в екрана, докато осъзнае на какво се беше натъкнал.

Нова програма с данни за извършване на сделки с недвижимо имущество или прекратяване на владееене и собственост.

Един амбициозен замисъл с множество предприемачески ходове и покупки, които да доведат компанията до състояние на неплатежоспособност и да я лишат съвсем от капиталите ѝ, безнадеждно изложена на всякакви кредиторски искания, тикащи я към банкрут.

Целият проект бе ръководен от Чарлз Кьониг, изпълнителен директор на „Кьониг Холдингс“ — име на проекта — „Операция Кингдъм“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

„Добре де, беше се позабавлявала и сега трябваше да си плати за това!“

Що се отнасяше до Алекс, не можеше да се каже, че денят му бе започнал превъзходно.

— Хей, господар!

Борейки се да се измъкне от тресавището на кошмарите, той отвори очи, за да ги впери в натрапника, който най-малко желаше да види в този момент.

— Какво правиш тук?

Пред него стоеше една разплакана, наострена Ели, която носеше подноса със сутрешния му чай и яростно сипеше своите жалби и оплаквания.

— Ти довел таз жена тук, ти вече не ме иска! — изстреля тя първия си залп.

„Проклетата кучка...“

Още докато я зърна, вътрешностите му се преобърнаха и той се почувства така, все едно че се бе натъкнал на петно от своята собствена нечистотия.

— Права си — отвърна студено той, хвърляйки й поглед, изпълнен с отвращение. — Не те искам вече.

За щастие тя бе толкова глупава, та да повярва в това, което бе изтърсил набързо, макар и да беше истина.

— Айее!

В пристъп на ярост, тя тръшна подноса и се нахвърли отгоре му. Така че той бе принуден да спре тази неочаквана атака, да я постави на мястото ѝ по оня изпитан от времето и обичая начин.

След това тя бе плакала и се бе разкайвала, притискайки се към него по начин, който просто го бе провокирал да иска още по-силно да я удря, още по-здраво да я блъска.

— Направи нещо за мен — плачеше тя. — Мой съпруг знае за нас, той мене заплашва, ще направи нещо страшно.

Той се напрегна.

— Знае какво за нас?

„Виж, тези коори, всички те са лъжкини“, напомни на себе си той, „не можеш да имаш вяра, дори на една-едничка дума от онова, което тези повлекани казват. Не се паникьосвай, запази самообладание.“ Стори му се, че в горящите, ядни кафяви очи на Ели се появи лукаво пламъче, докато отговаряше на въпроса му.

— Той мисли, аз прекарва твърде много време тук горе, в къща, за онова, което нося у дома, казва, аз трябва получава повече пари или той ще...

— Или той какво...?

Тя подсмръкна.

— Или той мене бие...

Той се изсмя студено.

— Повече, отколкото аз?

Тя обидено сви своите почти детски раменца.

— Не е също, когато ти мене бие.

Господи, те всички бяха еднакви, тези жени, нищо чудно, че мъжете изпитваха желание да ги ударят! Той хвана брадичката ѝ между палеца и показалеца си, както все още си лежах в леглото, и я извърна към светлината. Под тъмната кожа на лицето, около окото ясно се забелязваха контурите на започналата вече да потъмнява синина.

— Повече бой, отколкото вече ти е хвърлил?

Тя отново се разциври.

— Той мене пипне, той мене убие, той казва аз бъда мъртво месо преди разреши аз бъда още една черна жена, която проклети Кьониг да си играят с...

Алекс отново се изсмя.

— Да те убие? Той? — но все пак се притесни.

— Вземете мене тук, господин Алекс! — настояваше тя. — Много стаи отзад, къде живее Роуз, мога живее там, помага като нея и тогава аз бъда в безопасност от него.

Господи, да я вземе тука в къщата, каквато е разлигавена и вирнала крака като кучка, и с Триша наоколо, една жена, която би подушила интереса на друга към него дори от миля разстояние...?

Обзе го паника.

— Ами ако не го направя?

Но тя нямаше защо да го разтръбява.

Ами ако беше се изпуснала...

Господи!

Само това липсваше: някаква глупава афера, която гадно понамирисваше на скандал, сексуална бъркотия, раздухана докрай от обиден, агресивно настроен мъж рогоносец, която можеше да разбунни и аборигенския лагер. Той се намираше толкова близо до къщата и семейството. Това беше последното нещо, което им трябваше, ако се надяваха да приключат сделката с госпожа Мацуда. Японците се отнасяха строго към тези неща, те не хранеха уважение към онези, които не можеха да се сдържат и смесваха работата с по-низшите форми на удоволствие.

А кой друг би се наел да купи кладенец, чиито води са така дълбоко размътени от предишните собственици?

А освен всичко друго, Триша беше такава ужасна снобка, че само да разбере коя е нейната съперница, да узнаеше, че той се чука с домашната помощница...

Докато все още се въргалиеше заедно с малката кучка в леглото, която продължаваше да му гука в ухото, да си играе със зърната на гърдите му и да си представя как пак ще се гушне под крилото му, той се беше насилил да остане спокоен, постепенно и цялостно анализирайки ситуацията. След това бе казал няколко сладки думи на момичето и ѝ бе подхвърлил няколко, дори още по-сладки доларчета за „допълнителната работа“, беше я потупал по задника и я беше изпратил по пътя ѝ. Но, Господи, трябваше да я държи изкъсо за в бъдеще, иначе... тя щеше, цялата работа щеше...

Поне за едно нещо и то доста приятно, можеше да се поздрави през този скапан ден — позвъняването на Кари, който му беше казал, че работата по прехвърлянето на имението върви гладко, завещанието е било потвърдено и скоро всичко ще премине в негови ръце.

Но дори това не беше достатъчно, за да разведри спомена от миналата нощ. Припомняйки си изживяното унижение, Алекс отново пламна.

Снощи.

Вечерта, която бе очаквал с такова възжеление, вечерта, която трябваше да прекара с Триша. А неговата дама на сърцето реши да отдаде всичкото си време на неговия брат, флиртувайки така разпалено

с Джон, навеждайки се към него и предлагайки се толкова явно, че имаше опасност да се изсипе от оскъдната си рокля и да му се поднесе съвсем гола на тепсия, пред погледа на всички.

Добре, така да е.

Нека това да е нейният начин да играе играта. Но за всеки миг, който той трябваше да изтърпи, седейки на масата и гледайки я какви ги върши, тя щеше да си плати тройно.

Както и в този момент.

Крачейки през поляната към къщата за гости, Алекс се задъхваше от ярост, която бе нараснала след изминалата нощ, в която Триша го бе предала. Той не бе показал с нищо колко много го е засегнала, никога не би й доставил това удоволствие: тя да разбере, че той се е хванал на въдицата ѝ и е безкрайно уплашен.

Напротив, той я бе изпроводил до покоите ѝ в къщата за гости както всеки джентълмен би постъпил със своята дама, въпреки че никоя дама не би се натряскала така, като божествената мис Триша снощи. По целия път обратно тя се бе клатушкала и хихикала, и явно беше безкрайно доволна от себе си и от ужасното си държание.

И нито една истинска, изискана господарка, с претенции, че в жилите ѝ тече синя кръв, не би сграбчила вратовръзката му, докато той се опитваше да я въведе през вратата, и не би го затеглила към кревата, опипвайки го навсякъде, преди той да успее да освободи от хищните ѝ нокти струващата двеста долара копринена вратовръзка — дело на Армани.

Наказание...

То можеше да почака, беше си казал той, докато я стоварваше в леглото ѝ, откопчвайки се от нея. Щеше да го остави за времето, когато тя ще бъде достатъчно трезва, за да го запомни.

Така че снощи той се бе задоволил само с това да спаси вратовръзката си и онова, което беше останало от себеуважението му. Борейки се с нея, той ѝ бе помогнал да си легне, беше се уверил, че тя се чувства добре и покланяйки се, бе напуснал. Тази сутрин той идеше с намерението да отмъсти, веднъж завинаги да покаже кой беше господарят на кралството и че неговата дума трябва да бъде закон. Щеше да покаже какво се случва на лошите момичета, когато не са се държали добре.

Гийна и Бен трябваше да са излезли след закуската, пресметна кисело той, Бен трябваше да се е върнал към вечните си занимания, трепейки се над проклетия компютър в офиса, а Гийна — към колежанската версия на същото, само че с нейните черни приятелчета. Това означаваше, че бунгалото за гости щеше да е изцяло на тяхно разположение, което щеше да е добре дошло за онова, което беше намислил.

Взимайки наведнъж ниските стълби, водещи към входа, Алекс премина през малкото преддверие и влезе, без да почука в първата врата насреща му. Напирайки иззад спуснатите сатенени розови завеси, обедното слънце бе заляло цялата стая в мека, чувствена светлина. Той се отпусна тежко до спящата фигура, свободно изтегнала се напреко на огромното легло с кралски размери, впери очи в поруменият лице, наполовина скрито под водопада искрящи къдрици, и зачака.

Чакането не продължи дълго. Като всички светски люде, Триша безпогрешно разпознаваше кога се е сдобила с компания.

— Ъъ! — изстена тя, започвайки дългия преход на възвръщане към съзнанието. — Кой е?

„Колко е часът, Кумчо Вълчо?“

— Кинг Конг — каза той.

Тя лениво се протегна, като малко дете.

— Ъъ! Какво искаш?

„Кумчо Вълчо, какви големи зъби имаш!“

Той се усмихна, показвайки редицата бели зъби в една невесела усмивка.

— Ще ти се наложи да се събудиш, за да разбереш.

Тя се претърколи, все още омотана като мумия в смачканите чаршафи и се опита да отмахне косата от очите си.

— Алекс?

Беше започнал да се напушва още повече, чувстваше как с всяка следваща секунда фитилът на яростта му се скъсява и всеки момент щеше да избухне.

— Кой друг?

— Добре, ако това е всичко, което имаш да казваш — дрезгаво промърка тя, — можеш да ми донесеш нещо за пиене или се разкарай!

— Да оставим пиенето за после, скъпа — каза почти нежно той.
— Сега е време малко да се позабавляваме.

— Да се позабавляваме? — Тя успя да отвори едното си око, а после да го фокусира и с двете. — Защо, къде има тържество?

„По-добре да те глътна цялата с парцалите...“

— Тук — каза той.

Искаше му се да я убие. Нещо в неговия глас накара очите ѝ, все още сънливи като сутрешни слънчогледи, рязко да се отворят, стреснати от звука. Ръцете ѝ се вдигнаха в самозащита, тя инстинктивно сграбчи чаршафа и го вдигна, стискайки го, до брадичката си. Той се изсмя. Смехът му я накара да изстине още повече.

Както си седеше на леглото до нея, той рязко се присегна и издърпа чаршафа от здраво стискащите го пръсти! Тя беше облечена в някаква шумоляща фантазия в прасковено розово от дантела и сатен, вид нощно одеяние, чиито размери бяха обратнопропорционални на цената му. Една малка роза, изработена от коприна, заобиколена от множество ефирни сатенени фльонги, се мъдреше в падинката на великолепия ѝ бюст. Сграбчвайки с една ръка панделките, той яростно я дръпна.

— Копеле!

Звукът от съдирането, който съпровождаше късането и разпадането на ефирната материя, ѝ подеждаше като токов удар и тя рязко се надигна, мъчейки се да докопа лицето му. Той брутално я отблъсна, карайки я да заеме предишното си положение, после, сграбчвайки деколтето с двете си ръце, го раздра до пъпа ѝ.

— Недей! — изпищя тя, борейки се за онова, което беше част от нея самата. — По дяволите, Алекс, това съм го купила от Блумингдейл, струваше ми цяло състояние. Престани, копеле такова!

Но с цялата си злоба той издърпа остатъците от дрехата изпод полуизлегналото се тяло и ги накъса на парчета.

Сега тя лежеше така, както той най-много я харесваше: напрегната, лишена от гордостта си, с широко разтворени зеници, дишайки на пресекулки, опитваща се да отгатне какво е намислил да прави и колко ще ѝ коства неговото омиротворяване. Стойки в основата на леглото, той щателно оглеждаше прекрасното, проснато в цял ръст тяло с такава студенина и отчужденост, която я плашеше

много повече, отколкото най-дивата страст. Той бавно легна отгоре ѝ, опипвайки внимателно белоснежното тяло, разкошно в своята мекота след съня.

Добре, тя бе готова.

Също и той.

С леки, заучени движения той милваше меката заоблена гръд, обикаляйки нежно с палеца си около зърната, докато те щръкнаха, откликвайки на допира му — той искаше те да са раздразнени докрай, за да усетят пълната сила на онова, което щеше да последва. Ръцете му се плъзнаха надолу по заобления ханш и дългите бели крака, тръгвайки по нежния ѝ, заплетен храст, и той почувства яростното си желание да я обладае, което нарастваше успоредно с подутината в джинсите му.

— Добре, бебчо — прошепна той накрая. — Хайде сега ръцете зад гърба.

Очите ѝ още повече се разшириха.

— Но, Алекс, аз...

Той се наведе напред и нежно хвана косите ѝ, спускащи се от двете страни на лицето, след това бавно ги прекара под брадичката ѝ, а после и около врата ѝ. Бавно, безпощадно той почна да ги затяга около гърлото ѝ. Няколко мига по-късно бе възнаграден, виждайки как двете ѝ ръце с неистова бързина и готовност се подпъхват под гърба ѝ. Тя затвори очи и склони глава пред съдбата си.

— Така е по-добре — каза той, все със същия мек глас. — Сега вече знаеш за какво е всичко това, нали?

Тя кимна.

— Искам да го чуя, скъпа. — Ръката му намери гърдата ѝ и жестоко дръпна зърното ѝ. — Питам те. Знаеш за какво е всичко това, нали?

Тя кимна отново, все така със здраво стиснати клепачи.

— Да.

— И си го заслужаваш, нали?

Гласът ѝ беше съвсем тих.

— Да-а-а.

— Нека да го чуя...

— Заслужавам си го!

— Добро момиче. Хайде, получи си го сега...

Държейки тялото ѝ с лявата си ръка той, звучно я изпляска през разлелите се гърди. Първите удари оставиха червени следи в меката бяла плът, но той продължи.

— Защото... аз... не обичам..., когато... ти... се... умилкваш... около... друг... мъж, — изрече на пресекулки той, докато продължаваше ритмично да обработва тялото ѝ.

— Ох! Ох! О-о-ох...

Нейното ниско, стенещо проплакване само го настърви още повече, следите, оставащи по гърдите ѝ, подуващите се ореоли около пламналите ѝ зърна му доставяха някакво върховно, изтънчено удоволствие, което той се надяваше, че е равно на болката, изпитвана от нея.

— И... аз... няма... да... търпя... това... особено... пък... когато... въпросното... копеле... е... моето... малко... братленце!

Дишайки тежко, той спря и погледна надолу. По цялата си сатенена повърхност гърдите ѝ бяха почервенели, като лумнал огън, техните меки розови връхчета — потъмнели и настръхнали от желание, зажаднели за неговия допир. От полуотворените ѝ устни излизаше тежко стенание и сълзи бяха наводнили затворените кладенци на очите ѝ.

Добре, но това беше само началото.

Освобождавайки тежкия колан от джинсите си, той запрехвърля из ума си идеята да я обърне по корем и да започне да я налага отзад. Да стопли това леденостудено моминско тяло, да зачерви белоснежното му задниче...

Но вътрешният му напън бе започнал да му дава зор. Това можеше да почака до утре. Без да се бави повече, той пъкна два пръста в копринения триъгълник в основата на краката ѝ и усети влагата ѝ: сякаш тя ридаеше за него. Нейната готовност го възбуди още повече. Трескаво освобождавайки се от дрехите си, той проникна с цялата си сила в нея, познавайки отново онова неземно блаженство, което единствено тя можеше да му достави, дивия екстаз, до който нито една друга жена не бе успяла да го доведе.

— Копеле такова!

В момента, в който го почувства гол и беззащитен между краката си, Триша живна, пронизана от порива да нападне отново.

— Господи, какво копеле си ти! Въшлив, проклет копелдак!

Тя трепереше под него, обзета от нещо средно между гняв и желание. Не по-дребна от него на ръст, тя се замята, събрала цялата си сила, за да му се противопостави, докато той я яздеше като непокорна кобила, овладявайки всеки неин напън. Забравила сълзите, сега тя цвилеше от удоволствие, докато той натискаше ръцете ѝ или успяваше да избегне размаханите ѝ юмруци, нанасяйки удари с ръце и крака, диво задирайки я със зъби, докато най-накрая успя да докара и двамата до жесток, разтърсващ оргазъм. После те се отпуснаха преситени и уморени, постигнали онази степен на омиротворяване, което техните бурни души можеха да получат на този свят, преди да са намерили вечния си покой в смъртта.

Като всеки земен мир и този не продължи дълго. Както лежаха, все още замаяни и полуунесени след освобождението на акта, те дочуха тътрузене, последвано от дрънчене отвън в преддверието, след което вратата се отвори с трясък.

— Да изчисти стаята ви, госпожа? — долетя гласът на Ели, в който нямаше и капка уважение. В следващата секунда тя забеляза Алекс, който се бе обвил около Триша в леглото и нейната триумфираща грубост премина в кресчендото на ревността и яростта.

— Ти тук... с нея?

— Ти друго не знаеш ли, освен да се влачиш в чужди спални, докато хората още спят?

Преди да успее да я спре, Триша вече гневно се бе надигнала на лакът и се бе втренчила в натрапницата със зачервени от бяс очи.

— Какво си зяпнала, ма? Я се измитай на секундата и да не си посмяла да се довлечеш пак. Разкарай черния си задник оттука, грозна краво такава! И, коорска кучко, да знаеш, че си уволнена!

— Скачай вътре, ще те откарам!

— Благодаря ви... Каква приятна изненада. Цяло щастие е за мен, че се случи да минете оттук.

Щастието, размишляваше в себе си Хенри, нямаше нищо общо с това. „Случило“ му се бе да си намери някаква неотложна работа в аборигенския стан и като не се „случи“ да открие Гийна там, и научавайки, че тя е тръгнала пеша към господарската къща, той си бе намерил някаква причина, за да отпраши в същата посока, поради

което в този момент той попътно беше прибрал дребното същество, влачещо се в трептящата горещина на дългия следобед.

— Да, — отвърна неловко той. — За щастие, минавах оттук. Но съм изненадан, че ти си тръгнала пеша към къщата. Не те ли откарваха обикновено с кола?

Тя се усмихна печално, вдигайки нагоре очи и го удостои с един страничен поглед, който го прониза право в сърцето.

— О, да, всеки ден, като изключим днес. Но всички са сякаш превъртели, откакто... откакто пристигна приятелката на господин Кьониг. Толкова много се струпва на главата на госпожа Кьониг, а знам, че тя не престава да се тревожи и за Джон...

— Значи, просто реши да си направиш една разходка?

— Е, когато тръгвах, не ми изглеждаше толкова далеч! — Тя се разсмя, издавайки сладък гърлен звук. — Не и докато сама не се уверих. Така че направо се зарадвах, когато чух шума на идещия по пътя камион и те видях.

Дали наистина си го мислеше? И как би могъл да отговори достатъчно непосредствено? Господи, само ако можеше да я разговори още малко! Имаше толкова много неща, които искаше да й каже. И сега, когато най-накрая успя да измъдри нещо, то излезе толкова нескопосано.

— Разкажи ми за себе си — изгърси той.

— За себе си? — По лицето й се изписа непресторената изненада на действително скромнен човек. — Няма нищо за разказване!

— Е, с какво се занимаваш в Сидни?

— Със същото, с което и тук! — разсмя се тя. — С танци! Това е единственото, което умея да върша! И затова се заех с подготовката на това шоу, захващайки се с хората от селището, докато чакам татко да приключи работата си в Кьонигсхаус.

— О, да, празника. — Защо тя го караше да се чувства толкова плосък през цялото време?

Вече се приближаваха към къщата, не му оставаше още много време да бъде с нея.

— Правите го за „Помагача“, нали? — попита той. — Съвсем скоро ще е, само след седмица, най-много две, а?

— Да! — кимна радостно тя.

Те спряха пред парадната врата на Кьонигсхаус и тя веднага скочи, отбеляза той с някаква нотка на тъга, определено нямаше желание да се мотае с него наоколо. Докато колата потегляше, Бен излезе забързано от офиса, откъдето очевидно ги беше наблюдавал.

— О, ето те и теб, Гийна — започна той. — Видях, че всички днес са прекалено заети и никой няма да може да дойде да те вземе. Мислех, че...

— Добре съм, тате, не го прави на въпрос, достатъчно голяма съм вече! — Тя го накара да замълчи, залепвайки една целувка на бузата му. — Сам виждаш, че съм била в сигурни ръце! — И тя възнагради Хенри с една топла, ослепителна усмивка.

— Е, а сега да вървя — каза Хенри, чувствайки се по-неудобно от всякога. — Довиждане, господин Никълс. Довиждане, Гийна... пак ще се видим... ще се срещнем пак някой път.

Двамата стояха и гледаха как той се отдалечава с колата.

„Е, е, е“, мислеше си Бен, поглеждайки крадешком към нищо неподозиращата си дъщеря, „Хенри Сафък, а? Е, не беше зле, можеше да ѝ се падне някой далеч по-лош“.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Защо времето винаги беше прекрасно, когато всичко останало се нареждаше от зле по-зле? Отвърщайки лице от слънцето, чувствайки, че в момента единствено гадни сиви небеса и буреносни облаци, понесли цялата тъга на света, биха съответствали на настроението ѝ, Хелън закричи по коридора, който водеше към стаята на Чарлз. Сега, когато вече беше взела решение, тя трябваше да му го съобщи възможно най-бързо. Дължеше му го — като едно последно внимание. Надали щеше да има друга възможност да му го каже.

— Влез!

Изглеждаше великолепно, забеляза тя с болезнена тъга, когато бутна вратата и застана колебливо на прага. Току-що излязъл изпод душа, със сресана, все още мокра коса, гладка и тъмна, все едно че е била мазана с брилянтин, той стоеше пред отворения гардероб, избирайки си чиста риза и панталони, препасан само с една кърпа около кръста.

— Хелън! — извика той и лицето му светна от радост. — Влез, затвори вратата!

— Не, не — тя се почувства неловко. — Няма да оставам. Просто дойдох да ти кажа, че няма..., много съжалявам, но няма да мога да сляза тази вечер за вечеря...

В същия момент той вече го бе проумял, беше разчел присъдата, дори през немощните думи на обичайното извинение.

— И няма да вечеряш с мен в обозримото бъдеще нито тук, нито където и да било другаде, това ли е?

О, Господи, защо беше толкова мъчително?

Бе размишлявала дълго върху това, беше ридала, беше се молила, беше се опитвала да постигне баланс между дълга си към Джон, дължимото уважение към продължителния си брак, към мъжа, който ѝ беше дал възможност да ги има и двете — и брака, и сина, и новите стари чувства към Чарлз, които бяха изплували толкова мощно на повърхността точно сега.

Най-накрая тя бе намерила разрешение на конфликта. Каквото и да ѝ бе коствало това, тя се бе озовала там, бе намерила своя път.

Но сега, виждайки това лице...

Тя се почувства като убиец, нанасяйки последния удар върху неговата любов, върху надеждите му. Излъчването му изведнъж се промени, все едно че действително го беше ударила: той се разтрепери целият, космите на ръцете му настръхнаха. Той пристъпи към нея като сомнамбул.

— Не го вярвам, Хелън, не мога да повярвам, че ти искаш да ме отхвърлиш.

— Трябва — изплака тя. — Говорих с Джон...

— Джон! — Скръбта и гневът му се взривиха едновременно в експлозията на горчивината му. — Хелън, къде се е чуло и видяло, син да гледа с умиление как майка му се губи в прегръдките на друг мъж? Особено пък син като Джон, който бе превърнал баща си в идол и продължава да счита майка си за толкова елементарна, та не може да си представи как тя се е оправяла преди баща му да се появи!

— Чарлз, той не е такъв, той...

Той я сграбчи грубо за лактите.

— Хелън, направи ми една последна услуга, стига си ми говорила за твоя драгоценен син! Аз и преди ти казах, че е дошло време да го оставиш да порасне! В реалния живот жените имат синове и любовници. Крайно време е малкият Джони да проумее това. Но това си е ваш проблем — твой и негов!

Той млъкна и поклати глава, завъртайки я от едната страна до другата, като бик на корида, раздразнен до крайност от матадора. После вдигна очи към нейните и в тях се четеше такава болка, каквато тя не бе виждала никога досега.

— Ако ми казваш „не“, Хелън, ако искаш да ми кажеш, че между нас не може да има нищо, имай куража да ми го кажеш от свое име. Погледни ме и ми кажи: „Чарлз, аз не те желая, не те обичам, искам да си отидеш и никога вече да не ме безпокоиш!“.

— О, боже, боже мили — проплака тя, — не мога, не мога-а-а...

— Не можеш да го кажеш! — Сега той я разтърсваше с всичка сила и тя се почувства като марионетка с изпокъсани конци. Тялото му беше съвсем близо и на нея страшно ѝ се прииска да погали гърдите му, да прокара пръсти по всяко негово ребро, да целуне меката ямка в

основата на шията му... — и причината, поради която не можеш да го кажеш, е, защото това не е истина!

В този момент ѝ се искаше да падне върху гърдите му, да изплаче сълзите си на рамото му, да потърси онзи комфорт, който предлагаша силните ръце на един мъж, и целувайки я, той да изпие всичките ѝ скърби и те да изчезнат. Но ако направеше само още една крачка, тя знаеше, че е изгубена.

— Трябва да си отидеш — успя да каже през сълзи тя. — Не мога да се омъжа за теб, не мога да бъда с теб, не мога да си позволя да изгубя сина си!

— И какво ще стане, когато той си намери жена? — поинтересува се Чарлз. — О, Хелън, мислиш ли, че тогава той ще има време за своята мамичка?

— Не знам — плачеше безутешно тя. — Но сега... сега, когато той току-що е изгубил баща си... аз не мога да поискам от него да каже „Довиждане“ и на майка си!

— Хелън, ти си глупачка! — Той се бе отдръпнал от нея, вървявайки се отново с достойнство, и бе започнал нападите си с нова сила. — Ти принасяш и себе си, и мене в жертва, и всичко онова, което бихме могли да изживеем двамата, поради някакво чувство за вина. Това няма да те направи щастлива, както вероятно и Джон. Добре, за мен няма място в твоето уравнение. Но поне няма да съм наоколо, за да видя кашата, която ще забъркаш.

Сега той я гледаше с погледа на свещеник, на изповедник, не на любовник.

— Ти направи своя избор. Добре, аз ще замина, можеш още сега да си вземеш довиждане с мен. До края на престоя си тук, докато сделката приключи, аз ще се старая да стоя далеч от теб, а след това, когато вече съм свободен да напусна, аз ще си отида завинаги. — Той млъкна и дори успя да я дари с една ослепителна усмивка. — И то ще бъде завинаги, скъпа моя, защото на нашата възраст птиченцето рядко се връща, за да кацне отново на рамото ни. И втори път няма да се спънеш в гърнето със злато в края на дъгата — особено, след като си била достатъчно луда веднъж вече да го подминеш. — Усмивката му сега бе побрала страданието на всички разбити и изгубени любови, откакто свят светува. — Глупак съм бил да повярвам, че ние за втори път сме открили нашата любов. Грешката е само моя, това е всичко. —

Той я притисна в прегръдките си и обърна лицето ѝ към своето. — Ще ни трябва цял живот, за да се сбогуваме истински. Довиждане, до нашия следващ живот, мое скъпо момиче.

Господи, тя е била в стаята му, заедно са били кой знае колко дълго, той я е целунал за сбогом, какво, по дяволите, ставаше тук?

Приключвайки един ден на крайно изтощение, през който се беше опитвал да разбере възможно най-много от компютърната система, от която почти нищо не схващаше, Джон беше ни жив, ни умрял, докато изкачваше стълбите. Беше решил, че ще пропусне вечерята и може би щеше да изведе Кайзер да се поразтъпче или щеше да си направи една разходка пеша, за да се опита да прочисти главата си. После можеше отново да опита с компютъра и да потърси повече информация за Чарлз. Или пък да се обади на доктора, за да провери дали резултатите от аутопсията на баща му са готови. Той не можеше да повярва, че всичко в тях щеше да е окей...

Не беше чул нищо, докато влизаше в къщата. Но и той самият не бе вдигнал никакъв шум, след като тежката външна врата стоеше широко отворена, както, между впрочем, винаги в тези горещи следобеди. Сега, когато се качи по стълбите, вниманието му бе привлечено от някакво раздвижване на площадката. Хелън излизаше от стаята на Чарлз с ръка на устата, с недвусмисления жест на жена, която току-що е била целуната. Цялото ѝ тяло излъчваше последиците от тази среща. В същия момент Чарлз затваряше вратата, очите му бяха наведени, лицето му изопнато от овладелите го емоции, а самият той бе препасан само с една хавлия.

Какво, по дяволите, ставаше тук?

Сигурно не са...

Отново го овладя тъмно подозрение, той целият изтръпна от страх: знаеше ли тя какво бе извършил Чарлз? Тя ли го беше насърчила да се отърват от нейния съпруг? Беше ли го планирала заедно с него?

Господи, не!

Нямаше време за размисъл. Той взе на една крачка разстоянието до стаята на Хелън, безцеремонно почука на вратата и недочакал отговора, влетя вътре.

— Добре, майко, време е да поговорим!

Тя стоеше точно зад вратата, затъкнала уста с юмруци, привела рамене като някакво изгубено дете, борейки се с напиралите сълзи.

— Джон... какво...?

Той пристъпи напред, мисълта за убийство не напускаше главата му.

— Него ли имаше предвид, майко, за Чарлз ли се гласеше? За него ли искаш да се омъжиш? Кога го реши това „аз не мога да издържа да остана сама до края на живота си“?

Той я пародираше с цялата си жестокост, имитирайки дори интонацията ѝ. Тя се изчерви от срам.

— За какво говориш, Джон?

Нейното объркване изглежда само го ядоса още повече.

— За какво говоря ли? Помисли само, скъпа ми майко! Помисли! Ако изобщо в момента можеш да мислиш! И когато свършиш да се поздравяваш за избора си на нов съпруг, тогава може би ние ще можем да си поговорим!

— Джон, аз... — Тя започна да плаче. — Съжалявам, ако...

Той не можа да се сдържи.

— Ти съжаляваш единствено, че аз в този момент минавах! Или успях да видя само финала! Но както и да е.

— За бога, Джон! За какво говориш?

Изведнъж той промени тона и започна да говори важно-важно, като някакъв разсилен в съда.

— За тебе, майко. За теб и за Чарлз. Господи, та аз ви видях току-що! Ти излизаше от неговата стая, напускаше неговата стая и той стоеше там, пременен единствено в някаква хавлия около кръста!

Най-после тя разбра, разбра какво беше си помислил той в неговото превъзбудено състояние. Обзе я дълбоко отчаяние, а тя вече нямаше сили, за да се пребори с него.

— Не трябваше да виждаш това.

— Тук напълно си права — не трябваше, не ми се полагаше да го видя!

— Не, аз... имам предвид... че нямаше какво да се вижда!

— Майко, моля те! — Гласът му трепереше от отвращение. — Направи ми услуга, не ме залъгвай, аз съм възрастен човек, не съм вече дете! Сигурно не мислиш, че ще повярвам на това, а?

— Виж, Чарлз и аз... — Господи, звучеше толкова неубедително, трябваше да може да постигне нещо по-добро от това!

Но той се отдръпна и като че ли почти беше готов да запуши ушите си.

— Не искам да чувам повече за това!

Тя се опита да посъбере сили.

— Виж, ти го започна, значи, ще трябва да чуеш нещата до края!

Неговите очи срещнаха нейните.

— Ти си ми майка!

— Но аз съм и човек! — извика тя. — И трябва да имам свой собствен живот, така както и ти...

— Никога не съм казвал, че нямаш право на това!

— И Джон... — сега тя бе отчаяна, в противен случай тя никога не би си представяла, че ще го изрече, — ти не знаеш колко нещастна съм била и все още съм аз...

Той сграбчи ръцете ѝ и болезнено ги изви.

— Е, разбира се, че си нещастна, майко, всяка вдовица е, всяка жена би трябвало да бъде, след като е изгубила такъв мъж като татко!

— Мъж като баща ти... Джон, той...

Тя се спря. О, Господи, трябваше ли да го направи? Да разруши представата за баща му само заради някакво абстрактно понятие като истината например, или само заради собствената си кауза? И след като така или иначе вече е изгубила Чарлз? Защото неговата целувка беше едно истинско прощаване, дори да се виждаха сто пъти на ден сега, той вече се беше сбогувал, той нямаше да се върне, той никога вече нямаше да бъде неин отново.

Джон все още продължаваше със своите бръщолевения.

— Добре, ти се чувстваш зле, какво те кара да си мислиш... — Той почти се задави, до такава степен не можеше да понесе да произнесе омразното име. — Какво те кара да си мислиш, че той може да те направи щастлива?

— Не знам, аз просто...

— Но животът продължава, това ли е? Татко е мъртъв, а ти си жива?

— Джон...

— Не се ли казва това в такива случаи?

— Джон, истина е! Животът продължава!

— Не и за него! — Лицето му бе живата маска на скръбта, докато той говореше. — Не и за татко! Той е шест стъпки под земята, а ти разиграваш веселата вдовица с проклетия чичо Чарлз! Е, да му го начукам! Както и на тебе!

Той никога не бе си позволявал да псува пред Хелън, още по-малко пък самата нея. Те се гледаха един друг, шокирани и безмълвни: две души, стремително пропадащи в кладенеца на ужаса. Изведнъж тялото на Джон бавно започна да се разтърсва от насъбралото се в него огромно ридание. Хелън протегна ръка, за да погали лицето му, потискайки импулса да го грабне в прегръдките си, както беше правила при всичките му скръбни изблици в миналото.

— О, сине мой, сине мой...

— За бога, майко, недей!

Той злобно отблъсна ръката ѝ, а заедно с нея и сълзите, които напиреха в очите му.

Сега я обзе някакво спокойствие.

— Просто ме изслушай — каза дрезгаво тя. — Изслушай ме, без да правиш свои интерпретации, след което можеш да се гневиш колкото си искаш. Ще ме изслушаш ли?

Той се поколеба, но после, макар и все още вътрешно разбунтуван, кимна с глава.

— Чарлз ме беше помолил да обмисля и реша дали бихме могли да подновим нашите едновременни отношения — започна тя толкова спокойно, колкото това ѝ бе възможно при дадените обстоятелства. — Защото ние... ние бяхме от голямо значение един за друг преди... много отдавна... преди баща ти да се появи. Чарлз винаги е мислил, че аз съм му била отнета от Филип. Сега моментът изглеждаше добър... — гласът ѝ заглъхна, губейки своята увереност...

Но той все още слушаше, очите му бяха потъмнели от обзелите го чувства, но продължаваха да не се отделят от лицето ѝ. Уморено тя продължи.

— Но аз му казах „не“. Онова, което си мислиш, че си видял, каквото и да ти е минало през ума — незаконно отдаване, тайна любовна следобедна среща — всъщност беше едно сбогуване. Когато вчера говорих за това с теб, когато те изслушах, аз осъзнах, че това нещо с Чарлз просто не може да се получи. — Тя си пое дълбоко въздух. — Така че аз вече извърших онова, което ти искаше от мене, да

те вземат мътните! Отпратих го вече. Той ще си тръгне възможно най-скоро и аз никога повече няма да го видя, ясно ли е?

Сега той беше толкова засрамен от езика, който беше държал, от подозренията, които беше хранил към майка си, че не знаеше къде да свре поглед.

— Ясно — промърмори той.

Сърцето ѝ, цялото ѝ същество кървеше, тя се чувстваше така, сякаш някакъв невидим садист беше отворил у нея вена. Джон ли беше или Чарлз? „Мисли за Джон“, подкани се тя, „той е важният, той е оня, заради когото ти изтърпяваш всичко това!“

— Виж, забрави за мен! — каза сърдито тя. — Мисли за себе си, пред теб се откриват повече възможности, отколкото си мислиш, че имаш.

— Възможности? Какви „възможности“?

— Ти знаеш, че аз винаги съм искала ти да постъпиш в колеж... да опиташ в университета...

— О, майко...

Той сякаш всеки момент щеше да я удари, отбеляза тя в безмълвна ярост.

— Виж... — той се опитваше да се овладее. — Виж, мамо, знам, че ти винаги си ме мислила за неоткрития гений на Северната област, но истината е, че аз не съм скроен за книжен плъх, нямам онова, което се изисква, за да бъдеш учен! Аз дори не искам да изкарам най-опростения курс на обучение, ако поискат, могат да изгорят всичките проклетни книги и аз няма да имам нищо против! — Той въздъхна и вдигна глава, погледът му несъзнателно затърси хоризонта. — Аз принадлежа на земята, мамо. На тази земя.

— Но сега...

— Сега, когато татко почина — повтори упорито той, — нуждата от мен в стопанството е дори още по-голяма.

Тя би могла да изпищи при тази негова наивност.

— Но от стопанството в скоро време няма да остане и помен!

Той ѝ се усмихна с някаква налудничава, изкривена усмивка.

— Да не би да го отнесат? Дали ще могат да го дигнат, а?

— О, Джон...

„Не плачи“, сурово си заповяда тя, „не плачи, доста сълзи се изляха пред него и около него напоследък.“

— Джон, ти знаеш какво имам предвид аз.

— О, да, знам какво имаш предвид. Искаш да кажеш, че аз трябва да намеря нов живот за себе си и да престана да си играя на каубой. Че реалното ми бъдеще не може вече да се свързва с това тук, че е време да осъзная фактите. — Той попадна в обсега на някакъв мощен импулс, който тя не можеше да проследи. — Фактите, майко, нека да погледнем фактите! Ако само знаехме какви са те в действителност! — Той отново се обърна към нея. — Знаеш ли, че бих убил, за да се сдобия с някои факти — да туря ръка на някои неудобни факти, вместо всичкото това... всичкото това...

— Всичко това какво?

Хелън беше обзета от някакво неочаквано вълнение. Беше ли с Джон всичко наред? Той беше преминал през такова напрежение — и това между нея и Чарлз изглежда се оказа капак на всичко. Той винаги е бил чувствителен и доста нервен, още от ранното си детство. О, Господи, дали не превърташе?

Изглежда той почувства страха ѝ и укроти порива, който го беше понесъл на невидимите за нея криле.

— Да, дай ми някакви факти и аз ще се обърна към тях — каза той с хладна, но доста по-нормална отпреди усмивка. — Аз не се страхувам, мамо, аз съм размишлявал за „бъдещето“, както ти го наричаш, и знам какво да правя. Ако госпожа Мацуда купи имението, аз ще я помоля да ме вземе на работа тук. Тя не би могла да го управлява само с помощта на оня идиот, цифровия еквилибрист Бъкли. Тя ще има нужда от управител.

Тя не можеше да се въздържи и да не му го каже.

— Джон, но ти бълнуваш! Да работиш като управител в това място, което е било...

— Кое то е било на баща ми? А преди това на неговия баща и на бащата на неговия баща, та чак до началото, когато Кралството е било създадено? Къде ни доведе всичко това? И къде оставам аз?

Лицето му придоби учуден израз. Сякаш на себе си той промърмори.

— Къде ме остави, татко? — После по приумицата на някакво жестоко прищракване, той отново попадна в плен на предишната си мрачна веселост. — Те сигурно имат планове за обновяването на това старо място, госпожа Мацуда и нейната нова метла. Може би, когато

обърнат параклиса в дискотека, аз ще си намеря място там като дисководец!

— О, Джон...

Изведнъж той пак се върна към нормалното си „аз“.

— Слушай, аз винаги ще обичам Кьонигсхаус, а освен това дадох дума на татко... на себе си я дадох, че ще се грижа за него, докато се появи следващият собственик. Алекс не може да го направи, дори сега да е негово, той си няма и понятие от тези неща. — Очите му потъмняха. — Защото едно стопанство като това е жив организъм, то не може да бъде оставено на самотек, още по-малко добитъка или конете. За всеки ден, в който не се полагат грижи за него, по-късно ще трябва да се плаща с лихвите. В този момент ние сме задължени на Кьонигсхаус да се грижим за него по начина, по който той винаги се е грижил за нас. И аз ще продължавам да правя това докато мога.

Той млъкна и се загледа през отворения прозорец, отново отдалечен на светлинни години от нея. Ниските звуци на пустошта достигнаха до тях, пробивайки гъстия, сякаш подгизнал от слънчевата горещина въздух, за да ги поздравят. Когато проговори пак, гласът на Джон се върна отново към плетенето и разплитането на меката паяжина, която представляваше живата човешка душа.

— А след продажбата, ето какво ще правя: ако мога да намеря някакъв начин, ще остана да живея и работя тук, в Кьонигсхаус, ако ли не — просто ще трябва да си намеря някакво местенце, където да започна отначало. — Той я погледна така, както имаше навика да я гледа, когато беше на дванадесет години. — Все някъде ще мога да отглеждам животни. И да се грижа за теб. Все някъде, но колкото се може по-близо до Кьонигсхаус.

„Да се грижа за теб...“

Той все още не разбираше, не беше проумял и една-едничка дума от онова, което тя се бе опитала да му каже, дори след всичко това...

Тя се хвана, че задава въпрос, за който не бе подозирала, че е мислила през цялото време.

— Някъде с Гийна?

— Гийна. — Лицето му се сгърчи. — Не, не мисля, че ще бъде с нея.

— Е, помисли си!

Той се усмихна, изведнъж изглеждайки безкрайно състарен.

— Ти си романтичка, майко. Ти чистосърдечно вярваш, че любовта побеждава всичко.

— Добре, но тя наистина го прави!

— Майко. — Той клекна пред нея и взе ръцете ѝ в своите. — Понякога нещата загниват и се разлагат. Цели семейства. Народи. Както умрялото животно, оставено на милостта на слънцето. За ден, може би два, то може да остане да лежи там, все едно че е потънало в дълбок сън. Но след известно време неизбежно идва процесът на разлагането. Той започва най-напред отвътре, от сърцевината, и никой не го забелязва. Но въпреки това процесът съществува и неговото развитие в един момент стига дотам, че никой не може да го отрече. Нито любовта, нито бракът са в състояние да се справят с него. — Той въздъхна дълбоко. — И това е нещото, за което трябва да се погрижим тук, в това стопанство, преди всеки от нас да може да помисли за каквото и да било друго!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

От висотата на петдесетия етаж на една от най-престижните административни сгради в Сидни, компанията „Мацуда“ разполагаше с възможно най-широкия поглед върху бизнеса на цяла Австралия. А това означаваше и на света, както си мислеше Крейг с някакво чувство, което много приличаше на щастие, доколкото подобно чувство можеше да бъде изпитвано от едно сърце сметачна машина.

О, разбира се, мадам имаше честта да заема ъгловия апартамент. Гледката, която се разкриваше от неговите стъклени стени, беше като ритуално преклонение пред двамата братя близнаци на австралийската архитектура: Харбър Бридж и Операта, разперили крила в основата му като ято гларуси, почиващи в полет. Но и от неговия офис, който беше врата до врата с нейния, човек можеше да се наслаждава на същата прекрасна панорама, дори имаше и своите предимства. Защото от своето бюро той почти можеше да надникне в бетонните каньони на финансовия квартал с неговия безкраен поток от мравки работници, които се трудеха неуморно по долните етажи. Това го караше да се чувства добре, беше почти като Уолстрийт, все едно че си беше вкъщи. А когато покажеше на мадам какво беше открил в счетоводните ведомости на Кьониг, той щеше да се почувства като завърнал се най-после у дома човек.

— Крейг?

А ето я и самата нея.

Той така и не свикна с нейната привичка да влиза направо, без да почука и без да предупреди, той все още бленуваше за формалния стил, който беше усвоил по време на своето лишено от въображение бизнес обучение. А и това нейно поведение беше толкова нетипично за японците. Но така или иначе тя беше шефът. Той скочи на крака.

— Да, да, всичко е готово.

Той внимателно я настани в стола, на който допреди малко беше седял, и застана прав край нея, с ръка на компютърната клавиатура.

Тя кръстоса своите обувки в копринени чорапи крака и със закачлив поглед се облегна назад.

— Ти каза, че имаш нещо да ми показваш? Нещо интересно, надявам се? Виждала ли съм го преди? Или ще ме изненадаш с нещо ново?

Той много добре знаеше, че не трябва да захапва въдицата по време на работа. Внимателно отвърщайки очи от примамката, която се криеше под петролно синия делови костюм с едри перлени копчета и под блузата от сурова коприна с цвят на магнолия, той се върна към това, което беше изучавал на компютърния екран.

— Ето това — каза кратко той. — Мислех, че ще те заинтересува.

Никога не му се налагаше да обяснява цифри и сметки на Йошико, те бяха първият език, на който тя някога се бе научила да говори. Той много добре знаеше, че реакция от нейна страна няма да последва, но докато дочиташе екрана, очите ѝ се навлажниха и заблестяха по същия начин, по който това ставаше, когато те двамата правеха секс, забеляза иронично той.

— Така значи! — каза накрая тя с някаква нотка на обреченост в гласа.

Той кимна.

— Да, независимо какви ги приказва Чарлз Кьониг, „Кьониг Холдингс“ доста са поразкрасили финансовата си ситуация. — Той посочи с глава към екрана. — На практика с някои от машинациите, които са забъркали, бих казал, че е само въпрос на време кога Австралийската комисия по контрола върху ценните книжа ще започне да души наоколо със своите неудобни въпроси. — Той отново се усмихна. — В счетоводството няма място за творчество! Но това тук е нещо необозримо, то не се побира в главата ми!

— Да.

В такива случаи тя обикновено не казваше почти нищо. Но по дишането ѝ той разбираше, колко много обичаше тя, когато той успее да смъкне кожата на потенциалната ѝ бизнес жертва, да я разчлени на части и да ѝ поднесе останките, за да разполага тя с тях така, както ѝ беше угодно.

— Който и да е ръководел цялото това нещо, просто е загубил контрол над него. Те са изпаднали в една ескалираща ситуация на

понасяне на загуби, без да успеят да се справят дори с месечните лихви. И скоро ще стигнат до задънена улица.

Последва пауза, по време на която тя проверяваше казаното от него, общувайки безмълвно и продължително единствено с танцуващия пред погледа ѝ оранжев екран. Той чакаше търпеливо. Накрая тя откъсна смолисточерните си очи от цифрите и ги впери в него.

— Ти казваш „който и да е управлявал компанията“? — каза тихо тя.

Той кимна с усмивка, изразяваща пълната хармония между тях.

— Мисля, че е това, това е тайната на сладкарския специалитет и причината, поради която той се гъне и сгромолясва.

„Каж ми“, казаха очите ѝ.

Господи, колко обичаше той настъпването на този момент! Както и нея самата!

— Те са имали сигурен, консервативен, добре управляван бизнес в продължение на двадесет и повече години и само до преди няколко години. Тогава, към края на осемдесетте те започват да задлъжняват. Банките хвърлят сума пари по тях, а те грабят с пълни шепи. След това идва октомври 1987-а, нещата се оплескват още повече със сгромолясването на пазара за говеждо месо, и оттогава те само лавират и манкират.

— И сега?

На него му се искаше да каже: „Ти знаеш какво следва сега“. Но това беше част от техния ритуал и не беше в неговата власт да го променя.

— Здравата са били шамаросани през изминалата година и от новото пропадане на пазарите. Биха могли да продадат международните и градските части на бизнеса си, да изчистят дълговете, да се свият в черупката си и да се задоволят с едно по-скромно съществуване само в пределите на стопанството Кьонигсхаус.

Тя се усмихна като котка, която току-що е забелязала извънредно голяма купа сметана.

— Но някой е решил, че няма да продава, че това би се изтълкувало като знак за неуспех. Този някой не е искал да се задоволи със скромно съществуване, не е искал да прекара остатъка от живота си, затворен в Кьонигсхаус, отдалечен на мили откъдето и да било.

— Точно така. Ето защо те са били увлечени в лудешката спирала.

Той обожаваше тази нейна игра на котка и мишка, това го възбуждаше така, както нищо друго, с изключение на парите.

— И... въпреки че са успявали твърде ловко да ги покриват достатъчно дълго време, тяхната тежест рано или късно ще ги повлече на дъното.

— Те?

Беше негов ред да се престори, че не разбира за какво става въпрос.

— Те?

Сега тя беше щастлива, играта бе доиграна до оня момент, в който тя да достигне върховното си удоволствие.

— Край — изкомандва тя.

Той почувства, че набъбва, сега можеше да я толкова колкото си иска, във всеки един сантиметър от проклетото ѝ тяло.

— Ти знаеш кой е наредил това, кой е бил неговият изпълнител и кой е бил оня, който го е покривал през цялото време — меко каза той. — През цялото време си го знаела, но сега ние имаме доказателство. Това означава, че сме хванали „Кьониг Холдингс“ и „Кьониг: едър рогат добитък“ по бели гащи. И още в този момент ти можеш да надупиш всяка жива душа във въпросния екип, включително и проклетите крави, и ако искаш, да им го набуташ. — Той самодоволно се усмихна и включи командата за отпечатване на компютъра. — Ти си на ход сега. Действай както намериш за добре.

Тя засия насреща му.

— А какво искаш да правиш ти?

— Искам — започна сериозно той, — да ми кажеш какво си решила относно следващия ни ход. След това искам да те изведе оттук и да отидем в онова френско бистро на ул. „Маклей“, за да ти покажа какво се казва истинска, добре сготвена храна. — Той си позволи едно леко ужилване. — Съвсем различна от ония ваши японски лайна — макар да знам, че добрата стока винаги се пласира в малки пакетчета.

[1] А след това искам...

— А, да — каза отнесено тя, — ти искаш да хапнем „При Даниел“? Където съдържателят е толкова мил? — Тя махна с ръка към

външните помещения на офиса. — Кажи им да поръчат една маса за нас. И след това...

Сега беше негов ред да я прекъсне.

— Но преди това — Кьониг Холдингс.

— А, да.

Това беше финалният ход на тяхната партия. Не за първи път тя решаваше, че една от причините, поради която обичаше Бъкли, беше тази, че макар да беше много далеч от представата ѝ за принц, той винаги, точно както и господин Мацуда, поставяше работата над удоволствието.

— Господин Алекс Кьониг сега всеки ден е на телефона — каза тя, — припирайки ни по-бързо да се върнем. Имали някакъв празник „Помагача“... подготвяли специално шоу, разказващо историята на Кьонигсхаус... възможност стопанството да се види от най-добрата му страна, казва той...

Можеше да дочете мислите ѝ. Вървейки към външните помещения на офиса, той каза:

— Добре, ще им съобща да извършат съответните приготовления и ще позвъня в Кьонигсхаус. Утре ли ще летим натам?

— Утре. — Тя кимна, след което го погледна безизразно. — И донеси сака с тоалетните си принадлежности в бистрото... тази вечер няма да нощуваш у вас.

Защо той се чувстваше толкова зле, след като нещата се нареждаха добре? Раздразнен, Алекс грабна дипломатическото си куфарче от предната седалка и забързано влезе в къщата. Добре, обядът с оня помпозен червей, управителя на банката, се бе оказал цяло мъчение, още чувстваше досадата. Но той бе успял да излезе от това изпитание с развети знамена и цялата дандания приключи с милата сценка, в която вонящият пръдливец разтърсваше ръката му в нямо възхищение, все едно се бе сдобил с приятел за цял живот.

И цялата работа почти беше стигнала до финала. За да съобщи това на Кари, с плъховидното лице, почти не му стигна една проточила се обедна почивка. Каквото и да се случваше, завещанието беше „потвърдено“, това ставаше все пак в наши дни и за рекордно кратко време, беше горд да обяви Кари.

— В най-скоро време всичко това ще бъде ваше, господин Кьониг! — декларира триумфално той. — В момента, в който това се случи, вие може да разчитате изцяло на мен. На секундата ще ви уведомя за епохалното събитие!

— Много ви благодаря, господин Кари — беше го уверил най-горещо той, отвърщайки със същото подобно на помпане ръкостискане, като че ли Кари му бе най-добър приятел. — Не знаая как да ви се отблагодаря. — Той поспря, след това, понижавайки глас, за да постигне по-голямо въздействие, продължи. — Сигурно няма нужда да ви казвам, не считам това като начало на едно дълго и взаимно изгодно бизнес сътрудничество. Мисля, че се изразих съвсем ясно.

Той се усмихна в себе си. На кучето в задника, ето докъде смяташе да докара той бизнесотношенията си с Кари. Но какво му костваше да пръсне малко радост наоколо...

Тогава защо не можеше да пръсне малко и за себе си?

Е, една от причините беше този проклет недостиг на налични пари!

Да, прекият наследник беше той, но засега това беше само очевидно, а налице нямаше нищо. Е, да, беше успял да омае хората от бюро то за коли под наем, когато им върна ужасния, проклет Форд, и се ширеше тук нашироко, като свиня в кочина, без да плаща наем, но и без пукнат грош в джоба, и това положение беше започнало да му втръсва.

И на нея беше започнало да ѝ втръсва.

От какъвто и материал да бяха направени жените, Триша не беше скроена за играта на изчакване. Въсейки се страховито, той се отправи към „бърлогата“ и погледна часовника си. Минаваше два, следователно досега тя трябваше да се е събудила. С познатата болка в сърцето, която се появяваше винаги при мисълта за нея, той не можеше да реши дали да свърне към къщата за гости или да изчака тя сама да се появи и да го потърси. И в двата случая по-добре беше първо да ѝ приготви тоника за „разсънване“.

Захвърляйки куфарчето, което носеше само за тежест, той се отърва от самото на своя строг бизнескостюм и тръгна по коридора към кухнята.

— Добър ден, Роуз!

Роуз седеше на масата, заедно с Ели, забеляза набързо той, докато минаваше покрай тях. Това беше много добре, значи — с вчерашната мелодрама беше приключено.

— Вест от госпожа Мацуда — докладва монотонно Роуз. — Те се връщат утре, ще бъдат тук за „Помагача“.

Чудесно!

Само за секунда цялото му лошо настроение се изпари и го заля вълна на триумф. Тя трябва да е решила да купи Кьонигсхаус, няма друга причина, поради която да се връща, жена като госпожа Мацуда не пилееше на вятъра времето и парите си! Сега вече щеше да има какво да съобщи на Триша и какво да отпразнува заедно с нея! Щеше да ѝ каже, че ще могат да заминат оттук до края на седмицата, здраво пипнали в ръцете си паричките! За поливането на този случай можеше да измъкне специалната бутилка, която беше скътал на сигурно в дъното на хладилника.

Почти беше излязъл от кухнята, преди да осъзнае, че аборигенското девойче, което беше съгледал откъм гърба да седи с Роуз на масата, в края на краищата не беше Ели. Той понечи да потисне пламъчето на загрижеността. Значи на глупавата кучка ще ѝ трябва доста повече време, за да преглътне „уволнението“ си. Е, колкото по-рано се появи отново, толкова по-добре! Тя трябваше да е разбрала, че не е уволнена наистина, че не Триша е тази, която решава кой да идва и кой да си отива от Кьонигсхаус. И тя сигурно разбираше, че е вдигнала голяма шумотевица, когато избяга от спалнята, пищяща, и повече никой не я видя. Макар и със закъснение, той се опита да заглади грешката си.

— Добър ден, Гийна.

След това той грабна бутилка бяло вино от хладилника и се измете възможно най-бързо.

— Хммм. — Роуз вложи цялото си неодобрение от постъпката на Алекс в отмятането на косата си, което придружи неговото излизане от стаята, така че от думи нямаше нужда. А като си помислиш, дивеше се Гийна, че тя го познава от детските му години, вероятно даже го е учила да произнася първите си думи...

Съзнателно Роуз промени настроението, оттласквайки се от онова, което бяха видели.

— Просто не разбирам, що си толкоз притеснена за това твое шоу.

Гийна се усмихна угрижено.

— Ех, толкова бързо дойде времето за „Помагача“! В началото ми се струваше, че до него има поне сто години и изведнъж се оказа, че остават само няколко дни.

Роуз се загледа в нея без каквото и да било съчувствие.

— Но ти репетирала толкоз много.

— Да, но все още не сме изгладили всичко — умилително рече Гийна.

Роуз плесна нетърпеливо по масата.

— Стига и толкоз, само да разберат за к'во става дума.

— Но толкова ми се иска да съм уверена, че то ще се превърне в успех!

Роуз протегна черната си, твърда ръка.

— Нека тогава да попитаме картите.

Гийна затаи дъх. Тя не знаеше дали иска да научи това от картите или не. Но Роуз беше непреклонна.

— Цепи! — нареди тя. — Още веднъж!

Според Роуз, още първата карта разпръскваше всички тревоги на Гийна. Победоносно тя я постави на масата, обръщайки я към нея.

— Кралицата на света! — почтително изрече тя. Гласът ѝ премина в благоговееен шепот и тя погледна Гийна с още по-голямо уважение. — Тя е върхът на дървото, последната от големите аркани. Това е най-добрата карта, която би могла да ти се падне.

Леко треперейки, Гийна се загледа в светлия, самоуверен образ на жена, чиято единствена корона бяха буйно разветите ѝ коси, божествена в своята голота, ако се изключи малката препаска около Венериния ѝ хълм, която сякаш танцуваше върху повърхността на един носещ се облак. Над нея един ангел и един грифон поддържаха лавровия венец на успеха, а в краката ѝ се бяха сгушили лъвовете и коне, вдигнали поглед нагоре в нямо обожание, подчинявайки се на нейната сила. Гийна насочи разширените си, удивени очи към Роуз.

— Какво означава това?

Роуз се изсмя. Чу се един сух, остър звук, като при кашлица.

— Това значи, че целият свят и всичко, което е в него, ще бъде в краката ти, скъпа моя! Това значи успех в заниманията ти и грандиозен

завършек на нещо, върху което работиш. Това значи, че шоуто тук — то ще има небивал успех и въздействие, макар и не по начина, по който ти си го представяш. Тя носи омиротворяване и удовлетворение.

Леко шокирана, Гийна осъзна, че Роуз изглежда толкова щастлива, колкото едва ли я бе виждала някога, че тя живееше чрез картите, че извличаше цялото си удоволствие от тях.

— Ще извършиш велики дела, добри дела — каза тя убедено. — Това е първото ти таро и ти изтегляш Кралицата на Света? Нека ти кажа нещо, госпожичке, просто си родена с късмет!

Гийна разбираше, че трябва да бъде доволна, дори благодарна на старата жена за нейното благонамерено тълкуване на картите, за успеха, който ѝ се падаше. Но докато се бореше вътрешно в себе си, за да намери думите за благодарност, една мъничка мисъл си проби път и я ужили: „Това не ми е достатъчно!“.

Естествено, тя желаше успех за шоуто. Целият ден краката ѝ бяха като вдървени, представлението наближаваше и тя осъзнаваше колко много ѝ е необходим един добър резултат, колко много се надяваше да получи наградата и удовлетворението за целия вложен труд. Но това не беше достатъчно... това не беше всичко... това не включваше Джон...

Сега Роуз я гледаше лукаво. Тя прекоси стаята до хладилника и намери своята приятелка — бутилката.

— Искаш ли една глътка, а?

Гийна отново потрепери.

— Да, с удоволствие.

„Той е добър човек“, беше ѝ казал Бен, „можеше да ти се падне някой далеч по-лош“. Как можеше да му отговори: „Да, татко, но аз искам за себе си нещо много повече“? На практика тя дори не бе забелязала съществуването на Хенри Сафък, докато Бен не бе обърнал вниманието ѝ върху тихия младеж.

— Знаеш ли — беше отбелязал замислено той, докато Хенри се бе отдалечавал, след като я бе оставил пред къщата, — аз не мисля, че той гореше от желание да се прибере вкъщи.

— Защо да не е искал? — любопитства разсеяно тя.

— И аз не го обвинявам — продължи Бен.

— Татко! — Защо я дразнеше така? — Но какво искаш да кажеш с това?

— Хенри — отговори просто баща ѝ. — Той те харесва.

— О, татко! — беше се засмяла самодоволно тя. — На твоето мнение не може да се разчита, та ти си пристрастен в случая, според теб всички мъже ме харесват!

— Не, не съм в грешка, повярвай ми. — Той беше съвсем притихнал. — И съм сигурен, че неговите намерения са...

— Неговите намерения! — Тя моментално пламна. — За бога, татко, та аз съм разговаряла с него, всичко на всичко, един-единствен път.

— Доколкото си спомням, ти спомена, че си се видяла с него и преди, в селището, когато той слязъл, за да говори с мъжете?

— Добре де, два пъти са! — зае тя отбранителна позиция. — По дяволите... виж, татко, хайде да прекратим този разговор, а?

— О, Гийна. — Хващайки я за ръка, той я поведе към тънещата в тишина къща за гости. — Когато майка ти умираше, аз ѝ обещах, че когато му дойде времето...

— ... гледай да не пропуснеш „подходящия“ мъж!

Той се усмихна тъжно, но пропусна саркастичната ѝ забележка и продължи нататък.

— Когато му дойде времето, аз обещах, че ще се погрижа ти да намериш и да се задомиш с някой, който е в състояние да ти осигури добър живот, такъв, какъвто тя би била доволна да водиш. — Той замълча, след което продължи мрачно. — И аз не мисля, че този някой би могъл да бъде Джон Кьониг.

Тя реагира моментално.

— Защо, какво толкова е направил той?

Той я погледна с цялата си жалостива бащина любов.

— Точно в това е въпросът, Гийна, че той не е направил нищо досега. Той не показва никакъв интерес към теб, дори те избягва! Аз виждам как ти се топиш по него и това ме докарва до лудост! И пак според мен, мъж, който не е в състояние да види какво представляваш ти, да проумее какво богатство предлагаш, не заслужава дори малкия ти пръст!

„Но той ме обича, аз знам, че ме обича!“, искаше да изкрещи тя. Но как можеше да убеди в това баща си, когато самата тя бе разяждана

от червея на съмнението?

— Сега този младок Сафък, Хенри, де — продължаваше сериозно Бен, — той е съвсем различна кандидатура. Семейството му се състои от свестни, мили хора, почтени до мозъка на костите си. — „Не като Кьонигови“ искаше да продължи мисълта си той, но не го изрече на глас. — Той е стабилен... надежден...

— И тъп като галош! — Гневният ѝ глас затихна в момента, в който тя погледна към него. — О, татенце, съжалявам, не исках да кажа това. Но аз не го обичам, не изпитвам нито интерес, нито влечение към него. Той може да е най-милият и надежден мъж, но...

Настъпи тягостна тишина.

— Но ти обичаш Джон?

Тя се изчерви цялата.

— Не съм казала това!

— О, скъпото ми. — И с непривичен за него жест, проявявайки за първи път открито чувствата си, той обви ръце около телцето ѝ и я притисна до сърцето си. — О, скъпото ми, то е ясно, няма нужда да го изричаш на глас.

— Да предположим — Роуз продължаваше да скача от мисъл на мисъл, отдадена изцяло на картите пред себе си, врачуването ѝ сега се съпровождаше с яко посръбване от бутилката, услужливо кацнала до ръката ѝ, — нека само предположим, че Кавалерът на купите — т.е. този млад мъж тук, той е кавалер, рицар, един млад принц от Свитата на Любовта, — се забърка с Дамата спатия... — тя сближи картите, подбутвайки ги една към друга с ръката си. — Дамата спатия тук е една по-възрастна жена с ужасен характер, тя обича сблъсъци и бой, мъже, които да се бият за нея — а обича и по-млади от нея мъже...

Какво се опитваше да каже тя? Че младият мъж е Джон?

— Дамата спатия — продължаваше Роуз със своя напевен глас, — не е приятелски настроена към жени, може да се каже, че малко кучка си пада. Силна воля, но и много вятърничава.

„Единствената по-възрастна жена в имението, ако се изключи майката на Джон, е онази кучка, настанена до нас в къщата за гости, онази Триша... Няма нужда да си врачката Роуз, за да проумееш това“, мислеше си Гийна с помръкнало сърце.

— Вятърничава?

— Непостоянна. — Очите на Роуз сега бяха станали кръгли като очи на кукумявка, плувнали от питието и виждането в бъдещето. — Невярна.

Сърцето на Гийна се преобърна. От тази кучка Триша можеше да се очаква всичко. А тя още първата вечер бе показала достатъчно ясно и на всички, че си пада по Джон. Но щеше ли Джон да си позволи да се забърка с нея? Би ли могъл? В това тя не можеше, не искаше да повярва.

— Тя обича да постига своето. А поповете и валетата са просто тесто в нейните ръце...

Попове и валета...

Алекс и Джон?

Всred горещината на падащата вечер Гийна почувства как се разтреперва и изстива.

---

[1] Алюзия, едновременно отправена към навиците на японците да опаковат храната в малки пликчета и към вида, в който се разпространяват наркотиците. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Какво беше това натрапчиво безпокойство за Ели?

И защо той хвърляше цялата вина за това върху Триша?

Господи, дори сутринта, когато другите жени обикновено изглеждаха като чуми и около тях се носеше спарената миризма на кучешка колиба, тя продължаваше да бъде прекрасна, мислеше той отчаяно, докато влизаше в стаята ѝ. Прекрасна и прокълнатата.

— Къде ми е пиенето? — попита агресивно тя в момента, в който се свести. Това беше стандартният ѝ въпрос напоследък. Сега пиеше още повече. Те и двамата се бяха пропили.

— Ето ти го — каза той, подавайки ѝ гладката, изстудена бутилка.

Тя се раздвижи, надигайки се от леглото, чорлава, разкривена, но все така великолепна. Той се отпусна до нея, вдъхна тежкото ѝ, сладникаво ухание и се опита да си възвърне малко от доброто настроение, което до неотдавна бе изпитвал.

— Нещата са вече на път! — подхвърли весело той. — Току-що научих, че госпожа Мацуда се връща и съм абсолютно сигурен, че това означава само едно: ние успяхме! Продажбата ни е в кърпа вързана!

— Значи продължаваме с проклетото разтакаване! — оплака се тя. — Още една седмица в това бласто и аз ще полудея съвсем!

— Е, стига! Единственото, което се изисква сега от теб, е да бъдеш мила с госпожа Мацуда, да изиграеш прелестната домакиня така, както само ти умееш, да се усмихваш като Кралицата на Англия по време на „Помагача“ и всичко ще се нареди чудесно. — Той замълча. — И недей да пиеш толкова много, а? И само още едно нещо. — Той се усмихна. — Знам, че всяка, която си позволи да нахлуе в покоите на мис Триша, когато тя си почива след здрав и изтощителен секс, заслужава да бъде обесена за палците, с набити и запалени клечки кибрит под ноктите на краката. Но ти не можеш да уволняваш хората в Кьонигсхаус просто ей така, както вчера взе, та уволни

прислужницата. Ели и Роуз са на практика част от семейството. И се стегни, защото тя ще се върне.

Очите ѝ заискриха.

— Добре, но тогава ще се наложи да я уволня отново!

Той се наведе напред и я сграбчи за китката, стискайки я с всичка сила.

— Ти не ме слушаш, скъпа. Не ти назначавах и уволнявах в Кьонигсхаус, а аз! И когато Ели се появи отново, ти ще си тази, която трябва да замаже конфузното положение и да прояви внимание и такт към нея, разбрахме ли се?

По лицето ѝ премина буря от емоции.

— Ти я чукаш! Ето защо не искаш тя да си отиде!

Гласът му запази приятния си тон, но лицето му се превърна в камък.

— По-добре е да си го набиеш в прекрасната си главица веднъж завинаги, любов моя, че на този свят за твоя покорен слуга съществуват и някои други неща, които стоят по значимост далеч преди секса. Едно от тях е продажбата на Кьонигсхаус. И тя ще се осъществи единствено, ако всички ние успеем да опазим лицата си чисти — дяволски, ама дяволски чисти! Кой би купил имение, претъпкано с враждебно настроени местни жители, без кухненски персонал и изобщо вонящо на лоши чувства и отношения?

Той направи пауза. Очите му хвърляха искри.

— На мен хич не ми пука за Ели или за която и да е млада чернилка като нея, досега трябва достатъчно да си ме опознала, за да си наясно с това! Но аз няма да позволя тя — или който и да било друг — да започне да прави сцени точно сега, когато Кьонигсхаус се струва на компанията „Мацуда“ като розова градина. Това предупреждение се отнася и за теб. — Той не по-малко злобно сграбчи и другата ѝ ръка, навеждайки се напред със заплаха, която се излъчваше от всяка черта на напрегнатото му тяло. — Схвана ли това най-после? Или ще трябва да те науча, както аз си знам?

Седнал в офиса, в края на още един безплоден ден, Джон прехвърляше през ума си поне за хиляден път всичко, което беше направил досега, и се чудеше, защо не бе отбелязал почти никакъв

напредък. Боже мили, той знаеше кой е обектът на отмъщението му, държеше копелето на мушката и въпреки това не можеше да намери начин да го свали!

Той се облегна назад в стола на Филип и видя как Бен се отдалечава от офиса към къщата за гости, за да се приготви за вечерята, нещо, което трябваше да направи и той самият. Но на него му трябваше нещо, с което да се похвали, нещо, което да каже, че е свършил, след един толкова изморителен, изпълнен с напрегнато ровене ден.

Ех, само да можеше да го открие!

Повечето от проблемите му произтичаха от програмите в компютъра. От Бен беше научил единствено как да влиза в основните програми. Всеки един, който знаеше повече от него — а това на практика означаваше всички, които познаваше, — можеха да вкарат каквото си искат вътре и никой не би могъл да ги надхитри.

Беше започнал да прозира, че никога няма да го открие. Ако изобщо съществуваше „нещо“. Ако окончателното доказателство, което той толкова усърдно издирваше, наистина съществуваше, много по-вероятно то да е мрежа от изключително дребни следи, които трябваше да се съберат в едно цяло, за да блесне вината на Чарлз. Тези детайли биха изисквали нещо повече от щателно ровене. Щеше да му бъде трудно да изкара лисицата от дупката ѝ.

Както най-често се случва, той бе направил големия си удар в началото. Тогава, когато се бе натъкнал на проекта „Кингдъм“, който недвусмислено свидетелстваше, че Чарлз е бил обхванат от манията за купуване — тази мания бе довела компанията до състоянието ѝ на дължник, паднал на колене. В този момент той бе сигурен, че съвсем скоро ще достигне целта си. Но оттогава — нищо!

Защо продължаваше да упорства и да мисли, че ключът към всичко това е тук, тук някъде в тази стая, отчасти офис, отчасти „бърлога“, отчасти мъжка пушалня, в която витаеше несъмнената аура на стари тайни и нови интриги? От своята наблюдателница зад бюрото на баща си той започна унило да се оглежда наоколо. Осъзна, че напоследък все повече се застоява тук, седейки в стария стол антика на Филип, без много-много да се замисля върху това. Не се ли опитваше да играе ролята на господаря на кралството през тези последни дни, преди то да е преминало в нечийи други ръце? Защото ако Алекс беше

прав относно връщането на госпожа Мацуда, продажбата на Кьонигсхаус вече беше решена и той не би могъл да направи нищо повече!

Със смесени чувства, твърде дълбоки, за да бъдат наименувани, той оглеждаше странната смесица на старовремско и модерно, която за него беше ключът към разбирането на Кьонигсхаус — най-доброто от старото продължаваше да живее и диша редом с най-доброто от новото. Неговият разсеян поглед попадна върху международно утвърдената хардуерна технология, която щастливо съжителстваше с мебелировката на Стария свят, с тежките бюра и столове, с отдавна миналия в архивата сейф...

Сейфът.

Добре де, защо баща му го бе задържал през всичките тези години? Вярно е, че той беше традиционалист, но не страдаше от излишна сантименталност: стари вещи като тази запазваха мястото си в неговия живот само ако те изпълняваха някаква роля, той никога не оставяше нещо само заради спомените от миналото. Каква роля изпълняваше това тук?

Трябваше да има нещо вътре, което той никога не би поверил на компютъра, независимо колко хитро можеше да го скрие в него.

Обзе го някакво трескаво вълнение. Какво ли бе скрил баща му вътре? И къде, къде беше скрил комбинацията от цифри, които отваряха това чудо? Числата трябваше да са шест, всички стари сейфове работеха с набор от реверсивни механизми. С препускащ мозък, той се вторачи в старата училищна фотография на Филип, която висеше над огромния, обточен с месинг сейф: Филип Йохан Кьониг... Първенец... 1948-49!

О, умният стар негодник!

Джон едва не избухна в смях. Майка му го беше търсила, той го беше търсил, кой знае още кой ли не беше го търсил под дърво и камък, а ето къде бил той през цялото това време! Толкова просто, че чак би те чукнало по носа, ако отидеш малко по-близо до него! Колко много обичаше това Филип — да се изсмее последен в лицето на всички.

1948–49.

Или 19-48-49?

Бавно, безметежно, Джон се надигна от стола. Сега бе уверен. Той прекоси до сейфа и коленичейки пред него, протегна ръка към главния циферблат. Циферблатът беше клеясал от годините, но пръстите му твърдо завъртяха колелото натам, накъдето той знаеше, че трябва да се завърти.

19.

Не му се наложи да чака повече от секунда преди да чуе как тежките реверсивни механизми вътре в циферблата едва-едва се раздвижиха, след което паднаха.

48.

Отново обнадеждаващото леко изщракване.

49.

Щрак-щрак, щрак-щрак, щрак-щрак. Бавно завъртайки дръжката, той широко отвори вратата на сейфа.

Нищо.

Вътре нямаше нищо.

Каквото и да си беше представял, че ще намери вътре, неговите очаквания бяха излъгани. Дълбоките прегради на вътрешността, изпълващи място колкото за един голям хладилник, бяха абсолютно голи. Той почувства диво разочарование, което премина в дълбока обида.

На дъното на сейфа имаше плитко чекмедже, което минаваше под най-долния рафт. Той апатично го издърпа. Вътре лежаха няколко папки от груба хартия, даже не и картон, изпомачкани, с разръфани ръбове, потънали в прах. „Вероятно някакъв проклет списък, предназначен за перачницата, от времето на бащата на тате!“, помисли си в безсилна ярост той. И той разгърна най-горната от тях.

СВЕДЕНИЯ ЗА ХЕЛЪН ГРЕЙС УИЛЯМС

Отпърво той не можа да схване.

„Изготвени за господин Филип Кьониг от Невил Харви, частен детектив, Дарлинг хърст, Сидни...“

УИЛЯМС.

Та това беше моминското име на майка му. Той не можеше да повярва, не можеше да хване вяра, дори след като го бе видял със

собствените си очи. „Татко е разследвал мама, преди да се ожени за нея? Но защо?“ Потресен, изпълнен със страх, той започна да чете избелелите страници, запълнени с машинописен текст.

Госпожица Уилямс в момента е наета като сезонен работник в животновъдното стопанство „Голдън Маунтин“^[1]. Известна е като тих и резервиран човек, добър работник, предпочита да живее усамотено. Единственият човек, с когото контактува, изглежда е господин Чарлз Кьониг, неин редовен посетител, който в разстояние на шест месеца се вижда периодично с нея и минава за неин любовник.

Шест месеца като редовен любовник на Хелън? А колко ли още преди това я е познавал Чарлз?

Сега Джон се върна към скромните думи на Хелън, произнесени по адрес на Чарлз — „Ние се познаваме отпреди“. Оказа се, че това е било много повече от кратко, случайно запознанство, както бе предполагал той.

Предишните местонахождения на госпожица Уилямс тънати в мистериозно мълчание. Тя избягва да говори за семейството си и нейните колеги са забелязали, че тя говори с неохота и за самата себе си. Но тя доверила на една от жените, с които работят заедно, че е напуснала дома си и е тръгнала да пътува, защото не се е погаждала с баща си. Той очевидно е притежавал деспотичен характер и искрено е вярвал, че има право да се разпорежда с живота на единствената си дъщеря.

За госпожица Уилямс също така е известно, че е била и в други животновъдни ферми, където се е хващала временно на работа и винаги е оставяла най-добри впечатления от работата си, преди да напусне. Неколцина от предишните ѝ работодатели биха били щастливи да я преназначат на постоянна работа, но госпожица Уилямс

винаги е отказвала. Казва, че искала да пътува. Очевидно тя спестява, за да предприеме околосветско пътешествие.

При разследването не беше открито лице от женски пол под това име да е било осъждано за криминални или други наказуеми граждански деяния.

Слисан, Джон седна на петите си, зашеметен от прочетеното. Изведнъж Хелън от тийнейджърските ѝ години, скромна и тъй истинска, все тъй подхранваща трогателните си момински мечти за пътуването като спасение и изход, оживя толкова ярко пред него, та чак му се доплака.

Тя беше искала да обиколи света и не беше стигнала по-далеч от Кьонигсхаус. Беше избягала надалеч от един деспотичен баща, който управлявал живота ѝ, а се бе омъжила за Филип, който просто заел мястото на стария звяр.

И Хелън — Хелън с нейните открити, доверчиви начини на държание, с нейната все още жива момическа вяра в любовта и романтиката — тя от всички жени на света да се омъжи за мъж, който да падне дотам, че да я разследва с частен детектив? И момичето, което беше мечтало да пътешества, беше намерило края на пътуването си, привързано към един мъж, който я зарязваше вкъщи, понякога с месеци, всеки път, когато отиваше да се поразтъпче я във Франция, я в Германия, я в САЩ?

И все пак дали тя беше толкова невинна?

Защо неистово се бе опитвала да отвори сейфа в деня на погребението на баща му?

Дали беше търсила това? И от какво се страхуваше, какво можеше да изкаже то? Или беше търсила нещо още по-тъмно, нещо, което би могло да я инкриминира, да покаже, че тя има пръст в смъртта на Филип? Защото сега Джон беше започнал да вижда мъжа, за когото тя е била омъжена, все едно че гледаше през очите на жена, която е загубила цялата любов към своя съпруг.

В душата му пропълзя гадното чувство на уплах и отвращение. „Защо си го направил, тате, защо ти е трябвало да разравяш така около нея?“ Душата му се разтρε в ридание. „Как си могъл да го направиш,

как изобщо ти е дошла подобна идея в главата? И от всички жени, точно към мама...?”

И не само към майка му. Още в секундата, в която отваряше втората папка, той вече знаеше чий живот щеше да види там, оголен и разкъсан на парцали.

СВЕДЕНИЯ ЗА ТРУДИ МАРИЯ КЪОНИГ, по баща ФОСТЪР

Първата съпруга. Е, в това имаше някаква логика, ако си разследвал едната съпруга, защо не — и другата? Разследването беше дело дори на същия детектив, тези частни капуты трябва да изкарват добри пари, прехранвайки се от страховете на подозрителни съпрузи! Чувствайки как с всяка изминала секунда на него му се повдига все повече и повече, той прелисти съдържанието на папката, която беше доста по-дебела от тази на Хелън.

Труди Фостър е името, под което госпожа Къониг е била известна по времето, когато е сключвала своя брак. Това обаче не е истинското ѝ име, оказва се, че то е било прието от нея известно време, след като тя е напуснала дома си, при опит да скрие истинската си самоличност...

... родена в семейството на изполичар, в крайна мизерия и бедност, Труди Къониг започва живота си като Синди — Лу Робъртс, в едно стопанство точно на север от Сан Карлос, в окръг Хендерсън, Тексас, САЩ. Най-голямата от многолюдно семейство, тя напуска дома си след една трагедия, в която намират смъртта си всичките ѝ роднини. Бащата, който е имал славата на непоправим пияница, очевидно е изпаднал в амок и изпострелял цялото си семейство. Синди — Лу оцеляла, защото по това време била излязла да свърши някаква работа у един от съседите им. Непосредствено след разигралата се трагедия тя напуснала града и повече не се завърнала там.

... след това прибрана като малолетна скитница в Лос Анджелис, Калифорния. Обвиненията срещу нея за проституция и употреба на наркотици били оттеглени поради липса на доказателства. Скоро след като била настанена в семейство, което да се грижи за нея, тя отново е била върната на Отдела за работа с деца в Лос Анджелис, поради жалването на приемната майка, че момичето било предлагало своите сексуслуги както на нейния съпруг, така и на непълнолетния ѝ син. Не след дълго въпросното лице бяга от Изправителния дом за деца, където е било настанено, докато чакало да бъде предадено в ръцете на други приемни родители.

... след това следите ѝ водят до Сан Франциско, където се опитва да се реализира като модел и актриса, без особен успех. Живее луксозно, без да има явни средства, които да ѝ позволяват това. Предполага се, че е проституирала. Две години по-късно тя се появява в Ню Йорк като компаньонка на известен бизнесмен, чиито легални дейности са смятани само за прикритие на нелегални операции, свързани с наркотици. Чрез него получава достъп до висшите социални и благотворителни кръгове в Ню Йорк, където се запознава с господин Филип Кьониг...

Останалото, както се казва, беше история.

С въртяща се глава, Джон трябваше да остави папката и да се облегне на стената, за да осъзнае всичко това. Той не поставяше под съмнение онова, което беше прочел, дори този суховат, стегнат стил на детективския доклад му придаваше някаква още по-голяма сила. Баща му се бе оженил за някаква разтропана барака! Неговата първа жена е била момиче за забавление, гастролираща проститутка, приемаща наркотици, и което е по-лошо, забъркана с онези мръсници, отговорни за тяхното пласиране, ако детективът беше прав за последния ѝ приятел!

Как бе успяла да омотае баща му, защо той не бе забелязал нищо от това първия път, когато са се срещнали?

Но как ли би могъл? Все още млад и мислещ се за по-умен, отколкото в действителност е бил, пристигащ пресен-пресен от провинцията, направо заслепен от американската дама от висшето общество, без да има причина да не вярва на нито една нейна дума, той се е оказал най-печелившата комбинация, за да стане жертва на замайваща любовна история и на собственото си тщеславие — да се завърне триумфално с красивата си булка в Кьонигсхаус, за да удари в земята завистливите си съседи. Така трябва да е било. И всъщност е твърде разбираемо.

Но той не е могъл да знае всичко това, преди да се ожени за нея. Мъж като Филип никога не би взел жена, която си е развявала опашката насам-натам, камо ли да е изкарвала прехраната си по въпросния начин.

Значи заради това...

Припряно той обърна изпонамачканата и избеляла папка на първата страница и трескаво затърси датата. „Доклад, изготвен и подписан от... по-бързо, по-бързо! — от мен, Невил Джеймс Харви, на 12 юни 1969 г...”

Знаеше, че трябва да го провери. Но той знаеше също, без да има нужда от проверка, че Филип бе живял щастливо с първата си съпруга в продължение на много години, години, които им бяха подарили и техния прекрасен малък син. А той знаеше от разговора, който бяха провели в деня на неочакваното появяване на Алекс, кога точно се бе случил фаталният инцидент по време на езда, оставил тринадесетгодишното момче без майка и превърнал го в беглец, спасяващ се от собствения си дом.

1969.

Настръхнал целият от внезапен студ, Джон вече беше абсолютно убеден, че Филип бе получил и прочел този доклад за Труди Кьониг само седмица или две преди неговата първа съпруга да намери смъртта си.

---

[1] „Златната планина“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Опитвайки се да намери усмивката си, така както други мъже се опитваха да намерят връзката в джобовете си, за да допълнят своето официално облекло, преди да се появят в обществото, Алекс забързано слизаше по стълбите. Само преди няколко секунди той бе напуснал своето убежище в Кулата и сега се бе запътил към кухнята. Навън падаше нощта, която като тежка завеса в преливащо синьо-лилаво индигово до непроницаемо черно се спускаше, прикривайки още един огненочервен тропически залез, но той нямаше време да зяпа по звездите. Хеликоптерът беше вече тръгнал, а той още не знаеше дали вечерята ще бъде готова навреме — и дали изобщо щеше да представлява нещо по-така, ако вече я бяха приготвили. И това беше истински кошмар за него.

„Да я вземат мътните Ели!“, яростно псуваше той. Да върви по дяволите, задето си бе позволила да се скатае бог знае къде точно тази вечер, когато трябваше да е тук и да помага целия ден на Роуз! Само да я мернеше — заклеваше се той, — щеше да си достави върховното удоволствие да покаже колко е недоволен от нея по всички известни му болезнени и унижителни начини. Никога не беше си позволявал да я бие, както правеше глупавият ѝ съпруг, но сега така щеше да я нареди, че тя нямаше какво друго да показва, освен някои много, ама много сини места, през идущите седмица или две...

„Все пак не забравяй да се усмихваш пред войската...“

— Как върви, момичета, справяте ли се?

Около него Хелън, Гийна и напушената Роуз работеха с бясна скорост, за да приготвят храната: Хелън обработваше бутче от най-доброто месо, собствено производство на Кьонигсхаус, Гийна режеше зеленчуци като автомат, а Роуз жонглираше с кубчета пъпеш, грозде, домати, гъби и скариди.

— Чудесно — отговори механично Хелън.

Господи, тя изглеждаше ужасно, откакто Чарлз я чупи или каквото и да ѝ беше направил, забеляза Алекс. Продажбата на

Кьонигсхаус не би могла да я разстрои толкова, та да изглежда така!

— Горе главата — изрече той победоносно. — Ако не за госпожа Мацуда, намери поне една усмивка за Джон. Той ще има нужда да поддържаш настроението му тази вечер!

— О, да — кимна едва забележимо Хелън.

— А как е моята Роузи?

Тя се обърна към него с отровно пламъче в окото.

— Как ще са оправим без таз повлекана Ели, хич не знам! Снощи нямаше значение, че не се появи, само семейството беше. Но таз вечер! Трябва да я уволниш, господин Алекс, да ни остави така в тоз критичен момент!

Господи, доста им се беше насъбрало, заради тази чернилка!

— Не се притеснявай, Роуз — увери я той, — тя не си е заминала, скоро ще се появи отнякъде, мога да се закълна в това.

— Ако тя появи се сега, аз ще ѝ прекърша проклетото вратле! — изрече Роуз, връщайки се яростно към своите скариди.

— Значи, всичко ще е окей? — каза приповдигнато Алекс, надявайки се отчаяно те да се съгласят, да се стегнат, да вдигнат гарда. — И Чарлз е отишъл до летището, за да ги доведе? Добре, много добре! — Изведнъж той осъзна, че се държи като някакъв малоумен водач, който иска да повдигне духа на следовниците си. Ако продължеше все така, можеше да се цани на мястото на някой проклет евангелист, пришпорващ телевизионната публика с безкрайните си излияния и наставления.

„Я по-спокойно, момче“, каза си той, след като грациозно се изнесе от кухнята, „просто запази самообладание. Всичко, което ти остава да направиш сега, е да отидеш до къщата за гости и да се увериш, че мис Триша се е стегнала и пременила по начина, по който ти ѝ заповяда, и всичко останало ще се нареди от само себе си“.

— Добре ли мина полетът?

Госпожа Мацуда се усмихна.

— Никога не съм имала проблеми при полет. — Тя безгрижно махна към човека, който я следваше по стълбичката на излизане от хеликоптера, с ръце, пълни с куфарчета и папки. — А също и Крейг. Ами ти, Чарлз? Добре ли си?

— Във форма — отвърна късо Чарлз. — Няма ли да влезем в колата?

„Не носят почти никакъв багаж със себе си“, отбеляза той с онази част от мозъка си, която винаги бе обърната към работата, „това означава, че няма да останат дълго. Те вече са решили какви ще са условията им и не мислят, че ние ще се опъваме. Но нека да видим какво е предложението им. Тогава ще знаем дали това е една добра или една лоша новина.“

— Защо я няма Хелън?

Бъкли винаги душеше наоколо като фокстериер, помисли си кисело Чарлз. Той може да е усетил, че жените тичаха из къщата като полудели, за да успеят за няколко часа да свършат онова, което по принцип би им отнело цял ден. Е, този път няма да има възможността да научи нещо повече!

— Ние винаги се редуваме в Кьонигсхаус, когато трябва да вземем новодошлите от площадката за кацане — каза несприинудено той. — И тъй като сега е мой ред да карам, мислех, че мога да ви покажа част от стопанството, която миналия път не сте имали възможност да видите. Няма да се отклоняваме много от пътя. Но мястото си заслужава да се посети, особено при падането на нощ като тази.

Влизайки в задължителния разговор за дребни, незначителни неща, той обърна и подкара по пътя на залязващото слънце.

— Знам, че при предишното си идване видяхте водоема от хеликоптера — каза той. — Но тогава животните бяха там, а той е съвсем различен, когато е съвсем пуст. Мисля, че ще оцените това.

Докато говореше, те вече бяха успели да наближат ръба на огромната, създадена от майката природа чаша. В последната отразена светлина на деня странните, наполовина оживели дървета, като че ли се бяха събрали около скалите като танцьори за някакъв грандиозен празник и трепереха в напрегнатото си очакване. Под тях лежеше огромната прозрачна плоча на водната повърхност, която като огледало отразяваше грандиозната скала и пещерата от древен пясъчник. Като че ли целият свят бе затаил дъх пред това величие. Дори Бъкли изглежда изпитваше някакво страхопочитание, а госпожа Мацуда сякаш бе потънала в гледката и не проронваше нито дума.

— Искате ли да се поразтъпчете малко? — попита Чарлз.

Гостите се измъкнаха едновременно от колата и направиха няколко крачки по посока на водоема. Над главите им с крясъци се разлетяха ято пъстропери папагалчета, явно стреснати от внезапното им нахлуване, а откъм водата се обади нощният хор на местните жаби, чието крякане той винаги бе оприличавал на изхъркването, на хриптенето в една предсмъртна агония. Въздухът около тях се изпълни с живот, когато насекомите започнаха да възстановяват крехката мрежа на своите дейности и нощните създания се размърдаха в дупките си, готови за своя нов ден с падането на нощта.

Когато се чу нейният вик, той някак естествено се сля с нощта наоколо.

— А-а-а!

— Господи, Йошико, какво стана? Какво се е случило?

— О, Крейг... там... виж там!

С рефлекс на момче, прекарало детските си години в полупустинята, Чарлз вече бе изскочил от колата и тичаше с прожектор в ръка, преди още неговото съзнание да бе успяло да си състави програма за действие. А осъзнаването дойде по-късно — секунди или дори минути, след като неговият търсец лъч бе пробил падащия здрач, за да спре върху сгушената фигура, която лежеше захвърлена между две скали, с глава, изкривена под такъв ъгъл, какъвто никога не би могла да постигне сама.

— Е, тя е мъртва, в това не може да има никакво съмнение!

„Разчитай на полицията да дойде и да ти съобщи очевидното!“, мислеше си Джон.

— Сигурно! — каза той. — Но имате ли някаква идея кой може да я е убил?

Едрият, набит щатски полицаи в светлокафява униформа поклати глава.

— Засега можем да кажем само това — каза със съжаление той. — Но ако бихме могли, щяхме да кажем още, нали, Роскоу?

— Естествено, че бихме казали, Джордж — отвърна дружелюбно спътникът му, един едър, рус австралиец с биче телосложение, който би могъл да бъде брат на своя партньор.

— О, по дяволите! Аз се връщам обратно в къщата!

Джон махна към отдалечаващия се гръб на Алекс.

— Трябва да извините господин Кьониг — каза неловко той. — Той е под голямо напрежение... тази вечер е пристигнал важен гост... бизнес...

— А, онази дама, японката, нали? — каза заинтригуван Роскоу. — Онази, дето видяхме горе, в къщата с нейния приятел, същата, която е открила момичето, нали?

— С нейния финансов съветник — поправи го Джон. „Господи, ако тези двама клоуни продължат да ги плещят същите и пред госпожа Мацуда, Алекс би ги убил на място!“

Джордж се изкикоти.

— „Финансов съветник“, как ли пък не! Макар че не му е лоша титлата.

— Деликатни неща са това, Джордж, деликатни — посъветва го Роскоу.

Джон имаше чувството, че полудява, че са го хванали в капана на някаква сюрреалистична пиеса в две действия. В момента, в който колата бе спряла пред Кьонигсхаус, за да се появят от нея бялата като платно госпожа Мацуда и глътналият езика си Крейг, с Чарлз, който сновеше между тях, мъчейки се да ги изкара от погребалното им състояние, кошмарната вечер, за която се бе подготвял психически, бе преминала в някакъв друг, истински кошмар.

— Така, и какво ще става сега? — попита безизразно Джон.

Роскоу засмука зъбите си и двамата мъже набързо размениха погледи.

— Е, ами ние вече сме я идентифицирали — каза най-накрая той. — Изглежда няма никакво съмнение, че това е Ели Хендс.

— Но да, разбира се, че това е Ели! — извика ядосано Джон. — Ние всички я познавахме, всеки от нас може да каже, че това е тя! — Той трябваше да извърне очи от нещастната купчинка, която лежеше недалеч от тях. Струваше му се, че този празен разговор с двамата малоумници е обида към останките на Ели. — Това, което искаме да узнаем всички ние е: Кой е нейният убиец!

— Убита? Да сме казвали, че е убита, Джордж?

— Не съм чул думата „убита“, Роскоу.

Джон беше почти сигурен, че сам може да каже следващата реплика, беше започнал да схваща такта и езика на ужасното дуо.

— По това трябва да се произнесе докторът, а, момчета?

— Патологоанатомът — поправи го Джордж. — Което ще рече докторчето със смешното костюмче.

— Но междувременно — каза Роскоу великодушно, — мисля, че можем да приемем предположението ти за убийство. Най-малкото, което можем да кажем, е, че една деликатна дама, свършила с извит врат там, където би трябвало да бъде лицето ѝ, надали сама се е подредила така.

— Като говорим за свършване — намеси се Джордж, — мисля, можем да кажем, че каквото се изискваше тази вечер тук от нас, вече е направено. — Той кимна към мъжа, застанал на пост край тялото. — Съдебният лекар и другите скоро трябва да дойдат. Отваряй си очите дотогава, разбрано? — Той се обърна към Джон. — Да ви вземем ли с нас обратно до къщата?

Умърлушената компания се бе събрала в трапезарията. На никой не му идваше и наум за ядене. Специалитетът със скариди на Роуз и нейният Сюрприз ала Кьонигсхаус се спаружваха, кацнали от двете страни на превъзходното печено, над което Хелън толкова си бе играла, и някога апетитните, а сега повехнали камари от зеленчуци, приготвени от Гийна. Когато Джон влезе, първото нещо, което видя, беше Триша, заела позиция в единия край на масата, по-близо до количката с напитките, и наливаща се с шардоне, все едно че бе минерална вода. До нея седеше Алекс, по-мрачен откогато и да било, докато в далечния край на масата се бяха сгушили Хелън, Гийна и Бен, търсейки някаква утеха един в друг. Госпожа Мацуда и Бъкли бяха отишли да си легнат, но дали поотделно или заедно, това никой не знаеше, а и не се интересуваха. Само Чарлз стоеше усамотен, взирайки се неவிждащо през прозореца в обляната в лунна светлина полупустиня навън.

— Някакви новини?

Джон разбираше, че Алекс сега съжaliaва, че се бе оттеглил толкова прибързано от сцената на убийството — той обичаше да бъде в течение на нещата. Добре, той щеше да му каже.

— Никакви.

— Как никакви?

Алекс почти се озъби. Нещо в Джон подскочи и въпреки усилията му да се спре, захапа въдицата.

— Недей да ми се зъбиш, приятелче, не аз ръководя това разследване!

Хелън побърза да усмири духовете.

— Надали могат да направят нещо до сутринта — вметна тя. — Едва утре ще можем да имаме някакви по-определени новини.

— Искаш да кажеш, че дотогава ще го открият?

Защо трябваше дори гласът на Триша да звучи толкова дрезгав, чудеше се гневно Гийна, все едно че чуваш някакво дяволско какаду! И защо така се е вторачила в Джон? Със следващата мисъл дойде и бодването на ревността — и ако тя го прави, защо трябва той да ѝ обръща внимание? Защо той не откъсва поглед от нея?

— Него? — Джон прекоси до количката с напитките. — Кого имаш предвид, Триша?

Тя му хвърли усмивка на ленива котка, докато той протягаше ръка към отворената бутилка.

— Не е ли ясно? Да, сипи ми и на мен, като си тръгнал да наливаш, виното е чудесно. — Кокетирайки, тя прие наливането му като някаква закачка между тях двамата, после продължи. — Сигурно е била убита от оня неин съпруг, дето ви е непрекъснато в устата?

— Кой, Марк ли? — каза Джон, който самият хранеше подобни подозрения, но не би искал да рискува и да обвини по погрешка невинен човек.

— Да, той или някой от другите — провлече Триша. — Предполагам, че всеки от оня техен лагер би могъл да го извърши, те всички са дяволски еднакви, тези проклетни чернилки.

Настъпи болезнена тишина. След това Гийна се изправи бавно на крака.

— Извинете ме — каза високо и ясно тя. — Отивам да си легна. Лека нощ.

Нежните стъпала с тяхната танцьорска стъпка, винаги малко отворена навън, изтропаха предизвикателно навън в нощта.

— Е, мисля, че Гийна изрече всичко, което имаше да се казва — произнесе твърдо Хелън. — Аз също ви пожелавам „лека нощ“.

Един по един събрали се, се разотидоха, оставяйки Джон, Триша и вгълбения в себе си Алекс, който беше зает с това да спасява

останките от разбитите си надежди.

— Ти каза ли им да си мълчат по случая, а? — започна той без всякакви излишни въведения.

— Да кажа на кого?

Лицето на Алекс почервения от гняв.

— На кой мислиш, че трябва да кажеш? На полицията, разбира се, ние все още можем да се спазарим с госпожа Мацуда, ако я убедим, че скандал няма да има. Нали знаеш японците, те най-много се страхуват от разразяването на скандали.

Дали не беше превъртял? Джон се загледа в него и чувстваше как започва да кипи вътрешно от гняв.

— За бога, приятелю, убит е човек, а единственото, което продължава да те вълнува, е проклетата сделка! Това е жена, която от дете работи за семейството. Жена, която ти... — Той прехапа език и млъкна. Нямахме смисъл да изважда това на показ пред Триша, но ако имаше някой мъж, на когото най-много да му пука за Ели, това трябваше да бъде той!

Алекс пребледня.

— Я не ми изнасяй лекции, Джон — Джон — каза тихо той. — Вземи, та влез във форма и направи това, което зависи от теб, за да стане продажбата, като едно добро братче, а след това ще видим какво може да се направи за онова местенце, дето да е само твое, за което си бяхме говорили, а?

Джон се опита да се изсмее.

— Ти изпускаш едно нещо, големи братко — каза той със същия подигравателен тон, с който Алекс се бе обърнал към него. — Че аз не искам Кьонигсхаус да бъде продаден! Не ми пука дали ще ми предложиш и двадесет места, които да са само мои, това е единственото, което аз искам! Това стопанство за мен не е само пари, за мен то не е шанс набързо да получа големи мангизи, а живо същество, частица, която се е сраснала с нас! И ако искаш някой да предаде инструкциите ти на онези двама чукундури, Джордж и Роскоу, иди и пусни обява във вестника, защото аз, приятелче, не съм тук, за да ти върша черната работа!

— Черна работа, значи? — Алекс си бе възвърнал самоконтрола. — Пък аз винаги съм си мислел, че тя е всичко, на което си способен, ти не си скроен за нищо друго, освен да вършиш черна работа! А при

мисленето, което цари наоколо, тя направо е изключителна и надминава възможностите ти! — Той се изправи с някакво почти змийско сияние в очите. — Моля да ме извиниш — обърна се той любезно към Триша, — но се налага да опитам да хвана онези двама чукундури, както ги нарече Джон, преди да са се прибрали обратно в града и да са си отворили големите усти. Може би ще успея да ги уловя по радиото от колата. Няма да се забавя. — И той забързано излезе.

Джон сви ръце в юмруци и едва устоя на изкушението да не си удари сам едно кроше. Какъв смисъл имаше в тази глупава препирня? Той все още държеше всички карти, Кьонигсхаус все още беше само негов...

Господи, каква вечер! Първо откриването на скритите досиета в сейфа на баща му, с техните отворителни тайни, а после и това.

И Ели — какъв отвратителен начин да си отиде, какъв още по-отвратителен начин да се души около нейния покъртителен живот, трагично прекъснат по средата...

Обзе го неистовото желание да остане насаме със себе си.

Той се обърна към Триша, която все още седеше облегната в стола си и въртеше чаша из ръце, все с онази нейна опасна усмивка на устните.

— Лека нощ — каза почтително той.

Тя се изправи на крака.

— Да, и за мен е време да вървя. Ще ме изпратиш ли до къщата за гости?

Докато слизаха по стълбите, излизайки от парадната врата направо в лъхтящата на канела нощ, тя закачи високия си ток, залитна и още малко щеше да се строполи в краката му.

— Имаш ли нещо против? — каза тя, опирайки се на ръката му.

Докато вървяха бавно през поляната, той почувства как нейната пълна, тежка гръд се притиска към него и през тялото му премина гореща тръпка. Срещу това негово плътско усещане към тази животински чувствена жена се възправи споменът за малката нежна фигурка, облечена в бяло, която с неподражаемо достойнство и гордо вдигната глава бе напуснала трапезарията само няколко минути преди това, и той почувства как пламва в горещината на залелия го срам. В същото време обаче той не можеше да отрече, че имаше още един,

много по-мощен източник на топлина, и това бе жената, вървяща до него.

— Ето че стигнахме!

Опитът му да каже нещо бодро и жизнерадостно, падна между тях като лоша шега и тя изцяло го игнорира. Направи крачка към него, после още една, докато разстоянието между тях почти се стопи.

— Алекс те нарича „малкото братче“ — започна тя, мъркайки тихо. — Но знаеш ли какво? Мисля, че си много готин.

Той знаеше, че трябва да се отдалечи на момента. Но ласкателството беше толкова приятно.

— Да — каза сардонично той. — Така разправят всички.

В отговор тя вдигна ръка и прокара лакирания си нокът през гърдите му от горе до долу. Кръвта му кипна от диво желание. За първи път в живота си той попадеше в ноктите на обиграна, опитна жена, която знаеше какво прави. Сега тя най-накрая бе успяла да разкопчае горните копчета на ризата му и да плъзне ръка вътре, изследвайки с нежна ръка горната част на тялото му. В същото време протягаше другата си ръка, за да достигне врата му и бавно го притегляше в желанието си да срещне устните му.

Господи, как се целуваше тя! Развеселен той откри, че мозъкът му все още удържаше, макар доста по-отслабен контрол над положението, дори когато тялото му беше хвърлено в пламъци, буйни и непотушими като горски пожар. Той я желаше диво, сега разбираше защо Алекс се разгонваше по нея всеки път, когато я погледнеше.

Но това не беше достатъчно!

„О, Всемогъщи боже!“ — мислеше той, полуотчаяно, полу на смях. „За първи път и на мен да ми се случи нещо подобно на фото разказите в мъжките списания!“ Но той знаеше, че е загубен... или спасен.

Той погледна към Триша, която леко се олюляваше в обгръщащата я лунна светлина. „Не искам.“ Цялата тази прекрасна, толкова женствена плът, цялата й поза, кокетството й, всичката й изисканост и хъс, дори всичко това взето накуп не му бе достатъчно. То не можеше да натежи срещу дребната, жилава фигурка, повече мускулеста, отколкото пълна, срещу онези детински чисти очи и къдрави коси, които не дължаха нищо от блясъка и красотата си на някакъв фризьор — редом с тях нищо не беше достатъчно.

За какво беше мислил той през цялото това време?

Как беше позволил на този прекрасен сън да изчезне — мечтата за него и за Гийна, и за тяхното общо бъдеще?

Дали беше мислил, че тя се интересува единствено от господаря на Кьонигсхаус, че тя не би го обичала, ако той е един обикновен Джон Кьониг, господар само на себе си?

Но ако това беше така, тя щеше да прехвърли вниманието си върху Алекс в секундата, в която се беше появил. Тя не го стори, предпочиташе да зяпа към него с оня нещастен, безнадежден поглед на влюбено камилче всеки път, когато той се появеше отнякъде. А той през цялото време я бе подминавал, чезнещ в безрезултатните си опити да играе на детектив аматьор, търсейки да разкрие несъществуваща, уличаваща връзка между майка си и Чарлз!

Майка му...

И неговият баща...

Той никога вече нямаше да чувства същото към тях. Те се бяха оказали грешници, не могли да устоят на своите слабости; грешници с покъртителни тайни. А в случая на баща му, това бе дори и по-лошо — някакъв окаяник, който не бе успял да се въздържи и бе предприел това унизително разследване на жените, които се предполагаше, че трябва да е обичал. Е, какво казваше Библията — „защото идва време, мъжът да се отдели от баща си и майка си, и да се прилепи към жена си...“

Да, време беше.

— Време е да ви пожелаая „лека нощ“! — каза развеселено той. Преди Триша да бе имала възможност да реагира, той я хвана с желязна хватка и почти тътрейки я, почти носейки я, я преведе през стълбите навътре в къщата за гости.

— Ето че стигнахме! — Отваряйки със замах вратата на нейния апартамент, той запали лампите и я въведе почтително през прага. След това моментално се отдръпна и затвори вратата отвън. — Лека нощ!

Къщата за гости, въпреки че беше само едно бунгало, беше обширно жилище, като всяка от нейните стаи беше отделена от другите чрез широко преддверие и коридор. С лека стъпка и с още по-леко сърце той обърна гръб на апартамента на Триша и се отправи

надолу по застлания с килим коридор към стаята, която се предполагаше, че заема Гийна.

Отвън, пред вратата, той си пое дълбоко дъх, след което почука леко. Едно малко, изплашено лице се появи иззад вратата.

— Гийна? — каза нежно той. — Още ли си будна? Виж, имаш ли нещо против да излезеш и да се поразходиш с мен? Има няколко неща, които бих искал да ти съобщя.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ОСМА

До края на дните си Джон щеше да гледа на онази нощ като на едно върховно изживяване в своя живот.

Когато Гийна се измъкна безмълвно през вратата, за да тръгне с него, полууплашена, полублагоговейна, той все още не беше в състояние да се отдаде на чистата радост, която преминаваше през него на вълни на вълни. Когато я поведе надолу по стълбите пред къщата за гости и те излязоха навън в нощта, той не можеше да повярва, че все още стъпва по земята, струваше му се, че всеки момент ще полети от щастие.

Когато вървяха под сенчестия свод на огромните дървета зад къщата, тя пхна ръката си в неговата. Той мислеше, че държи между пръстите си рядка птица и ако не я пази като зеницата на окото си, може да натроши нейните крехки кости. През накъсания шепот той изтръгна от нея обяснението в любов, любов, която отдавна да бе споделена, ако той не беше толкова сляп, и най-накрая подпечатаха своето новооткрито разбирателство с целувка. Той най-после вкуси и оцени райското блаженство.

— О, Гийна...!

— Какво?

— Нищо.

— Джон, какво има?

— Всичко, наистина всичко.

Те едновременно избухнаха в смях, тихичко. След това той изведнъж стана много сериозен.

— Имам нужда от теб, Гийна.

Нейните очи бяха две езера на желанието и копнежа.

— И аз имам нужда от теб.

— Не, искам да кажа... аз наистина се нуждаю от теб. — Той изведнъж млъкна. Колко и какво можеше да й каже?

Тя привлече една от ръцете му към лицето си и погали с нея бузата си.

— Обичам те.

Той се загледа изпитателно в очите ѝ и прочете истината в тях. О, тези нейни очи...

Нежно я привлече към себе си и отново я зацелува, най-напред леко, а след това все по-страстно и по-страстно. Той чувстваше как нейното тяло отговаря все повече и повече, треперейки под ласките му, докато той изучаваше дълбините на нейната уста. Обзе го някакво безкрайно удивление пред странната смесица у нея на детинска невинност и чисто женското отдаване на страстта. Тя беше онова възшебно единство на всичките му фантазии с най-доброто, изтръгнато от истинския живот, и всичко това, поднесено му от съдбата като един сладък, чудесно опакован подарък.

Сега те бяха навлезли дълбоко навътре, в скритите пазви на гората, където никой никога не идваше.

— Хайде да седнем — каза тихо той, милвайки нейното сияещо лице.

Той нежно я придърпа до себе си върху сухата, мека, песъчлива земя. Сред блещукащата мрачина земята ги прие с топлината на някакво живо същество. Той съблече ризата си и я разстла, за да може да я положи върху нея и да я поеме в прегръдките си.

Огромните ѝ очи, които не се откъсваха от неговите, по детски се бяха окръглили и излъчваха някаква тържественост. Това го изпълваше с неописуемо, абсурдно удоволствие.

— Всичко е наред, всичко е наред — шепнеше той, покривайки лицето ѝ с целувки, и беше възнаграден от гледката на нейните нежни, прорязани от фини капиляри клепахи, които трепкаха и се затваряха, докато тя му се отдаваше.

Изтягайки се като голяма котка, той се предаде на върховното удоволствие бавно. Методично започна да опознава малкото телце, което знаеше, че може да нарече свое. Под нейната проста, лека рокля той можеше да почувства гладките ѝ рамене, контурите на деликатните ѝ ребра и малките, твърди ъгли на тазовите ѝ кости. Съвсем бавно ръката му наближи малките ѝ, но добре оформени гърди и през него премина ток, когато откри, че тя е готова да му се отдаде изцяло. Връхчетата на гърдите ѝ бяха напъпили, протягащи се за неговото докосване. Все още чувствайки се неловко, той започна да я милва, след това с все по-нарастваща увереност обхвана двете ѝ малки гърди,

изтръгвайки от устните ѝ дълбоки, гърлени викове и ниски стенания на едва удържимо желание.

Както обикновено тя носеше проста рокля от лека памучна материя. Той внимателно я повдигна нагоре, най-напред над бедрата, а после я изхлузи през главата ѝ. Между нея и голотата ѝ сега останаха да лежат само тънките прегради на моминското ѝ бельо. Изведнъж го обхвана непреодолимия копнеж да я притежава и той я пожела с такава сила, с каквато не бе пожелавал нищо друго през досегашния си живот. Измъквайки се несръчно от джинсите си, започна да се бори със себе си, мъчейки се да овладее пришпорващото го от дълбините му нетърпение, за да може да отдаде сърцето и душата си на свещенодействието да я обича. И той я обсипа с дъжд от целувки, започвайки от горящото ѝ чело, преминавайки през овлажнената ѝ горна устна, стигайки чак до трапчинката под глезена ѝ, като всяка негова милувка срещаше и подхранваше властния прилив на желанието, надигащо се у нея, за да го залее.

Ръцете ѝ започнаха да пърхат около него, галейки ушите му, брадата, гърдите му. Нежно той издърпа копринените остатъци и откри гърдите ѝ. Продължи да целува връхчетата им, розови като напъпила роза, докосвайки сатенените бразди на ореолите им с благоговейни устни.

Той усещаше как тя започва да диша все по-дълбоко и по-учестено.

— О, Джон! — извика тя. — О, Джон!

За момент той я задържа в прегръдките си, сякаш я бранеше от нещо, докато нощният въздух ги удари в нетърпеливото си очакване, изпращайки им студ. После с широки, кръгообразни движения, пъплейки между потръпващите ѝ бедра, той продължи напред, все по-напред, докато пръстите му намериха центъра на нейното тяло и на нейната любов.

Тя потрепери като птица и се прилепи към него.

— Всичко е наред — прошепна отново той.

С цялата си нежност той я подготви и тогава, когато сетивата му го увериха, че времето е дошло, проникна в нея и обладавайки я, я направи своя.

След като всичко свърши, той я сгуши до себе си, треперейки от радост, изпаднал в едно състояние на душата и тялото, за което думите

са бедни, та да го изкажат. Но рано или късно щеше да му се наложи да проговори.

Какво да й каже?

Докато я гледаше, куражът му се възвърна. Новата любов означаваше шанс за ново начало. Той беше се нагледал на наследството от лъжи и подозрения, които баща му бе оставил след себе си. Какъв беше смисълът на една връзка, ако не можеш да си честен и откровен с човека, когото обичаш? Той си пое дълбоко въздух.

— Гийна, слушай. Причината, поради която аз бях... е, в известен смисъл безчувствен, откакто татко умря... та тя няма нищо общо с теб самата. Истината е... че аз не мога да приема смъртта на татко като случайна.

— Какво? — От шока очите й се разшириха. — Ти мислиш, че тя е била предизвикана? Че той е бил убит?

Той кимна тъжно, докато все още продължаваше да я притиска към себе си.

— Да, така мисля.

— Но кой...?

— Това е нещото, което не знам.

— Но ти мислиш, че...?

Той трябваше да е много внимателен, дори с нея.

— Мисля, че татко е бил убит, защото не би направил нищо, за да спаси бизнеса, да спаси „Кьониг Холдингс“, той искаше да поддържа само съществуването на Кьонигсхаус и не се интересувахе от нищо друго. — Той направи пауза. — Мисля, че някой е искал да го махне от пътя си, за да могат после да продадат стопанството и да се оправят с цялата работа.

Тя цялата гореше от ужас и възмущение.

— Джон, ти трябва да отидеш незабавно в полицията!

Той горчиво се изсмя.

— Смяташ ли, че не съм мислил за това? Но аз нямам никакво доказателство! — Той поклати глава. — Нямам нищо, което да им дам, нищо, с което да подкрепя думите си.

— Нищо? — Тя вече го познаваше толкова добре, колкото и той самият, помисли той. — Ти не би имал подозрения, ако нямаш нещо, което да ги подхранва. Ти знаеш нещо.

— О... — Той сви рамене. — Е, имам думите на Дъсти... думи на един абориген, който може да разчете следи, които никой друг не би забелязал. Един летателен план за самолет, който никой не е видял и един полузаспал скотовъд, който е чул самолета, превозвал татковите убийци от Сидни. И никакви свидетели.

— Нещо друго?

Той мрачно обмисли отговора си, преди да го произнесе.

— Моите собствени инстинкти.

Тя силно стисна ръката му.

— За мен това е напълно достатъчно.

— А има ли някой друг? — Той се извъртя, за да я погледне в лицето, целият потънал в отчаянието си. — Само виж как биха изглеждали нещата, Гийна. Аз съм единственият губещ наоколо, хлапето, което е лишено от наследство и не може да се примири с идеята за продажбата на стопанството. Естествено, че аз съм този, който би забъркал неприятности, нали? И ако започна да викам „убийство, убийство“, особено сега, при разкритата снощи насилствена смърт — кой ще повярва, дори на една-едничка дума от това, което казвам?

— Аз ще повярвам. — Нейният тих, дрезгав глас сега беше твърд и решителен. — И аз казвам, че въпреки всичко ти трябва да се обадиш на полицията, просто им кажи за твоите подозрения и ги остави да свършат останалото, това е тяхна работа! — Все още с ръце около кръста му тя го прегърна настойчиво. — И виж, няма да има по-добро време от това, в момента, сега полицаите са тук и вече претърсват около водоема и навсякъде!

Господи, та тя бе права! И нещата изглеждаха толкова прости. Той я притисна в обятията си.

— Гийна, обичам те!

Тя игриво започна да се съпротивлява.

— Просто иди и им кажи всичко, което знаеш, свали тежестта от гърдите си и повече няма за какво да се тревожиш. Ти ще си направил онова, което смяташ за правилно и то повече няма да тежи на сърцето ти, тогава ще си свободен. — Тя го погледна с усмивката на злосторница. — Ще си свободен за мен. Целият ще си само мой!

— Свърза ли се с полицаите?

Тя все още продължава да се налива, помисли си Алекс, когато съгледа бутилката, подаваща се от ръката на Триша, *няма ли някога да спре?* Дори великолепната ѝ кожа беше започнала да се поддава на опустошенията, самата тя изглеждаше развлечена и изнервена, изобщо не приличаше на себе си.

— Да — отвърна късо той, докато влизаше в апартамента. — Хванах ги по радиостанцията в колата им, когато вече се бяха отправили обратно към града. Те вероятно и сами биха си държали устите затворени, тези две стари момчета не са вчерашни. Но аз просто исках да съм сигурен.

— Ще пийнеш ли?

— Не. — Той се опита да се усмихне. — Има само едно нещо преди лягане, което искам да опитам. — Той тръгна към нея, чувствайки как сетивата му се раздвижват.

Но тя го отблъсна.

— Алекс, слушай, мислех си...

Като студен огън в него се разбуди яростта.

— Да не искаш да кажеш „пиех си“, скъпа? — поинтересува се той.

Тя хвърли към него един мълниеносен, вбесен поглед.

— Слушай, копеле такова... денят, в който малката кучка налетя отгоре ни, сутринта, в която аз я уволних, уволних тази не знам си коя си...

— Ели... — каза механично той.

— Да, нея, е, аз видях нещо онази нощ, нощта, в която тя трябва да е умряла...

О, не!

Това нямаше да го понесе.

Сега, когато продажбата бе на ръба на провала и единствената надежда беше в безболезненото, бързо полицейско разследване, извършено тихомълком и приключващо с ясна присъда, в момента, в който се стигне дотам, той нямаше да разреши на божествената мис Триша да се появи като звездата на вечерта — свидетелка на убийство, подходяща към свидетелската скамейка в съда като кинозвезда, решена да изиграе голямата си роля.

Той я сграбчи, привлече я към себе си и след това я хвърли на леглото.

— Нищо не си видяла — инструктира я той, събличайки самото си и разхлабвайки връзката си, очите му горяха в убийствен огън. — Каквото и да си мислиш, че си видяла, всъщност не си го видяла. Ясно ли е? А сега си пийни още една глътка.

— О, какво прекрасно утро, Джордж!

— Наистина е такава, Роскоу, вие не бихте ли се съгласили, господин Кьониг?

— Хей, момчета, наричайте ме просто Джон. Договорихме ли се?

Излизайки от къщата и почти налитайки в ръцете на двамата едри полицаи, Джон се усмихна, откривайки, че днес е доста по-благоприятно разположен и в състояние да понесе техния доста странен хумор, отколкото снощи. Щастието е чудодейно лекарство, мислеше си той, то променя живота ти за една нощ.

А чукундури или не, двамата офицери, идещи по работа, се бяха появили точно навреме днес, преди късно ставащите да са приключили със закуската и преди госпожа Мацуда и нейният асистент изобщо да са се появили, за да успокоят нервите на бесния, напрегнат Алекс. Но Джон беше този, когото те бяха дошли да търсят.

— Закусихте ли вече, господин Джон? Чудехме се дали можем да ви зададем някой и друг въпрос след това?

— Не, но няма значение, не съм гладен, нямам намерение да закусям. — Като всички влюбени Джон не чувстваше нужда от храна. — Питайте ме, каквото ви е угодно.

Те го поведоха към вратата, докато говореха, по един застанал от двете му страни, разправяйки се през него, обръщащи се не към него, а един към друг, прекъсвайки се, недоизказвайки се и вземайки един на друг думите от устата.

— Чудехме се дали ще дойдете с нас до лагера на чернокожите...

— ... да ни помогнете да поразпитахме няколко човека там...

— ... особено Марки...

— ... Марк Хендс, което ще рече...

— ... съпругът на умрялата жена...

— ... истина е, че те не са много дружелюбно настроени към полицията там...

— ... едно-две спречквания със закона, по някое време в миналото...

— ... но те ви обичат...

— ... и ви вярват...

— Добре, добре! — Джон вдигна ръце. — Разбира се, че ще ви помогна, ще направя всичко, което е по силите ми. — „Почти ме привлякохте за каузата!“, едва не изтърси той. „Само престанете да бърборите през главата ми, а?“

Долу в селището същите възрастни се бяха насъбрали под същото дърво в същото положение и със същото отношение към света, в това той можеше да се закълне, така както ги бе заварил последния път, когато беше идвал тук. Такива, каквито са били в продължение на двадесет, четиридесет години, може би и по-дълго, вероятно откакто свят светува.

Ако той обичаше нещо в тази земя, то беше това безвремие, този вечен, неизменен покой. Около старите хора, седящи в центъра на лагера, животът на селището продължаваше своя ход, жените работеха, децата играеха, конете пасяха, кучетата ровеха наоколо и високо горе, на върха на възвишението, той съгледа слабата като молив фигурка на Гийна, работеща усърдно с нейната група, поставяйки последните акценти на своето шоу, и сърцето му се обърна. Но под нажеженото до бяло око на вечно прежурящото слънце, земята просто издържаше всичко, презирайки в своята божествена надменност човешката гмеж, която се щураше плачливо нагоре-надолу по нейната недаваща пет пари за нищо повърхност.

Измъквайки се от патрулната полицейска кола, Джон веднага бе наобиколен, както винаги, от ято превъзбудени дечица.

— Хей, здравейте, момчета — поздрави ги той, разрошвайки главица тук, пощипвайки закачливо някоя бузка там. — И момичета! На колко стана вече, Кристи, на двадесет и една? Ами, голямо момиче като теб не може да е само на дванадесет, нали?

Такова слабичко момиче с огромни очи ще трябва да е била и Гийна на същата възраст.

— Но аз съм, аз съм! — разхили се тя.

— Не, не си!

— Съм, съм!

Джон потупа сбитите ѝ плитки, възхищавайки се на пеперудените ѝ подскоци.

— Е, просто не мога да повярвам, ще трябва да попитам майка ти!

Смеейки се, той се откъсна от децата и веднага забеляза промяната в атмосферата. От старците, гледащи двамата полицаи като гущери изпод спуснатите си клепачи, до войнствено събиращите се около селищния огън по-млади мъже. Самото присъствие на непознатите беше породило страх и прикрита неприязън.

— Здравсти, Франк! Здравсти, Слим, Джеймс! — Джон поздрави скотовъдите. — Как я карате? Чухте ли какво е станало?

Това на практика не беше въпрос.

— Естествено — отвърна неловко Франк, избягвайки да срещне погледа му.

— Дяволски лоша работа — каза Джон с повече убеденост, отколкото в действителност чувстваше. — Просто трябва да се уточнят някои подробности, това е всичко.

— Ти ли, шефе? — натъртено каза Слим, неговото обикновено весело лице сега беше изопнато и потъмняло. — Или те?

Нямаше място за съмнение относно враждебното подчертаване на последното.

— Здравейте, здравейте, здравейте — започна жизнерадостно Джордж. — Какво е всичко това, тогава?

— Те не изглеждат доволни, че ни виждат, Джордж — каза Роскоу.

— Е, истина е, че отдавна не сме наминавали насам.

— Истина е и е срамота. Това е нещо повече от срамота, това е недоглеждане от наша страна. — Роскоу се обърна към Джон. — Като деца често идвахме тук.

Джордж кимна.

— Не сме хвърляли „жабки“ във водоема от... о-о-от години, много години.

— От сто години.

— Откакто напуснахме училище.

— Скъпите златни училищни дни.

— Да, помним ги! — намеси се агресивно Слим. — Ние ви помним вас двамата като училищни другарчета... както и всичко останало!

— Хей, момчета, по-спокойно! — Джон беше удивен, тършувайки бясно из паметта си да изрови някаква следа, която да му подсказе, защо е тази неприязън към полицаите. Всеки наоколо познаваше на практика всеки. В околността имаше само едно училище, което можеха да посещават децата от областта. Така че не беше чудно, че Слим и другите познаваха двамата офицери, самият той ги познаваше.

Разбира се, той по-скоро знаеше за тях, отколкото лично да ги познава, те бяха по-големи от него, по-близо до поколението на Алекс, значи те би трябвало да са ходили на училище с него. Но дали в училище или в по-късната им кариера тези двамата си бяха извоювали лошата слава, с която очевидно се ползваха сред аборигените? Както и да си бяха спечелили тяхната враждебност, това нямаше да направи разследването по-лесно.

Това изглежда не тревожеше Джордж или Роскоу, дори най-малко.

— Просто искаме да знаем къде са били някои от вас по-предната нощ — отбеляза дружелюбно Джордж, пригласяйки назад светлорусата си коса.

— Особено стария Марки — продължи Роскоу. — Мъжът на Ели, Марк Хендс, някой да го е мяркал?

Всичко, което получиха в резултат на усилията си, беше гора от празни погледи.

— Колибата му е ей там — каза Джон, извъръщайки се с натежало сърце. Той посочи към другата страна на селището. — Ей онази там.

Той не можеше просто да стои и да моли мъжете, които считаше за свои приятели, да издадат един от своите редици. Но още по-неприятно му беше сам да изиграе Юда.

— Но, татко, аз мислех, че ти ще си доволен!

Не за първи път млад влюбен човек, гърчещ се в мъките на първата любов, се сблъскваше с неразбирането и нежеланието на по-

възрастните, препатили повече от него, да споделят радостта на откритието и задоволството му. От момента, в който Джон я бе изпратил обратно до стаята ѝ, след тяхното блажено бродене из омагьосаната градина на новоскрепената им любов, Гийна бленуваше да сподели новината с Бен. Нали баща ѝ мислеше, че Джон само си играе с нея, че я избягва и я третира по начина, по който Кьониг винаги третираха своите подчинени, особено жените си? Тя искаше да му съобщи колко дълбоко се е заблуждавал, колко добър и справедлив е бил Джон към нея, към себе си и към цялото семейство.

Тя знаеше, че не може да го изтърси направо, че дори добрите новини се нуждаят от малко сценична подготовка. Затова бе почакала, докато той изяде разсеяно закуската си и после го бе изпратила до офиса, където можеха да поговорят на спокойствие. В тази прекрасна утрин, когато слънцето бе изскочило на небето като току-що излязла от монетарницата блестяща златна гвинея^[1], когато речните рибарки и гълъбите гукаха и пееха толкова сладко из клоните на дърветата, на нея ѝ се струваше невъзможно той да не се зарадва и да не сподели щастието ѝ.

Но ето че той стоеше тук, посивял и отчужден, с примигващи очи, все едно че бе седял цял ден пред пулсиращия екран на компютъра, въпреки че бе още ранна утрин.

— Джон? — Той беше ужасен, потресен.

— Да, Джон! — повтори тя тревожно. — Но, татко, какво има?

Той заби поглед в стената, в пода, местеше го навсякъде, но не и към нея.

— О, Гийна! — Това изглежда беше всичко, което той можеше да каже.

— Татко, какъв е проблемът? — каза настойчиво тя. — Виж, ти не го харесваше, когато той не ми обръщаше внимание. А сега, когато той ми обърна внимание, на теб пак не ти харесва!

— О, Гийна! Обръщал ти, не ти обръщал — не разбираш ли, че това не променя нещата?

— Не, не разбирам! — извика отчаяно тя. — За бога, татко, какво толкова имаш против него?

— Той е Кьониг! — изкрещя ѝ той. — Той е просто един проклет Кьониг, а те всички са дяволски еднакви! Всичко, до което се докоснат, се разваля. Те са истинско проклятие и докоснат ли се до други хора,

превръщат и тях в същите гнили, окаяни твари като самите себе си! И никой не знае това по-добре от мен!

След това той покри устата си с ръка, обърна лице към стената и безмълвно, безнадеждно се затресе в ридания.

В колибата на Марк вонята на бира и спарен въздух, следствие на зле поддържана мъжка хигиена, беше толкова гъста, че би могла да се реже с нож. От мрака на вътрешността се долавяше тежко похъркване, но подпряната на стената фигура не беше потънала в сън.

— Да не сте припарили в колибата ми, не съм ви канил! — зловещо изграчи той, идвайки на себе си. — Ако искате да говорите с мен, ще изляза навън!

Изминаха няколко минути преди тежкото, мускулесто тяло да се появи на вратата, с вечната кутия бира в ръка. Марк видимо трепна при вида на двамата офицери, извисяващи се зловещо, обвинително на ярката слънчева светлина.

— Не съм го направил аз! — изпищя истерично той. — Не бях аз, дори не съм се докосвал до кучката!

— Кучка, а, Марки? — каза заинтригуван Джордж.

— Защо така, Марк? — поде на свой ред Роскоу. — Какво е направила, че да я наричаш така?

За ужас на Джон, пияницата изведнъж се обърна и тръгна, олюлявайки се, към него, сочейки го с треперещ от злоба пръст.

— Питайте него! — изкрещя той. — По дяволите, питайте него! Той й беше тъпкач!

— Е, е, е!

— Е, я престани с това!

Двата чифта бледи очи, фиксирани върху Джон, го шашнаха и шокираха много повече, отколкото самото обвинение. Той почувства как се залива в гъста руменина, докато успее да отвори уста, за да отговори.

— Но това е смешно! Аз никога... никога не съм я докосвал, даже и с пръст!

— Да, разбира се — каза Джордж със същия тон на дружелюбен интерес, — всички така казват, нали, Роскоу?

— Да, разбира се, това биха казали, Джордж, какво друго?

— Да, да ги таковам, това биха казали! — изхриптя Марк с пиянски глас. — Знам, че той е бил, тя ми каза, че я е таковал. И брат му, мизерникът, и той също я бил чукал!

Лицата на двамата полицаи светнаха в още по-голям интерес.

— Братът на господин Джон ли, Марки?

— Тогава това ще рече господин Алекс Кьониг?

— Да, те двамата! Всички те!

— Двамата ли, казваш?

— Всички те, това ли казваш, Марки?

„Не е възможно това да се случва“, мислеше като в мъгла Джон, „всеки момент ще се събудя и това просто ще се окаже един лош сън.“ Но кошмарната пиеса все още продължаваше своя ужасен ход и изведнъж той осъзна, че от сега нататък щеше да става само по-лошо и по-лошо.

— „Двамата“, това ли каза той, Джордж?

— „Всички те“ ли каза той, Роскоу?

Двамата мъже се наклониха едновременно към Марк.

— Да, всички — разбесня се оглупелият от пиене съпруг. — Старецът също я е имал, той беше пръв! Той се прехвърли на нея, след като приключи с Роуз, когато тя остаря твърде много! А след това всички вече й се изредиха!

— Е, е, е, посмали малко.

— Аз никога не съм предполагал, а ти, Роскоу?

— Вижте...

Гласът на Джон беше глух, все едно че идеше изпод земята. Той млъкна и опита отново, не можеше да понесе горчивината, която го бе заляла.

— Той говори глупости, лъжливото му копеле! Никога не съм докосвал жена му! Нито пък баща ми, мога да се закълна в това!

— Аз ще се закълна! — изсмя се отвратително Марк. — Какво знаеш, ти, синковец неден, какво си видял? Питай Роуз! Тя беше първата черна наложница, която Кьониг заведе горе в къщата, тя знае всичко, питай я! А моята Ели беше последната!

Първата.

И последната.

Ако Роуз беше първата, а Ели последната, коя друга също се е подвизавала там?

При мудро течащата инквизиция, която разиграваха двамата полицейски чукундурци, не трябваше много време, за да се стигне до следващото пропаяване от страна на жалката пияна отрепка в краката им.

— Тя беше изумителна, най-прекрасната от всички жени в околността, всеки мъж би я пожелал! А когато мъжете Кьониг искат, те направо вземат. Без значение дали тя е омъжена за друг мъж. Без значение, че този мъж може да е най-добрият им приятел.

Той впери затыпелите си от пиене очи в Джон, обвинявайки яростно.

— Той беше най-големият мръсник на света, твоето татенце! Направи за смях собствения си приятел, таковайки жена му. Горкият стар Бен!

Той се изсмя и този смях смрази Джон чак до костите. Малките очички сега святкаха със злобно пламъче.

— И остави кукувичето си в гнездото, не че особено му пукаше.

Той се обърна и с провлачен жест посочи през ограденото пространство към Гийна, която бе потънала в работата си, замръзнала в момент от нейния танц, като фигура извън времето. Някакво отчаяние обзе Джон и той, в изблик на болка, изпита ужасното желание да спре движението на земята.

Марк се захили, той сигурно бе подушил потиснатостта му.

— Тя е, тя е малкото кукувиче, което твоето татенце пусна в гнездото на Бен Никълс, подарък, задето чука жена му! Нашата Гийна. Иди, кажи „здрасти“ на сестричката си!

---

[1] Някогашна английска златна монета от 21 шилинга. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА

Би могло да се случи с всяка друга жена в Кьонигсхаус, с всяка друга жена по света...

Ако баща му е трябвало да има своите любовни истории, ако една жена не му е била достатъчна...

Но защо майката на Гийна?

Нямаше ли да има край на разкритията за низостите, които бе извършил?

Как се беше измъкнал от селището на аборигените за него щеше да остане загадка до края на живота му. Последният му спомен беше от бичите лица на двамата полицаи, ококорили мръснишки очи, докато схващаха какви ги плещеше Марк.

— Недейте... недейте да разправяте насам-натам това, а, момчета? — беше изломотил той, изгаряйки от срам. — Запазете го в себе си, а?

Той ли казваше това? Той, който се бе надсмял над Алекс, че иска да потули един скандал в стил „Кьониг“, сега да се опитва сам да баламосва полицаите? След това се бе отдалечил вдървено, като някакво зомби, бе се метнал на коня и бе отпрашил в пустошта.

Бе препускал и препускал, движейки се без посока, като всички мъже, които няма къде да отидат, няма къде да се завърнат.

Сега плоският, безводен пейзаж на провинциалната полупустиня, толкова омразен на онези, които никога нямаше да прозрат дара на духовния мир, изглежда, че беше изцяло в унисон с вътрешния му свят: той също беше изстискан и изоставен, абсолютно празен отвътре, изгорен и изсъхнал. Протестите на ятата папагалчета, подигравателното крякане на патиците, призрачното наподобяване на бебешки плач на навяка^[1] бяха звуците на неговото раздиращо се от загуба сърце. Всичко, за което можеше да мисли, беше само как да бяга по-далеч от къщи, докато не вземе някакво решение какво да прави оттук нататък.

Гийна — негова сестра?

Всъщност наполовина сестра, но това не променяше нещата.

Той не можеше да я люби, нямаше право да се ожени за нея.

Болката го гонеше по петите, той яздеше и яздеше, безмълвно виейки в себе си. Никога не беше вярвал, че може да бъде толкова жестоко наранен. И човекът, към когото мислеше, че може да се обърне, да се опре във всяка криза, сега се бе оказал една душа, към чието внимание нямаше право да апелира.

Гийна.

Самото ѝ име сега му звучеше като погребална песен, като бедствен вик. И какво щеше да представлява неговата злочестина на фона на нейната, когато ѝ каже, че всичко между тях е свършено, съвсем свършено, на практика още преди да е започнало?

И да скъса с нея, без да изтъкне никаква причина — защото как би могъл да ѝ каже причината? — той нямаше сили да ѝ каже, че майка ѝ бе предала нейния баща заради неговия, че тя не беше дете на мъжа, когото цял живот бе наричала „татко“...

Той високо изстена. Както и да го обърнеше, все се появяваше някакъв нов, още по-ужасен ъгъл на ситуацията. И все пак, какво можеше да направи той, за да се измъкне от нея?

Нищо!

Ами ако това не беше истина?

Това бе първата сламка, за която се хвана, и тя се появяваше отново и отново пред очите му, като нереално обещание, като последна надежда за давящия се човек. Марк беше пияница, а и безкрайно озлобен — в яростта си срещу развратницата Ели той би казал какво ли не. Той би могъл да е измислил цялата тази работа, за да плюе в лицето на всички Кьонигови.

И ако двамата полицаи не бяха го помолили да слезе с тях до селището тази сутрин, той не би чул дивите обвинения на Марк, почти сигурно е, че не би узнал нищо за всичко това. Освен това, ако Марк грешеше по негов адрес — защото Джон би могъл да се закълне в каквото и да е, че никога не бе докосвал жена му! — тогава той може би не беше прав и за баща му?

Това бяха само клюки, безпочвени слухове без никакви доказателства!

Защо не се престореше, че просто не е чул какво бе изрекъл разбеснелия се абориген и не продължи право напред според

плановете си, и не се ожени за Гийна, въпреки всичко? Но още в момента, в който тази мисъл изплува в главата му, тя вече бе обречена. Не можеше да й стори това. Защото колкото и да продължеше това, той цял живот щеше да живее в страх — в страх за самия себе си и за нея, — че един ден истината ще излезе на бял свят.

Можеше ли да го провери и след това веднъж завинаги да реши дали това е лъжа или не?

Но как?

Единствените двама на този свят, които биха могли да потвърдят или отрекат това, Филип и майката на Гийна, бяха мъртви и отдавна се бяха издигнали над истините и лъжите на земния живот.

Би ли могъл Бен да знае?

И какъв въпрос щеше да му зададе? „Хей, приятелю, вярно ли е онова, дето се разправя из селището, че твоята старица си е поиграла с моето татенце, че той й е бил тъпкач в продължение на години? Че твоята Гийна се е пръкнала от неговото горещо уплътнение, с което той е затъквал вратата на нейната печка?“

Би ли могъл да пита Хелън какво знае тя по въпроса?

Ако той се чувстваше неудобно да попита Бен, как би могъл да й го сервира на нея? „Хей, мамо, имаше ли татко проблем с ципа на панталоните си? Чух, че той просто не можел да се удържи да не размахва пръскалката си пред дамите, особено ако са по-чернички. Знаела ли си, че споделяш мъжествената му клонка с Роуз, Ели, с жената на Бен, с краварката Мери, изобщо с всичко, което има дупка между краката си?“

Той разбираше, че започва да сквернослови, че злобее и ръси цинизми, че се превръща в същата отврат като Марк, като собствения си баща, но не му пукаше. С напредването на деня неговите скиталчества започваха да се въртят в кръг, мислите му също, плещенията му се превръщаха в лудост. Под безмилостното слънце той ту се обливаше в гореща пот, ту започваше да трепери от студ. Въпреки че по навик спираше, за да даде възможност на коня си да пасе и търсеше водоизточници, за да може той да пие, Джон изобщо не разсъждаваше. Той чувстваше как в непосилната жегата тялото му се обезводнява, но това не бе в състояние да го разтревожи.

Той просто трябваше да се държи надалеч, това беше всичко, което знаеше и разбираше.

Много, много по-късно, едва след като беше абсолютно сигурен, че е минало достатъчно време от прибирането на всички по стаите им, той посмя да обърне коня си и да го поведе към къщи.

От конюшните на гърба на къщата той можеше да види, че единствената самотна светлинка в цялото здание идеше от прозорците на кухнята. Роуз винаги се задържаше до никое време.

Роуз.

„Питай Роуз!“, беше изгъгнал пияницата Марк. Е, защо не?

Тя изобщо не беше изненадана да го види, когато той влезе през вратата. Като никога нейното вечно таро лежеше неразтворено до ръката ѝ и тя разделяше самотата си с бутилка шери за сладки. Той грубо придърпа един стол и седна от другата страна на дървената маса. Чувстваше, че животът му в този момент зависеше от това какъв щеше да бъде нейният отговор на въпроса му.

— Тежи ли някакво проклятие над нас, Роуз, проклятие над всички Кьонигови?

Тя се вторачи в него, така както беше опряла лакти на масата, с паднали рамене и немигащи очи като някакъв броненосец.

— Нямам представа за к'во говориш.

— Дали онези отдавна живели хора — твоя народ, онези, които Йохан е избил — не са ли ни прокълнали те?

Тя взе чашата си в ръка.

— Те отдавна са си отишли, мъртви, няма ги, от много, много години не са тук. Те няма да се върнат.

Тя не вярва в това, той го знаеше.

— Преди да си отидат — настояваше уморено той. — Докато са умирали... не са ли ни прокълнали до края на вековете, не са ли дали обещание да не намерим покой на тази земя, додето живеем на нея?

Роуз само вдигна рамене.

— Не знам нищо за т'ва. Аз съм ходила в мисионерско училище!

Той яростно се протегна към тестето таро и механично го стисна в юмрука си.

— Ти не си научила това в мисионерското училище!

— Не, господин Джон, недейте!

Нейната съпротива изведнъж се стопи, все едно че той размазваше детето ѝ пред собствените ѝ очи. Тя диво се хвърли напред, за да си върне изпомачканата колода стари карти.

— Какво искаш да знаеш?

Автоматично тя започна да реди мистичните, ярко оцветени образи, измъквайки ги от тестето: Любовниците, Обесения, Срутващата се кула...

— Не — каза дрезгаво той. — Не искам да ми гледаш.

Нейните смолисточерни очи моментално придобиха предишното си изплашено изражение, той можеше да подуши страха, който идеше от нея на вълни, на вълни.

— Какво тогава?

— Ти знаеш историята на това място, всички истории около него. Страхът ѝ припламна отново.

— Някои.

— Много — продължаваше да настоява той. — Много повече, отколкото би признала.

Но и тя продължаваше да се инати.

— Някои.

— Добре. — Нямаше да се препира с нея за това. „Някои“ — можеха да се окажат достатъчни. Отново го затисна болката. Даже беше много вероятно да са повече от достатъчни.

— Няма да те моля да се връщаш толкова назад до времето, когато първият Йохан е дошъл тук.

— Добре.

— Само дотогава, когато моят баща...

Тя не помръдна, но докато я гледаше, той видя как всеки мускул по тялото ѝ се обръща на камък. Той проточи паузата, после продължи.

— Какво ще кажеш за него?

— За него? — Дъхът ѝ се отрони от устните като шепота на въздишка и някакво угаснало пламъче промъждука в дъното на очите ѝ, разгарящо се все повече и повече с всяка дума, която изричаше. — Той беше истински мъж! Беше Кьониг! Всички Кьонигови ядат като коне, пият като риби, яздят като кентаври...

— ... и се таковат като диви кучета динго, а, Роуз?

Не можеше да разбере какво го бе прихванало, той никога не би използвал такъв език, дори пред друг мъж. Но старата жена не реагира.

— Да — каза тихо тя и някакъв спомен заблещука в окото ѝ. — Като динго. Точно като динго.

— Значи ти си била негова...

Той затърси думата. „Наложница“ беше твърде старомодно, проклето наследство от първите английски заселници. А „любовница“ тя никога не е била, като се има предвид студения и лишен от истинска любов начин, по който Филип я бе използвал, пресметливото му експлоатиране на жената, за да задоволи собствените му егоистични нужди.

— Негова...?

— Да. Негова. — Тя изглеждаше толкова щастлива, колкото той никога не я бе виждал досега. Тя въртеше думата из мозъка си и ѝ се наслаждаваше безмълвно. — Негова — каза накрая триумфално тя.

А той трябваше да го развали, да смаже нейния триумф с онова напомняне, което тя мразеше най-много.

— Ти и още кои?

Лицето ѝ се затвори като капан.

— Нямаше други — каза тъпо тя.

Той нямаше да понесе това, не и след всичко, което беше преживял днес.

— Хайде, Роуз! — извика той, свивайки юмруци. — Не ме интересува дали се опитваш да предпазиш него, мене или себе си, аз трябва да знам, дори ако трябва да го изтръгна насила от теб!

Тя хлъцна и се отдръпна от него.

— Не ме удряй, господин Джон! Недей като него!

О, боже. Значи той я е биел на всичко отгоре?

Душата на Джон се разбунтува. И това беше мъжът, който той с гордост бе наричал „татко“? Нямаше ли да има край всичко това?

— Просто ми кажи — успя да каже той. — Значи беше ти?

Тя кимна.

— И Ели?

Тя се поколеба и лицето ѝ се сгърчи при горчивината на спомена. Той чакаше. Най-накрая потвърждението дойде с едно бавно кимване.

— И...?

Тя седеше, неподвижна като сфинкс, само очите ѝ станаха побдителни на затвореното в себе си лице. Беше като някаква смъртоносна игра на покер, той трябваше да изиграе скритата карта, да покаже взятката си, трябваше да го изтръгне от нея.

— И... жената на Бен? Майката на Гийна? Имаше ли нещо между тях двамата?

Тя сви устни и очите ѝ се замъглиха, обръщайки се навътре, като че ли превърташе някаква видеокасета в главата си. Тя седеше, наблюдавайки действието.

— Да — каза твърдо тя накрая. — Тя го обичаше. Юни беше влюбена в него. Като всички нас.

Не беше нещо, за което той да не е подготвен. Но въпреки това то се стовари отгоре му като удар в слънчевия сплит и го остави бездиханен.

— Юни? — насили се да каже той.

— Да.

— Жената на Бен ли?

— Да.

— Тя... и моят баща... те са били...

Тя гледаше някъде над главата му.

— Той я имаше... така както ни имаше нас с Ели.

— Преди тя да се омъжи за Бен?

— Да.

— И... след това?

Гласът на Роуз стана по-силен, тя бе започнала да идва на себе си.

— Да — каза грубо тя. — И по онова време.

— Кога... приключи то?

Роуз стисна юмруци.

— Никога не приключи! Докато отиде в Сидни, докато умря, тя беше неговата черна жена както преди аз, а Ели след това. През цялото време! Докато умре!

През цялото време...

През цялото време, докато Гийна е била зачената, докато е растяла...

През цялото време тя бе смятала Бен за свой баща и през цялото време тя си е мислила, че е свободна да се влюби в сина на Филип Кьониг...

И през цялото време тя е била негова сестра.

И сега цялото време на света беше негово, за да измисли как да ѝ съобщи това. И след това щеше да му е необходимо всичкото време, за да намери начин да започне живота си отново, изстинал, мъртъв и съвсем сам.

Наистина беше удивително как всичко се връзваше чудесно, когато една сделка се окажеше справедлива, когато бизнесрешението беше взето правилно и навреме. Господин Мацуда сигурно би бил много доволен от това, той би се гордял с нея. Той беше човекът, който пръв ѝ беше отворил очите за това, колко полезно се оказва обстоятелството на малката злина за купувача, когато сделка като тази е вече на път. Тя кара продавача да започне да нервничи, а това водеше до сваляне на цената с хиляди.

В дадения случай — със стотици хиляди. Госпожа Мацуда погледна безупречното си отражение в огледалото на своя апартамент в къщата за гости, приключи с нанасянето на порцелановата на цвят течна основа върху лицето си, добави няколко пращинки от магнолиево сребърната пудра върху изключителния си нос с лебедовото пухче на пудриерата си и се усмихна на резултата. Кьонигсхаус падаше направо в ръчичките ѝ. Щяха да се спазарят.

Кьонигови нямаше да могат да се измъкнат, не и сега. Най-накрая тя избра един шиказен костюм от две части в тъмнооранжево, изработен от батик^[2], който бе купила в Джакарта и ушила в Ню Йорк, и започна да умува какви да бъдат колието и обиците, за да завърши тоалета си. Не, те нямаха изход. С тежката артилерия, с която я бе снабдил Крейг, откривайки оръжията срещу тях в техните собствени хитро прикрити, но направо подсъдни цифри, с ужасната смърт на бащата и с бруталното убийство на прислужницата сега, Кьонигсхаус от актив за Кьонигови се бе превърнал в техен пасив.

„Ако изчакаме още малко, те направо ще ни платят, за да ги отървем от мястото!“, бе ѝ казал Крейг сутринта.

И както винаги, той беше прав.

Какво добро момче.

— Крейг — извика тя.

Той се появи от свързания с нейните покои апартамент, готов, както винаги, да изпълни заповедта ѝ. Тя се усмихна на неговия свеж, ученически израз на момче отличниче. Той дори ѝ приличаше на кученце, застинало в очакване собственикът му да подхвърли пръчка и да извика „донеси!“.

В случая той знаеше каква е пръчката, нямаше нужда тя да я подхвърля.

— Още един ден... — каза тя.

Бъкли се изсмя неприятно.

— Който ще накара господин Алекс да падне на колене, смирен и хрисим, по пътя, по който е тръгнал! Старият Бен също е на път да рухне! Много ще им дойде нанаягорно!

— ... да издържат цялата дандания с „Помагача“ довечера...

— ... и да сключат сделката утре. — Той кимна триумфално. — Няма да се опъват много, Алекс ще е толкова благодарен, че все още искаш имението, че ще бъде съгласен на всичко.

— Така — каза тя, — мисля и аз.

Той отново се изсмя.

— Е, хеликоптерът все още чака на летището, те всички могат да го управляват. Бен ни предложи услугите си да ни откара в момента, в който му дадем знак, той иска да се измъкне възможно най-бързо сега, когато ножът е опрял до кокал, и в това няма нищо чудно! Та, значи, аз да се обадя в офиса да ги предупредя, нали? Връщаме се най-късно утре, с Кьонигсхаус в торбата!

— „Помагача“ ли? Няма да има никакъв проклет „Помагач“!

Чарлз не би слязъл на закуска, ако знаеше, че единствения човек, който щеше да срещне тук, ще бъде Алекс. Един господ знаеше къде са всички останали, въпреки че трябваше да признае, че самият той пропускаше всяко възможно хранене. Но да трябва да седи, дори за една бърза чаша кафе и набързо хапнат препечен хляб с най-нелюбимия човек в целия Кьонигсхаус, а вероятно и в целия свят, беше мъчение, което би могъл преспокойно да си спести.

Беше горд със себе си, че дотук се бе справил доста добре. Е, не лошо, ако трябваше да бъде честен — просто вървейки по изпитания път да приема всеки следващ ден с онова, което той му поднасяше, и нищо повече. Но никак не му беше лесно, даже напротив — беше му дяволски трудно, дори непосилно на моменти, да живее в една къща заедно с нея. Не можеше да понесе Хелън, с нейния отнесен, измъчен вид, на практика той не можеше да понесе изобщо всяка, макар и бегла, среща с нея, толкова ѝ беше сърдит и ядосан.

Беше сърдит и ядосан на нея, на себе си, на Джон, но най-вече на Филип. Дори в смъртта си огромната, алчна сянка на този себичен,

деспотичен стар негодник продължаваше да съсипва живота им. „И това е само защото тя не иска да разстройва Джон, да съсипе спомена, който той храни към стария си баща, и който на свой ред изисква от нея да играе потънала в скръб вдовица!“, яростно си казваше той. Наблюдавайки я отблизо през последните няколко години, Чарлз беше видял как чувствата на Хелън към Филип постепенно гаснат и умират, задушени от неговата жестокост, от егоцентризма му, от сексуалната му ненаситност. „Тя не го обичаше!“, крещеше неговата душа. „Тогава защо да не може да обича мен?“ Това беше въпрос, който той се стремеше да избягва през деня, и губеше нощите си, опитвайки се да му намери отговор.

И сега да се сблъска с пребледнелия и лишен от усмивката си Алекс, който искаше да знае какво щеше да прави довечера на „Помагача“. Това вече беше капката, от която чашата преля.

— Няма да има никакъв празник! — повтори той.

Алекс пребледня още повече, ако изобщо лицето му можеше да се лиши и от последните си остатъци от цвят. В някакъв див момент на злоба Чарлз реши, че почти чува как Алекс скърца със зъби.

— За какво говориш ти, бе?

— За това, че сигурно трябва да го отмениш! Всемогъщи боже, даже си мислех, че вече трябва да си го направил!

— Да го отменя? — Алекс беше сграбчил така чашата си за кафе, като че ли искаше да я стрие на прах. — И защо, по дяволите, трябва да го направя?

Чарлз почти се разсмя.

— Защо ли? За бога, та тук беше убита жена! Жена от същото онова село, което трябва да празнува. Жена, която работеше в тази къща от петгодишната си възраст! Трябва да го отмениш в знак на почит и уважение към нея и към чувствата им!

Лицето на Алекс се проясни.

— По същия начин би могъл да кажеш — искрено каза той, — че ние трябва да го направим в знак на почит и уважение. „Помагача“ идва само веднъж в годината. Ели не би искала да го отлагат заради нея. Това е голямо събитие в техния живот.

— И голямо събитие за Кьонигсхаус, нали? — поинтересува се саркастично Чарлз. — В краен случай, поне едното от двете — ако можеш да пипнеш сделката с госпожа Мацуда, а?

Алекс поклати глава.

— Неправилно тълкуваш нещата, Чарлз — каза той, придружавайки думите си с укорителен поглед. — Аз мисля единствено за хората там. Тази година те подготвят специален танц, под ръководството на Гийна, нещо за историята на Кьонигсхаус. Не искам да ги разочаровам.

— „Шоуто трябва да продължи“, а?

Алекс се усмихна студено.

— Много точно казано!

Чарлз изпитваше желание да го размаже.

— Само с едно уточнение — това не е някакво театрално представление за тях! „Помагача“ е свещенодействие, нещо много специално...

— Знам това! — сръза го Алекс. — Но този празник също ще бъде нещо специално. Различно.

— Да, сигурно. — Чарлз чувстваше, че губи битката. — Можеш да направиш поне едно нещо за тях. Позволи им да изкарат „Помагача“ долу в селището, необезпокоявани от никого. Накарай Гийна да постави танца си тук горе, в къщата, за да шашне госпожа Мацуда — нали това е целта ти. Тогава поне хората от селището ще могат да направят за Ели онова, което искат да направят, без нас, които да играем наоколо белите господари, дишайки през цялото време във вратовете им. Става ли?

Алекс съобразяваше, оглеждайки нещата от всички ъгли.

— Съгласен — каза най-накрая той. — Добре, мисля, че мога да уредя това. — Той удостои Чарлз с един искрен поглед. — И ти обещавам, че това по никакъв начин няма да бъде непочтително — към хората от селището или към... към мъртвата дама.

„Мъртвата дама“.

Чарлз си помисли за малкото, разбито вързопче, което бе останало от Ели, и се предаде.

— Прави го както си знаеш — каза късо той, бутайки назад стола си и готвейки се да изчезне. „Така или иначе, пак ще го направиш“, беше последната му, неизказана на глас мисъл.

— Да — усмихна се скъпернически Алекс. — Така или иначе, ще го направя.

Помагача.

„Последният за мен, докато все още съм в Кьонигсхаус“, мислеше си Хелън. „Последният, след двадесет и пет години...“

Е, всичко се променя.

Като повтаряше студено, дори брутално фразата в себе си, тя обърна гръб на своя скрин. Нежният утринен ветрец навлизаше през отворения прозорец на спалнята ѝ и издуваше завесите, повдигайки леко техните глупави дантелени воланчета и набори, набраздили ябълковозелената сатенена материя, от която бяха изпълнени, и това я караше да си мисли за своята баба Смит. Тя се загледа в цъфналите клонки на тапета с неговата безкрайно повтаряща се шарка: малки розови пъпчици на пълзяща мъхава роза. Как е било възможно изобщо някога да мисли тази стая за красива? Това беше някаква безумна пубертетска идея за будоар, изобщо не подходеше на една зряла жена.

Е, затова пък следващата щеше да бъде много по-различна.

Защо не един гол, черен куб, черен таван, черни, мъхнати стени и под, без книги, без картини, без телевизор, без телефон, без прозорци и дори без врата?

„О, я престани! Стига с тези проклети гробовни, потискащи фантазмагории, скоро ще напуснеш това място и ще отидеш в Сидни, ще си намериш работа, а после и стая, и ще живееш като всяка друга нормална жена, която променя живота си и започва отначало!“

Тя замря, ефирното бельо също замръзна в ръката ѝ на половината път между отвореното чекмедже на скрина и куфара, който зееше отворен на леглото ѝ. „Но аз не искам да започвам отначало“, на нея ѝ идеше да крещи. „Искам си моя предишен живот.“

„Какво, целия ли?“, подигра ѝ се някакво враждебно настроено вътрешно гласче. „Включително и Филип, с неговите изгарящи ръце, с пиперлията му език и с още по-горещия му секс...?“

Потрепервайки, тя захвърли топката парижко бельо право в кошчето.

„Ново начало“, повтори почти механично тя. „Просто ще изгледам «Помагача», ще се кача на хеликоптера с гостите ни, когато те си тръгват и това ще е то. Тук вече няма място за мен. А време е

вече и Джон да започне сам да се сблъсква с живота, един мъж на двадесет и четири сигурно ще може да се оправи и без майка си!“

„А какво ще стане с обзавеждането?“, обади се някакъв друг гласец.

Боже Господи, какво ще стане с нея?

С очи, студени като Северно море, тя огледа старото дъбово легло, превърнало се в арена на толкова много дивашки унижения, масивния стар дъбов гардероб — толкова голям, че би могъл да бъде даден за стая под наем, тежкото писалище на Филип, пазещо скръбната тайна на неговата болест, онова черно нещо, което го е подяждало отвътре, туморът, който бавно бе унищожавал мозъка му. Това място никога не е било нейно, всички тези неща — също, нищо не би й коствало да зареже всичко това зад себе си.

Сега тя виждаше нещата по нов начин и това я караше да се чувства свободна: с усещането, че веригите са разкъсани и че може безболезнено да се понесе над всичко — далече, далече оттук. Това никога не е било притежание и на Труди, както ѝ се бе струвало в продължение на толкова много години. То винаги е било собственост на Кьонигови, винаги във властта на тези деспотични мъже, които през цялото време са налагали собствения си вкус, без да им хрумне мисълта, че една нова, млада булка би искала да създаде свой собствен дом, да наложи свой собствен стил. И сега — на четиридесет и двегодишна възраст, тя най-накрая щеше да бъде свободна, не съпругата на Филип и не майката на Джон, а жена, която сама разполага с живота си. Единственото, за което се молеше — дано да не беше твърде късно за това.

В огледалото на тоалетката си тя съгледа една бледа, измъчена сянка на жена, една жена с изпито, отслабнало лице, която изглеждаше по-възрастна най-малко с десет години. Няма защо да се страхува, че някой ще се опита да попречи на плановете ѝ да живее сам-сама, ако продължаваше да изглежда по същия начин! И това беше добре, просто прекрасно. Ако изобщо не видеше мъж през живота си, тя можеше преспокойно да си умре щастлива.

Проблемът сега беше работата...

Да, това бе грижа, сериозна грижа.

Какво щеше да прави тя в града, какво би могла да прави? Но отново тя потисна всичко. „Достатъчно време ще се тревожиш за това,

когато седиш в някое кафене в Сидни със сутрешния вестник в ръка, преглеждайки обявите «Предлагат работа».“ И тя обърна гръб на опаковането на багажа си.

Стъпките по стълбището вън я изненадаха. Никой вече не идваше тук, горе, освен нея.

— Роуз? Но какво има?

Нямаше смисъл да се опитва да разчете нещо по лицето на Роуз.

— Няма нищо, гус'жа Кьониг. Но те, полицаите де, са пак тук, и господин Алекс искал всички съберат се долу в трапезарията.

Тя очакваше далеч по-лоши неща, след като се запрепъва след Роуз надолу по стълбите. Онези две невъзможни създания, Джордж и Роскоу, никога не биха могли да бъдат някаква добра новина. Но тя се оказа направо неподготвена за мазните им усмивки и себехвалебствения тон, с който те изпяха своите съобщения пред събраното домочадие, в присъствието на всички, като се изключи Джон.

— Съжаляваме да го кажем, приятели, но лоши новини...

— ... нещастни стечения на обстоятелствата...

— ... нещастни за него, във всеки случай...

— ... тялото на Марки, Марк Хендс, който е бил...

— ... намерен мъртъв в полупустинята.

— Засега няма подозрения около причината за смъртта...

— ... но ще изчакаме заключението на лекарската експертиза, разбира се...

— ... обаче заобиколен от спиртни напитки...

— ... голям прием на алкохол...

— ... вероятно умрял от алкохолно натравяне...

— ... или както казваме ние в полицията „напил се до смърт“.

— Бил е чут да съжалява за смъртта на горкичката си жена...

— ... но преди това, също са го чували как й отправя заплахи на всеослушание, че ще я затрие...

— ... а и я побийвал, Джордж, не забравяй, че доста я е побийвал...

— ... та значи с тази предистория...

— ... ние мислим, че можем да заключим, че той е убил малката госпожа.

Джордж се усмихна.

— Така че за нас случаят е приключен. Съжаляваме, че ви обезпокоихме.

Роскоу възпроизведе двойника на същата усмивка.

— Радваме се, че можахме да изясним случая за вас. Всеки път, когато бихме могли да се притечем на помощ на Кьонигови...

Алекс скочи на крака.

— Добра работа сте свършили, момчета, голяма работа сте, това е! — разпали се той. — Ще се погрижа Комисарят на полицията да научи за това! А не мисля, че Фонда „Полицейски вдовици и сираци“ ще останат разочаровани от размера на дарението, което тази година ще получат от Кьонигови за Коледа!

Той широко се усмихна към насъбралите се.

— Знам, че е още твърде рано и представлението, което госпожица Гийна предвижда, няма да се играе по-рано от тази вечер, но се надявам, че ние ще имаме удоволствието да ви видим и двамата довечера в къщата, когато тя ще повдигне крайчето на завесата пред невъобразимото си шоу и ще ни го покаже за наша всеобща радост!

---

[1] Голям свирец, Numenius arquatus. — Б.пр. ↑

[2] Ориенталски плат с преливащи се десени. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТА

Той чувстваше, че главата му се изпразва, че вероятно трябва да сложи нещо в устата и стомаха си, но му беше толкова трудно да се движи...

А със сигурност не трябваше да грабва и тази бутилка на излизане от кухнята, след сеанса си с Роуз, идеята никак не беше добра — цял ден без храна, а сега бърза вечеря, и то не с какво да е, а с бутилка уиски...

Истината беше, че той не искаше да излиза, не искаше да напусне своето сигурно скривалище, където никога нямаше да го открият, където не би дори им хрумнало да го дирят.

Защото той все още не знаеше какво да прави, не знаеше какво да каже на Гийна, когато тя дойдеше да го търси, както сигурно щеше да направи. След един ден, прекаран в полупустинята, и една нощ, в която беше ни буден, ни заспал, прекарвайки я тук, в параклиса, той изпитваше подлудяваща жажда и тялото му бе преминало през състоянията на глад и умора, за да стигне до някаква отнесена отчаяност. И всеки път, когато мислеше да се раздвижи, отново изпадаше в предишната си летаргия.

От своята позиция в молитвената пейка, някъде по средата на параклиса, той можеше да вижда всичките месингови плочи, които правеха гробовете на отдавна починалите Кьониг да изглеждат като някакви проточили се стъпала на стълба по цялата дължина на пътеката. Той вдигна скръбно глава към първата плоча, най-близо до вратата.

ЙОХАН.

Йохан.

Скъпият, ненагледен Йохан, който бе изклял цяло едно племе край водоема.

— Изтръгнал си Кьонигсхаус от полупустинята, Йохан — промърмори той. — Но водата си получил срещу кръв. Срещу човешка кръв. Размяната ти изобщо не може да се нарече справедлива!

Погледът му мина надолу по пътеката към следващата скръбна табелка.

ФИЛИП.

— И за какво беше всичко това, Йохан? Единственият ти син да бъде убит в битка като тази. Филип, първият Филип, оня, когото по-късно са наричали „татко“, да умре с байонет, затъкнат в гърлото, на дъното на някакъв окоп?

Филип Кьониг, в това има и доза черен хумор, а? Един германец, който се бие срещу германци. Дали е мислил за Кьонигсхаус, дали това е била последната мисъл, която е минала през ума му, преди да умре, чувствайки, че никога няма да види това място отново? Дали все още се е наричал Кьониг? Или когато се е подписвал, той е бил променил вече името си на Кинг, както ти си искал?

— Недей да забравяш и скъпия миличък дядо — мрачно се инструктира той, — дядо Джон. Не Йохан — тогава вече сме се били натурализирали. Какво добро си извършил, дядо? Трябва да си направил все нещо! Опазил си старото място по време на депресията и си ни спасил отново през лошите години на Втората световна война, това ли е? Живял си тук в мир, имал си двама прекрасни синове — Чарлз и Филип, умрял си на преклонна възраст в собственото си легло, всичко наред и под контрол... докато... докато единият син не убил другия... и не убил горкичката Ели, това е всичко, което знаа аз... и всичко, което едва ли някога ще мога да докажа!

Доказателство.

Той заби нокти в дланите си в изблик на безкрайна мъка. След всичките си въпроси, след цялото си търсене, след всичко, което той бе открил, налице бяха само непрекъснато изскачащите все нови и нови причини Филип да бъде убит, а не кой го бе извършил, кой го беше довел до неговия преждевременен край. Господи, за някои от нещата, които бе извършил, самият той би очистил стареца! Той се завъртя към все още немаркираните камъни, под които лежеше баща му.

— Защо не си побъбрим, след като така и така съм тук, тате? — предизвикателно извика той. — Вярваш ли в сънищата? Аз вярвах и виж докъде ме доведе това! Всичко, което открих досега, е само какъв кучи син си бил ти!

— Здравей, Джон.

Вратата е била откrehната, той не я беше чул да влиза. Тя стоеше на входа с ореол светлина около себе си, облечена в друга от своите безкрайно прости бели рокли, и като че ли изгаряше неговите уморени, размътени от пиене очи с пламъка на своето бяло и златно.

— С кого разговаряш?

— С мъртвите. Но те не ми отговарят.

Тя вдигна ръка, за да прогони глупавия му отговор, все едно че гонеше досадна муха.

— Къде беше снощи?

Тя не беше сърдита, дори не го укоряваше, само беше наранена, смаяна и разтревожена.

— Вчера казах на татко за нас — започна сковано тя. — И той не остана очарован, както аз си мислех, че ще бъде, напротив, той много се разстрои. Затова, за мен беше жизненоважно да те имам до себе си на вечерята, за да може той да види, че ти държиш на мен, че аз не съм ти някакво временно забавление. И когато ти не дойде, не се появи и изобщо не се върна, той беше вече убеден в най-лошото. Къде беше, Джон?

— Ах. — Сега, когато моментът беше дошъл, той се чувстваше абсолютно кух и празен отвътре. Той се вторачи в нея като бухал. — Ах.

— Отговори ми.

— Добре. — Той се опита да прочисти гърлото си. — Навън. Бях навън. В пустошта. Не тук.

Нейното спокойно държание ѝ изневери.

— Какво се е случило, Джон?

— Нищо не се е случило, защо?

— Не ми ги разправяй на мен тия! Забрави ли... онова, което се случи между нас? Единият ден ти ми казваш, че ме обичаш и на следващия вече бягаш, изчезваш, криеш се в параклиса, напиваш се...

Той размаха бутилката.

— Не съм много пиян.

Още малко и тя щеше да се разплаче.

— Джон, искам да се разберем с теб нормално — когато си в състояние за това. А междувременно, аз трябва да се заема с подготовката на танца за довечера. Алекс е преместил цялото нещо тук горе, така че не знам откъде да започна. — Тя се обърна към вратата.

Той не искаше тя да си отиде точно сега.

— Виж, защо не ми поговориш, а аз ще те слушам.

Тя го погледна с някаква смесица от гняв и болка.

— Сериозно ли говориш?

Той бавно се изправи и тръгна към нея.

— Никога не съм бил по-сериозен.

Тя отчаяно сви рамене.

— Това трябва да стане по-късно, след шоуто.

— Защо не сега? — Той я хвана за ръката. — Докато съм все още пиян?

Тя се отдръпна.

— Джон, знам, че си подложен на ужасно напрежение...

— Напрежение? — Параклисът върна, отразявайки многократно, истеричния му смях. — Е, да, би могла да го наречеш и така?

Тя наведе глава.

— И ти знаеш колко съжалявам аз за... за всичко.

— Да, е, добре е, че можем да си поговорим толкова искрено, без да крием нищо един от друг! — подигра й се той.

Тя замръзна.

— Не ми се подигравай, Джон! Тази нощ, в която те нямаше, беше една от най-ужасните в живота ми, и аз се опитвам да бъда разбираща, опитвам се да видя нещата от твоята гледна точка. Не ги прави още по-трудни! — Тя изтръгна ръката си от хватката му. — Ще се видим по-късно. Тогава ще можем да се разберем и за това.

— Преди да си тръгнеш... — „преди да си тръгнеш моя най-скъпоценна, най-сладка любима, преди да си тръгнеш и да отнесеш сърцето ми със себе си, сега и завинаги...“ — нека да изясним разликата между емоционалните въпроси и практичните.

Тя пребледня.

— Какво...

Сега той говореше много тихо.

— Искам да си отидеш, Гийна.

— Какво?

— Да напуснеш.

— Защо?

— Не мога да ти кажа.

Тя отчаяно се държеше на последните остатъци от куража си, това той чувстваше със сигурност.

— Ти трябва да ми кажеш защо!

Как можеше той да каже това и да не умре, крещейки?

— Всичко свърши.

— Не! Не, не ти вярвам! — Нейните очи бяха две черни дупки, погълнали цялото страдание на света. Ръцете ѝ диво се раздвижиха наоколо, като че ли тя се опитваше да се предпази от онова, което той бе казал току-що. — Ти си просто пиян! — извика тя, хващайки се за сламката.

Той се изсмя отново, с цялата си горчивина.

— Не съм достатъчно пиян. — „Трябва да изпия река, да пресуша океан...“ — Ще го кажа отново. Всичко свърши. Ти трябва да си отидеш. Не мога да ти обясня. Това е всичко по въпроса.

Пред очите му тя се сви, все едно че той гледаше в намаляващо огледало.

— Но ти вчера ме желаете, знам, че беше така! — каза тя като дете.

Той напрегна всичките си сили и втвърди сърцето си.

— А сега не те желая.

— Какво съм направила?

— Нищо. Просто си върви. — Той не знаеше колко още би могъл да продължи така, колко още би могъл да поеме.

— Не!

Той се обърна свирепо към нея.

— Още ли си тук?

— Искам да знам около какво се върти всичко това!

Той погледна часовника си.

— Около единадесет часа местно австралийско време.

— Защо го правиш? — Тя вдигна юмручета към устата си в един друг, несъзнателен детски жест. — Аз искам да прекарам остатъка от живота си с теб, а ти ме отпращаш?

— Да.

Тя стоеше пред него напрегната, събираща сили за последния си пробив.

— Ти имаш нужда от мен!

Той се наведе напред и заговори бавно и отчетливо, изплювайки думите направо в лицето ѝ.

— Имам — нужда — от — това — ти — да — се — махнеш! — Той се опита да налучка покровителствения си тон. — Тръгвай сега и се захващай с твоето представление! Тази вечер е, нали? Иди и изиграй голямата си роля със своите приятелчета от селото. Тогава ние всички ще видим на какво си способна.

— Така да е! — Треперейки от гняв, тя се изправи. — Така да е, кучи сине! Не знам на какво си играеш с мене, но се надявам това да ти е доставило удоволствие, господин Кьониг! О, татко е бил прав през цялото време! Какви копелета сте вие, господата Кьониг!

Тя вдигна юмрук, като че ли щеше да го удари, но се отказа. Така или иначе тя нанесе своя последен удар по заключеното под носа ѝ чекмедже, което сега беше Джон.

— Ако дойдеш на представлението, което ще се играе довечера, ще можеш да видиш нашия принос за това, което са Кьонигови. И аз не мисля, че за теб ще представлява проблем да разпознаеш и себе си, в онова, което те са извършили тук!

С коли, джипове, мотори и дори с коне, танцьорите и другите свещенодействащи лица се събираха от мили наоколо, за да се присъединят към празника на „Помагача“. В ширналата се на всички страни огромна червена пустиня великолепните каучукови дървета, които припламваха в призрачно бяло в избледняващата светлина на деня, открояваха селището на аборигените от живата пустош наоколо като крайна точка на техния стремеж.

В границите на селището, в самото му сърце, танцът на Гийна вече бе въвел останалите в истинската същност на Помагача, в древните ритуали и церемонии на любовта и смъртта, извеждайки ги през времето чак от зората на живота на този остров. Сега горе, в Кьонигсхаус, беше подготвена специална танцова площадка за едно второ представление, здраво спечената земя беше пометена специално за краката на танцьорите.

Няколко стола бяха наредени отпред в полукръг, макар повечето зрители, като безпристрастния, сардоничен Чарлз, който се спотайваше отзад, да бяха дали достатъчно ясно да се разбере, че

предпочитат да стоят прави. Гийна и нейната група танцьори бяха осветявани от керосинов фенери, които придаваха по-тържествен вид на сцената и бяха разположени около тях във формата на конска подкова, докато те бяха застинали в очакване на началото.

— Мисля, че ще ви хареса — уверяваше искрено Алекс госпожа Мацуда и Бъкли, докато ги настаняваше на двете почетни места в средата.

„Господи, той никога не спира да работи за тази продажба!“, мислеше си Джон, стоейки толкова далече от Чарлз, колкото можеше да се отдръпне, като същевременно се стремеше и да не изпуска сцената от очи. Всичко му бе отвратително и му се гадеше, макар той много добре да знаеше, че донякъде това се дължеше на течната „храна“, с която бе започнал миналата нощ и на която бе останал през целия ден.

Непосредствено до Крейг Бъкли седеше Хелън, която се струваше на Джон по-бледа от всякога, въпреки че трябваше да се реши чрез хвърляне на ези-тура кой изглежда по-зле: тя или Бен, седнал от другата ѝ страна. От дългия поглед, с неговия свиреп, попарващ упрек, който му бе хвърлил Бен при разминаването им миналата нощ, Джон бе разбрал, че Гийна трябва да е казала на баща си всичко, случило се между тях при болезнената размяна на думи в параклиса. Сега Бен избягваше изобщо да среща погледа на Джон, сгушил се в себе си зад посивялата си, безстрастна физиономия, но вътрешният му смут все пак се издаваше от вечно потрепващите му ръце и лице.

Бен, Хелън, Роуз там отзад, Бъкли, Мацуда и Алекс...

Уморено Джон проверяваше малката редица от зрители, настаняващи се вече, очакващи танца да започне. О, и мис Триша — не забравяй божествената мис Триша! Седнала от другата страна на Алекс, но нехаеща за присъствието му, Триша, доста пияна, разиграваше сценката „палене на цигара“, флиртувайки с двамата полицаи, Роскоу и Джордж.

— Имате ли огънче, момчета?

Това беше най-изтърканата реплика от сценария, можеше да я чуеш на всеки уличен ъгъл във всеки град по света. Джон нямаше нужда да знае какво казваше тя, нейният рефлекс да се възползва от пола си като от ловна пушка беше очебиен от всякакво разстояние.

Въпреки това Триша не беше на себе си, тя изглеждаше напрегната и неестествено превъзбудена, смехът ѝ беше твърде пронизителен, гласът ѝ — още по-висок, нейният провлачен говор приличаше на сипкавия вик на игуана.

Алекс отровно се обърна към нея.

— Млъквай! — просъска той. — Те започват!

Господи, той изглежда като курдисан!, мислеше си Джон. Изглеждаше така, сякаш се крепеше на някакъв много мощен наркотик! „Задръж още малко, батенце!“, поздрави го той в безмълвна омраза, „гледай да не си изпуснеш нервите! Дойде ли утре, ти ще си едно богато момче, а аз ще бъда по-нисък от тревата, и може би тогава ти ще си щастлив!“

Той обърна очи към танцовата площадка, когато един тъничък, скръбен звук на диджериду прозвъня във въздуха, привличайки вниманието им. Гийна пристъпи напред в заредената с очакване тишина. Като всички останали жени от групата, тя бе просто и оскъдно облечена в аленочервено памучно парче плат, праметнато, обвито около нея като саронг, а лицето и тялото ѝ бе намазано със сивкавобялата пепелна паста, която аборигените използваха за своите ритуални танци, ръцете и краката ѝ бяха голи. Бледа, дори под пластовете бяла боя, тя изглеждаше невероятно напрегната и гласът ѝ почти секна, докато се опитваше да изрецитира пролога си.

— Бихме искали да ви представим нашата танцова драма, това е резултат от усилията на всички през последните няколко седмици. — Тя прочисти гърлото си. — Ще се опитаме да ви разкажем историята на стопанството Кьонигсхаус, като започнем от неговите най-ранни дни. Искаме да ви покажем някои неща, които са се случили тук — да оживим пред вас някои от страниците на истинската книга живот, която всички ние споделяме тук. Благодаря ви.

Тя леко се поклони и се прибра обратно в редиците на танцьорите, давайки знака за началото. Сега диджеридуто започна една дълбока ритмична мелодия рев, на която отговориха с леко потракване пръчките и глухия тътен на барабаните, докато цялата сцена оживяваше в избледняващата светлина на деня. Звукът и танцът изригнаха едновременно, когато двадесетина танцьори се появиха в откритото пространство, бягайки, плъзгайки се и подскачайки под акомпанимента на дивите извивки на звука, с Гийна в средата.

В универсалния език на танца историята бе придобила оголената простота на всяка истинска драма и всяка истинска трагедия. Най-напред бяха представени дните преди идването на Кьонигови, преди още дори първите човешки заселници да бяха стъпили на тази земя. Докато настойчивият звук от зората на времето на древните инструменти пълнеше въздуха с техните музикални викове и крясъци, водещите танцьори подскачаха из центъра на сцената като кенгуру — господари на своя пустинен свят, незастрашен все още от човека. Около техните силни, мускулести тела по-младите мъже и жените разиграваха другите, по-дребни животни — чистеха пера с клюнове като ему, промъкваха се и дебнеха като койоти, пълзяха като змии, поддържайки безкрайния тътнещ рефрен със собствените си звуци: гукане, чуруликане, лаене, цъкане и буен рев. Това беше Райската градина — ярко върната към живот чрез изумителното умение на актьорите — един чист свят на красота и мирно съвместно съществуване.

И тогава дойде Човекът.

От мъжделивите, все по-удължаващи се сенки, дебнешком изскочи група воители, най-едрият мъже в групата, които със смразяваща мимика подгониха кенгурутата и ги изловиха. Съскащи младежи вардеха от страни, докато кенгурутата биваха настигани и убивани, падащите на земята танцьори се гърчеха толкова отчаяно в своите предсмъртни мъки, че изглеждаше невъзможно те да не са наистина убивани.

Сега от задната част на сцената напред излязоха жените, водени от Гийна, за да посрещнат воините и да приготвят угощението. Застанал начело на мъжете, техният млад вожд пристъпи напред, за да поздрави жените и да им поднесе дара — месото от кенгуру, с което да нахранят племето. За бога, та това беше Тимбо! — разпозна го с учудване Джон, докато гледаше как Гийна, като водачка на жените, приема дара на вожд и кани воините да се присъединят към тях. Кой би помислил, че хлапето можеше да танцува така, че би могъл да изглежда така великолепно?!

Сега всеки воин бе избрал една от жените, и двама по двама всяка двойка танцьори, прегърнати и сгушили глави един в друг, се стопяваха пред погледа, отдалечавайки се във вечерната здрачевина, оставяйки младата кралица и вожд сами. Докато Гийна и Тимбо се

покланяха и си разменяха погледи, деликатно обхождайки другия и срамежливо намалявайки, стъпка по стъпка, разстоянието между себе си, протягайки един към друг тела, овладени от страстта чак до върховете на самите им пръхаци пръсти, ритъмът на музиката смени регистъра си, за да възпроизведе пулсацията на любовта и на самия живот. В края на сценичното ухажване, момчето спечели момичето и взе ръката ѝ, обявявайки чрез този жест жената за своя собствена. Джон видя как в първите редици на публиката Бен се размърда в стола си, очевидно нещастен. Значи и на него не му харесваше тази мнима женитба? В пристъп на сляпа ревност, на Джон му идеше да убие Тимбо, да накъса ухажора на „Кралицата“ Гийна на малки парчета и да го хвърли на кучетата.

Изведнъж музиката се промени. Инструментите засвириха мрачна и тежка мелодия — сякаш хор духове на избити животни ги заля със своя рев, кашляне и отчаяно виене.

„На сцената излизат Кьонигови!“, горчиво си помисли Джон. „Те са единствените, които внасят дисонанс!“

Сега на сцената настана суматоха — групата танцьори, играещи кенгурутата, се разскачаха, потъвайки в падащия здрач, докато бавно движещите се танцьори крави, навели глави, с вдигнати нагоре ръце, наподобяващи рогове, ги изтикваха и ги обръщаха в бягство. Някъде отзад, откъснати от благодатта на водоема, жените и младежите изобразяваха страданията на глада и бавно умираха. Събрал войните около себе си, младият вожд, игран от солиста Тимбо, отчаяно молеше своята млада невеста Гийна да спаси племето. Те неочаквано нападнаха добитъка и триумфално се завърнаха с две „мъртви крави“ като храна за народа. Но по петите им изскочиха, погвайки ги, най-едриите, тежки мъже, боядисани от глава до пети в бяла боя, белеещи се като призрачни евкалипти във вечерния сумрак — хората на Кьониг, белите мъже, яздещи напред, за да си отмъстят.

Вече беше почти тъмно и никой от публиката не бе помръднал, откакто бе започнало представлението. От лявата страна Чарлз беше замръзнал, вживявайки се изцяло в ставащото на сцената, стиснал челюсти, с побеляло, мрачно лице. Но Бен все още прощаваше в стола си, олюлявайки се като човек, изпаднал в кататония^[1], очевидно в плен на мощния въздействащ ритъм на музиката, докато звукът се надигаше обвинително, увеличавайки напрежението до един див,

протяжен, болезнен вик. Алекс също се бе вторачил в танца, не можейки да откъсне очи от него, и като че ли всеки момент щеше да изгуби остатъците от самоналожения си контрол. Седналата до него Триша дишаше учестено, гърдите ѝ се повдигаха и падаха, ясно показвайки емоционалния стрес, в който бе изпаднала. Изведнъж тя се разтреесе в ридания. „Е — мислеше си Джон, — това не е лицеприятна история!“ Единствено госпожа Мацуда изглеждаше недокосната от общото настроение на вечерта, наблюдавайки ставащото с жив интерес, но нейният вечен невъзмутим поглед не промени изражението си.

Белолики, с тела, изрисувани така, все едно че около кръста си носеха патрондаши, симулирайки, че държат в ръцете си пушки и други тежки оръжия, плющейки с камшици срещу аборигените, които се сражаваха единствено с пръчки и копия, танцьорите Кьониг пристигнаха в селището, като стреляха и убиваха, изпотъпквайки всичко и оставяйки след себе си пустиня. Вождът Тимбо събираше мъжете около себе си за едно последно героично противопоставяне, за един последен отпор. Тогава, след като жените започнаха да вият на една страна, а мъжете да се събират на друга, той си взе сбогом с Гийна и двете тънки, експресивни фигури затрепериха в скръбта на раздялата и безумната надежда, че отново някога ще се срещнат.

Защото музиката вече подсказваше какъв ще е изходът на разиграващото се сказание. Когато вождът поведе войните си срещу войниците на Кьониг, а жените, и децата, сгушени отзад в паника и ужас, един по един бяха изпотъпкани, падайки под ударите на жестоките камшици и пушките, останалите — обградени от танцьорите Кьониг бяха изтикани към ръба на пясъчната стена, извисяваща се над водоема. Потресени от ужас, зрителите наблюдаваха как те се сгушват накрая ѝ, напразно съпротивлявайки се на предопределената им съдба, и после падат, падат, гърчейки се и обръщайки се във въздуха като листа, понесени от есенния вятър, и се размазват на дъното. До края на живота си Хелън нямаше да забрави покъртителността на тази сцена, купа изпотрошени тела, все още потръпващи и стенещи от болка, докато жертвите поемаха последната си глътка въздух, и диджеридуто, което извиваше своята прощална погребална песен, своето последно сбогом.

Бяха разчели времето идеално, достигайки кулминацията в момента, в който слънцето се скри зад планините, потапяйки сцената в сгъстяващ се полумрак. Един по един танцьорите се отдръпнаха по краищата на арената, стопявайки се в нощта, която бе паднала, сякаш за да подчертае финала на цялото предишно действие.

Сега от мрачината изскочи една бяла като пеперуда форма, една нежна, моминска фигура, бягаща към тях, криволичеща и олюляваща се, спасяваща се от някой, който беше по петите ѝ. Когато тя стигна пред тях, едно фенерче припламна за малко в ръката ѝ и отново угасна, осветявайки за момент чертите на млада жена, изкривени от мъка и уплах. Гийна? Трябваше да е тя. Но беше неузнаваема в страха и ужаса, които излъчваше с подтичващата си походка, с дивите погледи, които хвърляше през рамо и разчорлената си като на умопобъркана жена коса.

Сега от мрака изникна нейният преследвач, една несъразмерно голяма мъжка фигура, огромна и заплашителна в здрачината. Момичето тичаше насам и натам по сцената, но той винаги я издебваше, неговото присъствие беше вездесъщо, макар тя да не го виждаше, защото той винаги оставаше извън кръга на нейното полезрение. В тъмнината се разнесе изхлипването на жена, последвано от ниско, ужасено стенание. Триша? Хелън? Трябваше да е някоя от тях, мислеше Джон. Защото това бе кошмарът на всяка жена: мъжът, който причаква в нощта, готов да нападне, хищникът, криещ се в тъмното — нищо чудно, че те всички бяха настръхнали от страх!

А след като племето бе избито, не бе останало никакво съмнение кой бе той. Бавно, съвсем бавно, с някаква ужасна обреченост, преследвачът пресрещна плячката си, догонвайки я. Кръговете, които описваше около нея, ставаха все по-малки и по-малки, движенията му все по-страховити, докато най-накрая той замря като змия, готова за атака. Сега тя бе обърната с лице към публиката, цялото ѝ тяло трепереше, непримиримо примирявайки се със съдбата си. В мъждукащата тъмнина те можеха да видят как високата, едра фигура на нейния враг се прокрадва иззад гърба ѝ. Докато едната великанска ръка се изви в широка дъга, за да се обвие около кръста ѝ, а другата бяла ръка стисна гърлото ѝ, музиката затихна и фенерчето в нейната ръка отново светна, за да освети финалната сцена.

Двете фигури бяха застинали, открити на черния фон на нощта единствено от треперливата светлина на фенерчето, като някаква картина на бруталното мъжко доминиране. Сега тя бе сграбчена като някаква парцалена кукла, увиснала в мощните ръце на танцъора Кьониг, малките ѝ боси крака се полюляваха във въздуха, главата ѝ се бе люшнала на една страна. И лицето, което бе грейнало в победния си триумф над своята плячка, беше лицето на Филип Кьониг.

— А-а-а! А-а-а! А-а-а!

Виковете прорязаха напрегнатата тишина. Това беше последният вик на жена, която вижда и не иска да приеме съдбата си. Но Гийна не беше помръднала. Звукът идваше откъм публиката, където Триша бе скочила на крака и пищеше истерично.

— А-а-а! А-а-а! А-а-а! Това е тя! Това е онази жена — тя е! А-а-а! А-а-а! А-а-а!

Това беше вик на човек, който всяка секунда щеше да полудее, който трябваше да избяга на всяка цена от атакуващите фурии^[2] и щеше да продължи да бяга до края на света. Но фигурата, която изхвърча, залитайки, от средата на групичката, която се понесе в препъващ се бяг, устремявайки се с всички сили към спасението на тъмнината, не беше тази на Триша, а на Бен Никълс.

---

[1] Психическо разстройство, което се проявява във вид на пълна неподвижност, вцепеняване или на силно двигателно или говорно напрежение. — Б.пр. ↑

[2] В римската митология богини на отмъщението, отъждествявани с гръцките еринии — демонични персонажи, които от една страна тласкат хората към престъпления, а от друга, всяват ужас и безумие; справедливи отмъстителни, особено при накърняване на кръвното родство. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА

— А-а-а! А-а-а! Това е тя! Тя е! Точно както тя изглеждаше в нощта, в която умря!

Алекс вече беше на крака, преди още другите да бяха помръднали.

— Светлина! Дайте светлина! — извика дрезгаво той. — Запалете онези керосинови лампи, всичките! Нека сцената да бъде отново осветена!

След това като навита пружина той скочи, обръщайки се към Триша, за да затъкне зейналата ѝ уста.

— Не, това не е Ели! — просъска в ухото ѝ той, докато ръката му се плъзгаше към устата ѝ. — Ели е мъртва, Триша! Това е Гийна! И това е само една пиеса, танц, не е истинско! Виж, тя не е мъртва!

На танцовата площадка Гийна се беше изхлузила от ръцете на своя партньор, стъпвайки на земята и вдигайки разтревожено глава. Тя се бе вторачила по посока на виковете в тъмнината с огромни, разширени от страх очи.

Триша, която Алекс бе накарал да замълчи, запушвайки устата ѝ с ръка, изведнъж се сви като спукан балон, преминавайки в истеричен плач.

— Не ме оставяй сама! — ридаеше тя. — Не ме оставяй насаме с нея!

Алекс я стовари грубо на най-близкия стол.

— Хей, вие двамата! — извика той, привиквайки Джордж и Роскоу с яростно замахване на ръката си. — Елате с мен, бързо, трябва да го настигнем!

Заедно тримата мъже се втурнаха в тъмното по посока на полицейския джип, паркиран наблизо. Една по една керосиновите лампи светнаха, заливайки сцената в светлина, докато Тимбо тичаше около тях с факла в ръка. Хората вече можеха спокойно да се огледат и да видят лицата на другите, удължени и шокирани, изтръгнати от страховития мрак.

Гийна първа се отърси от обзелото групата вцепенение и се втурна към стоящите втрещени, все още прави около столовете, хора, сграбчвайки първата попаднала ѝ ръка.

— Баща ми, баща ми! — изпищя тя. — Какво се случи? Какво му стана на татко? Къде избяга той?

— Овладей се, Гийна! — каза рязко Чарлз, пристъпвайки към нея. — С Бен всичко ще бъде наред! Алекс тръгна, за да го търси. Те ще го намерят и ще го доведат обратно. И тогава ще научим каква е причината за всичко това! Всичко ще се оправи, обещавам ти!

Откъм групата се разнесе гръмовен, подигравателен смях.

— Кой? Ти ли обещаващ?! Би ли ни изтъкнал поне една разумна причина, поради която ние трябва да хванем вяра на твоето обещание, а, чичо Чарлз?

Изад лампите, от мрака, изникна Джон, който се приближаваше към тях с изопнато лице и очи, горящи с опасен пламък.

— Хареса ли ви представлението, госпожа Мацуда? — обърна се с широк, театрален жест той към невъзмутимата японка, чиято напрегнатост личеше в прилепването ѝ към Бъкли, несъзнателно търсейки неговата закрила. — Какво, нима си мислехте, че това е една история? Ни най-малко! Хора са убивали хора за този къс земя и това се е повтаряло отново и отново! Последният случай е съвсем пресен — само отпреди няколко седмици!

Чарлз беше станал бял като платно.

— За бога! Няма ли да спреш! Престани с идиотщините си! — просъска той. — Помисли за...

— Помисли за сделката, а? — подигра го Джон. — О, да, прескъпоценната сделка!

Хелън не можеше да издържа повече това.

— Джон!

„Не разбираш ли, скъпи, че тази продажба така или иначе трябва да се осъществи? Кьонигсхаус е причината за всичко това, то е проклятието, което тегне над нас. Това място е осквернено и ще ни докара всички до лудост! Ние трябва да си отидем, трябва да го оставим да се изплъзне от ръцете ни, за да можем да започнем на чисто някъде другаде! Не можеш ли да прозреш това?“

Потресена и ужасена, Хелън изведнъж осъзна, че всичко това бе дошло твърде много на Джон, че най-накрая мозъкът му не бе

издържал под натиска на напрежението и се бе пропукал, че пред нея стои един луд, безумен човек.

— Не слушайте приказките на Джон, госпожа Мацуда — каза неуверено тя. — Той е един много разстроен млад човек, смъртта на баща му го пречупи, а вие знаете, че той изгуби и всичко с последното завещание на баща си. Съпругът ми не е бил убит! Няма капчица истина в това, което казва Джон...

Думите ѝ бяха прекъснати от ужасяващия, безумен смях на Джон.

— Ако вярваш на това, което говориш, скъпа ми майко, страхувам се, че трябва да изживееш ужасен шок — и то в тази същата секунда! — Той се обърна към Чарлз, който стоеше в сянката. — Той знае всичко за това, нали?

Чарлз се напегна като боксьор, който е чул звука на гонга.

— Кой?

— Бен, разбира се! — И Джон заплашително пристъпи към него. — Той е знаел какви ги вършиш ти! И недей да ми разиграваш игрите си! Не на мене тия!

Около тях лицата на другите изглеждаха като изсечени от тъмнината, веднъж издялани, за да се променят само в следващата секунда в играта на трепкащите жълти пламъци на керосиновите лампи: Хелън, Гийна, Роуз, госпожа Мацуда и Бъкли, хванати като насекоми в капана на кехлибарената капка, докато пред тях започваше битката.

Чарлз се опита да се изсмее.

— Кой да знае какво?

Джон се чувстваше безкрайно спокоен.

— Бен. Той е бил посветен в задкулиските ти игри — цялото двойно счетоводство, което е довело това място до състоянието да падне на колене. И през цялото време работата му е била да те прикрива, нали? Впрягайки целия си счетоводен гений, за да покрива твоите заеми, за да представя нещата да изглеждат окей? И нищо чудно, че напоследък той изглеждаше толкова угрижен, когато се наложи други хора да надзърнат в счетоводните му ведомости! Трябва да е полудявал, преглеждайки и сверявайки наново цялата си комбинаторика, за да не би да остане и най-малка следа, навеждаща на мисълта какво си се опитвал да направиш ти!

От мястото, където Крейг Бъкли стоеше до госпожа Мацуда, се чу съвсем леко, но ясно доловимо хлъцване на почуда и изненада.

Чарлз само сви рамене, но очите му искряха гневно.

— Това са глупости, абсолютни глупости. Ние никога не сме крили трудностите, които изпитва компанията, ето защо търсехме и купувач. — Той си позволи една усмивка по посока на госпожа Мацуда и Бъкли, които наблюдаваха напрегнато ставащото, като заложили големи суми на конни надбягвания, след което отново се обърна към Джон. — Мога да ти кажа, че дълбоко се заблуждаваш! И кога ли пък си разбирал нещо от бизнес! Приказките ти са абсолютно безпочвени, ти нямаш нищо, с което да ги подкрепиш!

Джон поклати глава в гневно раздражение.

— Знам обаче, че има и още! Дори да успееш да се измъкнеш чист от неприятностите около имота, има други, от които няма да ти е толкова лесно да го направиш! Знам това, само дето не мога да го докажа! — Гласът му се извиси. — Какво си направил с парите? Това ли ти беше отмъщението — като не можеш да притежаваш Кьонигсхаус, поне можеш да го обезкървиш, а? — Знаеше, че започва да полудява, но трябваше да продължи, трябваше да разплете всичко докрай. — Има само едно нещо, в което не съм сигурен в дадения момент — дали Бен знае, че ти си убил баща ми, след като си го измамил с компанията и си ограбил парите му?

— Не!

Това беше Хелън. Но Чарлз не закъсня и неговият глас изсъска като коса, раздирайки тишината.

— Ти си луд! — каза сепнато той. — Това е най-ужасното нещо, което някога съм чувал по свой адрес! Да, аз мразех Филип! — Неговото пребледняло лице изведнъж се напълни с кръв, избликнала заедно с чувствата му. — Но аз не съм го убил, той умря при нещастен случай!

Той рязко се обърна към стоящата до него, хлипаща Хелън.

— Не се тревожи, Хелън, ние ще се погрижим за Джон. Ще му намеря най-добрите лекари в Австралия, отново ще го видим здрав. Недей да плачеш!

Той се извъртя към Джон.

— Ще приема, че ти просто не си го казал! А междувременно има някой друг, който се нуждае по-спешно от нашето внимание!

Отивам да се присъединя към издирващите горкия стар Бен! Един господ знае къде ли се е запилял. Но когато го намерим, всичко ще се изясни!

Хелън не можеше да понесе гледката на отдалечаващия се Чарлз. Виейки и плачейки, тя се нахвърли върху Джон.

— Надявам се, че си удовлетворен! — атакува го тя през потоците сълзи. — Каква беше целта на това представление, просто да бъде уязвен Чарлз или да ни смаеш всички? — Тя стисна челюсти, за да накара тракащите ѝ зъби да спрат поне за момент, защото цялата се бе разтресла в неконтролируеми конвулсии — от главата до петите. — Виж, Джон, знам, че преживяваш труден момент. Но така също и всички ние! — Това последното излезе като писък от устата ѝ.

Тя се тръшна на един стол до неможещата да се съвземе от потреса си, безмълвна Триша. Джон отиде до нея, падна на колене и взе ръцете ѝ в своите, търсейки погледа ѝ.

— Това е нещо повече от труден момент, майко! — извика той. — Татко беше убит и Чарлз е неговият убиец! Аз открих, че Чарлз е вземал пари на заем, гарантирайки връщането им с компанията, той я е обезкървил съвсем! Единствената му надежда е била да продаде Кьонигсхаус, за да може с помощта на Бен да прикрие следите си, измъквайки се чист и неопетнен от цялата тази каша.

— Не, не — хлипаше тя, — това не може да е вярно, не и Чарлз!

Джон скочи на крака, вбесен до крайност.

— За бога, майко, вземи, та порасни най-сетне! Помисли с тази своя глава! Да, Чарлз е! Да, скъпият стар чичо, брат и любовник Чарлз! А също така би трябвало да знаеш, че единственото нещо, за което още не мога да съм съвсем сигурен, е дали той е убил също така и Ели!

В този момент една мисъл го порази като гръм от ясно небе.

— Господи, докато аз стоя тук и се препирам с теб, той вече се измъква! Вероятно вече се е втурнал към летището, за да вземе хеликоптера и да офейка, докато полицията, заедно с Алекс, се щура да търси Бен! Трябва да го спра!

И той се затича в нощта, докато успее гъгнещият глас на Триша да наруши мълчанието.

— Не, той не е убил прислужницата, как ѝ беше там името. Не е Чарлз. Трябва да кажа това на Алекс.

Госпожа Мацуда хвърли един мек поглед към пияната Триша, после посочи към тресящата се в ридания Хелън, просната в един стол. Лицето ѝ наподобяваше състрадание.

— Хайде да ги заведем горе в къщата — каза тя.

Сковано Роуз и Гийна пристъпиха напред, подчинявайки се на кротко изречената заповед.

Госпожа Мацуда вдигна поглед към Бъкли и го потупа по ръката.

— За момче, което не отбира от нищо друго, освен от добитък, просто е удивително колко далеч е стигнал в заключенията си Джон, а? — каза тихо тя. — Но колко жалко, че не можем да му помогнем да научи онова, което не знае — и което е схванал неправилно. Страхувам се, че все пак той ще трябва да научи, че мъжът, стоящ зад всичко това, е същият, който той все още толкова много почита.

Бъкли промърмори тихо, така че Хелън да не го чуе.

— Но когато злодеят в пиесата не е някой друг, а собственият му баща...

Госпожа Мацуда се усмихна с нейната хилядолетна усмивка.

— Какво може да направи едно момче?

Господи, как може така да правят нещата в този нецивилизован Запад!

Нищо чудно, че напоследък японците се бяха открили като новата икономическа сила на света! И когато спящият великан, Китай, най-накрая се пробудеше от летаргичния си сън, който имаше едно име — комунизъм, да му мислят тогава варварите! Даже няма и да разберат какво се е стоварило отгоре им!

Даже не варвари, ами просто деца, въздъхна в себе си госпожа Мацуда. Сега, когато това стопанство се нуждаеше от силна мъжка ръка, и още по-силна жена зад него, която да дърпа конците и да оправи нещата, къде се бяха дянали всички те? Всички мъже бяха побягнали в пустошта, за да търсят един нещастник, един неудачник, който в Япония би бил оставен да се справи сам със себе си и да не досажда повече на никого, на нито една човешка душа. А междувременно всички жени се бяха залели в истерични сълзи!

Е, не съвсем всички. Безстрастно тя огледа малката групичка на оцелелите, скупчили се една до друга около кухненската маса. Ако

трябваше да бъде честна, тя трябваше да изключи от числото на разкиснатите Гийна, която все още бе пременена в оскъдния аленочервен саронг и с нечовешко пепеливо бяло лице и тяло под боята на маската, но стабилна като дърво, и Роуз, вечна и непоклатима като лицето на пясъчната скала, стояща на стража край водоема.

Но нито едната, нито другата можеха да се справят със скърбящата Хелън и нестабилната, истерична Триша. А освен тарото си, Роуз знаеше само още един лек.

— Пийни си още малко. — Тя се протегна към бутилката.

Госпожа Мацуда въздъхна.

— Не, не — слабо се възпротиви Хелън, вдигайки косата, паднала на очите ѝ, и отблъсквайки чашата назад. — Не, не искам повече, това не е спасение! — Тя погледна към Триша, захлупила се през кухненската маса, гъгнеща си нещо под нос в пиянско самосъжаление. — И, виж, Роуз, не давай повече и на Триша... трябва да се постегнем...

„А това означава ти да се постегнеш!“, яростно се обърна към себе си тя, чувствайки се засрамена заради своето емоционално избухване и уморена след дивата треска, в която бе потънала след това.

„О, боже, просто ни преведи през следващите двадесет и четири часа!“, умоляваше тя своето невидимо божество. „Просто разреши госпожа Мацуда да купи това проклето място и ние всички ще сме свободни, и аз ще съм в състояние да се погрижа за горкичкия Джон...“

Изправяйки се на крака, тя заобиколи масата, отиде до Триша и сложи ръка на рамото ѝ.

— Да ти помогна ли да си легнеш? — Тя вдигна очи към Гийна, която стоеше в напрегнато очакване до лакътя на Триша. — Ако се опреш на тази ръка...

Но в момента, в който докосна Триша, тя се оживи, опитвайки се да се пребори със себе си и да седне изправена.

— Не ме закачайте! Добре ми е тук!

Съсипаното ѝ лице, перфектно някога под течния грим и нежната пудра, а сега замацано и почервенияло от рев, очите ѝ, около които се бе размазала спиралата ѝ, и подутите ѝ устни даваха съвсем ясно да се разбере, че думите ѝ бяха само едно префърцунено перчене, но тя се

облегна в стола назад, твърдо решена да се опита да поеме отговорността за себе си.

— Не искам да си лягам! — каза предизвикателно тя. — Ще стоя тук, докато Алекс се върне, за да мога да му кажа... да му кажа онова, което знам.

— Знаеш? — отрони нежно госпожа Мацуда. — Какво знаеш?

Цялата кухня се бе смълчала, очаквайки думите на Триша. Въпреки че сега не беше време за театрални изпълнения, тя не можеше да се въздържа и да не извлече най-доброто от момента.

— Аз видях Ели в нощта, в която тя умря — произнесе победоносно тя. — Алекс мисли, че тя е била видяна за последно онази сутрин, когато нахлу в стаята ми и аз я уволних. И това каза на полицията. Но аз я видях онази нощ, идвайки за вечеря откъм къщата за гости. Аз бях последната, която влезе, значи аз съм последната, която я е видяла жива. И аз искам да кажа на Алекс!

Крейг Бъкли се изсмя невярващо.

— Ей, искаш да кажеш, че още не си му казала?

— В началото изобщо не се замислих върху това! — запротестира, упорствайки тя. — Изобщо не се развълнувах, когато тя изчезна, а и откъде да знам, че това е последната нощ, в която тя все още е била жива! Това го научих впоследствие! — Тя зарови из чантата си, опитвайки се да намери цигарите си. — Когато осъзнах това, аз се опитах да му кажа! Но той не искаше да знае, той беше твърде зает.

„Твърде зает да ти завива бурмите“, помисли си госпожа Мацуда. На глас тя каза сладкодумно.

— Та какво си видяла ти?

Триша се изправи още повече в стола си.

— Ами видях прислужницата пред къщата. Аз идвах през тревата, откъм къщата за гости, а тя идваше откъм гърба на голямата къща. Мислех, че идва, за да помага за вечерята. Един мъж я причакваше в тъмното преди тя да успее да стигне до кухнята. Той я сграбчи и те се сбиха.

— Какъв мъж? — попита настойчиво Бъкли.

Триша се нацупи.

— Не можах да забележа. Беше тъмно. Аз влизах през парадния вход, не можех да се безпокоя за някаква си двойка чернокожи, които се препират някъде си отзад!

Госпожа Мацуда се наведе напред.

— Абориген ли беше?

— Да! — каза троснато Триша.

— Як, набит, добре сложен? — вметна Хелън. — Изглежда, че е бил съпругът на Ели, Марк. — Тя изстена. — О, горката Ели! Така трябва да е било!

Госпожа Мацуда вдигна ръка и се обърна отново към Триша.

— Сигурна си, че видяният от тебе мъж е бил абориген?

— Да, разбира се! — отсече Триша. — Е, кой друг би могъл да бъде? Аз...

— Тя не го е видяла! — избухна Крейг Бъкли. — Било е тъмно, а и твърде надалеч, ако те са се сбили край задната врата, докато тя е минавала отпред. — Той фиксира Триша с гьобелсов поглед. — Ти просто си приела, че трябва да е бил чернокож, защото са се биели!

— Да, е, аз...

— Значи, би могло да е всякакъв мъж — бял или чернокож — настояваше Бъкли. — Би могло да е който и да е мъж от Кьонигсхаус — или дори някой, дошъл отвън!

Настъпи неловка тишина. Изведнъж от ъгъла се разнесе глас, който най-малко бяха очаквали да се намеси.

— Марки беше.

Всички очи се обърнаха към Роуз, която стискаше своята бутилка и се бе сгушила в ъгъла до вратата.

— Марки е видяла тя — пресипнало повтори Роуз.

— Аз ги чух. Точно преди вечеря. Него и онази... онази неструваща нищо кучка, Ели!

Роуз не споделяше максимата, че за мъртвите е по-добре да се говори само добро или нищо.

— Малката повлекана се появи точно когато щях да поднасям вечерята на масата! — изплю злобно тя.

— И оня за нищо не ставащ пияница, дето ѝ се води съпруг де, я причакваше, искаше да я спре, да не идва, до гуша му бе дошло от нейното надуване и перчене. „Каза ми, че са те уволнили!“, развика ѝ се той, „Какво правиш тогава тук?“ И тя му изпищя в лицето: „А к'во правиш ти, опитвайки се да ме спреш? Нали ти казах тази сутрин, че се връщам в момента, в който си поискам, когато съм готова и добре!“.

И те започнаха да се бият и аз го чух той да я влачи, да я бие и тя да се дере като заклано прасе.

Настъпи тягостна тишина. Хелън вдигна глава.

— Значи Марк я е убил, точно както казаха и полицаите.

— Трябва да е бил той, кой друг? — намеси се Бъкли. — В деветдесет процента от случаите обвиняват в убийство последния човек, който е бил видян с жертвата.

Госпожа Мацуда кимна.

— Като господин Мацуда и господин Бъкли доста разбира от тези неща. Ако съпругът е последният, който е бил видян заедно с жената, това е много лошо за него.

— Освен, ако той не е бил последният.

Без съмнение в гласа на Роуз се прокрадваше задоволството от триумфа ѝ над чуждестранните посетители и оня експерт самозванец, Бъкли.

— Какво искаш да кажеш, Роуз? — запита Хелън, мъчейки се да поеме контрола над ситуацията в свои ръце.

Лицето на икономката светна в опиянение от собствената си значимост.

— Духът на гус'жа Труди се появи снощи — напевно произнесе тя. — Тя дойде за господин Филип, а снощи се върна и за негодната за нищо Ели.

— Роуз... — Хелън дълбоко си пое дъх. — Защо ще идва мис Труди за Ели?

— Защото тя е мръсница! Аз я чух, чух я с Марки как му се хвали и му натяква, чух я да казва „Спала съм с всички, всички са ме имали, господин Филип и господин Алекс и господин Джон, всички, всички до един!“.

„Милостиви боже“, мислеше Хелън, „няма ли да има край на това?“

Госпожа Мацуда се облеци.

— А вярно ли е това? Или тя го каза само, за да провокира съпруга си и да го накаже?

— Не е вярно за господин Джон — отсъди Роуз. — Но е вярно за другите двама, онези на мис Труди — нейния съпруг и нейния син. А Марки не знаеше това, не знаеше нищо за това, поне не със сигурност, докато тя не му каза и не му се надсмя! Значи той я пошляпваше, тя

пищеше, а аз чувах как мис Труди се смее, а така също мисля, че Марки Хендс е достатъчно луд, за да я довърши. Но докато той я налагаше и тя пишеше, тя непрекъснато повтаряше едно на стария Марки, преди да се отскубне от него и да избяга в пустошта. Тя каза, че за него е по-добре да си наляга парцалите или ще се намери под някой храст с глава, обърната обратно, че тя ще го уреди още тази вечер, веднага щом се види...

Напрежението в стаята сега бе достигнало върхната си точка.

— Значи е имала и друга среща? — попита грубо Бъкли. — Щяла да се среща с някой друг? Но кой?

Роуз поклати глава.

— Да се види с „него“, каза тя. Всичко, което каза, беше „него“.

Той трябваше да е тук, нямаше къде другаде да отиде.

Отдавайки се на ликуването, на триумфа си, Джон се носеше през пустошта на мотора, който пръв му бе попаднал в ръцете, когато бе изтичал от къщата и бе почувствал, че най-после, най-накрая бе хванал, бе разобличил Чарлз. Беше го предизвикал пред толкова много хора, че вече бе невъзможно да продължи да тъче мрежата си от лъжи. Затова беше хукнал да бяга! А имаше само едно място, където можеше да отиде.

И това място не можеше да бъде друго, освен летището. Чарлз можеше да управлява хеликоптер. Всички го можеха. Това беше част от начина на живот в едно огромно, изолирано стопанство, жизненоважно умение.

Чарлз трябваше да бяга, трябваше да се скрие, но първо трябваше да се измъкне. Имаше само един начин, по който можеше да го направи. Беше прекалено умен, за да вземе кола, която можеше лесно да бъде проследена от полицията по въздуха, толкова лесно, колкото орелът залавя бавно движещата се мушица. А след толкова години, прекарани в града, той не беше вече достатъчно схватлив, та да вземе кон и просто да се разтвори в околния пейзаж. Не, само летището щеше да му даде възможност да се измъкне невредим.

Докато се носеше през меката, черна нощ, твърде често борейки се с непокорната машина, мъчеща се да го хвърли на неравния черен път, който в момента се осветяваше единствено от оскъдното, бледо

сияние на луната и всяка следваща дупка по него можеше да се окаже смъртен капан, Джон започна да се чуди дали и на Бен не му бе щукнала същата идея. Старият Бен не се бе втурнал в някаква определена посока, когато побягна неவிждащо в нощта. Той не беше способен да изработи студено и пресметливо обмислен план за бягство, с определена крайна цел, той просто беше изпаднал в паника, значи можеше да бъде навсякъде.

И се нуждаеше от помощ, това бе съвсем сигурно, каквото и да бе направил. Но това трябваше да бъде оставено за после! Сега беше редът на Чарлз! Джон пришпори двигателя и моторът отново подскочи напред. Първо щеше да намери Чарлз. И тогава негодникът убиец вече нямаше къде да се дене!

Пред него летището лежеше мъртво и безлюдно, в самия край на дългата права отсечка от пътя. Той ги хвана в лъча на прожектора си, преди още да е разбрал какво гледаше всъщност — скупчени фигури, които той не можеше да идентифицира, в поза, която той не можеше да проумее. Докато се приближаваше, той различи тялото на мъж, който лежеше възник, с лице обърнато към земята. Един друг мъж беше коленичил зад него, държейки ръцете му, втори як мъжага се бореше с краката му, докато трети мъж се бе свил до втория, навеждайки се над простряната на земята фигура.

За бога, те го бяха хванали!

Докато фигурите започнаха да се изясняват на светлината на челния му прожектор и той видя най-напред Алекс, а после Джордж и Роскоу, сърцето на Джон подскочи от радост и облекчение. Те трябва да са дошли най-напред тук, дошли са да търсят Бен и са били тук, когато Чарлз е дошъл! И го бяха арестували, бяха хванали негодника, когато се е опитвал да избяга, което беше добро доказателство, все едно че се бе признал за виновен!

Той натисна газта в пристъп на някакво патологично веселие, просто не можеше да дочака мига, в който щеше да се присъедини към тях. Искаше му се час по-скоро да прекърши врата на Чарлз, да затанцува по лицето му! Той се изсмя на глас. Поне върху онова, което бе останало от Чарлз! Той трябва доста да се е съпротивлявал, ако се съди по кръвта по главата му и онова, което той можеше да види от лицето му! Но не му пукаше, не му пукаше, дори да го бяха убили!

Защото те го бяха хванали, бяха го притиснали към земята, връзваха ръцете и краката му. Всичко беше свършило, беше свършено и той беше свободен, можеше отново да започне живота си, би могъл отново да започне да живее...

Той натисна спирачката и моторът, поднасяйки леко, се закова. Самият Джон подскочи тромаво напред, изпаднал в някакво истерично облекчение, и се увеси на дръжките на мотора.

— Хей, момчета! — извика прегракнало той, надвиквайки пърпоренето на двигателя. — Хванахте го, а? Голяма работа сте!

— Джон?

Алекс вдигна пребледняло лице към предните му светлини, докато се извъръщаше от проснатата на земята фигура.

И изведнъж Джон разбра всичко.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ВТОРА

И изведнъж Джон прозря.

Прозря отвъд всякакво съмнение, че през цялото това време той ужасно, непростимо е грешал, до този момент, до тази последна секунда. Докато спираше, докато укротяваше мотора си във вдигналата се пясъчна вихрушка и се давеше в прахоляка, заедно с праха и пепелта той вкуси триумфа на откриването на истината, която се пресече в гърлото му и се превърна в негово поражение. Защото той най-после бе намерил отговора, който толкова мъчително и дълго бе търсил. В същия момент той разбра, че цената на това новополучено знание щеше да бъде собствения му живот.

Защото сега той бе разбрал как бе умрял Филип. Когато видя скверната троица мъже, издебнати в рядък, непредвиден миг, замръзнали като зайци в светлините на мотора му, той изведнъж проумя всичко.

Един мъж на земята, сам, проснат в цял ръст, беззащитен срещу онези, които идеха в нощта с убийство в сърцата си.

Двама мъже да го усмирят, двама големи, едри мъжаги, мъже, потопени по принцип в насилието.

И един мъж, който да извърши делото, да се наведе над завързаната фигура със затъкната уста, неподвижно просната на земята, и да му организира едно насилствено преминаване от този свят в следващия.

Джордж и Роскоу, двете горили борци тежка категория, главорезите.

И Алекс — брата Алекс — да даде отровата. В тази секунда Джон разбираше, че пред себе си вижда убийството на баща си толкова ясно, все едно че е бил там.

И той беше на по-малко от шест стъпки от убиеца.

— Джон? — Алекс обърна лицето си по посока на светлините на мотора и заслони очи с ръка. — Дошъл си да ни окажеш помощ ли?

— Да, сигурно! — Той трябваше да измънка това, да не им даде възможност да се усъмнят, че той подозира нещо. Но дори в собствените му уши неговият грачещ глас не прозвуча никак убедително. Последва момент на безмълвие, докато тримата мъже асимилираха какво бе казал той. След това той видя как Алекс почти незабележимо се изопва, докато Джордж и Роскоу си размениха погледи.

Сега беше негов ред да се почувства като заек, пред който се е изпречила змия. Той само гледаше, докато вътре в него паниката набираше скорост — мускулите на ръцете и краката му започнаха да треперят, а мозъкът му като че ли се парализира, — как двамата мъже приключиха, без да бързат с овързването на изпадналия в безсъзнание Чарлз, така както си беше с лице към земята. След това тримата предпазливо се изправиха, начело с Алекс.

— Цяло щастие е за нас, че се случи да минеш насам — каза неспринудено Алекс.

— Да, колкото повече, толкова по-весело — додаде Роскоу.

Партньорът му злобно се изхили.

— Винаги има място и за още един.

— Хей, братче! — Алекс не се усмихваше. — Все пак какъв вятър те доведе насам?

„Просто им отговори, дръж се нормално, играй, докато ти се отвори шанс да се измъкнеш...“

Той почти се задави в отговора си.

— Аз... аз търсех Чарлз.

— Чарлз?

Алекс го гледаше, без да примигва, с очи, студени като камък.

— И защо търсеше Чарлз чак тук?

— Защото аз... защото той...

Алекс хвърли поглед към Джордж, с крайчеца на окото си, докато продължаваше да се усмихва. Едрият мъж започна да се приближава иззад гърба му. От другата страна на Алекс Роскоу дублира движението на партньора си, без да има нужда от специална инструкция.

— Повтори — помоли спокойно Алекс. — Ти търсеше Чарлз... за?

Той тръгна предпазливо напред, двамата му главорези го следваха плътно по петите.

Вече бяха на по-малко от четири стъпки от него. Див ужас обхвана Джон, а заедно с него и някаква безумна смелост.

— Търсех го, защото мислех, че той е убил моя баща! Но аз вече не търся убиеца на баща си! Аз гледам право в лицето му! Защото знам, че това си бил ти! Ти си бил! — Задъхвайки се, Джон хвърли последното си предизвикателство в примигващото лице на Алекс. Само двамата полицаи продължаваха да гледат невъзмутимо.

— Е, какво ще кажеш, Роскоу, много интересно, нали? — изказа мнение единият.

Другият кимна бавно.

— Не е хубаво, но е интересно, мда-а-а.

— Но не мисля, че можем да оставим един глупак да тича из Областта...

— ... дрънкайки ги врели-некипели...

— ... клюки и клевети...

— ... срещу многоуважавания собственик на най-голямото стопанство в земите ни...

— ... как бихме могли, нали, господин Кьониг?

Очите на Алекс бяха твърди, искрящи и безпощадни на удълженото му лице.

— Естествено, че не можем, момчета. Какво предлагате?

Те пълзяха към него, сантиметър по сантиметър, докато продължаваха да бърборят.

— Какво ще кажеш, Джордж? Да му дръпнем едно профилактично арестче?

— Да му попречим той да ни попречи, както би казал ти...?

— И след това една нещастна случайност...

— ... съпротива при арест...

— ... опит за бягство...

— ... нападение над полицай...

— ... много начини да се сдобием с едно хубаво произшествие...

— ... фатално произшествие...

— ... за него...

— ... но не и за нас...

Командата изскочи от фините, тънки устни на Алекс като змийско изсъскване.

— Какво чакате още?

Вече бяха почти отгоре му. Огромната ръка на Роскоу се протегна, за да сграбчи дръжките на мотора, докато Джордж се навеждаше напред, мъчейки се да откопчае белезниците от широкия си кожен колан. Роскоу се усмихваше като някакъв любезен чичко.

— Сега вече няма да ни създаваш неприятности, нали, господин Джон?

Студеният, метален клюн на отворените белезници вече задираше китката на Джон, когато най-накрая той намери сили да действа.

— Да! — изкрещя той, форсира двигателя и даде направо на трета скорост. При резкия старт моторът бясно подскочи от мястото си и като ритащ кон се опита да го изхвърли от седлото. Но с рязкото си подскачане напред той се вряза, прегазвайки Роскоу и изпрати Джордж да се търкаля надалеч като капак на тенджера, диво виейки от болка. След това той изчезна в нощта, гмурвайки се в тъмнината на летището и препускайки лудо, толкова лудо, колкото изискваше спасяването на собствената му кожа.

Зад гърба му останаха виковете на ранен мъж и яростната престрелка на взаимни обвинения и псувни. В дива паника той премина през цялата дължина на площадката за кацане и изхвърча от другата ѝ страна. Само секунди по-късно той се блъсна в песъчливо хълмче, покрито със спечена трева и панически разбра, че падането няма да му се размине. В следващата секунда той вече летеше, изхвърчайки от мотора. Той като че ли се задържа твърде дълго във въздуха, след което с всичка сила се сгромоляса върху твърдата като камък земя.

Известно време той лежа неподвижно със замаяна, въртяща се глава, преди паниката отново да го сграбчи. С неистови усилия той се изправи на крака, опитвайки се да мисли трезво.

Да помисли, преди да са го пипнали! Беше паднал от другата страна на мотора, беше избягнал затискането, значи не беше толкова лошо в края на краищата. А изглежда, че и на мотора му нямаше нищо, реши той, докато го опипваше с ръце в тъмнината: предното колело не беше изкривено, а и двигателят запали — слава на Господа! — още от

първия път. Но той не можеше да раздвижи лявата си ръка, беше ударил рамото си, докато бе паднал. Дано само да не беше счупена. Главата също го болеше, но това можеше и да е от уискито, ако се изключеше лепненето в косата му...

Мисли.

Мисли!

Най-напред и преди всичко трябваше да си обира крушите оттук.

Внимателно той праметна крак през седалката на мотора. Все още можеше, макар и леко, да движи лявата си ръка, значи щеше да може да се справи с управлението, ако караше внимателно. А движейки се с мотора, той можеше да избегне главните пътища, където биха го търсили най-напред, и да сече направо през местността, където полицейската патрулна кола не можеше да го последва.

„Та какво чакаш още? Тръгвай!“

Той бавно потегли. Само след няколко метра той угаси предните светлини, предпочитайки да опипва пътя си, единствено с помощта на луната, отколкото да представлява лесна мишена за далекобойна пушка, съоръжена с приспособления за нощно виждане. Те можеха все още да чуват мотора, но веднъж влезли в колата, не биха различили шума на двигателя от този на собствената им машина. „Тръгвай, момче, просто върви.“

Но къде да отиде?

Не и обратно в къщата, това щеше да е първото място, където биха го потърсили. А той не можеше да си позволи и лукса да застраши живота на майка си, на Гийна, Роуз и всички останали обитатели на къщата. Той трябваше да си намери скривалище, където да се крие, докато измисли какво да прави по-нататък, докато успее да се добере до радиостанция някъде в околността и да извика подкрепления.

Той изпадна в горчив, задушаващ го смях.

Да извика подкрепления?

От полицията?

„И кого ще извикаш, когато разбойниците се оказаха самите полицаи?“

Той се опита да се овладее. „Достатъчно! Ще се тревожиш за това, едва когато успееш да докопаш радиотелефон! Засега... просто се движи.“

Просто се движи.

Движи се.

Като Чарлз, който бе побягнал към летището, за него имаше само едно място, където можеше да отиде. От момчешките му години насам имаше само едно място, където той знаеше, че ще е в безопасност, само едно място, където никой никога нямаше да го намери, едно място, където той можеше спокойно да се отдаде на размисъл и да бъде абсолютно свободен, където тайно можеше да разполага с душата си и да си позволи лукса да се потопи в оня мир, който идва единствено с тишината, търпението и дългото усамотение.

Той ще отиде там.

И там щеше да е в безопасност.

Той обаче не беше толкова глупав, че да се запъти директно натам, а се запромъква по обиколни пътища, като животно, което иска да запази в тайна дирите си към скритата в пустинята си бърлога. Защото Джордж и Роскоу бяха синове на тази земя, бяха израснали тук, бяха прекарвали целия си живот в преследване и залавяне на мъже, за тях нямаше да представлява трудност да влязат в дирите му.

А те щяха да го преследват, това нямаше да му се размине. Макар че той трябваше да е елиминирал Роскоу, когато го бе блъснал и прегазил челно с мотора си. Ако имаше късмет, такова можеше да се окаже положението и с Джордж. Но от шума, който бяха вдигнали, след като той избръмча с мотора си, можеше да се заключи, че те са повече уплашени, отколкото ранени. А и много повече усилия трябваша, за да се обезвредят такива наемни убийци, тези огромни мъже в разцвета на своя злосторен живот.

Освен това оставаше Алекс, той не беше изобщо засегнат при произшествието с мотора. И той трябваше да е отчаян, не би пожалил нищо, за да открие врага си под дърво и камък. Сега Алекс трябваше да го убие. В противен случай убийството на баща му щеше да се окаже напразно.

И на Ели?

И на Марк?

„Забрави това за момента!“, каза си той.

Щеше да има достатъчно време да се оправя с това по-късно. Засега той все още продължаваше да търси укритие, да търси дупката си като лисица, за да бъде раните си, да спаси кожата си.

Болката в главата му се бе усилила. Сега тя се бе превърнала в пулсация, почти хипнотизираща го със своята интензивност, в някакво жестоко почукване, което предаваше морзови сигнали към болката в рамото му и съответно получаваше не по-малко болезнени отговори оттам. Той се опита да не се вслушва в нея, страхуваше се, че ако се отпусне, тя ще предизвика ново падане от мотора. И той се насилваше да прави тегели напред и назад, като преследвано животно, търсейки малки поточета, за да влиза и излиза от тях на няколко различни места, за да заблуди преследвачите си и те да изгубят миризмата му. Като описваше серия несвързани кръгове, пресичайки ги и движейки се на зигзаг, той продължаваше да кара в нощта.

Едва когато катранено черната купа на нощта започна да се накланя и изпод едното ѝ повдигнато крайче зората започна да намира, едва тогава той си позволи да се отправи към скривалището си. Изтощен, мрачен и контузен, с коса, почерняла от спечена кръв, най-накрая той се спря на върха на възвишението, в чието подножие бе водоемът. Спускайки се по наклона на голямата чаша, той изплаши и вдигна във въздуха ято водни гълъби, които закръжиха около главата му в разтеглени, нахъсани обръчи, огласяйки околността с тревожното си гукане. Почти пребит от умора, готов всеки момент да се разплаче от облекчение, той се понесе надолу към водата, после покрай ръба на езерото, към заветния вход на пещерата. После с един последен, нечовешки напън, вкара мотора вътре.

Оставаше да направи само едно нещо.

Изскачайки обратно навън, той отчупи една евкалиптова клонка и се върна назад до ръба на пущинака, внимателно заличавайки следите, оставени от мотора му. След това се оттегли в черната нощ на пещерата и се строполи в кадифения мрак на земята, напълно изтощен.

Но спасен.

Той знаеше, че е спасен.

Внимателно се опъна, настанявайки се толкова удобно, колкото бе възможно в момента, пазейки нараненото си рамо и се отпусна в блажена почивка.

Никой не би могъл да го проследи дотук. Ако изобщо беше научил нещо от Дъсти, ако беше научил нещо от момчешките си години, прекарани в полупустинята, то беше това. Беше тичал, следвайки животинските си инстинкти, но бе го направил похитроумно от животно. Дори друго животно, въоръжено с невероятния дар на обонянието и очите, които могат да виждат в тъмнината, не би могло да го проследи дотук тази нощ.

Тази нощ той щеше да почива на спокойствие.

Няколко часа сън — или каквато и да е почивка, защото вероятно той щеше да изпада в някаква полудрямка при тази болка в главата... или това беше рамото му... няколко часа... достатъчно време да реши къде да отиде, какво да предприеме.

Първото нещо, което щеше да направи утре, е да извика някого на помощ.

Но към кого да се обърне?

Към Дъсти?

По-добре към Хенри Сафък, ще се добере до Хенри, ще отиде с него до тях, ще използва техния радиопредавател. Стопанството на Сафъкови бе по-близо до града, нали? Колко бензин бе останал в резервоара? Ще му стигне ли да се добере дотам? Вероятно.

Или най-близо бе „Златната планина“, съседното стопанство, където майка му бе работила? „Мама. О, боже. Мама. И Чарлз.“

Не, тази вечер той не можеше да се изправи лице срещу лице с това, той ще поправи цялата тази лудост, цялата тази ревност, цялото това...

Утре.

Утре ще се оправя с това.

Той се протегна, беше толкова уморен, че нямаше сили дори да се прозее.

И утре беше ден.

Той лежеше в дълбоката нощ на пещерата, почти умиротворен. Утре той щеше да изясни всичко, щеше да започне отначало, разбирайки се с майка си, с Чарлз, с всички. Сега единственото, което трябваше да направи, бе малко да поспи.

Той лежеше, заслушан в тишината. Тогава в тъмнината, някъде иззад гърба му, се разнесе леко изшумоляване.

След това дойде звукът, от който появляваният дъх на смъртта.

— Здрасти, Джон.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА

Той не помръдна. Но космите на врата му щръкнаха при първия пристъп на тръпките, които постепенно обхванаха цялото му тяло.

— Съжалявам за това, наистина съжалявам — продължи гласът, сякаш водеше някакъв задушевен разговор. — Знаеш ли, аз те харесвам, наистина те харесвам. И ако не си беше пъхал носа където не ти е работа...

— Ти би се измъкнал чистичък и сухичък от водата.

— Бях се измъкнал! — каза говорещият в гневно възмущение. — И се бях завърнал триумфално вкъщи като победител!

На Джон му идеше да се изсмее на ужасната гордост, с която бе произнесено всичко това.

— Съвършеното престъпление, а?

— Беше нещо повече от това! Беше нещо, което всички желаеха! Всички искаха да го видят мъртъв! — Настъпи злобна, пулсираща пауза. — И имаше защо!

Това ли щеше да бъде надгробната епитафия на Филип?

О, татко!

Вълна от скръб и ярост връхлетя Джон.

— С изключение на мен.

В тъмното се разнесе тих смях.

— С изключение на теб. Е, да, което ме кара да съжалявам. Защото то те доведе тук. Наистина, жалко за теб. — Въздишка. — Защото с прискърбие трябва да ти съобщя, че ти няма да си в състояние да излезеш оттук.

Всичко това можеше да е едно любезно вечерно парти, мислеше Джон, и каретите с гостите да се бавят поради някаква мизерна пречка на пътя.

— Много ли си сигурен?

— Да, абсолютно. Е, като се има предвид позицията, която съм заел...

Джон внимателно, предпазливо се опита да се изправи. Болката в рамото беше толкова силна, че той едва успя да се раздвижи.

— Не мърдай! — гласеше новата команда. — В ръцете си държа фенерче и револвер. Ще ти кажа, когато времето за тръгване настъпи.

Време за тръгване.

Какъв чудесен начин да се каже „време за умиране“!

От всички въпроси, които се разпукваха в главата му като фойерверки, един беше най-важен.

— Откъде знаеше, че ще ме намериш тук? Не си могъл да ме проследиш, никой не би успял. Как ме намери тогава? — Дори този въпрос да се окажеше последният, зададен от него на земята, той пак трябваше да знае къде се бе пропукало неговото майсторство да оцелява в полупустинята.

Отново смях.

— Дори не съм се и опитвал. Ти си детето на полупустинята, не аз. Но ти мислиш така, както би мислил един бушмен, движиш се така, както само едно животно би правило — въртейки се в кръг, пресичайки дирите си, за да заблуди тичащото по петите му друго животно. Аз просто реших да помисля къде би отишъл ти, къде би се опитало да се скрие животното в теб. За никого в Кьонигсхаус не е тайна, че това тук е твоето специално място, още от времето, когато си бил хлапе. Къде другаде би могъл да отидеш?

Ако той бе мислил като животно, то неговият враг бе мислил като хищник. И сега беше победен, надхитрен от една по-висша, по-жестока сила. Такава е била орисията му — да дойде тук, на това място, и да се срещне със съдбата си, идеща от същите онези ръце, които бяха отнели и бащиния му живот. Сега страхът от смъртта, който бе секнал дъха му при първия звук на този мъртвешки глас, го бе сграбчил изцяло и го бе провъзгласил за свой поданик.

— И не забравяй... — той дочу една измъчена въздишка, — ... че някога и аз бях дете на Кьонигсхаус. Това скривалище беше мое, много преди да се превърне единствено в твоето. И аз съм го обичал не по-малко от теб.

— Тогава защо... За бога, Алекс, защо? Защо уби татко?

Настъпи една сънна, мечтателна пауза.

Джон усети как се изправя, полуприпадайки от болки в рамото, които като че ли щяха да го довършат. Но той трябваше да остане

нащрек!

— Поради толкова много причини — продължи Алекс със същия странно непринуден глас, — че просто не знам откъде да започна. Със сигурност исках Кьонигсхаус. „Кралството“ беше само мое в началото, преди да се пръкнеш ти! И аз не исках ти да го притежаваш, ето ти втората причина. А може би и най-главната.

Двама братя, единият пречещ на другия да получи онова, което му се полага. На Джон му идеше горчиво да се изсмее. Той беше налучкал верния мотив. Но бе объркал поколението! Той се опита да се извърти към невидимата фигура в тъмното зад гърба си.

— Как успя да го направиш — завещанието и всичко останало?

— О, не беше никак трудно.

Алекс би могъл да дава уроци по убийство и престъпления.

— Знаех, че татко държи винаги едно копие от завещанието си в сейфа. Знаех комбинацията, беше ми я казал, когато аз все още бях единственият син и наследник в онези дни, когато той още не бе станал подозрителен, преди да се научи да мрази съпругите и синовете си. А, разбира се... — той неприятно се изсмя. — Трябва да си се досетил, че аз имах човек в къщата.

„Губя битката“, помисли си Джон.

— Човек?

— Свой човек вътре в крепостта. Някой, който работеше за мен и ми съобщаваше всичко, което исках да знам.

Разбира се.

Можеше да бъде само един човек.

Джон като че ли виждаше малкото лице пред себе си, докато произнасяше името. Гласът му беше полулукав, полустрахлив, но във всички случаи то излезе фалшиво от устните му.

— Ели.

— Позна! Госпожица Ели Хендс! — Той осъдително се прокашля. — Или трябва да кажа „госпожа“. Госпожица или госпожа, тя би направила всичко за мен, тя бе лапнала по мен още от петгодишната си възраст. Не представляваше никаква трудност да се свържа отново с нея, когато вече бях готов да поставя „завръщането на блудния син“.

Джон простена.

— Значи тя е измъкнала завещанието, за да можеш ти да го подправиш и след това...

— ... то беше изпратено на Кари в неговата проклета банка, за да е на сигурно място и да се окаже единствено валидното в съответния ден.

— А Джордж и Роскоу?

— Момчетата? — Алекс отново се изсмя. — Онези двама психопати са ми приятелчета от детските години. Добри момчета са те, всичко биха направили за мен. Особено пък след като видяха как към тях се задава голямо парче от тортата „Кьонигсхаус“. — Той се изсмя с някакво съжаление в гласа. — И сигурно биха желали смъртта ти да настъпи по много по-мъчителен и болезнен начин, отколкото тази, която ще последва от високоефективното, плюещо огън парче желязо, в моята ръка. Мъчно ми е да го кажа, но ти направи от тях кървава каша, когато връхлетя с мотора си отгоре им. И дори при тяхното прословуто чувство за хумор, те никак не останаха очаровани.

Джон дори не се престори на опечален.

— Те си го просека! — каза прочувствено той. — И пак бих го направил!

— Не, малкото ми братче, веднъж е напълно достатъчно. Достатъчно да те обеса, но както и да е. Страхувам се, че горкият Роскоу ще изкара една отвратителна нощ, прикован към земята на площадката за кацане с два счупени крака. — Алекс все още поддържаше оня странен тон на нормален, приятелски разговор. — Но Джордж ще се върне в къщата с абсолютно правдоподобната история, че ти съвсем си превъртял, изпаднал си в лудост и без никакъв повод си ги връхлетял с мотора си с намерението да ги убиеш. Така че, когато те закарам обратно, появявайки се с няколко ожулвания по главата, които преди това сам ще съм си нанесъл, и с нова вентилационна система в твоята, която ще пробия от ухо до ухо, никак няма да ми е трудно да обявя, че ми се е наложило да те застрелям при самоотбрана.

— Самоотбрана!

Сега беше ред на Джон да се изхили:

— Това ли е причината, поради която трябваше да убиеш и Ели?

— Естествено! Трябваше да се защитя от нея, тя можеше да развали всичко! Мислех, че с нея нещата ще бъдат наред, аз ѝ обещах, че ще се погрижа за нея. Щях да се отърва от Роуз и да ѝ дам мястото

й, но тя започна да се държи отвратително след идването на Триша. Трябваше да се освободя от нея. Онази вечер й бях определил среща на водоема. Ние често се срещахме тук, преди да се появя официално на сцената. Убих я много по-лесно, отколкото си го бях представял. Просто я свлякох на земята, започвайки да я чукам, настаних се отгоре й, а после я удуших, докато я целувах. Вратът й изпука ей така! — В тъмнината се разнесе изщракване на пръсти. — Прекърши се като пилешки.

Джон се опита да не издаде ужаса и потреса си, когато отвори уста да попита:

— А Марк?

— О, за него се погрижиха момчетата. Той се оказа още по-лесен. Нищо работа, както казаха те. Пипнали го, докато се скитал из пущинака и просто го посадили под едно дърво, наливайки в гърлото му цялото къркане, което могъл да погълне. И това продължило дотогава, докато дробът му не издържал и направил „пук“. Негодникът чак не повярвал на късмета си, бил попаднал в свинския рай. Такава трябва да е била неговата представа за райско блаженство. — Той се изсмя. — Както и нейната, когато я чуках! Можеш да кажеш, че поне са умрели щастливи!

Джон не можеше да понася повече това.

— Опитай се да кажеш същото и за татко, кучи сине! — проскърца той. — Няма ли да кажеш, че и той е умрял щастлив, с двамата чукундури, седнали на ръцете и краката му, а ти — изпразващ цяла торба с кафяви кралски змии върху лицето му?

— Не, приятелю. — Гласът на Алекс изведнъж се промени. — Не, няма да ти кажа, че той е умрял щастлив. Но не съм го и искал. Искях той да умре в страшни мъки. Искях той да знае точно какво се случва и кой му го причинява. Искях да ме погледне в лицето и да разбере, че най-накрая аз съм дошъл да го пипна.

— Но защо? Защо?

— О, още ли не разбираш, приятелю Джон? Наистина ли?

Гласът в тъмнината сякаш беше стар като света и в същото време младежки, потънал в първата си скръб. Чу се звук от някакво опипване, последван от изпъкването на ключа. Светлината на прожектора изпълни малкото пространство на пещерата и Джон успя да види прегърбената, потънала в тъжни размисли фигура на Алекс, а

зад гърба му огромната сянка на злото, проектирала се на изрисуваната стена на пещерата.

— Исках той да умре в адски мъки и да знае кой го е убил! Исках да знае, че оня единствен човек в света, който би трябвало да го обича и да го защитава, и да се грижи за него, е същият, който сега се е обърнал срещу него. Както майка ми! По същия начин, по който той се обърна срещу нея! — Той дълбоко си пое дъх и въздухът сякаш изхриптя между зъбите му. — Исках го, защото желях той да умре по начина, по който той уби майка ми!

— Не мислите ли, че все пак ви е необходим малко сън?

Разсипаната, олюляваща се Триша бе отведена отвъд, в къщата за гости, госпожа Мацуда и Бъкли се бяха подкрепили с късна вечеря от кафе, сирене и бисквити и също бяха напуснали, дори Роуз се бе оттеглила в нейните стаи с вечното си успокоително — бутилката. Все още от мъжете нямаше ни вест, ни кост. По някакъв начин Хелън бе успяла да си възвърне контрола, поне дотолкова, че да се справи с всичко това и да продължи да се усмихва, колкото и измъчена да бе усмивката ѝ.

Но сега бе започнала да мечтае за леглото си в тази нощ, която би трябвало да е последната ѝ в Кьонигсхаус. Знаеше, че не би могла да заспи, — поне не преди Джон или Чарлз, или Алекс, или Бен да са се върнали и тя да разбере какво се бе случило — но вече не издържаше и искаше да остане насаме със себе си. Тя се обърна към Гийна, която все още беше в аленочервения парцал и със следите от придаващата ѝ мъртвешки вид боя — не бе имала нито време, нито желание да се преоблича след представлението.

— Искан ми се да си легна. Ти изобщо ли не си уморена?

Гийна поклати глава.

— Искан да дочакам мъжете.

Думите излязоха от устата ѝ преди Хелън да може да ги спре.

— Всички мъже ли? Или само Джон?

Сякаш защитавайки се, Гийна подхвърли нагоре глава.

— Татко... и Джон! — каза тя.

Хелън въздъхна.

— О, скъпата ми... не знам какво мислиш... на какво се надяваш... но, ако бях на твое място, аз не бих залагала много на Джон точно в този момент...

Гласът ѝ заглъхна.

Какво ѝ оставаше да каже? „Мисля, че синът ми е полудял“?

Не беше много лоялно, казано точно от майката! Но тази полуженичка-полудете с нейните слабички рамене и огромни, разширени от удивление и страх очи, винаги предизвикваше у нея майката, не по-малко отколкото собствения ѝ син, Джон.

— Просто мисля, че той... не е добре — успя да скалъпи тя. — И не желая в това си състояние той да те нарани...

Гийна се опита да се усмихне.

— Той вече го направи.

На Хелън ѝ се искаше да я вземе в прегръдките си, да я приласкае и утеши.

— Как?

— О...

Изглежда тя не можеше да си спомни случилото се, без да избухне в плач. Мина доста дълго време преди тя да продължи.

— Миналата нощ той ми каза, че ме обича. А тази сутрин — че всичко е свършило. Край.

— Това не е типично за Джон! — беше спонтанният отговор на Хелън. Но следващата ѝ мисъл я прободеше като с нож. „Не е типично за Джон, такъв, какъвто беше — но ако е полудял...“

Те стояха там, вперили очи в страха. Тогава от нощта навън се разнесе груб, пресипнал вик и звукът от влаченето на нещо тежко. Почти инстинктивно Хелън взе в обятията си хвърлилата се към нея Гийна и те се притиснаха една към друга в панически ужас, неспособни да викат или да пицят.

Няколко минути по-късно по вратата бясно се затропа и тя бавно се отвори под тежестта на опрялото се о нея почти неподвижно тяло. Това беше тялото на мъж, облян в кръв: кръв се стичаше от една дълбока рана на главата му, едната му ръка висеше, счупена, единият му крак се влачеше зад другия — той се олюля, препъна се и почти се строполи през вратата. С вик той разпозна Хелън и подскочи към нея като някакво същество от отвъдния свят.

— Госпожа Кьониг!

— О, боже! — изпищя Хелън. — Роскоу?

— Вашият син го направи! — изхриптя дрезгаво полицаят. — Той полудя! Той довърши Бен Никълс, после се залови с нас, а сега е погнал Алекс. Той е луд! Напълно е откачил!

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Той е луд, напълно е откачил.

Въобразяваше ли си или небето пред пещерата беше започнало да се прояснява? Ако можеше да накара Алекс да продължи да говори, дори тези несвързани глупости за баща им, може би той би могъл да измисли нещо, може би щеше да има някаква надежда...

— Ти не ми вярваш, нали? — Алекс изглеждаше почти развеселен. — Знаеш ли, твоята вяроност към стареца поддържа и вярата ти в него! Мога да ти се закълна, че изпитвах същото. Докато той не уби моята майка!

Нервите на Джон не издържаха, въпреки че той знаеше, че трябва да запази спокойствие.

— За бога, човече, защо му е трябвало да върши това? — предизвикателно извика той. — Тя му е била жена, той я е обичал!

Но още докато го изричаше, в ума му изскочиха отделни фрагменти или цели изречения от тайния доклад: „обвиненията в проституция и приемане на наркотици, отхвърлени, поради липса на доказателства... луксозен начин на живот без видими източници на доход...“

— Той беше открил, че тя не е това, което той си е мислил, когато се е женил за нея — каза Алекс с лице, което се бе изкривило от ярост. — Бях само едно дете, но бях свидетел на всичките им кавги. Някои хора го подтикваха да се заеме с политика, да влезе в политическия живот. Той я беше проверил, само за да се увери, че нищо лошо няма да изскочи. И лошите неща се появиха. Затова той я уби.

Не вярвайки на ушите си, Джон не можеше да се мръдне, камо ли да диша.

— Откъде... откъде знаеш?

— Аз видях всичко — каза просто Алекс. — Те излязоха на езда в пустошта. Аз вече бях там, навън, те не ме видяха. Те отново се караха и тя се нахвърли отгоре му. Той я нарече „курва“ и тя се опита

да го зашлеви. Но той успя пръв да я удари. С удара си той я отхвърли, тя се завъртя назад, падна и си удари главата.

— Значи не е било... планирано?

— Нарочно ли? О, не. Той се разрида, представяш ли си: негодникът да плаче? Опита се да я свести. После я сложи на коня ѝ и я доведе обратно. Аз трябваше по обиколни пътища да стигна до къщата. Но въпреки това стигнах първи, защото аз можех да галопирам, а той не. Така той никога не узна, че съм бил там. Но аз знаех, че той я беше убил. И знаех, че рано или късно трябва да го убия.

— Но ако той не е имал намерение да...

Алекс целият гореше. Това беше треската на лудостта.

— И каква е разликата? Няма никаква разлика, що се отнася до нея или до мен! Тя беше мъртва, нали? А сега и той е мъртъв!

Той се опъна назад и като че ли размишляваше. Маниакалният плам в очите му се беше стопил до мъртвешка, сънна, непроницаема чернота и лицето му се бе изпразнило от всякаква емоция.

— А сега ти трябва също да умреш, Джон. Много ми е мъчно, че става така. Но виждаш ли, просто не мога да оставя да висят свободни краища и цялата плетка, с едно дръпване, да бъде разплетена. Не мога да си го позволя, не и сега, след като стигнах толкова далеч. — Той отново се протегна и се раздвижи. — Хайде, дигни се сега. Изправи се.

Навън последната зора, която щеше да посрещне в живота си, бе докоснала и прошарила сивкавочерната здрачина с отделни пръски в огнено и алено розово. В разредения здрач вътре в пещерата Джон успя да различи по-тъмния отблясък на метала и почувства студеното дуло на пистолета да се допира до слепоочието му.

— Мисля да го направим навън. Какво ще кажеш? — каза весело Алекс. — По-лесно ще е за мен после, ако те отведе малко по-близо до колата. А може би, вместо да те карам обратно, ще е по-добре да те изгубя някъде из пустошта — където дивите кучета динго и хиените ще разрешат проблема ми с тялото ти. Хайде, ставай. — Оръжието отрази един заблуден лъч светлина, докато той замахваше по посока на отвора на пещерата. — Тръгвай навън.

Със свръхусилие Джон се изправи на колене, чудейки се на себе си, докато го правеше. Защо да улеснява копелето му недно, като излиза навън? Ако трябва да умре, защо просто не умре тук, ей така —

да легне и да умре? Искаше ли да хвърли един последен поглед на света, който обичаше толкова много? Просто да си вземе сбогом с тази последна за него зора, разпукваща се над пустошта? Той се запрепъва към тесния отвор и вдигна глава към небето.

— Когато стигнеш отвън, обърни се с лице към мен — настигна го гласът иззад гърба му, — или легни по гръб, ако предпочиташ! След като това е самоотбрана, трябва да те прострелям отпред.

„Ах, ти, копеле мръсно!“

В душата му се надигна буря и помете всичко, когато Джон се изправи навън и погледна към хоризонта. Ако трябваше да умре, той щеше да умре загледан в изгряващото слънце, стъпил здраво на краката си. Щеше да умре, сражавайки се. И в името на Господа, той нямаше да лежи и да се моли за това! „Нека копелето ме застреля, ако му стиска, вече съм готов!“

С дивашко, странично подскачане той се хвърли срещу стената на пещерата и изрита с всичка сила това, което трябваше да се намира зад гърба му. Едва ли не в същия миг, в който кракът му потъна в меката плът, той чу как пистолетът изтрополя на пода, докато фенерчето направи широка дъга и също се изтъркаля нанякъде. Той диво залази обратно в тъмнината, млатейки с крака и юмруци. Докато продължаваше да рита с двата си крака Алекс, ровещата му наоколо ръка напипа пистолета.

— Взех го, в мене е пистолетът! — зловещо изграка той. — Стой, където си, в мене е проклетият пистолет!

Настъпи мъртва тишина. След това до неговия напрегнат слух достигна звука на животинско преглъщане, на едни дробове, които с мъка се повдигат и свалят в тъмнината. Той заопипва за фенерчето там, където то трябваше да лежи, в подножието на стената.

— Алекс, всичко свърши, пистолетът е вече у мен!

Той почти си въобрази, че чува смях. Тогава, след като достигна фенерчето, обърна лъча му и го завъртя в бясна дъга, той видя как една черна фигура се измъква от кръга светлина, а след това и през входа на пещерата. Той се измъкваше!

Джон се олюля и се изправи на крака.

„Ще го пипна, татко, ще го пипна...“

Навън нощта изтъняваше с обещанието за нова зора. Той можеше да види как една пълзяща фигура издълбава пътя си нагоре по

стръмното, прилепвайки към стената на огромния пясъчен насип, откъм лицето на скалата с пещерата в основата ѝ.

— Предай се, Алекс! — извика дрезгаво той. — Идвам след теб и държа в ръка пистолета! — Но още докато говореше неговите думи се разпиляха безполезни в утринния въздух.

Упорито той се хвърли в преследването, заставляйки се да се движи напред. Сега цялото му тяло бе обхванато от болката, самият той бе една пулсираща болка: от раната на главата си до натъртените си крака. Но той трябваше да хване Алекс, той трябваше да пресече пътя му за отстъпление!

Като пустинно животно той яростно задраска, за да постигне възможно най-голяма скорост. Вече можеше да вижда Алекс все по-ясно и по-ясно в светлината на утрото. Повече нямаше да вика, сега имаше нужда от всичките си сили.

Неговата жертва вече наближаваше върха, където огромното пясъчно плато се издаваше напред в студената си величавост, надвесено мрачно над водоема. Но той го настигаше, настигаше го с всеки метър. Веднъж да стигнеха върха! В момента, в който земята станеше гладка, той можеше да го вземе на мушка, да вдигне пистолета и...

Изкачващата се пред него фигура бе достигнала върха и се бе впуснала в бягство. Няколко стъпки само и той също беше на равното. Той видя как Алекс тича през равната скална повърхност, опитвайки се да стигне другия ѝ край. Стигнаше ли там, той щеше да се изгуби в шубрака, да се изтъркули надолу по брега и да изчезне. Стягайки се, Джон изцеди от себе си последните сили. Тогава изкрещя и гласът му прогърмя така, все едно че той стоеше зад всяка своя заплашителна дума.

— Веднага спри на място или ще пръсна проклетия ти череп!

Двадесетина метра по-нататък бягащата фигура на Алекс замръзна на място. С последни, отчаяни усилия, Джон скъси разстоянието между тях до нула.

— Предай се, Алекс! Стига толкова! Всичко свърши!

С вдигнати нагоре ръце, Алекс се извъртя, за да го погледне в лицето. Той изглеждаше почти умиротворен.

— Значи ти победи, а, малко братче? — каза тихо той, продължавайки да се отдалечава заднешком.

— Остани където си! — извика Джон.

— Или какво? — отвърна подигравателно Алекс.

Той все още вървеше нататък заднешком. Отчаяно Джон се хвърли напред, за да намали разстоянието помежду им. „Или какво?“, беше казал Алекс. Можеше ли той хладнокръвно да го застреля? Едно беше да се нахвърли върху него в пещерата, когато нещата стояха просто на живот и смърт. А съвсем друго да хвърлиш във въздуха близко човешко същество и да го лишиш от съществуване, да го изпратиш на безвременна разходка в царството, където всички щяха един ден да отидат.

Но ако той се размекнеше сега...

Ако дадеше възможност на Алекс да разбере, че той не може да го направи...

„Ще го пипна, татко, ще го пипна..."

Той подскочи злобно напред.

— Или ще те убия, копеле такова, така както ти уби баща ни! Единственото, за което съжалявам, е, че не мога да те убия с голи ръце! Бих искал да те видя как се залюляваш на най-високото дърво в Кьонигсхаус, вместо да идеш да гниеш в затвора до края на проклетия ти, скапан живот!

— О, не, приятелю. — Алекс продължаваше упорито да върви назад, отдалечавайки се от него. — Няма да се върна там, никога не ще се върна отново там!

В един момент на потрес и ужас, Джон осъзна, че Алекс се придвижва към ръба на скалата, към самата зейнала паст на пропастта, там, където пясъчното плато пропадаше право надолу към водоема под него.

Дяволската скала.

Алекс беше неестествено спокоен, дори екзалтиран.

— Виждаш ли, като всеки Кьониг, аз не мога да се примиря със загубата. А има едно нещо, което със сигурност бих изгубил сега и чиято загуба най-вече не мога да понеса. — Той се засмя непринудено. — Предай на мис Триша колко много съм я обичал. — До края на живота си, Джон никога нямаше да забрави болката, която премина по лицето на Алекс при споменаването на името ѝ. — Няма нужда да ѝ казваш да не скърби твърде дълго, тя и без друго ще ме забрави до края на идущата седмица.

— Алекс, виж...

Алекс дори се усмихна.

— Да, знам, че ти си падаш по историята, Джон, и онези приказки за всичките наши предци. Как мислиш, дали сънят на духовете ще стане по-спокоен, ако един Кьониг се присъедини към тях тук, в подножието на Дяволската скала?

— Алекс...!

Господи, сам той бе пожелал да го види мъртъв, но сега от цялата си душа Джон не искаше той да умре.

— Чуй, чуй ме, не бива да правиш това!

Но той бе проговорил много късно. Докато слънцето изскачаше над хоризонта, Алекс подскочи тихо, като политнала птица, в къпещата се в огън и злато пропаст, завъртя се за момент и после вече го нямаше.

ГЛАВА ТРИДЕСЕТ И ПЕТА

— Джордж? Милостиви боже!

Фигурата на вратата беше образът на самия ужас. Косата му бе объркана и цялата в кръв, кръв се бе спекла и по измъченото му лице. Едната му ръка висеше безпомощно отстриани, а той влачеше и единия си крак, докато се хвърли в кухнята.

— Джон го направи — каза дрезгаво той. — Бяхме отишли на летището, да търсим Бен Никълс — аз, Роскоу и господин Алекс. Пристигна Джон на мощния си мотор и просто ни размаза! Роскоу е много зле, остана там. Той почти ни уби нас, двамата!

Той се строполи в един стол.

— Но къде е сега Джон? — извика Хелън. — И къде е Алекс?

— Джон се изгуби в пустошта — проскърца Джордж. — Алекс тръгна след него. Той... ще го върне обратно.

Нещо в начина, по който го каза, смрази Хелън до костите.

— Е, тогава да видим какво може да се направи за теб сега! — каза тя, отивайки до шкафа, в който държаха аптекката за „първа помощ“. Механично тя взе оттам памук и дезинфектант. Но дори когато се зае с почистването на раните на пострадалия, в което Гийна мълчаливо й помагаше, нейният ум продължаваше да се бунтува.

„Не ми се вярва Джон да направи това! Той никога не е наранявал жива душа. Причина, поради която да нападне този мъж, той нямаше, поне доколкото знам. Значи нещо се е случило междувременно.“

— Е, сега е по-добре!

С почистена от кръвта глава и обработена рана на челото, покрита с пластир, Джордж приличаше много повече на себе си, отколкото онова мрачно привидение, което бе допълзляло преди малко. Изглежда, че си бе възвърнал подвижността на ръката и крака, защото отказа предложената му от Хелън превръзка през рамо. Той също й забрани да се обаждат за линейка.

— Не, така или иначе трябва да почакаме малко. Господин Алекс ще докара Джон всеки момент. И няма да се учудя, ако тогава изобщо не ни е необходима... медицинска помощ.

Отново Хелън почувства пропълзяването на предупредителния страх.

— Къде са Роуз и останалите? — запита Джордж. — В леглата? — Предпазливо той разхлаби стегнатия си колан, измъкна пистолета от кобура и го остави да лежи пред него на кухненската маса. — И ние трябва да си създадем малко комфорт, докато така и така чакаме — отбеляза той. — Настанете се удобно някъде, мили дами. Приемам, че ще ми правите компания, докато очакваме с нетърпение завръщането на момчетата. Така че седнете някъде.

Припомняйки си след това, Хелън не можеше да каже в кой точно момент бе разбрала, че са в опасност. Но докато времето минаваше, а Джордж продължаваше с тъпите си закачки, безпокойството, което в началото беше само леко стъписване и неопределена потиснатост, малко по малко премина в истински страх. Защо Джордж ѝ бе забранил да викне помощ за партньора му? Защо Алекс се бе спуснал в преследване на Джон, вместо просто да се върне тук и да извика медицинските работници, ако той наистина беше луд, както казваха те? И най-вече, къде, къде беше Джон?

През масата тя можеше да вижда изпитото лице на Гийна, побледо дори от мазките пепелна паста, които още стояха по него. Горкото момиче! Тя страдаше двойно повече, мислейки за баща си и за Джон. Къде бяха останали всички те?

Разговорът замря. Гийна седеше като призрак, докато Хелън отчаяно се опитваше да измисли какво да прави.

Какво можеха да направят, освен да чакат?

След като половината обитатели на къщата се бяха впуснали в преследване из околността, последното нещо, което им липсваше, беше да съставят още една издирваща дружинка!

Те едва повярваха на ушите си, когато чуха приближаването на джипа — толкова дълго бяха се надявали да чуят този звук. Сега изсвирването на спиращите гуми и стъпките по верандата бяха съвсем реални.

— Това ще да е господин Алекс — произнесе Джордж със задоволство. — Сега вече ще знаем какво да правим!

Но човекът, който уморено влезе през задната врата, не беше Алекс.

— Навсякъде търсих Бен, но не открих никаква следа — декларира Чарлз още с влизането си.

Той изглежда изтощен, отбеляза Хелън. Когато видя групата, събрана около масата, неговото лице не промени израза си. Но докато той влизаше, ръката на Джордж се придвижи предпазливо към пистолета.

Гийна преглътна.

— Никаква следа от татко? — каза дрезгаво тя.

Чарлз се спря на вратата, подпрял се по цялата си дължина на касата, лицето му беше посивяло от умора. Изглежда той продължаваше да не обръща внимание на Джордж, още по-малко на раните му или пистолета, лежащ под ръката му.

— Не и там, където търсих — каза той. — Но видях светлините на полицейската патрулна кола, която се отправяше към летището, затова там не съм проверявал. Може би една разходка дотам ще се окаже полезна, след като се подкрепя с една бира. — Внимателно, почти на пръсти, той мина зад Джордж на път за хладилника. — Някой друг да иска бира? — Той отвори вратата на хладилника.

— За мен не, господин Кьониг — каза Джордж и в гласа му се усети открита заплаха. — Моето мнение е, че всички трябва да седим и да си кротуваме тук, докато господин Алекс се завърне. Защо не донесете бирата си тук и просто не поседнете, за да ни правите компания?

— Нямам такива намерения!

Блъскайки вратата на хладилника, Чарлз атакува Джордж изотзад, сграбчвайки с едната си ръка врата на полицая, докато в другата държеше нещо, което заби в гърба му.

— Ти не си единственият, който има пистолет, негоднико! Хелън! Вземи му револвера!

Едва ли не преди Чарлз да извика, пръстите на Хелън се заключиха около студения метал и го издърпаха от ръката на Джордж. С нетрепваща ръка тя го насочи към главата на Джордж и много й се искаше той да й даде и най-малкия шанс, за да стреля.

— Гийна, донеси въже! Бързо! — изкряска той. — Хелън, ела с пистолета тук!

Едва когато сграбчи пистолета в ръка и го притисна във врата на полицаия, Чарлз се изправи от своята приклепнала позиция, за да покаже какво държеше в другата си ръка.

— Ти си първият измамен негодник, който е бил арестуван с бутилка бира! — заяви той. — Аз просто си опитах късмета, за да не вляза в примката, в която е влязъл Джон, така както ти каза. Не знам, по дяволите, какво се разиграва тук. Но със сигурност знам, че едно ченге, което е наистина ченге и е с всичкия си, не би държало под прицел две жени, без да има основателна причина за това. Затова сега ще те овържем едно хубавичко, а след това аз ще се обадя по радиото до полицейския участък, за да извикам подкрепление. И може би тогава най-накрая ще открием какво става тук!

Той лежеше на самия ръб на водата, като някакъв летящ герой, паднал от небето. Когато Джон наближи, видя, че той е мъртъв. „О, Алекс“, изплака сърцето му, „така ли трябваше да умреш?“ Но още в секундата, в която изплакваше въпроса си, той знаеше какъв е отговорът.

Несръчно той се опита да пренареди разбитото тяло, отдавайки му последна почит, като изправи счупените ръце и крака, без да смее да пипне лицето му. Недокоснато от ужасното падане, то все още бе на оня Алекс с неговата фатална красота, такъв, какъвто завинаги щеше да остане в спомените му: кожата му продължаваше да блести, все едно че не беше мъртъв, големите му тъмни очи бяха все така отворени и вперени в света, който го бе предал.

В този момент цялото същество на Джон преля от любов към изгубения брат, роден в разкош, но успял да наследи не кралството, което му е било обещано, а само горчивината на омразата и болката. Може би сега неговият измъчен дух най-накрая бе намерил покой, когато беше преминал в сънното състояние на вечността. Още дълго Джон остана да бди над него, оплаквайки шанса, който беше загубил, скърбейки за брата, който той така или иначе никога не беше имал.

Сега се надигаше нова зора, денят, който Алекс беше орисан никога да не види. Най-накрая Джон се изправи сковано на крака и тръгна да търси колата, която беше докарала Алекс тук. Той я намери скрита сред горичка каучукови дървета. Ключовете така си и стояха на

таблото. Настанявайки се с мъчително усилие зад волана, разкъсван от болките на тялото и душата, той запали колата и отпраши към летището.

Единственото, за което сега се молеше на бога, бе Чарлз да е все още жив. Ако човекът, когото бе видял прострян на земята, целият в кръв, бе изкарал цялата нощ, овързан като пиле, положението му можеше да се окаже трагично. Но докато пришпорваше тежката патрулна кола с най-бързата скорост, която смееше да развие в сребристо просветващата утрин, той прехвърляше през мозъка си и една друга възможност. Затова, когато проскърца със спирачките край овързаната, все още лежаща на земята фигура, скочи и се надвеси над нея, той изобщо не беше изненадан да открие под маската от кръв и прах лицето на Бен.

— Как си, приятелю? — запита загрижено той.

Бен се размърда и изстена.

— Все още е жив, цяла нощ е стенел! И пак ще е по-добре, отколкото аз, ако в най-скоро време не ми се окаже някаква проклета помощ!

Викът идеше от Роскоу, който лежеше в прахоляка наблизо.

— Не се тревожи, приятелче! — изкрещя му в отговор Джон. — Ще ти докарам аз една помощ! А там, където ще идеш, и то за много, много дълго — няма да има изобщо за какво да се тревожиш!

— Сега вече ще се оправи. Докторът каза, че всичко, от което има нужда, е една добра почивка.

Подбирайки Джон и Чарлз пред себе си, Хелън напусна стаята в бунгалото за гости, където бледата Гийна остана да бди край леглото на Бен, и ги поведе обратно към къщата. Почти бе дошло време за обяд, но тя чувстваше, че още не може да се справи със сутринта. Водовъртежът на събитията ги бе пуснал от прегръдките си изтощени и сега те бързаха да научат последните новини от това, което се бе разиграло. Госпожа Мацуда и Бъкли твърдо се бяха оттеглили в стаята си. Но това само бе освободило останалите да се оправят така, както им е угодно.

— Някой да иска кафе?

— Аз ще го направя.

Хелън с благодарност забеляза, че Роуз се беше отърсила от потиснатото си настроение и сега даваше най-доброто от себе си, за да се върне животът им в нормалните си релси.

— Благодаря ти, Роуз — каза топло тя. — Ще го пием на верандата.

Навън слънцето спокойно припичаше, все едно че събитията от изминалата нощ изобщо не се бяха случили. Джон енергично се разположи в един стол и поклати невярващо глава, докато се удивляваше на бързината, с която се бяха развили събитията. От момента, в който той се бе втурнал към летището, нещата се бяха задвижили толкова бързо, че се бяха изплъзнали от неговия контрол.

— Намери се! — беше извикал той към Гийна, препъвайки се на прага на кухнята. — Бен се намери и е жив!

За негово най-голямо облекчение, Чарлз вече се бе обадил да извика полицията и „бърза помощ“, и то точно навреме. Както беше предположил, по време на лудешкото си каране от водоема към летището, бягащият Бен е бил сгачен от Алекс и неговите наемни убийци, които са се страхували от разкритията и евентуалното проваляне на продажбата на Кьонигсхаус. Изглежда, планът е бил просто да го обезвредят, удряйки го по главата, и кръвта от този удар беше покрила лицето му, променяйки го до неузнаваемост, което бе и заблудило Джон в тъмнината.

— Но той направо е имал късмет, че ти си отишъл нататък — каза Хелън, потрепервайки. Джон също подозираше, че ако не се бе появил, „обезвреждането“ на Бен би могло да се превърне във вечно.

Гледката на Джон, Бен и ранения Роскоу бе дошла твърде много за Джордж и той моментално капитулира. Не след дълго той вече развиваше своята версия пред представители на най-висшата полицейска инстанция в Северната област. И още преди изгрев-слънце беше пристигнал един полицейски хеликоптер, за да откара него и неговия партньор до държавния затвор, за да дочакат там процеса и присъдите си за многобройните си и най-разнообразни престъпления. Същият екип беше събрал тялото на Алекс, останало край водоема, и го бе отнесло в параклиса, където то щеше да очаква своето погребение.

Смъртта на Алекс беше легнала като покров над всички тях.

— Има толкова много неща, които все още не разбирам! — упорито каза Хелън.

Чарлз направи гримаса.

— Не е толкова трудно. Той е избягал, за да се освободи от сянката на баща си. Но когато е пораснал, е разбрал какво е загубил и е пожелал да се върне. Той искаше Кьонигсхаус и своето наследство. — Той хвърли ироничен поглед към Джон. — Хората убиват и за далеч по-малко!

Джон изстена.

— Чарлз... аз дори не знам откъде да започна с извиненията си... не знам какво да кажа...

— Забрави. След като и бездруго вече знаеш кой е истинският злодей.

— Мисля, че можем да хвърлим малко светлина върху деянията на последния. — Това беше полицейският инспектор, който беше потресен да научи за трагедията, разиграла се на негова територия, повече от откритието за съществуващата корупция в поверената му полицейска сила. — Вече разполагаме с някои подробности, след като сваляхме отпечатъците от пръстите на покойния Алекс Кьониг. И мога да ви уверя, че това е една твърде интересна история.

Хелън се надигна, за да го приветства с добре дошъл.

— Защо не седнете, инспекторе? Не искате ли малко кафе? И моля ви... разкажете ни онова, което знаете.

— Историята на Алекс Кьониг, наричащ себе си още и Кинг, е историята на една измама — започна инспекторът. — При това в грандиозен мащаб. Той е основавал мними компании и е злоупотребявал с получените суми. Бил се е усъвършенствал в това — достатъчно, за да си осигури луксозен живот по целия свят. Но някъде някаква брънка от веригата се е изплъзнала от вниманието му и ние го заловихме. А той влезе в затвора за дълго.

Джон все още дочуваше последния, отчаян вик на Алекс: „Няма да се върна отново там...“.

— Той не е могъл да го понесе, изглежда това го е докарвало до лудост — независимо че като затворник за граждански престъпления той не е бил на особено тежък режим. В затвора той се паднал в една килия с някакъв отклонил се от правия път адвокат. Дали там или порано, но той успял да прибави към репертоара си и подправяне,

фалшифициране на документи. Още от детските си години той е знаел, че Филип Кьониг държи завещанието си в сейфа на своя офис. Това е било документ, който той никога не би поверил на компютъра. Всичко, което е трябвало да направи, било да накара Ели да го открадне оттам и после да изфабрикува допълнението, което му давало правото да сложи ръка на всичко. — Той направи пауза. — Все още ни остава да направим съдебна експертиза на завещанието. Но аз съм убеден, че тя ще докаже единствено, че мнимото допълнение е направено от ръката на Алекс Кьониг.

— И все пак той изигра всичко толкова добре, направо великолепно! — каза, удивлявайки се, Хелън.

— До развързката — каза бавно Джон. — Бен не беше единственият, който се огъна по време на представлението на Гийна. Макар в оня момент да не съм го прозрял. Но сега разбирам защо танцьорите направиха такова голямо впечатление на Алекс: оня, който бе направен като Филип, и другите, изобразяващи змиите. Спомняте ли си? Те бяха изрисувани в съответните шарки и бяха като истински, докато пълзяха наоколо... това може да го е накарало да си мисли за нощта, в която той и другите двама са пълзели, за да убият татко. Може да е помислил, че някой го е разкрил.

— Е, някой наистина го беше разкрил! — каза сухо Чарлз. — В края на краищата — това беше ти!

— Е, ако научим нещо ново, аз ще се върна, за да ви го съобща — каза инспекторът, изправяйки се на крака. — Но може изобщо да не се тревожите за онези двама мошеници, Роскоу и Джордж. Това мога предварително да ви обеща. След всичко онова, което са извършили, ние спокойно можем да ги заключим и да хвърлим ключа в морето!

В пълно мълчание те го гледаха как се отдалечава. Безмълвието се проточи тягостно дълго. Накрая Хелън каза.

— И какво ще правим сега?

— Е, аз се връщам обратно в Сидни — каза Чарлз, също изправяйки се да си ходи. — Ще взема хеликоптера заедно с Мацуда и Бъкли, когато те си тръгнат днес следобед. — Той ледено се усмихна. — Мисля, че вече са схванали, че няма да има никаква продажба, сега, когато новият собственик на Кьонигсхаус поема контрола в свои ръце.

— Задръж малко, приятелю.

Джон се обърна, за да погледне Чарлз право в очите.

— Някога татко направи завещание, което оставяше Кьонигсхаус на мен, а целият друг бизнес, както и авоарите, на тебе и на мама, нали така?

Чарлз замръзна.

— Да, така беше.

— Е, що се отнася до мен, това все още е в сила. Всичко, което искам аз, е това място. Ти и мама може да вземете останалото.

— Джон! — Хелън се наведе напред, лицето ѝ бе превъзбудено. — Сигурен ли си в това, което казваш? Ти все още не си се оправил след удара в главата.

Джон се усмихна.

— Абсолютно сигурен! По-сигурен отколкото за каквото и да било друго! — каза радостно той. — А и аз не отбирам нищо от бизнес, както Чарлз между другото изтъкна снощи! Пък и нямам желание да разбирам. Така че всичко е ваше. Ако ме питате мен, с това даже ще свалите ненужен товар от гърба ми. — Той погледна отново към Чарлз. — Може би ти ще можеш да продадеш този клон на бизнеса на госпожа Мацуда, за да я успокоиш след загубата на Кьонигсхаус.

Чарлз кимна. Очите му светнаха.

— Това е идея.

— След това можете да си разделите парите с мама.

— Но, Джон, скъпи...

— Хей, не искам повече разпавии! — Джон се протегна и стисна рамото на Хелън. — Ако бях на твое място, мамо, просто щях да взема парите и да избягам!

— Е, за съжаление, това е нещо, което не можем да направим — поклати Чарлз глава. — Вече няма смисъл да се крием. Ти беше прав относно вземането на заеми срещу собствените ни компании, цялата онази лудост, която ни принуди да търсим начини да се измъкваме от нея. Беше прав и за Бен, той прикриваше всичко и представяше счетоводните ведомости във възможно най-благоприятния им вид, за да можем да осъществим тази сделка, обаче Крейг Бъкли надуши и разкри всичко. Единственото, което не знаеш, е кой е отговорен за всичко това.

Джон се стегна.

— Започвам да се досещам кой е бил той.

— Беше приумица на Филип — каза с болка в гласа Чарлз. — Той беше свикнал с мисълта, че аз ръководя бизнеса в града и тогава всичко беше честно и почтено. Но напоследък изпадна в някаква лудост, стана лаком за пари, за власт... о, даже не знам за какво. Той беше движещата сила на всичко това, той го направляваше и колкото повече губеше, толкова повече вземаше на заем. Как можех да спра банките да хвърлят пари по него?! Някои от сделките му бяха направо мошенически. — Той се изсмя безмилостно. — Какъвто бащата, такъв и синът. Дуото Мацуда откриха също и това.

Джон преглътна.

— Значи не е останало нищо? Компаниите са само черупки?

Чарлз поклати глава.

— Не напълно. Сега, когато можем да сложим нещата под контрол, все нещо ще може да бъде спасено. Е, няма да е богатството, за което мечтаеше Алекс, бедния негодник. Но ще можем да приключим на чисто и да започнем отново от нулата с някаква малка сума в банката. — Той вдигна глава. — Мисля, че трябва да отида и да поговоря с госпожа Мацуда. Вероятно тя ще се заинтересува.

Хелън изчака Чарлз да се отдалечи, преди да започне да говори.

— Има толкова много неща да ти казвам — започна дрезгаво тя. — Чарлз говори за „лудостта“ на Филип, за неговата алчност. Но твоят баща наистина е бил болен! В бюрото му открих писма от специалисти. Той е имал мозъчен тумор и бавно е умирал от него. Един Господ знае от колко време го е имал. Но той не може да бъде държан отговорен за действията си.

— Но е бил отговорен за някои от тях.

Нямаше смисъл да бъдат премълчавани повече тайните, както беше казал Чарлз, беше дошло време всичко да излезе наяве.

— Мамо, не знам какво ще означава за тебе това — каза нежно той. — Но от Алекс научих, че татко е убил Труди. Той ги е видял да се бият, там навън, близо до водоема. И татко я е ударил и я съборил с удара си на земята. Това е едната причина, поради която Алекс е убил татко, втората е — заради Кьонигсхаус.

Хелън седеше и не мърдаше. Той помисли, че това я е наранило жестоко. Но когато гласът ѝ най-после излезе, макар и много тих, не съдържаше никаква изненада.

— Винаги съм си мислила, че той трябва да е убил жена си.

— Мислила си, че татко е убил жена си... и въпреки това си се омъжила за него?

— О, не преди това! Не и когато за първи път го срещнах. Но след това започнах да се страхувам... — Тя притисна ръка към устата си. — Труди е била много опитна ездачка. Няма никакъв резон в това тя да падне по такъв начин. А и Филип имаше кошмари — той крещеше и викаше — аз знаех, знаех си.

— Не си ли мислила, че един ден това ще се разкрие?

— Разбира се, че съм си мислила! Особено пък като умря! Бях ужасена, че той може да е оставил някакво свидетелство срещу нея или срещу себе си — някакво доказателство за това, което е извършил — а аз все още исках да запазя името му чисто, исках да ти попреча да научиш, за да не изгубиш вярата си в него.

„Неведоми са пътищата и средствата на майчината любов“, мрачно се удивляваше Джон. Значи затова Хелън толкова отчаяно се мъчеше да проникне в сейфа. Тя не се е страхувала, че там ще намери нещо срещу себе си — единствената ѝ мисъл е била да опази репутацията на съпруга си в името на собствения си син.

— И ти просто си продължавала да живееш с това? Не си ли помислила да отидеш и да разкажеш всичко в полицията?

Тя му се усмихна и в усмивката ѝ се съдържаше цялата ѝ безгранична любов.

— Джони, но тогава аз вече имах теб! Най-прекрасното малко момченце... и той беше твойт баща! Как можех да ти направя това, аз те обичах толкова много. — Очите ѝ помръкнаха. — А аз обичах и него. Обичах го и го съжалявах. Защото, знаеш ли, той до края на живота си не можа да го преживее. Никога не престана да плаща. Цял живот плащаше и плащаше. Той никога вече не е могъл да бъде спокоен или щастлив от деня, в който тя е умряла. — Хелън въздъхна. — Е, може би те всички са отново заедно, само тримата — той, Труди и Алекс.

Крайно време беше безкрайното плащане да спре.

С безкрайно нежен, обичлив жест Гийна приглади назад падналата на челото коса на баща си. Тя седеше до леглото му и потупваше измъчената му ръка.

— Добре ли си, тате?

Бен възпроизведе една разводнена усмивка.

— Много по-добре, отколкото заслужавам!

— О, престани със самообвиненията си!

От събитията през изминалата нощ и от разговорите сутринта Гийна беше успяла да схване, че ролята на баща ѝ в „Кьониг Холдингс“ не е била никак за завиждане, макар обвиненията срещу него да не бяха неоснователни. Но тя страдаше от мисълта за собствената си вина за окончателното прекършване на баща ѝ — ако не беше настояла да се направи маската на Филип за танцора, който възплащаваше господаря Кьониг в кулминацията на нейното шоу като начин да уязви Джон, Бен не би се разпукал по шевовете така, както се бе получило. И със сърце, все още кървящо от измяната на Джон, тя беше повече от съгласна да прехвърли вината за грешките на баща си изцяло върху Кьонигови.

— Ти просто си се поддал на натиска! — каза разгорещено тя. — Нищо от това не е твоя лична грешка!

— Някои от тях са си само мои — отвърна Бен с дълбока въздишка. — Но сега всичко свърши. Джон и Чарлз ще извършат продажбата и с малко късмет аз ще мога да се оттегля от компанията и да забравя за всичко.

— Това се казва дух! — каза твърдо Гийна. — И ние съвсем скоро ще се махнем оттук! Ако не днес, то ще вземем хеликоптера веднага, когато ти си в състояние за това. И никога вече няма да се върнем, нали? — Очите ѝ бяха плувнали в сълзи.

— За нищо на света ли? — попита Бен тъжно. Той се поколеба. — Дори не и за Хенри Сафък?

— Хенри? — Гийна се усмихна, без да остави и най-малка надежда. — О, татко, той не ме интересува. Когато го видя, ще му кажа. Той само е увлечен по мен. Ще го преживее. — Тя стана и отиде до прозореца. — Това не е истинската любов.

— Просто исках всичко да се нареди добре за теб. Всичко беше заради теб.

Джон погледна към Хелън с очи, изпълнени със сълзи. Как е могъл да бъде толкова жесток към нея, толкова глупав? И като я

виждаше сега толкова уморена и беззащитна, той изведнъж разбра, че никога не я е чувствал толкова близка, никога не бе пожелавал толкова много да бъде неин защитник.

Хелън споделяше същото чувство на безнадеждна, безпомощна обич.

— И какво сега, скъпи? — Изведнъж, в новооткритата откровеност между тях двамата, тя усети, че може да говори. — Какво ще стане с Гийна?

— Мамо, няма смисъл.

— Защо не? Нали я обичаш?

Той не можеше да мълчи. Майка му бе научила толкова много, трябваше да узнае и останалото.

— Да, но един мъж не може да се ожени за своята полусестра!

— Своята полусестра?

Хелън се изпъна назад.

— Искаш да кажеш... Господи, какво си си наумил пък сега...?

— Той почти можеше да чуе как нейният мозък препуска бясно. — Искаш да кажеш, че Филип е имал любовна връзка с жената на Бен...

— Да. — Той не можеше да скрие яростта, която личеше в гласа му. — Точно това имах предвид!

— Джон... аз не съм знаела за Юни и Филип. Просто трябва да помисля, да го изчисля. Но аз си спомням много добре кога се роди Гийна. В този момент аз неотлъчно бях до Юни. — Очите ѝ блеснаха от спомена. — Рожденият ѝ ден е преди Коледа. Тя се роди в края на ноември. — Тя бързо пресмяташе наум, докато говореше.

Накъде ги водеше всичко това?

— Е и?

— Това означава, че тя трябва да е била зачената през февруари на същата година. — Въодушевлението ѝ нарастваше с всяка изречена дума. — А тази година — това все още стои из бизнес тефтерите и може да се провери — Филип го нямаше отпреди Нова година, та чак до началото на юни. В онези дни междуконтинентални полети още нямаше. Когато тръгваше на своите бизнес разходки, той трябваше да пътува по море. А това значи, че с месеци не се е прибирал вкъщи!

Джон можеше да почувства как сълзите напират под затворените му клепачи.

— И това означава...

— Че не е възможно Гийна да е дъщеря на Филип. Тя не може да ти е полусестра и ти си свободен да отидеш при нея, да я обичаш, дори да я вземеш за своя жена.

Тя вече си представяше картината, докато Джон изхвърча през поляната по посока на къщата за гости, тя беше толкова сигурна, все едно че присъстваше там. Едно почукване по вратата на Бен, прочувствена молба към Гийна, ако може да излезе за минутка, последвана от пълно признание и молене за нейната прошка. След това момичето щеше да го залее със сълзите и упреците си, щеше да му каже, че той никога няма да получи проската ѝ и след това въпреки всичко щеше да му прости. Тогава те щяха да тръгнат да се разхождат под дърветата и да се изгубят сред купищата хибискуси и марципанено сладките, чудно ухаещи храсти.

След това щяха да се появят вече сгодени, или поне на път да го сторят, в това тя бе абсолютно сигурна. Какво беше сега, средата на юни? Хелън трескаво изчисляваше. Те щяха да се оженят някъде около Коледа, вероятно около щастливото рождено число на Гийна, което бе направило тяхното щастие възможно, напук на всички недоразумения и усложнения.

И на нея щеше отново да ѝ се наложи да напусне къщата, отстъпвайки мястото на невестата на своя син, както си му е редът и както трябваше да направят всички по-възрастни жени. Защото никоя кухня не е достатъчно голяма, за да побере две жени.

С идването на зимата щеше да дойде и нейното време да си върви.

Време беше да си потърси онази стая в Сидни и да я боядиса в черно...

Защото шансът никога не чука два пъти на вратата на тяхната възраст, както беше казал Чарлз. Веднъж вече го бе отхвърлила и той нямаше да я моли отново. Беше избрала сина си пред своя любовник и сега трябваше да заплати цената. И да продължава да плаща и плаща до деня на собствената си смърт.

— Хелън?

Той идваше към нея откъм трапезарията. Лицето му беше студено и отсъстващо.

— Просто дойдох да се сбогувам — каза рязко той. — Ще взема хеликоптера с госпожа Мацуда и Бъкли. Ще вземем също и Триша,

така че тя повече няма да ти тежи. Госпожа Мацуда казва, че е заинтересувана да купи поне бизнеса в Сидни, след като не може да има Кьонигсхаус. Така че аз ще поддържам връзката с нея. — Той направи пауза. — Но няма да се връщам повече тук. Така че, сбогом. И се пази.

Тя се опитваше да се държи, все едно че бе препълнена чаша и ако мръднеше или си поемеше въздух, щеше да прелее и да се изсипе във водопада от сълзи, безконечна скръб и болка.

— О, Чарлз — каза тя, — аз...

Той се обърна.

— Да? — каза дрезгаво той.

— Аз не искам да си отиваш!

— Какво е пък това? — настръхна той.

— Не искам да ти кажа „сбогом“!

Чарлз изпусна насъбралия се в гърдите му въздух под формата на един лек, горчив смях.

— Не е ли малко късно за това, а?

Тя чувстваше как сълзите ѝ се надигат като прилив.

— Не искам да ме оставиш, не мога да понеса да гледам как ти си отиваш!

— О, Хелън! — той отхвърли главата си назад в пристъп на болка. — Веднъж вече минахме през това! Твърде съм стар тепърва да започна да играя игрички! — Той се обърна, за да я погледне, лицето му беше студено и отнесено. — Виж, нека да признаем, че опитахме и не се получи.

„На нашата възраст шансът не се повтаря“, беше казал той. Тя събра всичките си останали сили.

— Ние можем да направим така, че да се получи.

Той все още я гледаше студено и подозрително.

— А какво ще стане с Джон?

— Аз говорих с Джон. Изясних си нещата с него. Всичко ще бъде наред.

— За кого?

Никога досега тя не го бе виждала толкова студен, толкова далечен.

— Какво искаш да кажеш? — извика тя.

Той закри очите си с ръка.

— Хелън, не си играй така с мен, не мога да го понеса. Не мога да идвам и да си отивам, когато на теб ти скимне. Когато преди ти говорих, аз исках да ми дадеш шанса да те обичам, да живея с теб — той изведнъж млъкна и пораженчески сви рамене. — Е, но това е история. Вече всичко е само минало.

— Само ако ти го казваш. — Тя никога не се бе чувствала толкова отчаяна. — Защото аз те обичам и те желая повече, отколкото някога съм желала нещо в живота си.

Той се бе вторачил в нея, хванат между надеждата и страха. Тя пристъпи към него и продължи.

— Знам, че имах своя шанс и го изпуснах. Знам, че те отпратих и ти казах „сбогом“. Но аз те моля, Чарлз, умолявам те: Дай ми още една възможност.

Тя взе ръката му, почти невидеща от сълзи.

— Не само на мен, скъпи, разбери го. Дай шанс и на двама ни.

Той все още стоеше нерешително, лицето му беше маска.

— Наистина ли го казваш? — промълви той, треперейки, въпреки че се мъчеше да потисне нервното си напрежение.

— Никога, през целия си живот, не съм казвала нещо с по-голяма убеденост! — ридаше тя. — О, Чарлз, аз мога да те направя щастлив! Обещавам ти, скъпи, само ми дай шанс!

— Шанс? — И той ли ридаше? През сълзите ѝ неговото лице изглеждаше замъглено?

— Само не ме напускай! — извика тя. — Чарлз, моля те, не ме напускай! — Тя отвори уста, за да изкрещи мъката си. — Не искам да си отиваш! Не искам да бъда разделена от теб! Не искам никога да ме напуснеш! Аз просто искам да бъда с теб!

Тя видя как по лицето му премина дъга от емоции.

— Хелън, наистина ли го мислиш?

Секунда по-късно тя бе вече в обятията му и той несръчно нанасяше целувки по цялото ѝ лице, изпивайки сълзите ѝ.

— Няма да те напусна, скъпоценната ми! — прочувствено каза той. — Няма да те напусна! И ние ще останем заедно до края на живота си!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.